

Giới thiệu Hoàng Hậu Là Cường Giả

Vốn dĩ là một cô gái tài năng toàn diện trên tất cả các lĩnh vực, và cô cũng sở hữu một nhan sắc đẹp mặn mà.

Là một người thông minh, lại được sinh ra trong quyền lực, sống trong quyền lực và chết đi cũng bởi vì tranh giành quyền lực.

Bởi cuộc sống chỉ toàn tranh quyền đoạt vị nên nàng chẳng có tình thân, chẳng có tình bạn. Xuyên không đến thế giới này nàng là một đứa bé được sống trong tình thương yêu của cha mẹ, vậy có phải là hạnh phúc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1.

"Đoàng!". Một tiếng súng khô khốc vang lên. Một tiếng duy nhất!

Nàng mở to mắt nhìn người nổ súng vào trái tim mình. Người nổ súng thấy được bóng dáng lạnh lùng của mình phản chiếu trong tròng mắt của nàng nhưng làm hắn thấy kinh ngạc và có chút chột dạ là hắn chỉ thấy trong mắt nàng một mảnh trong suốt. Không có ngạc nhiên, không oán hận, không có tiếc nuối. Đôi mắt của nàng cho hắn cảm giác nàng đã biết trước hắn - em trai ruột của nàng sẽ bắn phát súng này kết thúc cuộc đời của nàng, như thể nàng đã chờ được giây phút này từ trước. Gặp quý! Là hắn nghĩ nhiều rồi. Hắn lắc đầu như trống bỏi phủ nhận suy nghĩ vừa rồi của mình. Nếu nàng biết trước, với cách làm việc của nàng còn không đem hắn giết trước cả trăm lần chứ làm sao mà chờ hắn hành động lại còn để hắn hành động thành công được. Ném đi tia chột dạ cuối cùng, hắn cười to sung sướng: "Thế là tất cả đã thuộc về ta!"

Nếu ai đó hỏi nàng, bị chính em trai ruột mình bắn vào tim, nàng có thấy đau không, đau trên thân xác và đau tận tâm hồn? Thì câu trả lời của nàng là "Không". Tại sao thân thể nàng không cảm thấy đau ư? Vì viên đạn cắm vào tim nàng chuẩn xác đến mức lấy mạng của nàng ngay lập tức mà nàng chẳng kịp cảm nhận đau đớn. Điều đó cho thấy em trai nàng đã ngắm chuẩn và ra tay tuyệt tình thế nào. Nàng chỉ kịp mở to mắt nhìn người em trai cùng cha, cùng mẹ một lần cuối cùng. Nàng cảm thấy kỳ lạ. Nàng chết rồi nhưng sao nàng vẫn ý thức được em trai nhìn vào mắt nàng mà kinh ngạc và chột dạ. Nàng hiểu vì sao hắn kinh ngạc. Hắn kinh ngạc vì hắn không tin được sao nàng lại bình tĩnh nhận viên đạn đó. Chắc hẳn cũng đoán là nàng biết hắn sẽ bắn nàng. Nhưng thấy hắn lắc đầu nàng biết hắn không tin. Nàng cũng biết vì sao hắn chột dạ vì như tất cả mọi người đều biết cách làm việc lạnh lùng và tàn nhẫn của nàng. Nàng chưa bao giờ để cho địch thủ của mình có đường lui. Ai chống lại nàng đều có kết quả thê thảm, không có ai là ngoại lệ, kể cả hắn. Nếu nàng biết hắn sẽ không thể bước vào cánh cửa văn phòng nàng nửa bước thì đã chết rồi. Nhưng sự thật là nàng biết tất cả. Cả cuộc đời nàng phấn đấu không ngừng vì cha mẹ, vì người em này mà cùng người ta tranh giành tất cả, khoác lên người danh tiếng lạnh lùng, ác độc, tuyệt tình nhưng đối lại là bản báo cáo của thám tử rằng đối thủ nặng ký nhất của nàng đang sử dụng con gái để thổi gió bên gối người thân duy nhất còn lại của nàng sau khi cha mẹ mất đi, em trai của nàng để giết nàng. Thám tử nói chưa biết là hắn có đồng ý làm hay không. Lúc đọc báo cáo nàng nghĩ: Hắn sẽ đồng ý làm. Không biết rõ ràng tại sao nhưng trực giác của nàng cho nàng câu trả lời chắc chắn như vậy đó. Như thế hắn vẫn luôn muốn nàng biến mất vậy. Và mọi sức lực của nàng theo đó mà cạn kiệt. Ngã ngời trên ghế ở văn phòng thị trường. Nàng thấy vô cùng mệt mỏi. Sức sống của nàng như bị rút cạn đi. Nàng bỗng hoang mang vì sao nàng sống và sống vì điều gì? Mọi thứ bỗng trở nên vô nghĩa với nàng. Tương lai như chìm trong sương mù. Và nàng nghĩ: "Có lẽ nên thành toàn cho hắn và kết thúc cuộc sống mệt mỏi của chính mình". Vì thế nàng vẫn luôn chờ đợi hắn bắn phát đạn này cho đến tận ngày hôm nay.

Kỳ lạ chưa, không phải nàng chết rồi sao mà sao nàng vẫn nghe hắn cười to và nói: "Thế là tất cả đã thuộc về ta!" Ừ, tất cả những gì từng thuộc về nàng, giờ đây đã thuộc về hắn vì hắn là người thân duy nhất của nàng. Nhưng bị người thân duy nhất trên đời sát hại mà sao nàng không thấy tâm hồn bị thương tổn, bị đau đớn? Đó là bởi vì trái tim của nàng, tâm hồn của nàng đã khô kiệt cái cảm xúc gọi là đau đớn do tổn thương tình cảm từ rất lâu rồi. Nàng tự thắc mắc, chuyện đó xảy ra từ bao giờ nhỉ? Chính nàng cũng không trả lời được. Nàng bỗng muốn thử tìm câu trả lời trong 30 năm của cuộc đời mình. Năm nàng 3 tuổi thì bộc lộ trí thông minh của mình. Cha mẹ cho nàng đi trắc nghiệm IQ và phát hiện ra rằng nàng là người duy nhất trên thế giới sở hữu IQ 200. Cha mẹ thật sung sướng, hạnh phúc vì có con như vậy nhưng những ngày khổ cực của nàng cũng bắt đầu. Cha mẹ bắt nàng đi học thật nhiều thứ, đủ mọi lĩnh vực ngành nghề. Nàng nghĩ mình sẽ thật cố gắng để cha mẹ thương nàng nhiều hơn nữa nên nàng cố gắng học hết và lúc nào nàng cũng là người xuất sắc nhất. Nhưng theo vòng quay học tập hồi hã, nàng chỉ thấy những chữ, những số, những lời thúc giục học tập thêm nữa, thêm nhiều nữa của cha mẹ chứ chẳng cảm thấy tình thương của cha mẹ nữa. Nàng cứ điên cuồng học tập mà quên đi mục đích vì sao nàng học. Nàng trở thành thiên tài toàn diện, không gì không biết, không gì không giỏi. Rồi cứ thế, theo lẽ tự nhiên, nàng vận dụng những gì nàng học được tiến vào thương trường, giúp doanh nghiệp của cha bành trướng ra khắp thế giới. Rồi lại theo nguyện vọng của cha mà gia nhập vào chiến trường chính trị. 30 tuổi nàng chính là nữ thị trường duy nhất và trẻ tuổi nhất trong lịch sử chính trị thành phố và có khả năng nàng sẽ tiến vào chính quyền trung ương. 30 tuổi trong mắt mọi người nàng là người phụ nữ có tiền, có quyền thế nhưng không ai biết nàng không có tuổi thơ, không có tình thương, không có bằng hữu. Từ năm 3 tuổi đó, cha mẹ chỉ điên cuồng thúc giục nàng học tập, rồi khi nàng đủ khả năng thì thúc ép nàng kiếm thật nhiều tiền. Nhiều tiền rồi thì cha mẹ lại muốn có thật nhiều quyền lực trong tay mà đẩy nàng ra làm chính trường (chiến trường chính trị). Những cảm xúc mơ mộng của thiếu nữ chưa bao giờ được này nở trong tim nàng mà thay vào đó là những âm mưu, thủ đoạn trong cuộc chiến tranh giành lợi ích, tiền tài trên thương trường và cuộc chiến tranh giành quyền lực trong chính trường. Cứ thế mà trong đầu, trong tim nàng chỉ có tiền và quyền. Nàng cũng không tin một ai ngoài tiền và quyền! Nghĩ đến đây nàng bỗng giật mình: À, hóa ra ngay từ đầu nàng đã không có tình cảm chứ không phải là do trái tim nàng bị khô kiệt tình cảm. Từ đầu trái tim nàng đã trống rỗng như thế đó!

Trong mơ hồ nàng lại ý thức được em trai của nàng đang tạo hiện trường giả như nàng bị ám sát, rồi khóc sụt sùi gọi người đến. Ồ, nước mắt của em ấy thật sự chảy ra kia! Thế nhưng hắn thật sự có thể làm cho nước mắt chảy ra vì nàng! Dù là giả dối nhưng vậy cũng được đi. Ít ra trong mắt người ngoài

thì nó có tình cảm thật sự với người chị luôn mang khuôn mặt lạnh lùng này. Chỉ có nàng biết nó căm ghét nàng bao nhiêu bởi vì hắn đã dùng cây súng mà nàng tặng để bắn vào trái tim của chính người chị đã cùng lớn lên và nuôi nấng nó 10 năm. Tại sao hắn lại căm ghét nàng thế nhỉ? Nàng không phải trời sinh lạnh lùng thương trường và chính trường đã rèn luyện nên bộ mặt của nàng như thế nhưng nàng cũng rất thương hắn mà. Dù nàng ghen tị hắn được trọn vẹn tình thương của cha mẹ nhưng nàng thì chẳng được chút nào. Cha mẹ lúc nào cũng giục nàng học tập, kiếm tiền, tranh giành quyền lực nhưng lại để nó sống một cuộc sống thoải mái. Nghe bác sĩ nói đến lúc chết vì tai nạn xe, cha mẹ vẫn chỉ gọi tên nó. Nhưng nàng vẫn quan tâm và chu cấp đầy đủ cho nó mà. Chẳng lẽ thật sự tại vì như một người bạn của hắn nói hắn không chịu được là một người đàn ông mà phải sống dưới cái bóng của chị ư? Thật nông cạn mà! Hắn không thể hiểu được tình thương của nàng sao? Nhưng dù ghét thì cũng là tình thân ruột thịt, sao hắn có thể quyết định bắn vào tim nàng nhỉ? Vì hắn nghe lời cô gái hắn yêu mà người con gái đó là con gái của đối thủ nặng ký nhất của nàng hay như hắn vừa nói là muốn tất cả của nàng? Hay vì cả hai. Thế đó tình thân ruột thịt chẳng thắng được sức cám dỗ của mấy tí đồ la trong tay nàng, chẳng thắng được lời nói bên gối của mỹ nhân.

Ý thức của nàng cứ bồng bênh, bồng bênh. Nàng đột nhiên nhìn được thi thể của chính mình đang được đặt lên giường và nhận ra mình đang ở trạng thái linh hồn. Nàng không nhìn được mà nghĩ: 30 năm cuộc đời, nàng có thật nhiều thứ mà người ta mơ ước: trí tuệ siêu quần, tiền tài, quyền lực, danh vọng...nhưng lại không có được tình thân, tình yêu cũng chẳng có được một ai là bằng hữu chân chính. Những mối quan hệ của nàng chỉ xoay quanh hai chữ "lợi ích". Nàng tổng kết: mình sinh ra trong quyền lực, lớn lên trong quyền lực, vì quyền lực mà sống và cũng vì quyền lực mà chết đi! Nàng thật đơn độc, thật cô đơn! Bỗng trong không khí xuất hiện một đốm sáng trắng, nó lớn dần lên và hình thành một con lốc xoáy cuốn lấy linh hồn nàng vào đó. Nàng nhìn lại em trai đang gục khóc trên thi thể mình mà khóe miệng cong lên khó dấu một nụ cười thỏa mãn, lạnh nhạt cười một tiếng rồi nhắm mắt lại: "Đi thôi, đi đến nơi mình phải đến!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Vòng xoáy cuốn linh hồn nàng đi nhưng không làm nàng khó chịu. Nàng nhắm mắt nhưng vẫn cảm thấy xung quanh mình có những dòng khí ấm áp ôm ấp, dịu dàng đẩy nàng đi như thể nàng đang thả mình ở một dòng suối nước nóng và dòng nước đó nhẹ nhàng đẩy nàng tiến lên phía trước. Nàng cứ nhắm mắt và cảm nhận xúc cảm bồng bênh, nhẹ nhàng, khoan khoái đó. Chưa bao giờ nàng thấy dễ chịu như vậy. Đột nhiên nàng thấy như có rất nhiều dòng nước ấm nhỏ diu diu, từ từ đi vào thân thể nàng và bên tai không ngừng có tiếng thì thầm vang lên:

- "Làm ơn mở mắt ra đi, xin con, xin con..."
- "Phụ thân ở đây, hãy mở mắt ra nhìn phụ thân đi con"
- "Xin con, xin con, làm ơn đi mà..."

Ai đang nói thế nhỉ? Giọng trầm và ấm áp quá! Nhưng sao giọng người đó lại buồn và đầy lo lắng thế nhỉ? Nàng tò mò mở mắt ra. Đập vào mắt nàng là đôi mắt đầy mệt mỏi nhưng nhiều hơn là sự sung sướng. Gương mặt tiêu tụy, hốc hác nhưng lại nở nụ cười hạnh phúc nhất mà nàng từng được thấy. Người đàn ông ôm chặt lấy nàng vào ngực, nghẹn ngào nói:

- "Ôn trời, con đã tỉnh lại, đã mở mắt ra nhìn phụ thân rồi. Phụ thân tưởng đã mất con rồi?"

Gi? Phụ thân sao? Phụ thân tức là cha nhỉ? Giờ đâu còn ai xưng là phụ thân nữa nhỉ? Mà ông ta cũng không phải cha nàng mà. Chờ một chút... Sao ông ta có thể ôm trọn nàng trong vòng tay thế này? Ông ta là người không lồ sao? Nàng đang định cất tiếng hỏi thì người đàn ông giờ nàng lên mặt đối mặt nhìn thẳng vào ông ta. Nàng kinh ngạc, sững sờ nhìn người đàn ông trước mắt mình. Không phải vì khuôn mặt tiêu tụy, hốc hác của ông ta mà vì đôi mắt phút trước còn mệt mỏi mà giờ trong suốt vui sướng lại đọng đầy nước mắt. Nàng cảm thấy đôi mắt đó tràn ngập một thứ tình cảm mà cả đời nàng chưa được nếm trải: tình yêu thương của cha! Nàng còn chưa hết kinh ngạc, người đàn ông lại nâng nàng lên, hôn một cái thật kêu trên má nàng rồi nói:

- "Cảm ơn con, con gái yêu của ta. Cảm ơn con đã trở lại bên phụ thân! Lần này phụ thân sẽ chăm sóc con thật tốt."

Nàng vẫn chưa hết chấn động vì nụ hôn, mặc dù chỉ là hôn má nhưng 30 tồn tại nàng chưa từng để ai thân cận nàng như vậy bởi nàng biết tất cả những người đàn ông tiếp cận nàng chỉ muốn lợi dụng nàng thôi, nàng khinh bỉ họ. Thì người đàn ông này lại ôm nàng nhưng lần này là bế nàng theo kiểu dựng đứng để đầu nàng ghé lên vai ông. Từ trên vai ông nàng có thể nhìn xung quanh căn phòng và một lần nữa nàng lại bị choáng. Căn phòng như thế này nàng đã từng được thấy. Đó không phải là những căn phòng chỉ xuất hiện trong những phim cổ trang thôi sao? Nhưng sao nàng lại ở đây? Nàng phải hỏi rõ ràng. Nàng cất tiếng: "Này chú ơi!" nhưng sao lại là tiếng "oe... oe...oe...!". Nàng sợ nha! Rồi nàng nghe người đàn ông hét hoảng nói:

- "Con sao thế? Đau sao?"

Nàng định lên tiếng trả lời thì một người phụ nữ vội vàng bước mà quan trọng là người phụ nữ này đang mặc bộ trang phục mà 100% nàng chỉ thấy ở phim trường cổ trang. Người phụ nữ này cất tiếng nói mang theo giọng nghẹn ngào, có lẽ đã khóc rất nhiều:

- "Tiểu ca, Hương nhi tỉnh rồi sao? Thật mừng quá, mừng quá!" Người phụ nữ chấm chấm nước mắt đang nhạt nhòa trên mặt mình rồi lại nói.
- "Sao con bé khóc thế? Đói rồi sao? Để mẹ đi lấy sữa nhé. Huỳnh đợi một chút". Nói rồi thì vội vàng hướng cửa đi ra nhưng như nghĩ đến cái gì lại

quay đầu lại nói với người đàn ông:

- "Tiểu ca, Hương nhi mới chỉ có một tháng tuổi, huynh đừng có bế đứng như thế, không tốt đâu!". Nói xong thì nhanh chóng bước đi, không quay đầu lại nữa.

Ưm, cảm giác lúc này của nàng là gì nhỉ? Có lẽ nàng cũng chẳng biết cảm giác của mình là gì nữa. Nàng ngơ ngác nghe người đàn ông nói:

- "Hương nhi, là phụ thân bế con không đúng làm con đau sao? Không sao, không sao! Phụ thân đặt con về giường nằm nhé. Chờ một chút Trần di sẽ mang sữa cho con nhé! Con ngoan nhé, ngoan nhé!"

Rồi vẫn ngơ ngác để người đàn ông dịu dàng ôm nàng đặt về giường, thật cẩn thận đắp chăn lên người nàng rồi lấy tay phải đặt trên người nàng, qua chăn mà nhẹ nhàng vỗ về nàng. Người đàn ông không nói gì nữa, chỉ nhìn nàng chăm chú mà yêu thương. Mà nàng thì vẫn đang ngơ ngác nhìn lên mái nhà tranh để tiêu hóa thông tin nàng vừa mới nhận được: Căn phòng, trang phục của người phụ nữ vừa bước ra ngoài và người đàn ông trước mắt cho thấy nàng đã xuyên không rồi. Từ lời nói của người phụ nữ và thực tế nàng đang nằm trong một cái chăn dành cho trẻ sơ sinh cho biết nàng xuyên vào trong hình hài đứa bé một tháng tuổi chứ không phải nàng gặp người khổng lồ! Nàng bỗng chuyển tầm mắt và thấy được ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng như chỉ sợ nháy mắt nàng sẽ biến mất, như chỉ hận không thể mang tất cả tình yêu cho nàng của người đàn ông. Người đàn ông này là cha của thân thể bé nhỏ này. Nàng nghĩ: "Người đàn ông này là một người cha tốt. Giờ ông ấy là cha của mình nhỉ? Mình sẽ được hưởng thụ thứ tình cảm mà cả đời mình khao khát sao? Nhìn trang phục và căn phòng này, có vẻ ông ấy cũng chỉ là một nông phu bình thường thôi. Được rồi, nếu ông trời đã cho mình cơ hội thì lần này mình sẽ sống thật tốt. Từ bây giờ, Thị trường Lệ Diễm Hương thông minh, tài giỏi, lạnh lùng, giàu có và quyền lực đã chết thật sự, chỉ còn một đứa bé một tháng tuổi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, một số phận mới tránh xa vòng xoáy danh lợi, tiền tài và quyền lực, chỉ cầu một cuộc sống thanh nhàn bên người thân". Trong sự vỗ về đầy yêu thương của phụ thân, nàng khép mắt lại một lần nữa, dần chìm vào giấc ngủ và chờ mong những ngày tháng tươi đẹp sắp tới!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ánh nắng mùa thu không còn chút dấu vết nào của sự gay gắt. Mặt trời đã mất đi vẻ chói lọi của mùa hè hiện lên trên bầu trời mùa thu trong vắt, xanh thẳm, thỉnh thoảng có một vài đám mây trắng lững lờ trôi qua lại mang vẻ đẹp dịu dàng cứ thể chiếu những tia nắng dịu dịu, ôm ấp lấy mọi thứ trong không gian làm cho khung cảnh thật âm áp. Dù chỉ là ánh nắng ban mai nhưng cũng đủ làm cho cả mặt sông trước mắt sáng lấp lánh. Cây cầu nhỏ xinh bắc ngang qua sông như ẩn như hiện trong chuỗi ánh sáng thanh khiết, cùng với tiếng chim hót lúc thanh, lúc trầm cứ quanh quẩn xung quanh làm cho người ta có cảm giác mộng ảo, như thể nó không thuộc về trần gian. Lúc này, nếu có ai nhìn thấy hai bóng người đang đứng thẳng tắp nhìn về mặt sông phía trước trên cây cầu sẽ cho rằng họ là những tiên nhân bởi những tia nắng mặt trời và cả những chùm sáng hắt lên từ mặt sông chiếu lên người họ theo tà áo đang bay nhẹ nhẹ, phiêu du trong gió của họ mà như đang nhảy múa xung quanh họ. Một cảm giác thoát tục cứ thể mà lan tràn không gian. Hai người trên cầu, một nam một nữ, dường như cũng đang thả hồn theo cảnh đẹp ban mai của mùa thu. Yên bình mà đẹp đẽ! Người nam nhân không hề quay đầu nhìn người bên cạnh, mắt vẫn nhìn thẳng như đang đắm chìm trong cảnh tiên mà lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai người:

- "Muội định đi thật sao?"

Nữ nhân khẽ thờ dài rồi trả lời:

- "Muội đã 20, cũng già rồi, nên đi thôi!"

Khóe miệng nam nhân giật giật. Gì chứ? Cũng chỉ là qua tuổi cập kê vài năm thôi mà, không hiểu sao nghe qua giọng của muội ấy lại cảm thấy muội ấy đã là một bà lão vậy? Thôi kệ, có phải bao giờ mình cũng hiểu được suy nghĩ của muội ấy đâu. Nghĩ thế nam nhân lại hỏi:

- "Bao giờ thì trở lại?"

Lần này nữ nhân không trả lời ngay. Sự im lặng một lúc lâu khiến cho người nam nghĩ rằng sẽ không nhận được câu trả lời thì nữ nhân lại lên tiếng:

- "Muội cũng không biết nhưng có lẽ sẽ không lâu đâu, thậm chí rất nhanh. Có thể là ngày đầu tiên hấn gặp muội đi".

- "Kế hoạch của muội là gì?"

- "Cũng không có gì. Hấn là người ngạo mạn. Chưa có ai khuất phục được hấn cũng chưa có ai dám chống lại hấn. Lần này lại bị ép làm điều hấn không muốn làm. Hấn vốn đã ghét muội mà khi gặp hấn, đầu tiên muội phải nói với hấn việc muội không làm theo cái quy củ đó. Hấn sẽ tức giận, không thèm thực hiện hôn ước mà đuổi muội đi. Vậy là muội sẽ trở về".

- "Muội nghĩ cũng hay quá đi! Nếu hấn chấp nhận bỏ cho muội quy củ đó thì sao?"

- "Thì muội sẽ phải ở lại đó. Nhưng muội chỉ là một cô gái giang hồ xuất thân hèn mọn, không có thế lực, không có chỗ dựa lại không có nhan sắc thì hấn cũng chỉ giữ lại muội một vài ngày rồi mượn đao của mấy nữ nhân và mấy lão già đứng sau họ mà trừ bỏ muội thôi! Khả năng họ sẽ giết muội nhiều

hơn là chỉ phế muội. Diệt trừ hậu họa tận gốc mà”.

Nói đến đây nữ nhân bỗng dừng lại không nói nữa. Nam nhân chờ một lúc lâu vẫn không thấy nữ nhân nói tiếp, không nhịn được quay đầu lại nhìn nữ nhân thì thấy nàng ta vẫn nhìn chăm chú cảnh vật trước mắt, trên môi là nụ cười nhàn nhạt, hờ hững, rõ ràng là không hề quan tâm đến việc mình sẽ bị giết. Hắn lại cất tiếng:

- “Nếu là thế, kế hoạch tiếp theo của muội như thế nào?”

Vẫn dùng giọng điệu nhàn nhạt như kể một câu chuyện bình thường, mắt vẫn nhìn thẳng cảnh vật trước mắt, nữ nhân trả lời:

- “Nếu họ phải thích khách đến thì để Tiểu Lan, Tiểu Trúc đối phó đi. Để hai muội ấy có cơ hội gần gũi gắn bó. Nếu họ dùng thuốc độc hay vụ cho muội tội gì đó phải chém đầu thì tốt hơn, muội sẽ dùng Vu thuật để khiến họ nghĩ rằng họ đã đắc thủ và muội đã chết thật rồi, tiếp đó muội chỉ cần lặng lẽ rời khỏi nơi đó thôi. Bỗng nhiên muội lại cảm thấy lười. Huỳnh cần phải đi đón muội. Sau khi thấy thông báo muội chết, huỳnh hãy đến kinh thành đón muội là được”.

- "Họ dùng thích khách thì muội cũng vẫn có thể giả chết để rời đi mà, sao lại phải đánh lại?"

- "Đúng, nhưng lúc đó giả chết phiền toái lắm. Dựng hiện trường, nguy tạo vết thương, còn phải đợi họ điều tra này nọ để kết án rồi muội mới được rời đi, vân vân và vân vân... Muội lười!"

Khóe miệng nam nhân lại giật giật. Có thể lười như thế nữa sao?

- “Nhưng nếu muội bị vu oan, đáng tội chết nhưng hắn vì nể ân tình mà không giết muội, chỉ là phế muội rồi quăng muội vào lãnh cung, thậm chí là ngục tối thì muội định làm gì sao?”

- “Huỳnh hỏi điều gì thế? Như vậy không phải càng đơn giản sao. Chỉ cần thông báo bệnh nặng rồi qua đời là xong. Kiểm một cái xác rồi làm cho họ không phân biệt được thật giả không phải là việc khó với Tĩnh đệ, không phải sao?”

Ừm...Muội thay đổi ý kiến rồi. Huỳnh đến đón muội rồi chúng ta sẽ không về đây ngay mà đi du sơn ngoạn thủy một thời gian đã. Đến Vân quốc là một ý tưởng không tồi. Huỳnh thấy sao?”

- "Cuối cùng kế hoạch của muội cũng chỉ là “kim thiên thoát xác”. Muội không sợ có người nhận ra rằng một người chết ở Phong quốc lại có thể xuất hiện ở Vân quốc sao?"

- "Muội sẽ làm cho họ nghĩ chỉ là người giống người thôi. Nếu hắn không đuổi muội đi từ ngày đầu tiên thì muội thật sự mong mấy người đó đến đối phó muội thật nhanh chóng, thật ngoạn độc vào”.

Nếu ai đó nghe được câu này sẽ nghĩ nữ nhân này không bị nước vào đầu thì cũng bị lừa đá đến hồng đầu rồi. Sao lại có người muốn bị người khác đối phó lại còn mong thật nhanh, thật độc chứ? Nhưng nam nhân cạnh nàng lại chỉ buông một câu nhẹ như gió thoảng:

-“Uh”. “Như vậy muội sẽ nhanh thoát khỏi đó và trở về” Nam nhân trầm nghĩ “Ta cũng mong như thế!”

- “Không nói chuyện với huỳnh nữa. Muội nên lên đường thôi. Huỳnh nhớ chú ý, đừng quên đến đón muội”.

- “Hương nhi, hãy tự chăm sóc mình thật tốt!”

Lần này, nữ nhân hướng về nam nhân cười rạng rỡ:

- “Muội biết mà. Hơn nữa muội còn có Tiểu Lan, Tiểu Trúc và Tĩnh đệ bên cạnh. Huỳnh cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt. Đừng quên là muội còn đợi huỳnh đến đón đó. Thôi muội đi, tạm biệt huỳnh!”

Nữ nhân quay đầu gọi với vào ngôi nhà gỗ gần đó: "Tiểu Trúc, Tiểu Lan, đi thôi nào!" rồi cất bước đi qua nam nhân kia đi về phía cuối cây cầu. Nam nhân lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của nàng đi xa dần. Trong 10 năm hắn không đếm được đã bao nhiêu lần nhìn thấy bóng lưng của nàng bước đi như vậy. Dù là những lần trước hay lần này, bóng lưng ấy cũng không thay đổi. Vẫn một thân quần áo trắng gọn gàng, nhẹ nhàng. Rõ ràng là nữ nhi lại học nam nhân chấp hai tay sau lưng mà từ từ bước đi nhưng lại không cho người ta cảm giác thô tục mà lại cảm thấy nàng rất tiêu sái. Nàng rõ ràng bước chậm rãi, vững chắc mà lại cho người ta cảm giác bước chân của nàng nhẹ tựa lông hồng. Bóng lưng nàng thẳng tắp lại không cứng nhắc mà rất thông dong, tự tại, không tự giác lại toát ra chút khí thế của bậc cường giả. Đúng. Chính là cường giả. Không có nhiều người biết nhưng may mắn hắn lại nằm trong số ít người đó, hắn biết năm nàng 15 tuổi đã là cường giả nhất lưu (cường giả bậc nhất). Không thể nhìn thấy mặt nàng nhưng hắn chắc chắn hiện giờ toàn bộ khuôn mặt nàng toát lên ý thần nhiên, trên môi là nụ cười hờ hững mà thoải mái cho người ta cảm nhận nàng đã buông bỏ mọi thứ, chẳng còn vướng bận điều gì nữa rồi. Sau lần cuối cùng nàng khóc vì phụ thân nàng qua đời, nàng luôn nở nụ cười như vậy. Nụ cười khiến nàng như tiên nhân không vướng bụi trần. Đang chăm chú nhìn bóng lưng thanh thoát phía trước, bỗng cảm thấy bên cạnh có bóng người, nam nhân quay đầu lại thì thấy hai nha đầu vẫn luôn đi theo nàng cúi chào hắn. Cả hai đồng thanh nói:

- “Tạm biệt Đại thiếu gia”.

- “Ừ, nhờ Tiểu Lan, Tiểu Trúc chăm sóc cho Hương nhi!”

- “Là bọn phận của chúng muội. Xin phép Đại thiếu gia”. Nói rồi cả hai nhanh chóng chạy về phía nữ nhân lúc này đang đứng cách đó không xa để chờ

các nàng. Khi các nàng tới, nữ nhân đưa tay vẫy chào tạm biệt nam nhân một lần nữa rồi quay người đi thẳng. Nam nhân đứng tại chỗ nhìn theo các nàng đi xa dần, xa dần rồi biến mất khỏi tầm mắt hẳn mới thì thầm: “Muội đi đi. Đi thực hiện nguyện vọng cuối cùng của phụ thân muội. Đi mau rồi về”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đi mau sao? Nhìn cái cách mà nàng – Dạ Diễm Hương đang đi mà ai có thể nói nàng đang đi mau thì đầu óc hẳn nhất định có vấn đề rồi. Nàng vẫn giữ điệu bộ thong thả mà đi từ lúc tạm biệt với Dạ Thành – đại đường ca của nàng ở bên bờ sông, nên quãng đường người ta đi chỉ mất có hai, ba canh giờ thì nàng gần như đã mất cả ngày. Lúc này, mặt trời cũng đã sắp xuống núi, theo cách đi của nàng thì muốn đến thị trấn cũng phải mất hai canh giờ nữa. Lúc ấy đến thị trấn chỉ sợ cũng chẳng còn phòng mà nghỉ trọ nữa nhưng nhìn bộ dáng nàng thì tuyệt đối không có sự vội vã nào cả. Tiểu Lan và Tiểu Trúc vẫn im lặng đi theo sau nàng, không hề có một ý kiến gì cả. Họ đã đi theo nàng 10 năm nên họ biết lần rồi khỏi nơi này, tiểu thư nhà họ cũng sẽ đi rất chậm rãi quãng đường từ Dạ thôn đến thị trấn. Tiểu thư chưa bao giờ nói cho các nàng biết tại sao lại như vậy nhưng các nàng chưa bao giờ thắc mắc điều này hay bất cứ điều gì với tiểu thư, các nàng chỉ cần đi theo tiểu thư là được rồi, chỉ cần là ý muốn của tiểu thư, các nàng sẽ phục mệnh. Cả ba cứ im lặng mà nhàn nhả bước đi. Đột nhiên, Dạ Diễm Hương dừng bước, ngoảnh lại nói với hai người vẫn đang cố gắng kết hợp với bước chân chậm rãi của nàng:

- Tiểu Lan, Tiểu Trúc, hai em đi trước đặt phòng trọ đi. Ta lên núi một lát rồi sẽ đến tụ họp với các em.

Tiểu Lan và Tiểu Trúc tròn tròn mắt ngạc nhiên. Không thể trách các nàng nha. Trong vòng 10 năm, ba người các nàng đã đi qua con đường này để rồi đi bao nhiêu lần đã không thể đếm được, dù tiểu thư có đi chậm rãi nhưng chưa bao giờ tách khỏi các nàng chứ đừng nói là lên núi một mình. Sao lần này tiểu thư lại lên núi, hơn nữa là lên một mình? Dù bản khoán, nhưng hai nàng cũng không hỏi ra miệng. Là tiểu thư phân phó, vậy thì các nàng đi đặt phòng rồi đợi tiểu thư thôi. Vì vậy, hai người rất ăn ý mà đồng thanh đáp:

- “Dạ, tiểu thư!”

Dạ Diễm Hương nhìn hai nha đầu cái gì cũng không hỏi mà thi triển khinh công đi về phía thị trấn thì cười khẽ rồi bước chậm chậm lên núi. Hai nha đầu này vẫn như hình với bóng với nàng 10 năm nay, đi theo nàng cũng chịu nhiều vất vả mà không hề kêu than. Nàng vẫn xem họ là tỷ muội tốt mà họ cứ khăng khăng nói chỉ muốn làm thị tỳ cho nàng, gọi nàng là tiểu thư. Cũng thật là bất đắc dĩ. Thôi, cứ để nàng chiều cổ các nàng như muội muội là tốt rồi. Danh phận, danh xưng gì đó đối với nàng cũng chỉ là phù vân thôi. Nàng vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc đã đi đến đỉnh núi. Nàng đến trước một ngôi mộ nhỏ nhưng rất đẹp được xây bằng đá trắng, Ngôi mộ được xây hướng mặt về phía Dạ thôn, từ vị trí đó có thể nhìn thấy được ngôi nhà của nàng, nơi nàng vừa mới từ biệt đại đường ca của nàng để lên đường. Nàng quỳ xuống rồi rút khăn tay bắt đầu lau chùi ngôi mộ. Đến khi ngôi mộ sạch bóng thì nàng rút ra từ trong tay áo một bầu rượu, rót ra làm lễ kính rồi đổ xuống đất và bắt đầu nói:

- “Phụ thân, nữ nhi đến chào tạm biệt người để đi thực hiện hôn ước. Mọi lần, trước khi đi con sẽ đến chào phụ thân vào tối hôm trước nhưng tối qua, đại đường ca không buông tha cho con, bắt con uống thiệt nhiều nên con không thể đến. Vì đại đường ca quá buồn bực mới lấy rượu ra để giải tỏa. Con lại không thể không bồi huynh ấy. Vì sao thì phụ thân cũng biết rồi đấy. Huynh ấy cũng thật là, đã qua nhiều năm như vậy rồi mà huynh ấy vẫn trách phụ mẫu đã định ra hôn ước này cho con đấy. Cha cũng đừng giận huynh ấy, chỉ là huynh ấy luyện tiếu lại lo lắng cho con thôi. Nếu phụ thân còn sống, chắc người cũng như huynh ấy nhỉ? Thậm chí còn hơn nữa ấy”. Nói đến đây, Dạ Diễm Hương ngừng lại, vươn tay ôm lấy bia mộ, cứ như vậy mà im lặng một lúc lâu mới nghẹn ngào:

- “Phụ thân, người có nhớ con không? Con nhớ phụ thân lắm!”

Lại ôm bia mộ thêm một lúc nữa. Nàng đứng dậy, đứng song song với ngôi mộ rồi nhìn về ngôi nhà gỗ nhỏ đang chìm trong ráng chiều của mình. Nhìn từ đỉnh núi, nơi nàng đang đứng, mặt trời như đang đậu ngay trên mái nhà của nàng, phủ lên đó một tầng sáng làm cho căn nhà của nàng như rực rỡ và ấm áp hẳn lên trong trời chiều. Dạ Diễm Hương lặng im đứng bên cạnh mộ. Bóng của nàng và ngôi mộ chồng lên nhau, vạt áo nàng theo gió thổi mà nhẹ nhàng bay lại như dịu dàng mà ôm ấp, ve vuốt bóng ngôi mộ. Cả nàng và ngôi mộ đều như được ráng chiều bao quanh, ấm áp mà thân thiết. Đứng nhìn khoảng mệnh mông trước mắt một hồi lâu, Dạ Diễm Hương lại cất tiếng một lần nữa:

- “Phụ thân đã đứng đây 15 năm nhìn con lớn lên, ra đi, trở về rồi lại ra đi phải không? Vì con biết phụ thân luôn ở đây nhìn con nên 15 qua con chưa từng thấy cô đơn. Vì biết người đang nhìn con từ trên cao như vậy nên mỗi lần con đi trên con đường ở chân núi, con luôn đi thật chậm rãi. Con thật ích kỷ khi bắt Tiểu Lan và Tiểu Trúc cũng phải cùng đi như thế với con nhưng con luyện tiếu người, phụ thân ạ. Mỗi lần ra đi con đều thấy luyện tiếu ánh nhìn của người. Nói ra điều này có lẽ ai cũng sẽ cho là con bị ảo giác thôi nên con không hề nói cho hai người các nàng biết chuyện này. Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của con...!”

Có chút âm thanh gì đó đang xao động trong không trung nên nàng dừng nói mà tập trung nghe và cố gắng xác định đó là âm thanh gì. Xác định đó là tiếng sáo diều thì nàng ngoảnh mặt về phía bia mộ nói:

- “Phụ thân, người có nghe thấy không? Là tiếng sáo diều đó. Không trong như tiếng sáo phụ thân đã làm cho con nhưng nghe cũng được lắm!”

Có lẽ do gió nổi lên mà tiếng sáo diều thổi tới đây càng lúc càng to, nàng nghe thấy càng ngày càng rõ ràng. Theo tiếng sáo diều du dương, những ký ức tươi đẹp của nàng cùng với phụ thân tràn về, lấp đầy tâm trí nàng. Nàng nhớ lần đó, sau khi xác định chắc chắn nàng đã xuyên không đến thời cổ đại vào

hình hài đứa bé một tháng tuổi thì nàng ngủ thiếp đi. Khi mở mắt ra một lần nữa, nàng vẫn thấy vẻ mặt yêu thương của người đàn ông và nàng xác định từ bây giờ người này sẽ là cha, mà ở nơi này gọi là phụ thân của nàng. Ngay hôm đó, qua cuộc nói chuyện của phụ thân với người phụ nữ mà ông gọi là Trần di, nhà ở cách vách thì nàng biết mẩu thân nàng sinh hạ nàng xong thì qua đời nên phụ thân đã dồn hết tình yêu thương cho nàng. Kiếp này nàng cũng tên Diễm Hương nhưng thay vì họ Lê, nàng mang họ Dạ. Nàng đã nghĩ: Họ mới và một cuộc đời mới, số phận mới! Dù không có mẩu thân nhưng phụ thân thực sự đã cho nàng 5 năm hạnh phúc nhất mà nàng chưa bao giờ dám mơ ở kiếp trước. Trước lúc hai tuổi, phụ thân vẫn luôn tự mình đi vắt sữa dê vắt cho nàng uống, cẩn thận từng chút tự tay tắm rửa cho nàng, giặt tã rồi bế ru nàng ngủ. Mọi việc ông đều tự mình làm một cách tỉ mỉ. Không biết bao nhiêu lần Trần di đề nghị được giúp đỡ ông nhưng ông đều từ chối. Những kiến thức và chỉ số IQ 200 của nàng vẫn còn nguyên vẹn nhưng lần này nàng không để lộ ra nữa. Nàng cố tỏ ra mình là một cô bé bình thường nên một tuổi mới biết đi, một tuổi rưỡi nàng mới giả vờ bập bẹ nói, năm hai tuổi nàng mới nói sõi. Nếu ở kiếp trước, bắt đầu từ năm 3 tuổi, những chuỗi ngày bất hạnh của nàng bắt đầu thì ở kiếp này, nàng lại bắt đầu trải qua những năm tháng tuyệt vời nhất. Năm nàng ba tuổi, nàng có những người bằng hữu mà nàng có thể tin tưởng được. Đã trải qua ba mươi năm kiếp trước, lăn lộn trên thương trường và chính trường, duyệt qua vô số người, nàng biết nàng có thể chơi được với những ai. Trong đám trẻ trong thôn, nàng đã tìm được những người bằng hữu chân chính. Tuy giờ chúng chỉ là những đứa trẻ nhưng nàng biết lớn lên chúng sẽ là những người có tiền đồ rộng mở, nhưng quan trọng hơn, chúng là những người trọng nghĩa khí, sẵn sàng chết vì bằng hữu. Nàng và chúng đã không ngần ngại kết nghĩa “sinh tử chi giao”. Năm nàng 3 tuổi, đại gia đình Dạ gia chuyển đến trong thôn, gây dựng thôn giàu mạnh nên thôn đổi tên là Dạ thôn. Từ đó ngoài cha ra, nàng có thêm đại bá, đại thẩm, nhị bá, nhị thẩm, tứ thúc, tứ thẩm, ngũ thúc, lục thúc cùng rất nhiều các đường ca quan tâm, yêu thương. Dạ gia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ nhưng lại cực kỳ ít nữ nhân. Đại bá và nhị bá sinh toàn nam nhi, tứ thúc mới cưới tứ thẩm còn chưa có tin vui. Ngũ thúc và lục thúc lúc đó còn chưa lập gia đình. Cũng bởi thế, trong mắt người Dạ gia, nàng chính là bảo bối, cầm trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Tình yêu của người Dạ gia cho nàng khiến cho nàng cảm thấy tình thân mà nàng thiếu trong 30 năm kiếp trước đã được được đền bù hết trong kiếp này. Tình thân, tình bằng hữu, đó là những điều mà kiếp trước nàng không có được ngay từ đầu thì kiếp này nàng đã được hưởng trọn vẹn ngay từ đầu. Những cảm xúc hạnh phúc của những ngày tháng tiếp theo đó vẫn còn nguyên vẹn trong lòng nàng cho đến tận bây giờ. Ngày đó, mỗi ngày nàng phụ thân đi làm ruộng sẽ để nàng lên vai cùng ra ngoài đồng rồi đặt nàng dưới gốc cây gần đó cho nàng chơi với các đường ca ở đó. Không ra đồng, phụ thân sẽ dẫn nàng lên núi chơi với cây cỏ và những con thú nhỏ. Ngày mưa, phụ thân sẽ để nàng ngồi trong lòng mà đọc thơ hay đọc truyện xưa cho nàng nghe. Giọng phụ thân ấm áp mà truyền cảm lắm. Buổi chiều mát phụ thân sẽ dẫn nàng cùng các đường ca và vài đứa trẻ trong thôn đi thả diều. Buổi tối cha sẽ dẫn nàng sang nhà đại bá ăn cơm vì đại bá muốn buổi tối người Dạ gia ở xung quanh đại bá cũng phải tụ họp ăn cơm (trừ những người vắng nhà). Lúc đầu mới nghe thế, đại đường ca đã bĩu môi nói rằng: “Phụ thân, con còn không biết trong lòng phụ thân nghĩ gì sao? Thật ra là cha chỉ muốn Hương nhi qua ăn cơm mỗi ngày cho phụ thân ngắm muội ấy thôi!”. Nhớ lúc đó, đại bá đã cốc đầu đường huynh một cái rồi nói: “Nhóc con, con không muốn thế sao? Vậy thì...”. Đại bá còn chưa nói hết, đại đường ca đã nói ngay: “Con muốn, con muốn!” khiến cho cả nhà cười vang. Từng tiếng cười lúc đó như rót mật vào lòng nàng. Từ nhà đại bá trở về, nếu đêm nào trăng sáng và đẹp, cha sẽ ôm nàng lên nóc nhà ngắm trăng. Cũng có lúc ông sẽ mang rượu ra uống. Mỗi lần ngắm trăng ông đều sẽ kể cho nàng nghe về mẩu thân nàng. Qua lời kể, nàng biết ông rất yêu mẩu thân và vì thế mà ông càng yêu nàng hơn gấp bội, vì nàng là kết tinh tình yêu của hai người. Khi nghe thế, nàng luôn thấy tự hào vì nàng đã được trọng sinh trong thân thể này. Đêm đến, phụ thân sẽ ôm để nàng ngủ trong lòng ông. Có khi phụ thân còn ru nàng ngủ. Lần đầu tiên phụ thân hát ru nàng ngủ là khi nào nhỉ? Có lẽ là năm nàng một tuổi. Một buổi tối, nàng nghe phụ thân nói: “Hương nhi à, ta thấy Trần di luôn hát ru cho mấy đứa con của nàng ấy. Mẩu thân con không còn, vậy để hát ru cho con ngủ vậy nhé. Phụ thân hát đây!”. Khụ, khụ... Mặc dù giọng phụ thân trầm, ấm, khi nói rất dễ nghe nhưng khi ông hát thì thật không dám khen. Nhưng nàng chỉ mới một tuổi phải tỏ ra là chưa biết nói, hơn nữa cũng cảm động vì tấm lòng của ông nên nàng cười khẽ như khuyến khích ông. Nhưng hôm đó, trong tiếng hát ru đứt quãng và kỳ quặc của phụ thân, nàng đã chìm vào giấc ngủ và ngủ rất ngon.

Lúc này, tiếng sáo diều bỗng nhiên ré lên một hồi chói tai rồi im bặt, cũng đánh thức Dạ Diễm Hương từ miền ký ức trở về. Nàng một lần nữa quỳ xuống ôm lấy bìa mộ của phụ thân, gục đầu vào phiến đá và lại bắt đầu thì thầm:

- “Con những tưởng những ngày tháng tốt đẹp, thanh nhàn bên phụ thân đó sẽ kéo dài mãi mãi. Sao biết được ông trời lại ghen tỵ với hạnh phúc của con mà cướp phụ thân đi mãi mãi. Đó cũng là một buổi chiều mùa thu đẹp trời như hôm nay phải không phụ thân. Ngày đó, người đến đón con sau khi đã gửi con ở nhà đại bá hai ngày, nói là muốn đi thăm bằng hữu. Lúc đó trông người vẫn thật bình thường, thậm chí còn chẳng có vẻ mệt mỏi khi đi đường xa. Về đến nhà, người ôm con lên mái nhà ngắm cảnh hoàng hôn. Đó là đầu tiên cũng là lần cuối cùng con và phụ thân ngắm cảnh hoàng hôn. Nhưng cha biết không, kiếp trước con thấy hoàng hôn thật thê lương, nhưng từ hôm đó con lại thấy nó thật ấm áp. Đó là vì phụ thân ở đó. Phụ thân đang ôm con.

Những ký ức của 15 năm xa xưa ấy lại một lần nữa hiện hiện rõ ràng trong tâm trí nàng. Hôm đó phụ thân đã nói như thế nào nhỉ? Người nói rằng mẩu thân có một người tỷ tỷ kết nghĩa vô cùng thân thiết, thân đến nỗi người tỷ tỷ khẳng khái bắt mẩu thân hứa rằng khi mẩu thân sinh con, nếu là nam thì cho kết nghĩa huynh đệ với người con trai cả của người tỷ tỷ đó, nếu là nữ thì sẽ kết nghĩa phu thê để nối dài tình nghĩa. À, phụ thân còn nói, người muội muội đó quan trọng với mẩu thân đến mức mẩu thân có thể hy sinh mạng sống. Lúc đó nàng cũng không nghĩ nhiều, sau này mới biết là phụ thân có ý khác. Lúc đó nàng chỉ giật mình hỏi phụ thân:

- “Vậy con có hôn phu rồi sao?”

Nghe con hỏi, phụ thân mỉm cười có phần buồn bã nói:

- “Đúng, nhưng...”. Nói đến đây phụ thân ngập ngừng rồi không nói nữa.

- “Nhưng sao ạ? Có chuyện gì sao phụ thân. Người cứ nói với con. Con sẽ giúp người giải quyết”.

Nghe giọng tiểu đại nhân của nàng, phụ thân đã bật cười rồi nói:

- “Con gái ngoan của cha. Con gái của cha tốt thế này mà phải gả vào đó thì thật uất ức cho con”

- “Nhà đó không tốt sao phụ thân? Không sao, con chịu khổ được mà!”

- “Nhà đó tốt lắm, tốt quá mức lên mới đáng lo con ạ. Phụ thân cũng mới đây mới biết, tỷ tỷ kết nghĩa của mẩu thân con là Hoàng Hậu đương triều. Người có hôn ước với con chính là Thái Tử, sau này sẽ là Hoàng đế. Phụ thân biết hoàng cung là chốn ăn thịt người nên phụ thân không muốn để con đi

vào đó. Hai hôm nay, phụ thân đi là để gặp Hoàng Đế và Hoàng Hậu để xin hủy hôn ước. Ai ngờ hai người đó khẳng khái không chịu, phụ thân thật không biết phải làm sao nữa. Nhưng có lẽ phải ủy khuất cho Hương nhi rồi. Hôn ước đã định không thể bội ước. Người của Dạ gia không được phép bội tín. Nếu người ta không hủy hôn ước thì chúng ta cũng phải thực hiện. Hơn nữa nam nữ hai nhà thành hôn vẫn luôn là nguyện vọng của mẫu thân con. Thật ra cũng là nguyện vọng của phụ thân vì phụ thân rất yêu quý tỷ tỷ và tỷ phu của mẫu thân của con. Cho nên phải để Hương nhi chịu tội mà hoàn thành nguyện vọng của hai chúng ta vậy. Vất vả cho Hương nhi rồi. Thật xin lỗi con, Hương nhi nhưng trách nhiệm này phải trao cho con. Như vậy, sau này con có việc phải hoàn thành, vậy cũng có cái tốt...”

Phụ thân nói xong rồi lại ôm chặt nàng vào lòng, ngẩng nhìn mặt trời đang cố chiếu những tia nắng cuối cùng như cố để xoa đi chút se lạnh của buổi chiều tối mùa thu mà cười gượng, vô cùng bất đắc dĩ.

Nghe phụ thân nói xong, nàng cũng hoảng hốt. Gì? Gả cho Hoàng Đế, làm Hoàng Hậu sao? Hoàng Đế không phải là người có tam cung lục viện sao? Làm Hoàng Hậu tức là tham gia đội ngũ tranh sủng đó lại còn bị 3000 mỹ nữ ngày ngày lấy làm mục tiêu bắn phá vì muốn lật đổ nàng sao? Nàng lại bị cuốn vào cuộc chiến quyền lực lần nữa sao? Không! Nàng không muốn! Nhưng nhìn phụ thân thế này nàng thấy xót xa quá. Nàng phải nghĩ cách giải quyết việc này chu toàn mới được. Nàng đang vui đầu trong ngực phụ thân và suy nghĩ miên man thì lại nghe phụ thân nói:

- “Hương nhi, dù có chuyện gì xảy ra, con phải nhớ, phụ thân và mẫu thân rất yêu con. Vì con chúng ta hy sinh cái gì cũng không tiếc, kể cả mạng sống của chúng ta nên con phải kiên cường mà sống, sống thật hạnh phúc và luôn nở nụ cười hạnh phúc có được không? Hạnh phúc của con chính là hạnh phúc của chúng ta. Con hứa với phụ thân nhé?”

Ngay khi đó vì còn đang chìm đắm trong suy nghĩ về chuyện hôn ước, nàng cũng không có rằng phụ thân nói thế có gì bất thường chỉ cho rằng phụ thân đang lo sợ vì cuộc sống sau này của nàng ở Hoàng Cung sống mà thôi nên nàng đáp ngay, mong phụ thân yên tâm:

- “Phụ thân yên tâm, Hương nhi sẽ sống tốt, sẽ cười thật nhiều, thật hạnh phúc để phụ thân và mẫu thân cũng hạnh phúc”.

- “Ừ, Hương nhi rất ngoan. Để phụ thân ôm con một lát nữa nào! Để phụ thân hát cho con nghe một bài nhé!”

Từ trong ký ức xa xôi, tiếng hát khó nghe của phụ thân như vang lên ngay bên tai nàng, quanh quẩn trong tâm trí nàng. Không biết từ bao giờ, nước mắt đã giàn dụa trên khuôn mặt của Dạ Diễm Hương. Nàng tiếp tục nghẹn ngào:

- “Nếu con biết đó là lần cuối cùng được nghe phụ thân hát cho con nghe, con sẽ không bao giờ chê phụ thân hát dở nữa. Đó là giai điệu tuyệt vời nhất mà con được nghe. Giờ con chỉ có thể nghe thấy nó trong mơ thôi. Đêm đó phụ thân đi ngủ mà chẳng bao giờ thức dậy nữa. Thậm chí con còn không được đưa tiễn phụ thân một đoạn cuối cùng. Khi ngủ phụ thân đã điểm huyết ngủ của con, lúc con tỉnh dậy, phụ thân đã nằm đây rồi. Đại bá nói cho con biết đây là ý của phụ thân. Phụ thân sợ con đau lòng, sợ con làm chuyện dại dột. Thế giới của con như đã sụp đổ vậy. Mãn đêm tăm tối như bủa vây quanh con. Con không khóc được, cứ thế chìm trong mơ hồ, không còn ý thức nữa. Chẳng biết từ lúc nào, chẳng biết ai đã mặc cho con đồ tang và đưa con đến đây. Con cũng không biết mình chết lặng ở đây bao lâu cho đến khi đại bá cất tiếng bên tai con:

- “Hương nhi, con nhớ những gì cha con nói cho con vào chiều qua không? Đó là nguyện vọng cuối cùng của cha con đấy!”

Rồi con nhớ lại những lời phụ thân nói: người muốn con sống, muốn con cười, muốn con hạnh phúc nhưng người cho con sinh mệnh, người cho con nụ cười, cho con hạnh phúc đã chết rồi. Nụ cười của con, hạnh phúc của con đã chết rồi. Phụ thân chết rồi. Con biết làm sao đây? Con thấy mình bất lực và con bật khóc cho đến lúc ngất đi. Khi tỉnh lại, con thấy mình đang ở nhà đại bá nên con về nhà chúng ta, trèo lên nóc nhà, ngắm nhìn hoàng hôn thật lâu, thật lâu cho đến lúc đại bá đến gần, ôm lấy nàng vào lòng và lên tiếng:

- “Hương nhi, nghe đại bá kể chuyện xưa nhé.

Rồi đại bá cất giọng kể, từng lời từng lời như tiếng chuông gõ vào lòng nàng, đánh thức tâm hồn nàng. Tiếng nói của đại bá hôm đó vẫn như đang vang vọng trong lòng nàng. Nàng nhớ đại bá kể:

- “Ngày xưa có một nam nhân không được anh tuấn nhưng lại rất phóng khoáng và tốt bụng. Chàng đi ngao du khắp nơi cho đến một thôn kia thì gặp gỡ và yêu thương một cô thôn nữ. Cô thôn nữ lại có một người muội muội kết nghĩa đã đồng cam cộng khổ từ nhỏ. Hai nàng rất thương yêu nhau. Khi cô thôn nữ gả cho chàng trai thì người muội muội kết nghĩa ấy cũng gả cho người và theo phu quân lên kinh thành. Một ngày nọ, cô thôn nữ muốn đến thăm muội muội liền cùng phu quân khăn gói lên kinh thành. Đi được nửa đường thì thấy có một đám sát thủ đang vây đánh hai người – một nam, một nữ. Nam nhân và cô thôn nữ biết công phu lại là người trọng nghĩa lên đã xông lên giúp. Đến gần thì phát hiện là muội muội và muội phu của mình. Bốn người dốc sức chống trả được ngang hàng với bọn sát thủ. Bỗng nhiên có một kẻ bay đến tung chưởng vào vị muội muội kia. Thấy thế, cô thôn nữ không ngần ngại mà lấy thân mình che cho muội. Trúng chưởng này, cô thôn nữ đã ngất đi. Sau đó được cứu viện họ đã thoát được đám sát thủ. Khi thấy thuốc bắt mạch đã phát hiện cô thôn nữ mang thai đã được một tháng nhưng cũng trúng chưởng độc. Thầy thuốc nói nếu bỏ thai, cô thôn nữ sẽ sống được hai năm. Không bỏ cô chỉ sống được một năm mà thai nhi ra đời không biết có bình thường không. Cô thôn nữ kiên quyết giữ lại đứa bé. 8 tháng 10 ngày sau, lúc đứa bé ra đời cũng là lúc cô thôn nữ ra đời. Nhưng trước khi nhắm mắt, nàng đã ôm con gái, đặt lên trán con một nụ hôn mang tất cả yêu thương của nàng, nàng gọi tên con một lần duy nhất: “Dạ Diễm Hương!”. Nàng nhắm mắt lại trong nụ cười mãn nguyện. Nam nhân rơi lệ nhìn nữ nhân mình yêu ra đi nhưng hân hoan, hân hạnh đối xử thật tốt với con gái của hân và nàng. Con gái chính là kết tinh tình yêu của họ. Là sinh mệnh của họ. Nhưng bất hạnh còn chưa hết, một tháng sau, nam nhân phát hiện con gái của mình rất lạ: Đứa trẻ chỉ ngủ rất nhiều, khi mở mắt thì mắt rất mơ màng, quấy khóc rất nhiều, hơi thở không đều và càng ngày càng mong manh. Mời thầy thuốc mới biết chất độc từ cô thôn nữ đã truyền sang cho con bé mà thầy thuốc thì không thể cứu được đứa bé. Nam nhân không tin, chạy đi tìm rất nhiều thầy thuốc nhưng đều có cùng một kết quả. Nam nhân bất lực ngồi ôm con mà bật khóc. Lần thứ hai lệ nam nhân lại rơi xuống. Rồi nam nhân bỗng muốn thử truyền nội lực của mình cho đứa trẻ như một tia hy vọng cuối cùng. Trời cao như nghe được lời cầu xin của nam nhân mà theo từng dòng nội lực được truyền sang đứa trẻ, hơi thở của đứa trẻ trở nên mạnh hơn, đều dần rồi đứa trẻ mở mắt ra. Lần này, đôi mắt đứa trẻ trong veo, đen láy, rất thanh tĩnh. Đứa trẻ ít quấy khóc và thậm chí là ngoan hơn rất nhiều so với những đứa trẻ khác. Đứa trẻ đã sống sót và khỏe mạnh. Nhưng cái giá phải trả là chất độc đã chuyển sang người nam nhân, Vì có nội công cao cường nên nam nhân đã chống chọi được 5 năm. Dù chỉ sống bên con gái 5 năm nhưng nam nhân cũng như phu nhân của mình đã ra đi trong nụ cười mãn

nguyện. Nam nhân tên là Dạ Tiểu và cô thôn nữ tên là Vụ Song, là phụ thân và mẫu thân con đó”. Nàng nhớ rõ lúc đại bá chấm dứt câu chuyện thì nước mắt của nàng cũng đã thấm ướt mảnh áo trước ngực của đại bá. Nàng khóc bởi nàng hiểu hết những ẩn ý mà phụ thân nói vào buổi hoàng hôn đó. Nàng hiểu tình thương cao cả của phụ thân và mẫu thân dành trọn cho nàng. Kiếp trước nàng không được cha mẹ thương yêu, chết thảm dưới tay em trai nhưng kiếp này nàng lại được phụ thân và mẫu thân bảo vệ bằng cả tính mạng. Đại bá đẩy nàng ra, lau nước mắt cho nàng rồi đưa cho nàng một mảnh ngọc bội rồi nói:

- “Hương nhi, con nghe đại bá nói. Phụ thân và mẫu thân con đã không tiếc tính mạng mình cho con được sống. Con phải kiên cường lên. Con phải sống cho cả phần của phụ mẫu con nữa. Hơn nữa, con còn có nghĩa vụ phải thực hiện nguyện vọng của phụ mẫu con nữa. Con phải nhanh phần chân lên!”.

Nàng nhận lấy ngọc bội, một lần nữa nhìn về phía hoàng hôn, ghi tạc một lần nữa cảnh hoàng hôn đã cùng ngắm với phụ thân vào trái tim, vào khối óc rồi nhìn đại bá và nói một cách kiên định:

- “Hương nhi sẽ kiên cường sống, sẽ sống thật tốt, thật hạnh phúc và thực hiện hôn ước này!”

Dòng ký ức dừng lại, Dạ Diễm Hương buông bia mộ ra, và lại một lần nữa đứng song song với ngôi mộ, nhìn về phía ngôi nhà lúc này đang chìm dần vào bóng tối. Nàng khẽ gió núi mùa thu mang theo hơi nước lạnh lạnh thổi khô những giọt lệ còn vương trên mắt và khẽ nói:

- “15 năm nay, con đã nghe lời phụ thân sống thật tốt, thật hạnh phúc và ngày mai con sẽ đến kinh thành để thực hiện hôn ước. Nhưng con chán ghét tranh giành quyền lực và lợi ích nên chắc không thể lại nơi đó lâu. Con có khả năng chống lại mọi sự công kích nhưng con muốn giữ mình tránh xa vòng xoáy danh lợi, tiền tài, quyền lực nên con sẽ thực hiện như kế hoạch con đã nói với đường ca. Làm lễ bái đường, trao trình tiết cho người ta cũng coi như con đã thực hiện hôn ước rồi. Con lấy cái chết làm cơ dõng đi tức là nếu con có cơ hội “chết” chứng tỏ hẳn không thể bảo vệ cho con nên phụ thân sẽ tha thứ cho việc con rời khỏi nơi đó phải không? Chắc chắn rồi. Vì phụ thân là người yêu con nhất sao có thể chấp nhận người không thể bảo vệ con chu toàn. Con hứa sẽ chỉ dõng đi nếu có người tạo cơ hội cho con “chết”, nếu không con vẫn sẽ ở lại đó, làm tròn nghĩa vụ Hoàng Hậu của mình”.

Lúc này, bóng tối đã bao trùm lên cả ngọn núi. Dạ Diễm Hương giơ tay phải ra và như có phép màu, một ngọn lửa bùng bùng lên trên tay nàng soi rõ mọi cảnh vật. Nàng bước đến bia mộ, đặt một nụ hôn lên đó, mỉm cười ngọt ngào và nói: “Con phải đi thôi, không Tiểu Lan và Tiểu Trúc sẽ lo lắng. Phụ thân hãy nghỉ ngơi nhé. Con sẽ sớm trở về thăm người. Tạm biệt phụ thân!”.

Dạ Diễm Hương quay lưng cất bước xuống núi, vẫn chậm chậm, nhẹ nhàng và bình thản như lúc nàng tiến lên. Tiếng gió núi xôn xao, thảm thì giống như đang tiễn bước chân nàng cùng ngọn lửa đang đi xa dần, chìm vào đêm tối, cũng giống như giọng nói thì thầm của phụ thân nàng cất ra từ trong ký ức: “Tạm biệt Hương nhi!”...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang xử lý tấu chương trong thư phòng thì nghe Trần công công bẩm tấu:

- “Khởi bẩm Hoàng thượng!”

- “Hử?”, không vui vì bị làm phiền, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cau mày lại đáp lời nhưng vẫn vui đầu vào tấu chương

- “Khởi bẩm Hoàng thượng, có vị cô nương cầm theo ngọc bội của Tiên Đế tiến cung, đang đứng ở trước thư phòng, chờ được triệu hồi diện kiến long nhan”.

Gần như ngay lập tức, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đặt mạnh tấu chương xuống bàn, đứng phắt dậy rồi cao giọng hỏi:

- “Người nói có nữ nhân cầm ngọc bội của Tiên Đế tiến cung, còn vào tận trước cửa thư phòng của trẫm rồi sao?”

Trần công công là tâm phúc của hai đời vua, đã chăm sóc đương kim Hoàng thượng từ lúc người vừa ra đời nên hiểu rất rõ tại sao Hoàng thượng lại có phản ứng mạnh như vậy nên rất bình tĩnh mà đáp lại:

- “Đạ, đúng, thưa Hoàng thượng!”

Nghe được đáp án, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nổi lên xúc động muốn chạy ngay ra ngoài nhìn người nữ nhân đó. Nhưng hấn dần cảm xúc của mình xuống. Được lắm, cuối cùng nữ nhân này cũng xuất hiện. 10 năm, hấn đã đợi ngày này tròn 10 năm kể từ ngày đó. Nhắc đến cái ngày đó, lửa giận đã bị hấn đè nén 10 năm trong lòng hấn bùng bùng lên. Hấn chém xuống một chưởng làm long án gãy làm đôi, tấu chương lẫn lóc khắp phòng, làm cho nhưng thái giám và cung nữ trong phòng hoảng sợ vội vã quỳ xuống, đồng thanh hô:

- “Hoàng thượng bớt giận”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không có để ý đến bọn họ. Trong nháy mắt, ký ức về cái ngày đáng ghét đó như nước lũ chảy tràn về trong đầu hấn. Đó là

ngày hấn lên ngôi làm Hoàng Đế cũng là ngày mà lần đầu tiên trong đời, hấn ném mũ của sự bất ngờ, ném mũ của sự mất kiểm soát, ném mũ của sự khuất phục phải chấp nhận đồng ý làm một việc mà hấn không muốn. Ngày hấn nhận di chiếu của Tiên Đế một cách hoàn toàn miễn cưỡng mà không có cách nào chối bỏ nó được. Một bản di chiếu khiến hấn cảm ghét. Ngày đó, sau khi hấn làm xong đại lễ đăng ngai, quần thần đồng loạt quỳ xuống hô to vang dội:

- “Khấu kiến Tân Hoàng! Tân Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tâm tình hấn rất tốt nên từ trên long ngai nhìn xuống quần thần dù vẫn thể hiện sự ngạo nghễ của bậc đế vương nhưng cũng nhu hòa đi nhiều mà nói:

- “Chúng ái khanh bình thân”.

Sau đó Tể tướng bước ra tâu:

-“Tàu Hoàng thượng, thần có một di chiếu của Tiên Đế, được Tiên Đế dặn dò là sau khi người hoàn tất lễ đăng quang mới được đưa cho người và phải đọc trước mặt quần thần. Nếu thần sẽ phải gánh tội chu di cửu tộc”.

Lúc đó hấn đã rất ngạc nhiên. Hấn không hề biết sự tồn tại của mật chiếu này. Nhưng tâm tình hấn đang tốt cũng không nghĩ nhiều với lại cũng không thể chu di cửu tộc tể tướng được, liền cho phép:

- “Được, người đọc đi!”

Nhưng nội dung của bức di chiếu đã làm tâm tình tốt đẹp của hấn biến mất sạch sẽ trong phút chốc. Trong di chiếu đó, phụ hoàng muốn hấn phải cưới một cô nương, vào thời điểm di chiếu được viết ra nàng tròn 10 tuổi. Nàng tên là Dạ Diễm Hương, chỉ là con gái của một đôi phu thê bình thường trong giang hồ nhưng đôi phu thê đó không chỉ là huynh đệ, tỷ muội kết nghĩa của phụ hoàng, mẫu hậu mà đôi phu thê đó đã chôn cho mẫu hậu của hấn một đống đồ, cứu phụ hoàng và mẫu hậu hấn khỏi bị ám sát. Đôi phu thê đó vì chất độc đó mà cả hai đã mất mạng. Hôn ước giữa hấn và nàng vốn đã được định từ trong bụng mẹ lại thêm ân tình đó mà phụ hoàng ra lệnh cho hấn phải cưới nàng và nhất định phải lập nàng làm Hoàng Hậu, tin vật chính là ngọc bội gia truyền của Hoàng gia. Ngôi vị Hoàng Hậu sẽ để trống cho đến khi nàng xuất hiện tức là nếu nàng không xuất hiện thì hấn sẽ không có Hoàng Hậu. Thậm chí, phụ hoàng hấn còn nói rõ trong di chiếu rằng nếu hấn không làm đúng những điều trong di chiếu thì hấn chính là mang tội bất hiếu, bất nghĩa, bất tín. Hấn đã đăng quang làm vua một nước rồi có thể làm người bất hiếu, bất nghĩa, bất tín sao? Hơn nữa di chiếu này lại được công bố trước toàn thể quần thần, hỏi hấn có thể ngang nhiên mà chống lại di chiếu của phụ hoàng mình sao? Làm thế thì còn ai tin phục hấn nữa. Không còn cách nào khác, hấn phải quỳ xuống, nhận di chiếu và sẽ thực hiện di chiếu. Chỉ có hấn mới biết lúc đó hấn có bao nhiêu không cam lòng. Hấn – Hoàng Phủ Ngạo Thiên, người cũng như tên, luôn cuồng ngạo mà nhìn chúng sinh. Hấn là một cường giả thực sự. Hấn luôn kiểm soát mọi thứ trong tầm tay. Chưa một ai có thể ép buộc hấn làm gì mà hấn không thích, không muốn. Thế mà hôm nay hấn hoàn toàn bất lực, hấn không thể phản kháng lại di chiếu này của phụ hoàng. Phụ hoàng đã cho hấn một đòn sau cùng thật đau! Hấn không bao giờ có thể quên được ngày đó. Dù đã 10 năm trôi qua nhưng trong trí nhớ của hấn, ngày đó vẫn luôn hiển hiện rất rõ ràng, như thể thời gian cố gắng thế nào cũng không thể lên nó bất cứ một lớp bụi nào.

Sau khi nhận được di chiếu đó, vì muốn lấy lại quyền kiểm soát tình hình, hấn đã cho người điều tra về nữ nhân được hứa hôn sẽ làm Hoàng Hậu của mình nhưng lại không thể tra ra được bất cứ thứ gì. Trong 10 năm này hấn vẫn không ngừng tìm kiếm. Hấn vẫn luôn tự hào về mạng lưới tình báo của mình nhưng lần này một chút manh mối nào về nữ nhân tên Dạ Diễm Hương này cũng không có, cứ như nữ nhân đó không hề tồn tại trên đời vậy. Nhưng di chiếu của phụ hoàng đã nói rõ cả tuổi của nàng ta như vậy thì nàng ta nhất định phải được sinh ra trên đời rồi. Vậy vì sao hấn đã dùng 10 năm mà vẫn không thể có thêm một chút tư liệu nào về nàng? Đây vẫn là cây gai trong lòng hấn. Nhưng hấn cũng có chút tò mò về nàng. Như hấn nghĩ thì khi nàng ta biết nàng ta có hôn ước với Hoàng thượng là hấn đây, nàng ta phải đến gặp hấn ngay. Không phải mọi nữ nhân đều mong muốn được vào hậu cung của hấn, dù chỉ làm mỹ nhân hay cung tần nhỏ nhoi sao? Nhiều nữ nhân có xuất thân cao quý đã tranh giành nhau sứt đầu mẻ chân mà chỉ mong một vị trí một phi tử của hấn. Mà nàng xuất thân hèn mọn nhưng lại một bước lên mây, trực tiếp làm hoàng hậu, thống lĩnh lục cung nhưng sao hấn đợi rất lâu mà nàng không hề đến trình diện cũng không để lộ một chút tin tức nào? Hấn đã suy nghĩ nhiều đáp án nhưng rồi lại phủ định chúng. Hấn nghĩ thôi cứ để gặp nàng rồi sẽ biết đáp án. Cứ thế hấn cũng có một chút mong chờ gặp nàng nhưng một lần chờ là chờ 10 năm. Gần đây hấn bận rộn, cũng không có nhiều tâm sức để tâm đến vấn đề của nàng nữa, đã cho rằng ngôi vị Hoàng Hậu của hấn cứ để trống vậy đi, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì. Thế nhưng lúc này, nàng lại xuất hiện làm thôi bùng lên ngọn lửa giận trong lòng hấn vì nhớ lại cái ngày hấn không cam lòng mà nhận di chiếu ấy, cũng khơi ra cây gai trong lòng hấn vì 10 năm không tra được điều gì về nàng. Gặp, phải gặp nàng ta ngay bây giờ. Hoàng Phủ Ngạo Thiên bức tâm trí mình khỏi ký ức cũ, hít thở sâu để bình tĩnh lại và ra lệnh:

- “Các người đứng dậy đi. Trần Hy, người ra ngoài gọi nàng ta vào. Khi ra cứ để cửa mở.”

- “Thần tuân chỉ!”

Trần công công nhanh nhẹn bước ra mở cửa thư phòng và theo cánh cửa mở, từng đợt ánh sáng mùa thu diu nhẹ tràn vào căn phòng, quét đi một chút không khí trầm thấp trong phòng làm không khí dễ chịu hơn rất nhiều. Ngược ánh sáng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy bóng lưng của một nữ nhân. Trong khoảnh khắc ấy, trong đầu hấn nảy ra một câu: “Thật đặc biệt”. Hấn không hề biết rằng, từ giây phút hấn thấy bóng lưng của nàng cuộc sống của hấn sẽ khác trước rất nhiều. Sự đặc biệt của nàng làm cho cuộc sống của hấn khác đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nếu hỏi Hoàng Phủ Ngao Thiên tại sao lúc đó lại thấy nàng ta đặc biệt thì hẳn sẽ trả lời: “Mọi thứ!”. Nếu như mọi người khi chờ đợi được hẳn triệu kiến sẽ cúi đầu, thậm chí có người khom lưng hướng về phía cửa, chờ đợi một cách rất kính cẩn thì nàng ta lại quay lưng về phía cửa, đứng thẳng, đầu ngẩng lên nhìn trời. Gì? Hai tay nàng ta thế mà lại chấp sau lưng. Nữ nhân mà chấp tay sau lưng gì chứ? Nhưng hẳn cũng phải thừa nhận rằng dù thế thì hẳn cũng không thấy có gì là tục tằn cả mà hẳn lại cảm thấy từ từ thế đó của nàng toát lên vẻ kiên cường và còn có chút cao ngạo ẩn dấu. Nàng ta đứng đó, ở khoảng giữa sân, bóng lưng thẳng tắp mà không cứng ngắc, rất thoải mái, thông dong, cả người chìm trong ánh sáng của buổi chiều thu, không rực rỡ nhưng lại cho người ta cảm giác ấm áp, an lành. Bên cạnh nàng có hai cô nương, có vẻ là nô tỳ của nàng. Hai cô nương cũng không có vẻ cúi đầu kính cẩn chờ đợi mà Hoàng Phủ Ngao Thiên thường thấy nhưng chỉ ít cũng quay mặt về phía cửa thư phòng của hắn. Có lẽ là hai nàng đợi cửa mở để thông báo cho chủ nhân của mình vì hẳn thấy khi Trần công công mở cửa bước ra thì hai cô nương đó quay người về phía nàng ta, cúi người rất kính cẩn và nói gì đó. Hẳn thấy nàng ta gật đầu và quay người lại đúng lúc Trần công công cũng đi tới nơi. Nàng ta vẫn thẳng lưng mà nói chuyện với Trần công công, không có cái vẻ nhịn bộ mà hẳn thường thấy ở mấy phi tần khi biết Trần công công là tâm phúc của hắn. Hoàng Phủ Ngao Thiên có chút ngạc nhiên nhưng ngạc nhiên lớn hơn còn ở phía sau. Nàng ta theo chân Trần công công bước đến gần hắn hơn. Trang phục của nàng làm hắn rất ngạc nhiên. Đó là kiểu trang phục hẳn chưa từng thấy bao giờ. Thứ trang phục mất đi rất cái rườm rà của trang phục nữ nhân, cũng vì thế mà mất đi nhiều vẻ dịu dàng vốn có của trang phục nữ. Trang phục đó cũng có nét giống trang phục của nam nhân nên có thêm nhiều nét cứng cỏi. Rất đơn giản nhưng rất phù hợp với nàng. Dù thấy trang phục của nàng kỳ quái nhưng hẳn vẫn thấy như vậy là vì dáng đi của nàng. Nàng không có dáng đi là lướt, yếu điệu mà hẳn vẫn thấy các phi tần và các công chúa hay các tiểu thư khuê các vẫn đi mà nàng đi rất tiêu sái lại có vẻ thông dong, không mềm mại nhưng cũng không cứng nhắc. Hẳn cảm thấy bước chân nàng đi rất nhẹ nhàng tự như lướt đi vậy. Chẳng mấy chốc nàng đã đi đến trước mặt hắn, thờ dài một tiếng rồi quỳ xuống lạy lể:

- “Dần nữ là Dạ Diễm Hương tham kiến Hoàng thượng!”

Không thể nhầm được. Trước khi nàng ta quỳ xuống đã thờ dài. Tại sao chứ? Dù thắc mắc, Hoàng Phủ Ngao Thiên vẫn không quên phải cho nàng đứng dậy. Hẳn còn phải nhìn cho kỹ người sẽ làm Hoàng Hậu của hắn.

- “Miễn lễ!”

Nàng không hề chần chừ một giây phút nào mà đứng dậy sau đó nàng làm hắn tiếp tục ngạc nhiên là nàng nhìn thẳng vào hắn chứ không hề tỏ vẻ e thẹn, thẹn thùng không dám nhìn hắn hoặc chỉ dám nhìn lên lên như những cô nương khác. Dù phi tần được hẳn sủng ái nhất cũng không dám nhìn hắn như cách nàng nhìn hắn bây giờ: không sợ hãi, không e dè. Nhưng cũng vì thế mà hẳn thấy nàng rất rõ ràng. Nếu hai nữ tỳ đi theo nàng là hai đại mỹ nữ thì nàng tuyệt đối không phải. Nàng có khuôn mặt rất bình thường, chỉ có thể coi là thanh tú. Nhưng trên môi nàng lúc này đang nở nụ cười nhàn nhạt làm cho khuôn mặt nàng có thứ ánh sáng dịu dàng. Đến khi nhìn vào mắt nàng, hẳn lại thấy đó là nụ cười rất hồ hởi vì đôi mắt nàng trong suốt, rất thanh tỉnh, không nhuộm khói lửa nhân gian, như thể vạn vật đều không lọt vào mắt nàng. “Một đôi mắt nhìn thấu hồng trần”. Ý nghĩ đó đột nhiên nảy ra trong đầu hẳn nhưng hẳn nhanh chóng loại bỏ “Gặp quý. Một cô nương hai mươi tuổi thì thấy được những gì mà nhìn thấu hồng trần chứ?”.

Trong khi Hoàng Phủ Ngao Thiên quan sát Dạ Diễm Hương thì nàng cũng đánh giá hắn. Aiz, một người điển hình sinh ra trong hoàng quyền chính là suy nghĩ của nàng về Hoàng Phủ Ngao Thiên. Hẳn có khuôn mặt rất anh tuấn, dĩ nhiên rồi vì Hoàng cung luôn là nơi tập hợp những gen tốt mà, toàn tuấn nam mỹ nữ thì làm sao sinh ra con cái xấu xí được. Đôi mắt đen sâu thẳm không bao giờ tiết lộ suy nghĩ của chủ nhân là kết quả của những năm tháng tranh đấu hoàng quyền. Là đôi mắt của bậc bề trên luôn cuồng ngạo mà nhìn chúng sinh. Khuôn mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng, cả người tản ra khí thế bức người. Khí thế vương giả trời sinh. Nhưng hẳn còn muốn nhìn nàng bao lâu nữa đây? Hẳn ngắm thì cũng không có vấn đề gì mà vấn đề là nàng muốn cùng Tiểu Lan và Tiểu Trúc đi nghỉ ngơi. Cứ thế này thì thật mất thời gian. Nàng có lên nói chuyện trước luôn không nhỉ?

Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn lại nàng một lần nữa rồi nhìn ra ngoài sân, nơi hai nữ tỳ của nàng vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng từ khoảng cách khá xa đó. Hẳn nghĩ: “Một tổ hợp lạ lùng. Không phải nữ nhân luôn ghen tỵ với người đẹp hơn mình sao? Sao nàng ta lại mang theo hai nữ tỳ đẹp hơn mình cả ngàn lần thế này. Nàng ta có âm mưu gì sao? Hay nàng ta muốn đưa luôn cả hai nữ tỳ đó vào làm phi tần của mình để củng cố thế lực của mình? Thật âm hiểm?”. Vừa nghĩ đến đó thì dòng suy nghĩ của hắn bị giọng nói nhẹ nhàng lại có chút lạnh của nàng cắt đứt.

-“Hoàng thượng có thể ban ghế ngồi cho ta không? Ta muốn ngồi để bàn bạc với Ngài vài điểm về hôn ước của chúng ta”

Hắn chưa lên tiếng thì Trần công công đã dùng giọng the thé của mình quát lên:

-“Người thật hỗn láo. Người có biết người đang đứng ở đâu và đang nói chuyện với ai không hả?”

-“Ai..., Trần công công. Ta là cô nương xuất thân từ giang hồ nên mấy cái quy củ đối với ta thật sự rất phiền phức. Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi mà Hoàng thượng chỉ chẳng có vẻ gì là muốn nói chuyện cả nên ta nói trước cho xong. Trần công công thông cảm cho ta đi nhé!”

Nàng muốn người ta thông cảm mà giọng vẫn lạnh lùng, chẳng có tí nhún nhường nào thế sao? Hoàng Phủ Ngao Thiên lại trầm nghĩ. Thấy Trần công công định tiếp tục mắng nàng, hẳn ngắt lời:

-“Được rồi. Ban ngồi. Dâng trà!”

Nàng và hẳn cùng tiến đến ngồi hai bên bàn trà. Có lẽ nàng là cô nương giang hồ nên cách nàng uống trà cũng rất khác những nữ nhân khuê tú mà hẳn biết. Hẳn chưa thấy nữ nhân nào uống trà phóng khoáng như nàng nhưng trong phóng khoáng lại có nét tao nhã như nàng. Rất đẹp là cảm nhận của hắn. Tự nhiên hẳn lại thấy này sinh hảo cảm với nàng. Nhưng giây tiếp theo khi nàng cất tiếng thì hảo cảm đó bay mất còn nhanh hơn lúc nó đến.

- “Phụ thân ta nói, ta có quyền yêu cầu Hoàng thượng thực hiện cho ta ba điều. Giờ ta sẽ nói ba yêu cầu của mình. Nếu Người không đồng ý thực hiện thì chúng ta có thể hủy hôn ước.”

Hoàng Phủ Ngao Thiên không vui, nhướn mày lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nàng. Từ lúc nhìn thấy nàng, hắn đã bỏ qua cho sự vô phép tắc của nàng nhưng có vẻ nàng ta vẫn tiếp tục không biết điều. Có phải vì thế nàng ta cho rằng hắn là người hiền lành. Không thể nào. Cả Phong quốc này ai không biết hắn là một vị vua lãnh khốc chứ. Nàng không sợ hắn sao? Nhiều nữ nhân nhìn thấy khuôn mặt băng sương của hắn là đã run rẩy, mắt rom róm rồi mà. Rất rõ ràng là nàng ta không sợ bởi nàng đang nhìn thẳng vào ánh mắt sắc như dao của hắn, trong mắt nàng vẫn tĩnh lặng như mặt hồ không một gợn sóng, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt. Hắn nghe nàng tiếp tục nói:

-“Điều thứ nhất, ta và hai nha đầu của ta không muốn quỳ nên ta muốn Hoàng thượng đặc xá cho chúng ta được miễn quỳ. Để tỏ lòng kính trọng Hoàng thượng chúng ta sẽ làm lễ phúc thân với Người”.

Giời! Chống lại ánh mắt của hắn mà vẫn có thể nói tiếp, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu này. Hắn nhớ lúc nàng bước vào, trước khi quỳ xuống có thờ dài, có lẽ lúc đó nàng ta đã không muốn quỳ. Sắc mặt Hoàng Phủ Ngao Thiên trầm xuống, ánh mắt tối lại. Từ trên người hắn phát ra hàn khí. Những thái giám và cung nữ gần hắn đều biết đây là biểu hiện hắn đang lên giận, không nhìn được mà run lên. Tất cả đều thầm nghĩ: “Cô nương này thật to gan. Dám chọc giận Hoàng thượng. Chắc sẽ phải chết thảm”. Nhưng nữ nhân bên cạnh lại xem như không thấy vẻ mặt cũng khí thế của hắn, ánh mắt, nụ cười của nàng ta vẫn giữ nguyên như lúc ban đầu mà tiếp tục nói:

-“Điều thứ hai, mọi chuyện liên quan đến người của ta do ta quyết định. Ai cũng không được xen vào, kể cả Người – Hoàng thượng. À, người của ta là Tiểu Lan và Tiểu Trúc, hai cô nương đang đứng ngoài sân đó. Điều cuối cùng, ta có thói quen thỉnh thoảng sẽ lên nóc nhà ngắm trăng, uống rượu nên phiền Hoàng thượng thông báo cho lính canh nếu qua cung của ta mà thấy ta trên nóc thì cũng không nên báo loạn. Ba yêu cầu của ta đó, nếu Hoàng thượng không đồng ý bất cứ một điều nào thì Người có thể hủy hôn ước của chúng ta”.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngao Thiên từ lúc nàng ta bắt đầu nói cho đến khi kết thúc là càng ngày càng đen. Lửa giận trong lòng hắn theo đó mà càng ngày càng bốc lên cao. Nữ nhân này thật to gan. Nàng ta đang khiêu chiến với thiên uy của hắn sao: muốn không quỳ; muốn hắn không được can thiệp vào quyết định của nàng, dù chỉ là về người của nàng mang đến nhưng hắn cũng rất khó chịu vì hắn vẫn luôn kiểm soát tất cả mọi người; rồi lại muốn lên nóc điện uống rượu ngắm trăng. Cái quý gì thế này? Lại còn nói hắn không thực hiện thì hủy hôn ước. Hắn bị uy hiếp sao? Đúng. Hắn bị uy hiếp. Cả triều đình đều biết hắn phải thực hiện hôn ước này vì ba chữ: hiếu, nghĩa, tín. Hắn cũng phải thực hiện cho nàng ta ba yêu cầu. Đó là điều hắn đã đáp ứng với mẫu hậu để trả ơn cho người cứu sống mẫu hậu mà nàng lại chính là con gái duy nhất của người đó. Thật không ngờ nàng ta lại ra ba yêu cầu như thế. Hoàng Phủ Ngao Thiên tức giận, đập mạnh xuống bàn trà, chiếc bàn này cũng gãy ngay. Đã từ lâu lắm rồi hắn không để lộ cảm xúc của bản thân cho người khác thấy nhưng hôm nay đã hai lần hắn bộc lộ sự giận mà cả hai đều là vì nàng. Hắn nhìn chăm chăm vào nàng:

-“Người dám yêu cầu trăm ba điều đó ư? Hủy hôn ư? Người đang uy hiếp trẫm?”

Nhìn thấy hắn giận giữ nhưng nàng chỉ nhìn liếc qua chiếc bàn trà bị gãy cùng những tách trà bị vỡ trên sàn rồi lại nhìn thẳng vào mắt hắn, vẫn giữ ánh mắt, nụ cười, vẻ mặt như cũ mà nói:

-“Đó là ba yêu cầu của ta. Không phải là ta uy hiếp Hoàng thượng mà là tạo cơ hội cho người thực hiện điều người muốn cũng là điều ta muốn. Người đâu có muốn cưới ta, ta cũng không muốn gả cho người. Giờ người chỉ cần nói ta ra yêu cầu quá đáng nên người không thực hiện hôn ước là được.”

Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn thật sâu vào mắt Dạ Diễm Hương xem có thể thấy được tia dối trá nào trong mắt nàng không. Nhưng hắn thất vọng. Ánh mắt nàng chưa hề thay đổi một giây phút nào cả. Như ý nàng nói thì nàng ra ba yêu cầu đó là vì muốn hủy hôn. Nàng không muốn gả cho hắn – một Hoàng đế dễ làm Hoàng Hậu là thật sao? Hắn có thể làm theo ý nàng mà hủy hôn sao? Câu trả lời là không thể bởi hắn là vua, cũng là con nên hắn phải thực hiện di chiếu của Tiên Đế và lời hứa với mẫu hậu. Với lại, hắn không tin nàng ta không ham muốn Hậu vị. Chắc đây chỉ là chiêu buông ra để kéo lại gần của nàng ta. Hắn sẽ giữ nàng lại, lập nàng làm Hậu rồi sẽ vạch trần bộ mặt giả thanh cao của nàng ta. Rồi hắn sẽ mượn tay những nữ nhân trong hậu cung để diệt trừ nàng. Nàng là sẽ xuống khỏi Hậu vị nhanh thôi. Đúng, cứ quyết định như vậy đi. Thiều đi ba người quỳ trước hắn, không can thiệp vào chuyện của hai người và để nàng ta lên nóc điện ngắm trăng cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn. Mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát của hắn. Nghĩ vậy, hắn nói với nàng:

-“Ta đồng ý với ba yêu cầu của người. Giờ người theo Trần công công đến Phượng cung nghỉ ngơi đi. Ba ngày sau là ngày hoàng đạo, chúng ta sẽ làm lễ cưới”.

Dạ Diễm Hương cũng không quá ngạc nhiên trước quyết định của Hoàng Phủ Ngao Thiên. Hắn là vua nên phải coi trọng hiếu, tín, nghĩa. Nàng hiểu. Dù sao hắn cũng đồng ý ba điều kiện của nàng là được rồi. Nàng không khỏi nghĩ đến hôm chia tay với đại đường ca ở bến sông – sao mọi chuyện lại giống đại đường ca nói thế nhỉ? Chúng ta là mọi việc sẽ theo kế hoạch nàng nói với đại đường ca nhỉ? Nghĩ thế nên nàng cũng không nói nhiều nữa:

-“Được, ta lui xuống!”.

Nói xong, Dạ Diễm Hương đứng dậy bước theo Trần công công đã nhanh nhẹn đi trước. Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn nàng bước thong thả ra cửa không nhìn được nói:

-“Người nên giữ lại yêu cầu đó để đảm bảo mạng sống của mình”.

Dạ Diễm Hương ngừng bước chân, chấp hai sau lưng, quay đầu lại nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Ngao Thiên rồi cười nhẹ, nụ cười có sự rục rờ của sự tự tin. Nàng dùng giọng chắc nịch đáp:

-“Không cần thiết!” Rồi lại quay người tiếp tục bước ra cửa đi về hướng Phượng cung trong cái nhìn chăm chú mà nhiều suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngao Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn Dạ Diễm Hương thân nhiên bước đi theo Trần công công, nhớ lại thái độ, lời nói từ khi hắn nhìn thấy nàng cho đến nụ cười tự tin một cách khó hiểu cuối cùng trước khi rời đi của nàng làm cho lòng hắn dâng lên một nỗi khó chịu. Hắn không thích thái độ đó của nàng vì như thế dường như là nàng không để hắn vào mắt. Nàng quá bình tĩnh cũng quá tự tại làm hắn cảm thấy có gì đó không kiểm soát được nàng. Hừ! Hắn nghĩ gì vậy chứ. Chỉ là một nữ nhân sao hắn lại không kiểm soát được. Hắn là ai? Là Hoàng Phủ Ngao Thiên. Là vua của Phong quốc – đế quốc mạnh nhất trong tứ quốc ở lục địa này. Hắn chính là chiến thần bất bại luôn cao tại thượng, chỉ có hắn mới không để ai vào mắt chứ làm sao lại có người dám như thế đối với hắn. Nàng ta cũng chỉ đang giả vờ với hắn thôi. Muốn vờ lạnh nhạt với hắn để gây chú ý với hắn. Cũng không phải chưa có nữ nhân giả vờ với hắn như thế. Lúc đầu thì thanh cao nói rằng chẳng cầu mong gì hơn là được ở bên hắn, thậm chí không màng danh phận địa vị. Nhưng thực tế thì sao? Một khi được hắn sủng ái hơn một chút là vênh mặt lên mà chà đạp những nữ nhân khác, đòi hắn đáp ứng cái này rồi lại cái kia, được làm Mỹ Nhân lại đòi lên làm Tần, làm Phi. Khi thấy nữ nhân nào có khả năng được sủng ái hơn mình là dùng mọi thủ đoạn để diệt trừ. Hừ! Nữ nhân a, nữ nhân. Tất cả bọn họ đều như nhau thôi. Hắn không tin nàng ta là ngoại lệ. Hắn sẽ đợi xem nàng giả vờ thanh cao được bao lâu? Cũng sẽ đợi xem nàng sẽ giờ thủ đoạn gì để tranh lấy sự sủng ái của hắn? Xem xem tâm nàng có bao nhiêu độc? Đến lúc đó nàng ta không chết vì đám nữ nhân ghen tỵ ở hậu cung thì hắn cũng sẽ cho nàng chết thảm trong tay hắn. Dạ Diễm Hương – Hoàng Hậu của ta cứ đợi mà xem, xem ta chính nàng ra sao.

Dù nghĩ như thế nhưng để nắm chắc mọi thứ trong tay, Hoàng Phủ Ngao Thiên vẫn cẩn thận phân phó:

- “Ảnh Nhất, không được dòi mắt khỏi nàng. Mỗi ngày báo cáo một lần”

Từ trong bóng tối, một bóng đen lóe lên một cái rồi biến mất như chưa từng ở đó, chỉ để lại một câu “Tuân lệnh” nhẹ như không, nhẹ đến mức nếu không chú ý sẽ chỉ nghĩ đó là tiếng gió thoảng qua. Điều đó cho thấy cả người nói và người nghe đều có võ công thuộc hạng nhất. Ảnh Nhất chính là thủ lĩnh của đội ảnh vệ đã đi theo hắn từ khi hắn còn là Thái tử, võ công siêu quần lại có một khả năng đặc biệt là nghe được nhưng âm thanh rất nhỏ từ khoảng cách xa. Hoàng Phủ Ngao Thiên cho Ảnh Nhất theo Dạ Diễm Hương vì hắn thấy nàng biểu hiện quá mức thanh tĩnh làm cho hắn nghĩ nếu nàng không phải là người vô dụng vô cầu thì chính là người âm hiểm cực độ, rất giỏi che giấu lòng dạ răn rết của mình. Đương nhiên hắn tin nàng thuộc loại người sau. Để cho Ảnh Nhất theo dõi nàng là tốt nhất bởi những kế hoạch ác độc của nàng sẽ không thể thoát khỏi đôi tai của Ảnh Nhất và như thế hắn sẽ nắm nàng trong lòng bàn tay, nếu tâm tính của hắn tốt, hắn sẽ xem nàng như một con rối mà đùa giỡn... Cứ như vậy đi, giờ hắn phải để bọn nô tài dọn dẹp long án và bàn trà bị hắn đánh gãy đi để tiếp tục xử lý đồng tấu sớ cao ngất kia. Hắn làm vua rất là bận rộn!

....

--- ----- Ta là phân cách tuyến nghĩ xấu về người khác-----

Hôm sau, Hoàng Phủ Ngao Thiên vừa thượng triều về đến thư phòng thì nhận thấy Ảnh Nhất đã ở đó, liền hỏi:

- “Ngươi đã ở đó bao lâu rồi? Giờ ngươi không nên ở đây mới đúng!”

Ảnh Nhất dùng giọng điệu trần thuật không có một tia tình cảm nào nói:

- “Bẩm Hoàng thượng, cô nương ấy khi bước vào Phụng cung, nhìn cây anh đào trước sân một cái rồi nói “Có mi ở đây thật tốt!” rồi tiến vào phòng ngủ. Mọi thứ đều do hai nữ tỳ đi theo dọn dẹp và sắp xếp. Sau bữa tối, cô nương ấy lại đi ngủ ngay mà không nói thêm lời nào. Thuộc hạ đến báo cáo vào lúc này vì cô nương ấy ngủ đến giờ còn chưa có thức giấc. Thuộc hạ đã để Ảnh Nhị tiếp tục đề mắt đến cô ấy rồi mới đến đây!”

Hoàng Phủ Ngao Thiên rất hài lòng với cách làm việc của Ảnh Nhất nhưng câu nàng nói khi đứng trước cây đào là sao? Nàng ta lại chỉ nói có một câu duy nhất như thế. Thật khó hiểu! Mà giờ nàng ta vẫn còn ngủ? Bây giờ là giữa trưa rồi đó. Lại còn ngủ từ tối qua đến giờ chưa thức giấc lần nào? Hay nàng ta bỏ trốn rồi? Vớ vẩn! Hắn lập tức ném suy nghĩ đó đi. Nhìn nàng ta cùng hai nữ tỳ có vẻ không có võ công, hơn nữa Ảnh Nhất lại theo dõi nàng ta rất kỹ thì làm sao mà nàng ta trốn được. Hắn rất tin tưởng vào Ảnh Nhất. Nhưng nàng ta làm sao thế? Người bình thường có thể ngủ nhiều như vậy sao? Vẫn là nên đến nhìn nàng ta một cái xem sao. Nàng mới vào cung hôm qua, nếu đã xảy ra chuyện mà hắn lại không biết chẳng phải là chứng tỏ hắn không có năng lực, đã bị người khác qua mặt sao? Nổi nhục lớn như vậy hắn làm sao mà chịu nổi. Nghĩ thế hắn liền ra lệnh:

- “Bãi giá Phụng cung!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 8

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đến cửa Phụng cung thì phát tay ra lệnh cho đám nô tài ở đây không phải hành lễ và im lặng lui ra rồi tiến thẳng vào nội phòng. Bước vào trong đập vào mắt hắn là một cảnh tượng hắn chưa từng thấy bao giờ. Không thể không khựng người lại, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không thể không mở to mắt mà nhìn cho rõ cảnh tượng đang diễn ra trước mắt có phải là thật hay không. Khoan nói đến chuyện Dạ Diễm Hương không hề để ý thân phận mà đang ngồi ăn cơm cùng với hai nữ tỳ của nàng thì chuyện làm hắn sững sốt chính là hắn chưa bao giờ thấy một nữ nhân nào ăn nhanh như nàng. Tuy không thô tục nhưng rất nhanh. Chú ý kỹ hơn một chút, hắn thấy nàng ăn nhanh như vậy, cũng không chú mục vào một món thức ăn nào mà đĩa nào nàng cũng gấp nhưng đôi mắt của nàng rất mơ màng, không hề có sự thanh tỉnh trong đó như thể chủ nhân của nó vẫn chưa thức dậy khỏi giấc ngủ dờ dang. Nàng ta đang ngủ ư? Ngủ nhưng vẫn mở mắt, lại còn đang ăn, thậm chí ăn nhanh và rất chính xác? Mà hai nữ tỳ ngồi hai bên nàng vẫn là bộ dáng ung dung ăn cơm của mình, không hề thấy có gì bất thường. Chuyện gì đang diễn ra? Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn đang ngẩn người nhìn cảnh ba người ăn cơm trước mắt thì lại thấy Dạ Diễm Hương buông bát đĩa xuống, đứng dậy lau miệng rửa tay rồi nói với hai nữ tỳ của mình:

- "Tiểu Lan, Tiểu Trúc, làm phiền hai em dọn dẹp nhé. Ta nghỉ phải hết chiều nay nữa ta mới thanh tỉnh được."

Nói rồi nàng đi về sau bình phong. Dựa vào thính lực cực tốt của người có võ công cao cường để nghe hơi thở của nàng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên xác định nàng ta vừa đặt mình xuống giường là chìm vào giấc ngủ ngay. Rút cuộc là thế nào? Phục hồi lại tinh thần, Hoàng Phủ Ngạo Thiên bước hẳn vào bên trong, đến ngồi bên bàn trà nhìn về phía hai nữ tỳ. Lúc này hai nàng cũng đã phát hiện sự có mặt của hắn, đứng dậy làm lễ phúc thân với hắn:

- "Tham kiến Hoàng thượng!"

- "Miễn lễ!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhú mày nhìn hai nữ tỳ hết sức mỹ lệ trước mặt chỉ làm lễ phúc thân với hắn chứ không quỳ đúng như yêu cầu của Dạ Diễm Hương rồi im lặng đứng đó mà không nói thêm một lời hay có thêm một động tác nào thì có cảm giác thật quái lạ. Không phải theo lễ thường thì nhân lúc chủ nhân của các nàng đang ngủ thì các nàng phải thi triển hết sức quyền rũ quyến rũ hắn để hắn chú ý đến các nàng sao? Chẳng phải các nàng nên làm thế để tranh thủ quyền lợi cho mình hoặc cho chủ nhân của mình sao? Nhưng các nàng chỉ thành thành thật mà đứng đó thôi. Là không có âm mưu hay là mưu quá sâu? Không thể trách hắn nghĩ nhiều được vì sống trong hoàng tộc, tranh đấu hoàng quyền từ trong bụng mẹ khiến hắn không thể tin tưởng người ta không có âm mưu. Mà thôi, chuyện này để sau, giờ hắn phải giải đáp được nghi vấn trong lòng đã. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cất tiếng hỏi:

- "Chủ nhân của các người có bộ dáng như thế là sao? Trẫm nghe nói chủ nhân các người đã ngủ rất nhiều rồi."

Một trong hai nữ tỳ cất tiếng trả lời hắn:

- "Bẩm Hoàng thượng, tiểu thư biết y thuật. Trước khi tiến cung đã thức 3 ngày 3 đêm để chăm sóc một vị bằng hữu. Tiểu thư nói Hoàng thượng vốn đã không ưa thích tiểu thư vì bị ép vào hôn ước này. Tiểu thư lại không có tài sắc, không có gia thế, hơn nữa lại thêm 3 yêu cầu không cho Hoàng thượng nhượng bộ nên tiểu thư tính là Hoàng thượng sẽ hủy hôn ước. Với tính toán đó tiểu thư quyết định đi gặp Hoàng thượng trước rồi sẽ trở về nghỉ ngơi, chỉ là không ngờ Hoàng thượng lại chịu đồng ý thực hiện hôn ước nên Hoàng thượng mới có thể thấy được bộ dáng của tiểu thư bây giờ".

- "Trẫm thấy có vẻ các người rất quen với bộ dáng này của nàng".

- "Bởi tiểu thư có rất nhiều bằng hữu. Tiểu thư là người rất trọng nghĩa".

- "Vậy sao? Các người tiếp tục ăn cơm đi".

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói xong phát tay áo bước nhanh ra khỏi nội phòng rồi rời khỏi Phụng cung. Trở lại thư phòng, vừa ngồi trước long án thì Ảnh Nhị xuất hiện báo cáo:

- "Khởi bẩm Hoàng thượng, sau khi Ảnh Nhất rời đi một lúc thì hai nữ tỳ đánh thức cô nương dậy để dùng cơm trưa. Thuộc hạ và Ảnh Nhất xác định cô nương đó thật sự ngủ mà hai nữ tỳ cũng không có hành động nào bất thường cả".

- "Được rồi! Lui xuống đi. Tiếp tục để ý kỹ nàng ta"

Bóng dáng Ảnh Nhị nhanh chóng biến mất. Còn lại một mình, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi và nhận ra giọng điệu nói chuyện của nữ tỳ này cũng rất giống chủ nhân của nàng bởi nàng nói chuyện cũng rất bình tĩnh và lạnh nhạt, không hề bị khí thế của hắn ảnh hưởng một chút nào. Nàng trả lời câu hỏi của hắn như trần thuật một câu chuyện mà không mang theo cảm xúc nào cả. Hơn nữa lại rất thẳng thắn vì nàng đã nói luôn tính toán của chủ nhân mình cho hắn biết. Dạ Diễm Hương, nàng ta thật sự muốn hắn hủy hôn ước sao? Tại sao chứ? Gã cho Hoàng thượng làm Phi đã là mơ ước của bao nhiêu người chứ đừng nói là làm Hoàng Hậu. Hơn nữa hắn rất tự tin vào sức quyến rũ của bản thân mình. Hắn - Hoàng Phủ Ngạo Thiên muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền. Chỉ cần bản thân hắn thôi đã là giấc mộng của nữ nhân, không phải sao? Thế nhưng nữ nhân tên Dạ Diễm Hương này dường như không để ý hắn. Không! Hoàng Phủ Ngạo Thiên người phải tỉnh táo. Nàng ta biết người không thể không thực hiện hôn ước nên mới nói là không cần và để cho nữ tỳ của mình nói như thế để người thấy nàng ta thanh cao rồi sẽ sa vào vòng tay của nàng ta, trở thành con rối trong tay nàng ta. Đây chỉ là kế sách buông ra để nắm chặt của nàng ta mà thôi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên người không được mắc bẫy của nàng ta. Nhắc nhớ mình như vậy nhưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại không nhịn được mà nghĩ: Thật khó tin Dạ Diễm Hương có thể vì chăm sóc bằng hữu mà không ngủ ba ngày ba đêm. Hắn thấy thái độ của nàng rất dửng dưng, cặp mắt lạnh lùng và xa cách, không giống người có thể lo lắng và chăm sóc người khác. Nhưng nhìn bộ dáng vừa rồi của nàng hắn lại không thể không tin. "Nàng ta trọng nghĩa như vậy sao? Hết lòng vì bằng hữu như vậy sao? ". Một tia suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn: Nàng chăm sóc trọng phu còn hết lòng hơn thế. Gặp quý! Hắn đang nghĩ gì thế, hai ngày sau khi hôn lễ được tổ chức, hắn chính là trọng phu của nàng còn gì. Hắn cần gì nàng chăm sóc chứ. Hắn chưa bao giờ cần ai chăm sóc hay quan tâm hắn cả. Hắn còn đang đợi để vạch trần bộ mặt của nàng đây...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Trời cuối thu một màu xanh ngát, thỉnh thoảng lại có những đám mây trắng lững lờ trôi qua như tô điểm thêm cho vẻ đẹp của bầu trời. Từng làn gió thổi nhẹ nhàng qua những tán lá làm chúng xao động như đang cùng gió hát khúc ca của tự nhiên. Đôi lúc những chiếc lá vàng đã rụng dưới sân bị gió thổi khê bay lên, uốn lượn trong không trung như đang múa phụ họa cho khúc ca đó. Hòa vào cảnh vật xinh đẹp đó, dưới gốc cây đào một nữ nhân đang ngồi ung dung thưởng trà. Cảnh đẹp, người không xấu nhưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại không thích một chút nào. Hắn không thích nàng vì nàng là đối tượng hắn gượng ép phải lấy, nhưng hắn còn ghét thái độ của nàng hơn. Nàng không những nữ nhân khác làm cho hắn có cái gì đó rất khó kiểm soát mà không thể kiểm soát là điều hắn không thể chấp nhận được. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn Dạ Diễm Hương đang uống trà một cách vô cùng hưởng thụ mà trong lòng khó chịu. Nàng vẫn giữ nụ cười nhân hậu không chạm đến đáy mắt như hôm qua lúc gặp hắn ở thư phòng nhưng giờ đây trên mặt nàng và cả người nàng nữa đều toát lên vẻ thỏa mãn. Đây không phải là thái độ và phản ứng nên có của một nữ nhân ngày mai sẽ làm Hoàng Hậu của hắn. Hắn nhận được báo cáo nàng tiếp tục ngủ cả ngày hôm qua. Điều này thì hắn có thể giải thích là nàng quá mệt mỏi sau 3 ngày 3 đêm không ngủ chăm sóc bằng hữu nhưng sáng nay, đáng lẽ nàng ta phải chuẩn bị những thứ cần thiết cho hôn lễ này mai, mặc dù hắn cũng đã chuẩn bị tuôn tất hết nhưng nữ nhân có rất nhiều thứ phải chuẩn bị mà hắn không biết hoặc nàng có yêu cầu gì đó thêm thì tự nàng phải chuẩn bị cho mình, vậy mà nàng lại dọn bàn trà dưới gốc cây đào thưởng trà cùng hai tỷ nữ của mình từ lúc mặt trời lên cho đến bây giờ cũng đã một canh giờ và không có vẻ gì là nàng ta sẽ động dậy làm gì đó. Cứ coi như nàng ý lại hắn sẽ chuẩn bị mọi thứ thì nàng cũng nên đi thăm thú tìm hiểu về Phụng cung hay tập hợp nô tài của Phụng cung lại làm quen, ra oai hay làm gì đó để thiết lập quyền lực của mình mới đúng chứ không phải ngồi đó uống trà, ngắm cảnh và chẳng để ý đến gì cả. Hai nữ tỷ của nàng cũng chỉ ở bên nàng mà không có bất kỳ lời nói hay hành động thừa thãi nào cả. Nàng và người của nàng, dù chỉ vào cung hai ngày nhưng đã làm cho hắn thấy thật ngoài ý muốn. Như ngay lúc này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn Dạ Diễm Hương chỉ đơn giản là hiền hòa ngồi ở đó mà vô cùng xa cách, khiến hắn thấy nàng khó nắm bắt. Bực bội vì cảm giác này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cất bước đến gần nàng, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người, như thể muốn xông vào phá tan cái thứ không khí yên tĩnh và lạnh nhạt quanh nàng. Cũng không đợi nàng đứng dậy hành lễ, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã ngồi xuống bàn trà cùng nàng rồi nói luôn "Không cần hành lễ!". Dạ Diễm Hương nghe vậy nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên một cái, nụ cười trên môi không đổi nhưng giờ cả mắt nàng cũng đang cười, chỉ là nụ cười trong mắt cũng nhân hậu đủ cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên có cảm giác nàng đang đứng trước mặt hắn đây nhưng lại như hắn đang đứng cách nàng rất xa. Nàng đẩy hắn ra khỏi tầm mắt của nàng. Nàng rót cho hắn một ly trà rồi lại quay đầu nhìn thẳng về phía trước mặt, không hề nói thêm hay có thêm hành động nào. Nàng cầm lại cốc trà của mình, xoay tròn nó trong lòng hai bàn tay, cả người lại như chìm vào thiên nhiên. Không thể chịu được thái độ im lặng, dửng dưng, không để ý đến hắn của nàng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cất giọng lạnh lùng hỏi:

"Người không chuẩn bị gì cho hôn lễ sao?"

Dạ Diễm Hương cũng không quay đầu lại mà nhân hậu đáp:

"KHông phải người đã chuẩn bị hết rồi sao. Ngày mai ta chỉ mặc giá y gả cho người là được rồi. Ta cũng không có yêu cầu gì cả, theo ý người là được rồi!"

"Theo ý trăm? Người không sợ trăm ghét người sẽ tổ chức một hôn lễ sơ sài sao?"

"Ừ!"

Chỉ một tiếng đáp lại như thế và không gì hơn nữa. Im lặng một lần nữa trở lại. Hoàng Phủ Ngạo Thiên vô cùng buồn bực và có xu hướng tức giận. "Ừ" là có ý gì? Là nàng không sợ hắn sẽ làm thế hay là nàng không quan tâm hôn lễ sẽ thế nào? Nàng nói chuyện với hắn với thái độ gì thế này? A, đến giờ Hoàng Phủ Ngạo Thiên bắt chợt phát giác từ lần đầu tiên gặp nhau, hắn đã tha thứ cho thái độ bất kính của nàng. Hắn chưa bao giờ để cho ai có thể đứng trước hắn mà nói chuyện với hắn theo cách của nàng cả. Là vì nàng làm hắn tức giận cho nên quên đi chuyện đó sao? Hắn phải sửa lại hành vi này của nàng ngay mới được. Đáng tiếc, Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn chưa kịp lên tiếng thì Dạ Diễm Hương nói trước:

"Hoàng Thượng, ta không có tài sắc, xuất thân hèn mọn, không có thể lực cho người lợi dụng mà người vẫn muốn thực hiện hôn ước sao? Các vị lão thần có con làm phi tử trong cung chắc sẽ không đồng ý chuyện này. Ta làm Hoàng Hậu có thể sẽ làm triều chính hỗn loạn đó. Hoàng thượng vẫn không muốn nghĩ lại mà hủy hôn ước sao?"

Lần này thì lửa giận trong lòng Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã được đốt lên. Nàng ta lại nói lại chuyện muốn hắn hủy hôn. Nàng thật sự muốn hủy hôn là mưu quá sâu và tính toán điều gì đó? Nàng ta lại vẫn nhìn về phía trước, hắn chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của nàng, không thấy được vẻ mặt, đôi mắt của nàng nhưng hắn vẫn biết nụ cười đó vẫn còn nguyên trên mặt, trong mắt nàng mà đáng chết là hắn không nhìn thấu được ý muốn của nàng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên dùng giọng đã lạnh đến độ âm mà hỏi:

"Sao người luôn muốn trăm hủy hôn ước? Người đã không muốn gả cho trăm thì đừng xuất hiện. Dù sao thì trăm cũng đã tìm người 10 năm mà không được".

Đây là lần đầu tiên hắn thừa nhận hắn thất bại trong việc tìm người.

Lần này làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên bất ngờ là Dạ Diễm Hương quay đầu lại nhìn thẳng vào hắn. Trong mắt nàng không còn nụ cười đáng ghét đó nữa là hiện lên ánh sáng kiên định:

"Người Dạ gia chúng ta không được bội tín. Phụ thân của ta nói nếu người không hủy hôn thì ta không được phép bội ước. Nếu người muốn cưới ta thì

ta nhất định sẽ gả vì thực hiện hôn ước này cũng là nguyện vọng cuối cùng của phụ thân ta. Ngươi quyết cưới ta sao?"

Ra vậy. Nàng là vì chữ tín, vì nguyện vọng của cha nàng sao? Nàng không có chút tư tưởng nào về bản thân hán hay Hậu vị và những lợi ích đi kèm sao? Có thật thế chăng? Tinh táo! Hoàng Phủ Ngạo Thiên tinh táo. Đừng tin những gì nàng ta nói một cách dễ dàng. Cứ đợi một thời gian rồi bộ mặt thật của nàng ta sẽ lộ ra. Kịch hay còn ở phía sau mà. Nghĩ thế hán nhìn nàng nói một cách chắc chắn:

- "Đúng! Trẫm phải cưới ngươi, lập ngươi làm Hậu vì đây cũng là nguyện vọng cuối cùng của Tiên Đế muốn trẫm thực hiện và trẫm đã hứa thực hiện. Hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh." "Hơn nữa trẫm lập Hậu cũng có thể phế Hậu nên ngươi đừng có đắc ý" trong lòng hán bổ sung một câu.

Nghe vậy, Dạ Diễm Hương không nhìn hán nữa mà cúi đầu nhìn ly trà một cái, lúc ngẩng lên nụ cười trên mặt, trong mắt của nàng đã trở lại như cũ. Nàng dùng giọng lạnh nhạt vốn có của mình nói với hán:

- "Vậy ta trao cho Hoàng thượng đồ cưới của ta. Tiểu Trúc!"

Nghe nàng gọi tên, một trong hai nữ tỳ vẫn đi theo nàng, này giờ luôn im lặng đứng phía sau nàng, bước đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi lấy ra một chiếc hộp nhỏ dâng lên cho hán rồi lui về vị trí cũ. Chủ tớ này thật giống nhau. Cả ba đều nói ít, không hành động thừa và cũng vì thế mà luôn ngoài dự đoán của hán. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhận hộp nhưng chưa mở mà hỏi đầy thâm ý:

- "Nàng ta là Tiểu Trúc sao? Vậy cô nương kia là Tiểu Lan. Trẫm luôn thấy ngươi gọi Tiểu Lan, Tiểu Trúc nhưng chưa bao giờ thấy ngươi giới thiệu ai là ai với trẫm. Hai cô nương này thật đẹp. Tiểu Lan đẹp dịu dàng. Tiểu Trúc lại đẹp cứng cỏi lại có chút hồn nhiên".

Hoàng Phủ Ngạo Thiên vừa nói vừa quan sát Dạ Diễm Hương. Hán không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào của nàng nhưng một lần nữa hán lại thất vọng vì biểu lộ của nàng vẫn y như cũ. Thậm chí động tác xoay tách trà trong tay cũng không chậm lại nửa nhịp. Hán chỉ nghe vẫn dùng giọng hồ hững nói:

_"Hai muội ấy chính là mỹ nhân trong mỹ nhân. Là nam nhân ai cũng muốn các nàng nhưng trừ phi các muội ấy nguyện ý đi theo còn không ai muốn cũng không được, kể cả Hoàng thượng!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên bỗng ngộ ra:

- "Ngươi là vì sợ ta sẽ nạp các nàng vào hậu cung mà yêu cầu điều thứ hai."

- "Đúng vậy. Để các nàng theo ta vào cung sống đã là ủy khuất các nàng rồi nên ta không muốn các nàng vướng vào các cuộc tranh đấu, dù là tranh đấu tình cảm hay quyền lực. Nhưng nếu các nàng muốn thì ta sẽ không cản. Mỗi người đều có quyền quyết định con đường mình đi và phải chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình".

- "Vào cung sống là ủy khuất?" Hoàng Phủ Ngạo Thiên tròn mắt lên hỏi

Dạ Diễm Hương không trả lời ngay và đặt cốc trà xuống, đứng dậy ngược nhìn lên bầu trời rồi mới nói:

- "Hoàng thượng sinh ra trong hoàng cung nên có lẽ thấy nơi đây thật rộng lớn, sang giàu nhưng những người sống dân gian như ta và hai nàng đã quen tự do, đi đây đi đó thì hoàng cung này quá bé nhỏ, bầu trời nhìn từ nơi này thật cao nhưng chật hẹp, lòng người trong cung lại quá sâu. Chúng ta là cánh chim đã quan bay tự do thì hoàng cung chỉ là lồng giam hoa lệ mang lại nhiều lo sợ mà thôi. Đó chính là ủy khuất."

Nói xong cũng không để Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói thêm lời nào liền nói:

- "Hoàng thượng nên xem đồ cưới ta mang đến. Vàng bạc châu báu gì đó thì mai sẽ được người Dạ gia mang đến sau. Ta rất ngại mang quá nhiều đồ nên chỉ mang theo nó đi trước. Ta nghĩ nó cũng rất đáng giá. Nhưng Người xem mà thấy nó chưa xứng với sinh lễ được Tiên Đế trao cho Dạ gia 15 năm trước thì có thể nói ra yêu cầu đồ cưới của người. Dạ gia chúng ta sẽ cố sức đáp ứng. Giờ ta xin lui xuống trước!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn đang sửng sốt vì câu nói "hoàng cung là lồng giam hoa lệ" của nàng thì đã thấy nàng không chờ đợi sự đồng ý của hán mà cứ thế bước đi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không cản bước nàng. Cứ như vậy trong vô thức hán đã dung túng cho sự vô phép tắc của nàng một cách khó hiểu. Giờ hán cũng không để ý nhiều nữa, hán tập trung sự chú ý vào chiếc hộp nhỏ nàng để lại. Nhìn chiếc hộp chẳng có vẻ gì là quý giá này hán tò mò là cái gì mà nàng lại làm đồ cưới, hơn nữa dường như theo nàng đánh giá thì nó đã có giá trị ngang bằng sinh lễ hoàng gia mà Tiên Đế đã đưa đến Dạ gia. Hoàng Phủ Ngạo Thiên đưa tay mở hộp. Vừa chạm đến hộp, hán giật mình kinh ngạc vì vỏ hộp ẩm ẩm, sờ vào rất dễ chịu và dường như có những dòng khí nhỏ ấm áp truyền vào bàn tay của hán rồi lan tỏa ra khắp cơ thể làm cho cả cơ thể của hán rất thoải mái. Hán vội vã lật nắp hộp lên. Ngay lập tức một làn sáng 7 bảy tỏa ra. Ở giữa hộp, chủ nhân phát ra thứ ánh sáng rực rỡ, đẹp đẽ là một viên ngọc. Trời ạ! Sống 30 năm Hoàng Phủ Ngạo Thiên chưa bao giờ kinh hoàng đến mức ấy. Đúng. Hán kinh hoàng. Sao có thể là nó? Nhưng nhìn hình dáng, màu sắc thì đúng là nó. Trời ạ! Long Ngọc, là Long Ngọc. Viên ngọc mà không chỉ riêng hán mà tất cả mọi người đều cho nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết nhưng giờ nó lại đang ở đây, đang nằm trong tay hán. Đây là viên ngọc nếu mang theo trong người sẽ khiến cho cơ thể bách độc bất xâm. Nếu dùng nó để luyện công thì sẽ tăng được 100 năm nội lực. Hai điều này là những điều mà bất cứ ai luyện võ cũng cầu mong. Đã bao nhiêu đời đi tìm viên Long Ngọc duy nhất này nhưng chưa có ai thấy. Thế nhưng giờ nó lại được Dạ Diễm Hương dùng làm đồ cưới để đưa cho hán. Là nàng cùng Dạ gia không ai có võ công nên không biết dùng làm lễ cho hán hay là gì hán cũng chẳng nghĩ được nữa. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cứ thế ngây người, đầu óc trống rỗng nhìn viên ngọc vô giá đang tỏa sáng lấp lánh trong nắng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Không phải nữ nhân luôn mong muốn một hôn lễ hoành tráng để chứng tỏ giá trị của bản thân sao? Nhưng hôn lễ được Hoàng Phủ Ngạo Thiên chuẩn bị tuyệt đối không thể nói là xa hoa, tráng lệ mà chỉ vừa đạt yêu cầu của một đám cưới Hoàng tộc mà thôi. Nếu không phải còn phải bận tâm đến mặt mũi của chính mình thì khi thấy thái độ vô cùng dửng dưng với hôn lễ của Dạ Diễm Hương, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật muốn tổ chức một hôn lễ sơ sài nhất xem như là trừng phạt nàng. Cứ như vậy lễ cưới của Hoàng thượng và Hoàng hậu diễn ra trong sự buồn bức của nhiều đại thần vì sự thực là họ vẫn luôn mong vị Hoàng hậu này không xuất hiện vì nếu nàng không xuất hiện thì như di chiếu của Tiên Đế, ngôi vị Hoàng hậu sẽ bị bỏ trống nhưng con gái của họ sẽ có cơ hội vươn lên đứng đầu tứ phi, như vậy quyền lực cũng không khác gì là Hoàng hậu cả. Nhưng không sao. Nàng ta không xuất hiện thì tốt cho nàng ta, nếu nàng ta xuất hiện thì tiêu diệt là được. Cũng chỉ là một tiện nhân không tài sắc, chẳng có xuất thân, quyền thế sao có thể cười lên đầu lên cổ con gái bọn họ và chính bọn họ được chứ. Phải nhanh chóng hạ bệ nàng ta. Dạ Diễm Hương đã bước vào lễ đường làm lễ cưới nhận Hậu vị trong cái nhìn tính toán của các đại thần. Mọi nghi lễ đều tiến hành thuận lợi cho đến khi chuẩn bị đưa tân nương vào động phòng thì Trần công công tiến vào bẩm báo:

- "Khởi bẩm Thánh thượng, có người của Dạ gia tiến đến dâng đồ cưới đang chờ triệu kiến!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn sang Dạ Diễm Hương đang mặc một thân giá y đỏ đứng bên cạnh mình. Giá y của nàng nhìn rất đơn giản, không hề hoa lệ như những bộ giá y mà hần từng thấy trước đây nhưng được nàng khoác lên lại cho người ta thấy một vẻ đẹp trọn vẹn. Dạ Diễm Hương mặc giá y không có vẻ đẹp diễm lệ rực rỡ như các tân nương khác mà mang vẻ đẹp âm áp đi vào lòng người. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cho rằng đó là vì bình thường nàng có vẻ lạnh lùng xa cách lên giá y đỏ chỉ có thể làm cho nàng tỏa ra sự âm áp chứ không phải là sự chói lọi như các nữ nhân khác. Thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn mình, Dạ Diễm Hương nói:

- "Hôm qua ta đã nói với Hoàng thượng rằng hôm nay sẽ có người của Dạ gia mang vàng bạc châu báu tới làm đồ cưới!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cứng người lại. Hần nhớ lại buổi chiều hôm qua khi nhận được Long Ngọc thì đầu óc hần đã trở nên trống rỗng đến mức hần cảm ngọc trở về thư phòng như thế nào hần còn không nhớ thì làm sao hần nhớ nàng nói gì trước đó. Cả ngày hôm qua hần đã làm mọi việc trong ngày một cách mơ hồ. Lần đầu tiên trong cuộc đời hần có biểu hiện như thế khiến cho đám nô tài trong cung vô cùng hoảng sợ. Sáng nay hần đã cố trấn tĩnh để thực hiện hôn lễ này với chủ ý xong xuôi sẽ hỏi chuyện nàng về Long Ngọc. Long Ngọc đã là thứ đồ cưới vô cùng quý giá. Chỉ cần nó thôi đã vượt khỏi mọi sinh lễ trên đời rồi. Vậy mà Dạ gia vẫn mang thêm vàng bạc châu báu đến làm đồ cưới thêm nữa sao? Thôi, đưa đến rồi thì nhận thôi, ngày mai đưa trả cho nàng là được. Nghĩ thế hần cao giọng ra lệnh:

- "Cho mang vào đi!"

Chắc Dạ gia là một gia tộc giàu có. Đó là suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngạo Thiên khi nhìn thấy khi thấy mười hòm đồ cưới được treo duy bằng đỏ với kích cỡ vừa phải được khiêng vào đại điện. Nhưng khi nắp hòm được mở ra, không chỉ có hần mà là toàn bộ mọi người có mặt trong đại điện phải sững sờ tròn mắt mà nhìn. Năm hòm đựng toàn là Kim Ngọc, loại ngọc quý giá nhất ở lục địa này, dĩ nhiên là sau Long Ngọc, nhưng Long Ngọc trước ngày hôm qua, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng như bao nhiêu người khác cho rằng nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Kim Ngọc đựng trong hòm viên nào viên ấy to và sáng. Ánh sáng tỏa ra cũng vô cùng thuần khiết. Đó tuyệt đối là loại ngọc chất lượng tốt nhất. Số Kim Ngọc lớn và nhiều như vậy, ngay cả Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. 5 hòm còn lại thì có một hòm vàng, 1 hòm bạc, 1 hòm là trang sức, 1 hòm là vải vóc của và 1 hòm là kim cương. Điều đáng nhắc đến ở đây là trang sức là của Bảo khí các, vải vóc là của Kim lữ phường. Phải biết Bảo khí các và Kim lữ phường xưa nay sản xuất hàng đều là thượng hạng, hình dáng hoa văn đều là độc nhất vô nhị nhưng số lượng hàng làm ra lại luôn có hạn. Nếu đã hết hàng bán thì dù là Hoàng thượng cũng không ép được họ làm thêm để bán. Kim cương là một loại đá mới được biết đến ở lục địa này 15 năm. Tuy mới được biết đến nhưng sự ưa thích của mọi người với nó càng ngày lớn, trong tương lai rất có thể nó sẽ quý giá như Kim Ngọc, thậm chí còn vượt qua Kim Ngọc để đứng đầu trong bảng xếp hạng ngọc quý.

Sau giây phút sững sờ thì Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại thấy khiếp sợ. Rút cục Dạ gia là gia tộc như thế nào? Nhìn mười hòm đồ cưới kia cũng có thể đoán được tài lực của Dạ gia mạnh như thế nào. Hơn nữa, người khác không biết nhưng hần biết Dạ gia có trong tay Long Ngọc lại không hề chán chừ đưa cho hần. Dạ gia có tài lực hùng hậu, có Long Ngọc trong tay nhưng lại không có tiếng tăm. Hần đã truy tìm Dạ Diễm Hương và Dạ gia trong 10 năm nhưng không có bất cứ một thông tin nào. Một thế lực lớn như vậy mà lại ẩn dấu kỹ đến vậy, nay lại lộ diện, rút cục có âm mưu gì? Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghi ngờ quay sang nhìn Dạ Diễm Hương một lần nữa. Hần thấy nàng nhú mày và dường như ngay sau khi nàng nhú mày thì người gia nhân mang đồ cưới đến lên tiếng:

- "Thảo dân phụng mệnh các vị đương gia của Dạ gia mang đồ cưới của tiểu thư tới. Nay việc đã xong, thảo dân xin được cáo lui."

Nói xong hần cùng những người vừa khiêng hòm đồ vào điện lập tức thì triển khinh công phóng ra khỏi điện. Khinh công của những người này được liệt vào hàng cao thủ nên chẳng ai có mặt ở đại điện kịp cản họ lại mà mọi người cũng chẳng có tâm trí mà cản vì họ còn đang chìm đắm với những hòm đồ cưới đang phát sáng giữa điện kia.

Những người Dạ gia hành động như thế nhưng Dạ Diễm Hương cũng chẳng có phản ứng gì thêm. Nàng chỉ hướng về phía Hoàng Phủ Ngạo Thiên mà lạnh nhạt nói:

- "Nên hoàn thành nghi lễ".

Dù trong lòng có nhiều nghi vấn, nhiều điều muốn hỏi nàng nhưng đúng là phải hoàn thành lễ cưới này vì thế Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn về phía Tể tướng đang chủ trì nghi lễ. Tể tướng cũng phục hồi lại tinh thần tuyên bố:

- "Đưa vào động phòng".

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đưa Dạ Diễm Hương vào tân phòng rồi ra ngoài tiếp rượu nhận lời chúc mừng của các quan đại thần. Trong lòng trăm mối ngổn ngang nên hắn cũng chỉ uống một chút rồi trở về thư phòng thay vì trở về động phòng cùng tân nương. Hắn cần phải suy nghĩ vài điều. Vừa bước vào thư phòng, hắn thấy Ảnh Nhất ở đó thì biết là ở chỗ Dạ Diễm Hương đã có động tĩnh gì đó. Hắn liền nói:

- "Bảo cáo luôn đi".

- "Bẩm Hoàng thượng, sau khi người rời khỏi tân phòng, người gia nhân đưa đồ cưới vào điện đã tiến vào. Hắn nói với Hoàng hậu nương nương vài câu rồi rời đi ngay."

- "Hắn nói gì?"

Ảnh Nhất hắng giọng một tiếng và khi hắn bắt đầu nói thì chính là giọng nói của người gia nhân:

- "Thưa tiểu thư, Đại thiếu gia nói nếu thấy tiểu thư nhũ mảy thì tiểu nhân phải rời khỏi ngay. Các vị thiếu gia có lời nhắn cho tiểu thư. Đại thiếu gia nói đây là ý của Nhị thiếu gia và thiếu gia tuy không có một chút nào là bằng lòng với hôn sự này nhưng cũng đồng ý với Nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia nói dù thiếu gia hoàn toàn bất mãn với hôn sự nhưng tiểu thư là bảo bối của Dạ gia, đồ cưới không thể tùy tiện được. Tam thiếu gia nói thiếu gia hận không thể đến phá hôn lễ, cướp nương tử nhưng đồ cưới như vậy là quá tùy tiện rồi. Các vị thiếu gia còn lại đồng ý với Tam thiếu gia. Tiểu nhân đã truyền lời xong xin được cáo lui!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn Ảnh Nhất đang dùng giọng nhẹ như gió của gia nhân Dạ gia thuật lại những lời đó mà hai mắt bốc lửa. Dạ gia này là sao? Người nói không bằng lòng hôn sự này, người nói bất mãn với hôn sự này, người thì muốn phá hôn lễ, cướp nương tử? Dạ gia này là không muốn gả Dạ Diễm Hương cho hắn ư? Cho là hắn không xứng với nàng sao? Dạ gia này không để Thiên tử như hắn vào mắt hay sao? Thật sự hỗn xược. Đợi đã!

- "Ảnh Nhất, ngươi nói lại xem Tam thiếu gia nói gì?"

Lần này Ảnh Nhất dùng giọng của mình để trả lời:

- "Bẩm, là nói đồ cưới như vậy quá tùy tiện!"

- "Hắn nói xong thì rời đi luôn sao? Hoàng Hậu không nói gì sao?"

- "Bẩm, đúng. Từ lúc hắn xuất hiện đến lúc hắn rời đi, Hoàng hậu nương nương không nói một lời nào cả".

Cho Ảnh Nhất lui xuống, Hoàng Phủ Ngạo Thiên rơi vào trầm tư. Đồ cưới bày trên đại điện mà người Dạ gia vẫn cho đó là quá tùy tiện vậy thì tài lực của Dạ gia thật là không đoán được. Những người gia nhân mang đồ cưới đến cũng đều là cao thủ, xem ra nhân tài tập trung ở Dạ gia không ít. Hôn ước này đã được định 20 năm, kể từ khi hắn biết hôn ước này 10 năm trước đã không ngừng tìm kiếm thông tin về Dạ gia nhưng không thể biết gì về họ có thể thấy thế lực của Dạ gia đáng sợ đến thế nào. Với tài lực, thực lực như thế, Dạ gia chính là một mối đe dọa lớn đến Hoàng tộc. Dạ gia đã âm mưu lâu đến thế nay lại để lộ cả người, cả lực ra là muốn khởi sự sao? Bước đầu tiên là đưa Dạ Diễm Hương lên làm Hoàng Hậu sau đó sẽ dần tiến quyền sao? Nhưng bọn họ đều có ý không đồng ý hôn sự này mà? Là vì họ không muốn hi sinh Dạ Diễm Hương nhưng ngoài nàng ta ra thì không còn ai giúp họ khởi sự sao? Vì không muốn hi sinh cho gia tộc nên Dạ Diễm Hương luôn muốn hắn hủy hôn sao? Nghĩ thế nhưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn thấy có gì không đúng lắm nhưng hắn không biết là không đúng ở chỗ nào. Nhưng hắn cũng không nghĩ được nhiều nữa, trước hết hắn cứ ngăn cản Dạ Diễm Hương có cơ hội nắm quyền hành đã. Ánh mắt trầm xuống, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đứng dậy bước ra khỏi thư phòng nhưng thay vì bước về Phụng cung đến phòng tân hôn thì hắn lại sai bước về phía cung của Lan phi. Hắn nghĩ văng về Dạ Diễm Hương trong đêm tân hôn sẽ làm cho kế hoạch của Dạ gia sụp đổ bước đầu và cũng là trừng phạt Dạ Diễm Hương một chút vì thái độ của nàng ta trong ba ngày qua.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Buồn bực, vô cùng buồn bực chính là tâm trạng của các phi tần, mỹ nữ đang có mặt ở đại điện của Phụng cung lúc này. Hôm nay là buổi sáng sau hôn lễ của Hoàng thượng và Hoàng hậu, theo quy định thì các Quý phi, Tần phi, Lương đệ và Mỹ nhân trong cung phải ra mắt Hoàng Hậu. Các nàng cũng theo quy củ mà đến đây vẫn an vị tân Hoàng hậu này từ sớm và cũng vì tò mò muốn biết về vị Hoàng hậu giữa đường nhảy ra này. Nhưng vị tân Hoàng Hậu thật sự khó hiểu. Dù là Lan phi, Mai phi, Ngọc phi hay Hiền phi khi được phong Phi đều bắt các phi tần khác phải quỳ thật lâu trong ngày vẫn an sau lễ cưới để thể hiện uy quyền của mình nhưng khi Hoàng hậu bước ra đại điện liền nói là mọi người không cần quỳ và bảo mọi người theo thứ tự mà ngồi rồi cho cung nữ dâng trà lên cho mọi người. Từ lúc đó, nàng ta cứ ngồi ở ghế chủ vị, không nói thêm lời nào mà chỉ nhìn các nàng. Hoàng hậu nhìn các nàng để nhận biết, đánh giá thì cũng là lẽ đương nhiên nhưng vị Hoàng hậu này vừa nhìn các nàng vừa cười. Nụ cười của nàng không phải nụ cười gượng ép hay thâm trầm, tính toán như mọi người trong cung này vẫn cười với nhau mà rất tự nhiên, rất thoải mái. Khó hiểu nhất là ánh mắt của Hoàng hậu nhìn các nàng. Hoàng hậu là một nữ nhân chỉ được coi là thanh tú, nàng ta lại không dùng son phấn nên nàng không đẹp bằng bất cứ ai trong các phi tần của Hoàng đế có mặt ở đại điện lúc này nhưng trong mắt nàng ta không có sự ghen tỵ mà hoàn toàn là tán thưởng, thậm chí ai tình ý còn nhận thấy sự hứng

thứ, thậm chí là hưng phấn trong đó. Tứ phi vốn muốn đến thị uy với vị tân Hoàng hậu này vì dù sao các nàng cũng đã theo Hoàng thượng nhiều năm, biết Hoàng thượng vẫn tuân theo di chiếu của Tiên Đế mà để trống ngôi vị Hoàng hậu cho một nữ nhân xuất thân từ chốn giang hồ hỗn độn. Các nàng không cam lòng nên đã cùng gia tộc xuất ra rất nhiều nhân mã để điều tra về nữ nhân đó để tìm cách tiêu diệt nhưng không hề có được thông tin gì. Cũng đã qua rất nhiều năm mà không thấy nữ nhân đó xuất hiện nên các nàng đã nghĩ chắc nàng ta đã chết, như vậy coi như ngôi vị Hoàng hậu bị bỏ trống thì các nàng phải tranh giành cho được ngôi vị đứng đầu tứ phi. Không có Hoàng hậu, đứng đầu tứ phi chính là Hoàng hậu không ngại. Vậy là đủ. 4 ngày trước nàng ta lại đột ngột xuất hiện khiến các nàng lo lắng thật nhiều. Nhưng đêm tân hôn Hoàng thượng lại không có động phòng cùng Hoàng hậu đã chứng tỏ nàng ta bị Hoàng thượng chán ghét đến mức nào, Cơ hội của các nàng vẫn còn, thậm chí là cơ hội lớn. Nàng ta đã ra làm Hoàng hậu coi như di chiếu của Tiên Đế đã được thực hiện. Giờ chỉ cần Hoàng hậu phế nàng ta đi, thì một trong các nàng hoàn toàn có cơ hội ngồi lên Hậu vị. Hoàng thượng không chủ động phế thì các nàng cũng có cách làm cho Hoàng thượng phải phế, hơn nữa còn rất nhanh. Với tâm tình muốn đến giễu cợt nàng ta một phen, đồng thời nâng cao uy thế của mình, cả tứ phi đều đến rất sớm nhưng từ khi ngồi xuống chủ vị Hoàng hậu chưa mở miệng nói gì nên các nàng cũng phải giữ lễ mà im lặng nhưng rốt cuộc phải im lặng bao lâu? Rút cuộc thì Hoàng hậu còn nhìn các nàng bao lâu nữa? Thật buồn bực mà!

Nếu các vị mỹ nữ có mặt tại đại điện, kể cả người đến vì tò mò hay đến để thị uy hay đến vì những tính toán khác, mà biết được suy nghĩ hiện tại của Dạ Diễm Hương thì không chỉ có buồn bực không đâu mà nhất định sẽ hoảng sợ và chạy trốn khỏi đại điện bằng tốc độ nhanh nhất. Vì sao ư? Vì đơn giản là Dạ Diễm Hương đang tưởng tượng mỗi người các nàng đều đang mặc một bộ bikini và biểu diễn trước mặt nàng như biểu diễn hoa hậu ở hiện đại. Không thể trách Dạ Diễm Hương có suy nghĩ như thế. Mặc dù hậu cung của Hoàng Phủ Ngạo Thiên không có đủ 3000 mỹ nữ như người ta vẫn nói nhưng trong đại điện bây giờ có khoảng 50 người, nghe nói có một số cáo bệnh không đến nhưng chỉ những người ở đây đã là một vườn hoa đủ cả sắc và hương. Mỗi người một vẻ: có người đẹp rực rỡ, có người đẹp yêu mị, có người đẹp lạnh lùng... Đẹp khôn cùng! Đó là suy nghĩ của Dạ Diễm Hương khi nhìn các nàng mà bỏ qua ánh mắt đã trải qua những năm tháng tranh đấu quyền lực trong cung của các nàng. Vẻ đẹp các nàng lại là vẻ đẹp tự nhiên chứ không phải vẻ đẹp dao kéo như các người đẹp thời hiện đại. Vì thế Dạ Diễm Hương không nhìn được mà tưởng tượng các nàng đi thi hoa hậu. Nhìn các nàng thấp thỏm đợi mình nói chuyện, Dạ Diễm Hương cố dứt ra khỏi tưởng tượng đang càng ngày càng xa của mình. Nàng hắng giọng:

- “Khụ, các người giới thiệu về bản thân mình một chút đi!”

Sau khi các nàng giới thiệu về tên và danh vị của mình, còn chưa có ai nói thêm được lời nào thì Hoàng hậu đã giáng cho các nàng một tia sét. Nàng ta nói:

- “Ta không thích cũng không có khả năng nắm giữ ngôi vị Hoàng hậu này vì thế nếu Hoàng thượng đã hứa cho ai ngôi vị này thì chỉ cần bảo Hoàng thượng phế ta đi là ngôi vị này sẽ thuộc về người đó. Chỉ cần Hoàng thượng nói một lời, ta sẽ dâng tặng Hậu vị ngay lập tức mà không có bất cứ ý kiến gì cả. Nhưng trước đó, hậu cung vẫn cần có người đứng đầu. Ta chỉ là một nữ nhân giang hồ không thể làm được nên hôm nay ta sẽ trao quyền lại cho một người. Ta nghe nói tới qua Hoàng thượng đã qua cung của Lan phi cho thấy Người rất coi trọng Lan phi. Vậy hậu cung tạm thời sẽ do Lan phi quản. Các người có chuyện khó khăn cần giải quyết thì cứ đến gặp Lan phi. Lan phi sẽ nhận trách nhiệm này chứ?”

Giống như mọi người ở đây đều sùng sốt từ câu nói đầu đầu tiên của Dạ Diễm Hương, nhưng khi nghe sẽ được trao quyền đứng đầu Hậu cung, Lan phi liền nhanh chóng tỉnh táo. Nàng ta có ý gì? Ngôi vị Hoàng hậu luôn là mục đích tranh đấu của Hậu cung nhưng nàng ta có thể nói buông là buông sao? Hay nàng ta muốn ngư ông đắc lợi, để cho mọi người đấu đá nhau còn mình thì đứng ngoài xem kịch, hưởng lợi? Tại sao nàng ta lại chọn mình? Có thật như nàng ta nói là vì hôm qua Hoàng thượng đã đến cung của mình không? Không phải nàng ta muốn hướng mũi nhọn vào mình chứ? Mình có thể nhận quyền này không? Nàng ta là Hoàng hậu nhưng mọi chuyện vẫn do Hoàng thượng quyết định. Chỉ có nàng biết từ khi nàng sinh nhị hoàng tử, Hoàng thượng không hề động vào nàng nữa. Hôm qua Hoàng thượng đến cũng chỉ ngủ chứ không làm gì? Nếu hôm nay nàng nhận mà mai lại bị Hoàng thượng tước đi, không phải là rất mất mặt sao? Có thể việc nàng không được Hoàng thượng sủng ái nữa cũng bị lộ ra. Lan phi còn đang rối rắm trong suy nghĩ của mình thì Dạ Diễm Hương lại lên tiếng:

- “Lan phi? Người không muốn nhận quyền đứng đầu hậu cung ư?”

Lan phi ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt Dạ Diễm Hương để mong tìm thấy một tia tính toán trong đó nhưng nàng chỉ thấy ở đó là một mảnh tình mịch, một con người trong suốt, bình thản, không cầu danh lợi, nhìn thấu hồng trần. Hít một hơi thật sâu, Lan phi trả lời:

- “Được, tiếp nhận!”

- “Tốt. Cho đến khi Hoàng thượng quyết định lập Hoàng hậu mới, mọi việc sẽ do Lan phi quản lý. Cứ quyết định vậy đi. Điều cuối cùng ta muốn nói với các người là ta trao quyền đi rồi tức là không quản bất cứ cái gì nữa nên các người cũng không cần ngày ngày dậy sớm đến vấn an ta. Làm thế các người mệt mỏi mà ta thấy phiền. Giờ các người có thể lui về rồi!”

Dạ Diễm Hương nói xong, cũng không chờ các vị mỹ nữ phản ứng liền lui về nội phòng luôn. Mọi người, bao gồm cả các cung nhân ở đại điện cứ ngây ngốc nhìn Dạ Diễm Hương rời đi rồi lại ngây ngốc tự mình rời khỏi đại điện Phụng cung. Trở về phòng của mình rồi mà các phi tử của Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn ngây ngốc như vậy. Buồn vấn an Hoàng hậu vừa rồi là như thế nào vậy? Hoàng hậu vừa được cưới ngày hôm qua, hôm nay đã tuyên bố từ bỏ hậu vị, trao lại quyền lực cho người khác. Chuyện gì đang xảy ra. Cứ như vậy, cả ngày hôm nay toàn bộ Hậu cung trừ bỏ Hoàng hậu cùng hai nữ tỳ của mình, rơi vào không khí ngây ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghĩ bỏ Dạ Diễm Hương một mình trong đêm tân hôn sẽ làm nàng ta tức giận và nàng ta sẽ phải gỡ bộ mặt tươi cười lạnh nhạt của mình xuống. Thế nhưng Ảnh Nhất lại báo cáo với hắn: “Khi được thông báo là Hoàng thượng đến cung của Lan phi thì Hoàng hậu nương nương chỉ “ừ” một tiếng rồi thay quần áo, dùng bữa và lên giường ngủ.” Là một nữ nhân, khi phu quân bỏ lại mình trong đêm động phòng hoa chúc để đến với nữ nhân khác mà nàng ta vẫn có thể ngủ ngon được sao? Là nàng ta không để ý đến hắn hay là do thực hiện quá nhiều nghi lễ khiến nàng ta mệt mỏi nên chuyện gì cũng không muốn để ý. Hoàng Phủ Ngạo Thiên tự thuyết phục mình rằng chắc chắn là lý do sau. Vì thế hắn tin ngày mai khi tỉnh dậy nàng ta sẽ phát tiết đối với các nữ nhân trong hậu cung thôi. Hắn chờ đợi xem nàng sẽ làm gì trong buổi lễ vấn an sớm của các phi tử với Hoàng hậu. Thế mà hắn lại nhận được báo cáo rằng: “Sáng nay Hoàng hậu nương nương đã trao toàn bộ quyền quản lý hậu cung cho Lan phi”. Điều này làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy kinh ngạc không thôi. Chưa nói đến việc nàng là con cò của Dạ gia, chỉ việc một nữ nhân nắm được quyền hành của Hoàng hậu trong tay sẽ buông ra một cách dễ dàng như vậy sao? Ngồi vị Hoàng hậu cùng quyền lực của nó luôn là miếng mồi béo bở khiến cho hậu cung chưa bao giờ bình yên vì sự đấu đá của các nữ nhân. Vậy mà Dạ Diễm Hương có được một cách dễ dàng lại cứ thế mà buông tha. Hoàng Phủ Ngạo Thiên không thể tin vào chuyện này bởi từ lúc sinh ra cho đến bây giờ hắn chỉ thấy người ta vì tranh giành quyền lực mà bất cận nhân tình, không trừ một thủ đoạn nào, dù là người thân cũng giết chứ chưa thấy ai buông tha cho quyền lực. Do vậy hắn tin rằng nàng buông bỏ quyền lực của Hoàng hậu và trao nó cho Lan phi là muốn các nữ nhân khác trong hậu cung chìa mũi nhọn vào Lan phi. Khi Lan phi bị hạ, nàng ta sẽ lại trao cho một người khác, cứ như vậy nữ nhân hậu cung sẽ tự đấu đá nhau và nàng ta sẽ làm "ngư ông đắc lợi". Có vẻ như những nữ nhân trong hậu cung của hắn cũng suy nghĩ như vậy nên mọi sóng gió trong hậu cung đều ngưng lại. Mọi cuộc đấu tranh giữa các nữ nhân để tranh giành sủng ái hoặc lợi ích, dù công khai hay ngầm ngầm đều dừng lại hết. Tất cả đều đang cố gắng tìm hiểu xem mục đích thật sự của Dạ Diễm Hương là gì. Hậu cung Phong quốc đã có được những ngày tháng bình yên chưa từng có như thế đó.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghĩ rằng việc các phi tử của hắn cùng với các thế lực sau lưng họ không có động thái gì cộng thêm việc hắn vắng vẻ nàng một tháng sẽ làm Dạ Diễm Hương sốt ruột mà sẽ có hành động mới, bộc lộ âm mưu của nàng và Dạ gia. Như thế hắn sẽ nắm được điểm yếu của nàng, phế truất nàng, lột Dạ gia ra ánh sáng, thậm chí có thể tiêu diệt Dạ gia. Hắn đã đợi một tháng kể từ đêm tân hôn nhưng những báo cáo hàng ngày từ những ảnh vệ mà hắn cử đến Phụng cung để theo dõi Dạ Diễm Hương lại là:

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương đã ngắm hoa thưởng trà.”

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương đã thưởng trà nghe hai tỷ nữ của nàng đánh đàn.”

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương chơi cờ cùng hai nữ tỷ.”

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương ngồi dưới gốc cây đào nghe tiểu Trúc cô nương đọc sách.”

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương ngồi dưới gốc cây đào xem tiểu Lan cô nương múa hát.”

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương chỉ phơi nắng”.

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương cùng Tiểu Lan và Tiểu Trúc ngắm mưa, ngâm thơ.”

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương xem Tiểu Lan và Tiểu Trúc vẽ tranh”.

...

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không bị lừa dối mà cho rằng những hành động trên là Dạ Diễm Hương đang thực hiện âm mưu gì đó. Dạ Diễm Hương chỉ là đang sống một cuộc sống rất nhàn nhã. Một cuộc sống hoàn toàn là hưởng thụ. Lần đầu tiên trong đời hắn mới thấy có một vị Hoàng hậu có thể sống cuộc sống nhàn tản mà vô cùng hạnh phúc, vui vẻ như thế ở trong chốn cung đình đầy gió tanh mưa máu này. Hắn là Hoàng đế cũng chưa từng được hưởng cuộc sống như nàng dù chỉ là một ngày thế mà nàng đã sống như vậy một tháng và còn có xu hướng tiếp tục như thế. Vấn đề là điều này hoàn toàn không theo lẽ thường và nó làm cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy khó chịu. Hắn cảm thấy khó chịu nhất là khi hắn cố tình lơ nàng đi, không xem nàng ra gì thì nàng cũng xem hắn như không khí, trực tiếp bỏ qua hắn. Hắn bỏ rơi nàng trong đêm tân hôn, nàng không trách cũng chẳng oán. Hắn lạnh nhạt với nàng một tháng, nàng trải qua một tháng không thể sung sướng hơn. Một tháng hắn không đến tìm nàng, nàng cũng không chủ động đến gặp hắn. Hắn nghe nói có cung nữ phục vụ trong Phụng cung lo lắng cho nàng ta, khuyên nàng ta nên cử người đến tìm hắn nhắc nhở hắn ghé vào Phụng cung nếu không nàng ta sẽ bị các phi tử khác chà đạp nhưng đáp lại, nàng ta cũng chỉ cười mà không nói gì hay làm gì thêm cả. Rất rõ ràng nàng ta không hề bận tâm đến việc Hoàng đế hắn đây có đến với nàng ta hay không. Trước đây, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghĩ nàng mang theo hai nữ tỷ xinh đẹp để giúp nàng ta củng cố thế lực ở hậu cung nhưng kể từ khi vào cung, hai nữ tỷ đó luôn theo sát chủ nhân của mình như hình với bóng, không hề có lời nói hay hành động khả nghi nào. Cứ như vậy, mọi thứ ở Dạ Diễm Hương đều ngoài ý muốn của Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Hành động của nàng từ lúc gặp hắn đến giờ đều nói lên rằng nàng không quan tâm đến hắn, đến Hoàng vị hay Hậu vị nhưng nụ cười lạnh nhạt trên khuôn mặt, trong ánh mắt của nàng làm hắn không đoán được tâm tư của Dạ Diễm Hương nên hắn thấy bất an. Và vì bất an nên hắn không tin. Hắn vẫn cho rằng nàng cùng Dạ gia của nàng đang có âm mưu gì đó. Nếu không tại sao hắn tìm kiếm 10 năm về Dạ gia mà không có bất cứ thông tin gì mặc dù nhân lực, tài lực của Dạ gia đều là thượng thừa? Dạ gia ẩn mình kín như vậy nay xuất đầu lộ diện lại bộc lộ nhiều như vậy, bảo hắn không nghi ngờ sao được. Nói hắn đa nghi cũng được nhưng đa nghi còn hơn là bị người ta bắt ngờ đâm một dao. Có lẽ hắn phải thay đổi sách lược đối với Dạ Diễm Hương. Hắn phải làm gì đó để có thể kích nàng cùng với Dạ gia hành động để có thể lột Dạ gia ra khỏi chỗ ẩn nấp. Hắn không thể để một mối nguy to lớn như vậy ẩn mình trong bóng tối. Lợi ích của hoàng tộc cũng như sự kiêu ngạo của bản thân hắn không cho phép điều đó. Trầm ngâm một hồi lâu, Hoàng Phủ Ngạo Thiên quyết định đến Phụng cung để thực hiện bước đầu tiên trong sách lược mới.

== Ta là phân cách tuyến không tin tưởng người khác ==

Hoàng Phủ Ngạo Thiên muốn biết hiện tại Dạ Diễm Hương đang làm gì nên khi bước chân đến Phụng cung liền phát tay miễn lễ cho đám cung nữ, thái giám và cũng không cho người thông báo mà cứ thế bước thẳng vào nội đường. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy Dạ Diễm Hương đang chống tay hai trên bàn, hai bàn tay đỡ lấy khuôn mặt, hoàn toàn không phải là bộ dáng của bậc mẫu nghi thiên hạ mà là bộ dáng của một nữ hải tặc. Nàng đang nhìn chăm chú Tiểu Lan và Tiểu Trúc ở phía đối diện đang khâu cái gì đó. Hoàng Phủ Ngạo Thiên bước vào nhưng ba người các nàng dường như không có ai phát

hiện ra nên hấn đánh tiếng:

- "Khụ, khụ...!"

Hấn thấy Dạ Diễm Hương ngẩng đầu lên nhìn hấn nhưng hấn cũng thấy nàng có gì là ngạc nhiên khi thấy hấn đột nhiên đến đây. Nàng cùng Tiểu Lan, Tiểu Trúc thong thả đứng dậy làm lễ với hấn:

- "Tham kiến Hoàng thượng!"

- "Miễn lễ!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đến bên bàn ngồi xuống, nhìn vào đồ vật mà các nàng đang khâu nhưng hấn không nhận ra đó là thứ gì, liền hỏi:

- "Các nàng đang làm gì?"

Dạ Diễm Hương cũng tiến đến ngồi phía bên kia bàn, Tiểu Lan và Tiểu Trúc thì thành thật đứng sau lưng nàng. Nàng nói:

- "Ta nhờ Tiểu Lan, Tiểu Trúc làm một bộ y phục mới!"

- "Đây là y phục sao? Nhìn thật lạ!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhớ lại ngày đầu tiên gặp Dạ Diễm Hương, nàng cũng mặc một bộ y phục rất kỳ lạ.

- "Nàng nghĩ ra kiểu trang phục này sao? "

- "Có thể nói như vậy!" Dạ Diễm Hương âm thầm bổ sung: "Ta rất muốn nói rằng ta đang kết hợp trang phục hiện đại và trang phục ở nơi này!"

- "Sao nàng không mặc những trang phục bình thường như những nữ nhân khác?"

- "Ta nghĩ những trang phục này hợp với ta hơn." Nàng lại tiếp tục nói thầm trong lòng: "Trang phục của nữ nhân cổ đại cũng quá rườm rà đi. Nhưng đây là truyền thống không thể tùy tiện nói ra lời như vậy, vẫn là âm thầm nghĩ thôi!"

- "Nhưng ta thấy từ khi nàng vào cung cũng đã mặc đồ dành cho Hoàng hậu, nàng còn may y phục mới làm gì?"

- "Khi nào ra khỏi cung thì mặc."

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghi hoặc nhìn Dạ Diễm Hương:

- "Có ý gì?"

Đáp lại hấn, nàng lại chỉ cười cười như ám chỉ hấn biết rõ câu trả lời. Mà có lẽ hấn biết câu trả lời thật. Vì thế hấn chuyển đề tài:

- "Đã vào cung một tháng nhưng ta thấy hình như nàng chỉ ở Phụng cung, không hề đi thăm thú các nơi trong Hoàng cung. Sao không đi xem thử, Hoàng cung có rất nhiều cảnh đẹp!"

- "Ta rất lười biếng. Và lại ta cũng không ở Hoàng cung lâu thăm thú hoàng cung để làm gì? Hoàng thượng thấy việc đó là cần thiết sao?"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên buột miệng:

- "Sao lại không ở lâu?"

Dạ Diễm Hương lại nhìn hấn cười cười không đáp. Được rồi, cùng câu trả lời với câu trước: hấn còn đang muốn có cơ hội để phé nàng thì tất nhiên là nàng sẽ ra khỏi cung và sẽ không ở trong cung lâu. Nhưng tại sao nàng ta lại tự tin rằng hấn sẽ không giết nàng mà thả nàng đi? Nàng nghĩ hấn sẽ nể tình ân tình của cha mẹ nàng mà tha cho nàng một mạng ư? Nhìn nữ nhân đang nở nụ cười điềm tĩnh trước mặt mình Hoàng Phủ Ngạo Thiên phải thừa nhận nàng là một nữ nhân rất thông minh. Nàng nhìn ra ý muốn của hấn nhưng không lật tẩy với hấn. Nếu nàng là con cò mà Dạ gia lựa chọn thì đây quả thật là con cò lợi hại. Để xem tới đây nàng ta còn có thể điềm nhiên như thế này nữa không. Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cao giọng ra lệnh:

- "Nàng hãy thu hồi lại quyền lực từ chỗ Lan phi. Nàng là Hoàng hậu thì nên làm những gì mà Hoàng hậu nên làm."

- "Được!"

Thấy chưa, nàng ta đã sáng khoái đáp ứng ngay lập tức. Đã bảo là làm gì có nữ nhân nào lại không muốn Hậu vị. Nàng ta buông ra cũng chỉ là đợt thời cơ để nắm lại thôi. Để xem rồi đây nàng ta sẽ làm gì? Hoàng Phủ Ngạo Thiên hấn sẽ mở to mắt mà nhìn.

Bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thăm dò:

- "Sao nàng lại dùng Long Ngọc làm đồ cưới?"

- "Ta đã nói với Hoàng thượng là ta không muốn mang theo nhiều đó. Long Ngọc nhỏ gọn lại quý nên ta liền chọn nó để đem theo."

- "Sao Dạ gia lại có được nó? Mọi người không tiếc khi trao nó cho ta sao?"

- "Vài năm trước, ta cùng đại đường ca lạc vào một khu rừng, vô tình mà thấy được nó. Các vị trưởng bối nhà ta nói Long Ngọc là viên ngọc của rồng trao cho người là hợp ý trời, còn các vị đường ca cho rằng giữ Long Ngọc rất có thể thu hút nhiều nhân sĩ giang hồ đến phá vỡ sự thanh bình của Dạ thôn. Cho nên vẫn là bậc thiên tử như người giữ là tốt nhất."

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cố gắng nhìn sâu vào mắt nàng, quan sát thật kỹ biểu hiện trên mặt nàng và tiếp tục thăm dò:

- "Dạ gia giàu có như vậy sao trên giang hồ lại không thấy có tiếng tăm"

- "Cũng chỉ là một chút của cải do tích lũy mà có thôi mà. Dạ thôn là một nơi cách biệt, ngoài mấy vị bằng hữu thì không có ai biết đến. Hơn nữa người Dạ gia muốn sống một cuộc sống thanh nhàn, không màng danh lợi, không tranh quyền thế, tiếng tăm để làm gì?"

- "Nàng khiêm tốn rồi. Đồ cưới của nàng đã tiết lộ tài lực của Dạ gia rồi. Dạ gia có tài lực như vậy mà không hề có danh tiếng gì thì thật kỳ lạ."

- "Gia quy của Dạ gia có một điều quy định: không biết người Dạ gia làm gì nhưng bước chân vào cửa Dạ gia mọi chuyện bên ngoài đều phải gác lại. Không được phép làm ảnh hưởng đến sự thanh bình của Dạ gia cũng như Dạ thôn. Lúc hành sự, chỉ cần nhớ các điều trong gia quy thì thích làm gì thì làm, các trưởng bối sẽ không quản. Vì vậy, các vị đường ca ra ngoài lẫn lộn giang hồ, có người dùng tên, không dùng họ, có người dùng biệt danh, không có một ai dùng danh nghĩa Dạ gia nên không để lại tiếng tăm gì cả."

- "Trẫm thấy Dạ gia đối xử với nàng rất tốt nhưng tại sao lại không có vị trưởng bối nào xuất hiện trong hôn lễ?"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhận thấy khi hắn nói Dạ gia đối tốt với nàng, trên khuôn mặt đầy ý cười lạnh nhạt của Dạ Diễm Hương bỗng nhu hòa đi rất nhiều. Lúc này, trong mắt không còn một mảnh tĩnh lặng nữa mà ở đó hiện hữu một thứ ánh sáng rất khó bắt gặp ở trong cung nhưng hắn biết đó là tình yêu của nàng đối với người thân trong gia đình. Nàng thờ ơ mang theo ý cười bất đắc dĩ nhưng tràn đầy yêu thương mà trả lời:

- "Người Dạ gia chúng ta, từ lớn đến nhỏ đều có chút tính trẻ con. Họ vốn không đồng ý việc ta gả vào Hoàng gia nhưng phụ mẫu hai bên đã hứa hôn, Hoàng thượng lại không có ý hủy bỏ hôn ước nên trách nhiệm của ta cùng Dạ gia là phải thực hiện nó. Nhưng âm ức trong lòng họ thì không hề nhỏ nên họ không đến vì sợ sẽ mất mặt gia quy là người Dạ gia không được bội tín mà phá hôn lễ, cướp tân nương."

Nghe những câu trả lời của Dạ Diễm Hương, một lần nữa nhìn sâu vào mắt nàng thấy một mảnh tĩnh lặng đã trở lại, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không biết có thể tin vào những lời nói của nàng hay không. Theo nàng nói, thì việc hắn vẫn đinh ninh rằng Dạ Diễm Hương và Dạ gia có âm mưu là hoàn toàn sai lầm rồi. Có thật thế chăng? Không thể vội vàng tin tưởng được. Hoàng Phủ Ngạo Thiên quyết định chờ những biểu hiện của Dạ Diễm Hương khi một lần nữa nắm quyền lực trong tay như thế nào đã. Cũng đã đạt được mục đích hôm nay đến Phụng cung, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không ngủ lại Phụng cung cùng Dạ Diễm Hương mà trở thư phòng xử lý tấu chương. Nhìn vàng trắng trong sáng trên cao, trong lòng Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại hiện ra khuôn mặt thanh tú, tĩnh lặng của Dạ Diễm Hương và ở sâu trong đáy lòng, hắn có một tia mong đợi rằng tất cả những gì nàng nói về mình về Dạ gia từ trước tới giờ đều là lời nói thật, rằng tất cả mọi thứ là do hắn tự mình đa nghi. Có thể không? Hoàng Phủ Ngạo Thiên lắc đầu xóa đi suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình. Mọi thứ cứ để thực tế chứng minh đi bởi vì khi Hoàng Phủ Ngạo Thiên bước chân ra khỏi Phụng cung, hắn biết bánh xe tranh đấu quyền lực ở hậu cung, vì hành động buông bỏ quyền lực của Dạ Diễm Hương mà tạm thời dừng lại trong một tháng, giờ đây một lần nữa lại được khởi động! Trong cuộc tranh đấu này, mọi thứ sẽ hiển hiện rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhìn Dạ Diễm Hương ở bên cạnh vừa cảm ẩm mồ hôi ẩm ướt vừa nghe Tiểu Trúc đọc sách, lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngạo Thiên nếm trải cảm giác bất lực. Khi Dạ Diễm Hương gần như ngay lập tức đáp ứng sẽ lấy lại quyền lực của Hoàng hậu, hắn đã nghĩ nàng đã không đợi được nữa mà hành động nhưng thực tế xảy ra một lần nữa lại khác xa so với dự đoán của hắn. Nàng đã theo ý hắn lấy lại quyền hoàn toàn quản lý hậu cung từ tay Lan phi nhưng nàng dùng danh nghĩa là người đứng đầu hậu cung phân chia cho tứ phi quản lý các vấn đề khác nhau. Có vấn đề thuộc phạm vi quản lý của ai thì người đó xem xét, giải quyết và chịu trách nhiệm. Nếu thấy vấn đề nghiêm trọng, không thể gánh vác được thì mới được làm phiền đến Hoàng hậu là nàng. Nhưng làm hắn tức chết là nếu có việc mà tứ phi cảm thấy Hoàng hậu nên quyết định thì nàng lại bảo người mang đến cho hắn với lý do việc này nàng cũng không giải quyết được, vẫn nên để Hoàng thượng là hắn đây giải quyết. Nếu hắn nói tùy ý nàng giải quyết thì ngay lập tức vấn đề sẽ được trả về cho tứ phi. Cứ như vậy mà lại qua thêm một tháng, Hoàng hậu của hắn vẫn cứ hưởng thụ một cuộc sống thông dong, nhàn nhã, chẳng vướng bận chuyện gì. Nàng cùng hai nữ tỷ của mình dường như sống tách mình khỏi vòng xoáy tranh đấu khắc nghiệt chốn hậu cung. Các phi tử trong cung cũng như chính hắn dường như không có cách nào lôi kéo nàng tham gia cuộc chiến này. Một tháng này hắn giải quyết xong mọi việc ở thư phòng sẽ đến Phụng cung ngủ lại cùng nàng, dù hắn không hề đụng vào nàng vì hắn không thực sự muốn sủng hạnh nàng. Hắn chỉ là muốn giả vờ cho bên ngoài thấy là nàng được hắn sủng ái. Hắn đạt được mục đích đó nhưng cũng chỉ có hắn mới biết hắn buồn bức như thế nào. Hắn nói với nàng muốn ngủ lại, nàng cũng không tỏ vẻ gì là vui mừng hay sợ sệt, chán ghét chỉ đơn giản trả lời một tiếng "được". Hắn không muốn động vào nàng nên thay quần áo lên giường nằm luôn, nàng cũng thản nhiên thay quần áo lên giường nằm cạnh hắn. Cả đêm nàng ngủ rất yên ổn không hề có ý hay vô tình gì đi lẫn vào lòng hắn như những nữ nhân khác. Chết tiệt là hắn lại không làm được như nàng. Ngủ cạnh nàng thật sự là một khảo nghiệm lý trí cao độ đối với hắn. Khi nàng ngủ, về mặt nàng rất

thanh bình, không còn cái vẻ nhàn nhạt xa cách nữa mà thay vào đó là nét dịu dàng, ôn nhu lại ngọt ngào của nữ tử. Trên người nàng không có mùi son phấn nhưng lại tỏa ra mùi hương thơm của hoa đào, nhẹ nhàng và ấm áp. Tất cả làm lòng hấn xao xuyến. Cái bản năng nguyên thủy của nam nhân đã ngủ trong hấn bao nhiêu năm nay lại bị đánh thức. Đã năm năm nay, hấn không hề động đến nữ nhân. Hấn vẫn thường xuyên ngủ lại ở phòng các phi tử nhưng không hề động đến các nàng. Dù vậy cũng không có một lời đàm tiếu nào vì hấn biết những phi tử đó vì sĩ diện cũng như lợi ích sẽ chẳng bao giờ nói ra là mình không được Hoàng đế chạm vào. Không phải hấn có bệnh mà là vì hấn chán ghét nữ nhân. Nói ra không ai tin nhưng năm nay hấn 30 tuổi, sinh ra trong hoàng cung mỹ nhân như mây nhưng hấn chỉ chạm vào nữ nhân hai lần. Hai lần đó cũng làm cho hấn không bao giờ muốn chạm đến nữ nhân nữa bởi vì cả hai lần hấn đều bị các nàng hạ được. Các nàng được hấn phong phi vì nể mặt cha các nàng là ân sư, ân công của hấn nhưng từ đó hấn không chạm vào các nàng hay bất cứ nữ nhân nào nữa. Thế nhưng bao nhiêu đêm ngủ cạnh Dạ Diễm Hương là bấy nhiêu đêm hấn phải kiềm chế dục vọng của mình. Hấn không cho phép mình động vào nàng vì động vào nàng lúc không biết rõ về nàng cũng như Dạ gia là vô cùng nguy hiểm. Kim nén như vậy cho đến sáng sớm hấn mới ngủ được một chút nên khi hấn bước ra khỏi Phụng cung luôn có vẻ mệt mỏi. Trong mắt các phi tử khác đó là vẻ mặt túng dục quá độ vì thế họ ghen ghét với Dạ Diễm Hương và đã liên hợp lại chia mũn nhon công kích về Dạ Diễm Hương. Đây Dạ Diễm Hương lên đầu ngọn sóng tranh đấu, nàng sẽ không thể sống cuộc sống tự tại đáng ghen tỵ như vậy nữa và cuộc tranh giành này nàng và Dạ gia sẽ triển khai hành động là ý đồ của Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Nhưng... lại nhưng. Gần đây, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật sự ghét từ “nhưng” này bởi vì nó chứng tỏ mọi tính toán của hấn đều sai lệch. Những dự đoán của hấn về nàng không có một cái nào chính xác cả. Nàng được hấn sủng ái nhưng không bước chân ra khỏi Phụng cung, không gặp mặt các phi tử làm kiểu thì làm sao các phi tử của hấn có thể bắt lỗi gì được. Các phi tử tự mình đến thăm nàng thì nàng lấy lý do thân mình mệt mỏi cự tuyệt không gặp. Mắt thấy Hoàng thượng cứ đều đặn đến Phụng cung, tuy Hoàng hậu đã phân chia quyền lực cho tứ phi nhưng nếu như cứ như thế này, Hoàng hậu sẽ độc sủng thì quyền lực sớm muộn sẽ về tay Hoàng hậu, hơn nữa rất có thể Hoàng hậu sẽ mang long chủng, cứ nghĩ đến những điều đó, lại không thể nào gặp mặt Hoàng hậu, không biết đối phó ra làm sao, các nữ nhân trong hậu cung, đặc biệt là tứ phi thật như kiến bò trong chảo lửa. Hoàng Phủ Ngạo Thiên biết tất cả những điều đó nhưng nhìn dáng vẻ lười biếng, thoải mái của Dạ Diễm Hương, hấn cũng chẳng biết phải làm gì với nàng cả. Hấn thật sự rối rắm. Có lẽ nên đưa nàng đi gặp người đó để xin một chút chỉ điểm. Hy vọng người đó có thể nhìn ra gì đó ở nàng. Còn hấn, hấn phải thừa nhận rằng hấn thất bại trong việc nhìn thấu và nắm bắt tâm tư nàng. Thở dài một tiếng, dứt mình ra khỏi suy tư, Hoàng Phủ Ngạo Thiên ra hiệu cho Tiểu Trúc không đọc nữa rồi nói với Dạ Diễm Hương:

-“Vài ngày nữa, trẫm sẽ đến Phật Linh Tự dâng hương cầu phúc cho bách tính. Nàng là Hoàng hậu cũng nên đi!”

-“Được!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy nàng đáp ứng không do dự xong liền im lặng mà buồn bực. Sao nàng ta lại thế chứ? Các phi tử khác cứ ngồi với hấn là nói không ngừng để lấy lòng hấn làm hấn đau cả đầu mà nàng thì hấn không hỏi thì nhất định sẽ không mở lời trước, hấn hỏi thì sẽ cho một đáp án ngắn nhất, chần chu nhất. Giọng điệu thì luôn lạnh nhạt không có chút tình cảm nào. Mấy phi tử của hấn vẫn xum xoe quanh hấn nên chắc chắn sức quyến rũ của hấn chưa hề giảm sút, vậy thì dù cho có thật là ban đầu nàng có không thích, không muốn gả cho hấn thì qua hai tháng này, nàng cũng phải có ít nhiều động tâm với hấn mới đúng. Nhưng nhìn bộ dáng hờ hững của nàng mà xem, là nàng vẫn đang dùng thủ đoạn “buông ra để nắm chặt” nhằm thu hút sự để ý của hấn hay là thật sự nàng chẳng thèm để ý đến hấn, nàng chẳng bị hấn thu hút chút nào? Nếu là thủ đoạn thì hai tháng đã là quá đủ để nàng dừng lại. Vậy thì chỉ còn là về sau. Nghĩ thế trong lòng có chút không vui khó hiểu dâng lên, Hoàng Phủ Ngạo Thiên sáng giọng nói:

-“Đi ngủ thôi!”

Hấn thấy nàng không nói thì thêm chỉ phát tay cho Tiểu Trúc và Tiểu Lan đi nghỉ ngơi rồi nàng cúi bỏ áo khoác ngoài nằm vào vị trí mọi ngày nàng vẫn nằm khi hấn ngủ lại. Hoàng Phủ Ngạo Thiên bất đắc dĩ thở dài nghĩ thầm: “Nên mang nàng đi gặp người đó sớm rồi kết thúc cái kế hoạch tự hại mình ngớ ngẩn này. Nếu không có vấn đề gì có thể mình sẽ chạm vào nàng, dù gì cũng là phu thê. Còn hôm nay... lại là một đêm khó ngủ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trụ trì của Phật Linh Tự là một lão nhân quốc thước, hiền từ, da dẻ hồng hào, tinh thần sáng láng, đôi mắt vẫn rất trong trẻo tựa như năm tháng không hề in lại dấu ấn mệt mỏi nào trên khuôn mặt và vóc dáng của người. Hôm nay, ngay từ sáng sớm, trụ trì cùng chúng tăng của Phật Linh Tự đã chuẩn bị đón tiếp quý nhân. Nói đến vị quý nhân này thì chúng tăng cũng không xa lạ gì bởi dù không biết rõ thân phận của người này nhưng nhìn khí thế vương giả toát ra từ người đó mỗi lần ghé thăm là có thể đoán đó là người thuộc Hoàng gia. Dù xuất thân cao quý nhưng mỗi lần vị này ghé thăm chùa đều rất giản lược, không hề khua chiêng múa trống, chỉ đơn giản đến dâng hương rồi đàm đạo với trụ trì một chút rồi đi. Nhưng không hiểu sao lần này trụ trì lại sai bảo chúng tăng phải chuẩn bị đón tiếp long trọng. Đáp lại thắc mắc của mọi người, trụ trì chỉ cười nhẹ. Mọi người đều biết đó là dấu hiệu trụ trì có tiên cơ không thể tiết lộ. Tiên cơ? Đúng vậy. Trụ trì của Phật Linh Tự là người có khả năng nhìn được tiên cơ nhưng không phải lúc nào và không phải ai cũng được lão tiết lộ tiên cơ. Hiểu rõ điều đó nên chúng tăng cũng không hỏi nhiều mà tập trung vào chuẩn bị đón tiếp người sẽ đến.

Đêm qua trụ trì đã nằm mơ thấy một đôi long phụng ghé thăm Phật Linh Tự nên đã cho chúng tăng chuẩn bị rất chu đáo lễ dâng hương cầu phật cho hai người sẽ đến Phật Linh Tự hôm nay. Nhưng khi nhìn thấy đôi bích nhân tiến vào chùa thì lão khẽ thở dài rồi tiến lên chào hỏi:

-“Phật Linh Tự xin được hoan nghênh hai vị thí chủ đến dâng hương.”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đến Phật Linh Tự vì mục đích muốn nhờ trụ trì đoán một chút tiên cơ trên người Dạ Diễm Hương nên vẫn như trước kia, không dùng danh nghĩa của Hoàng thượng. Do đó thấy trụ trì xưng hô như thế cũng rất vừa lòng. Hấn cùng Dạ Diễm Hương cùng cúi chào:

- “Bái kiến phượng trượng đại sư!”

Khi ngẩng lên, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy trụ trì đang nhìn Dạ Diễm Hương rồi nói với nàng:

- “Nữ thí chủ, Phật tổ cũng không thể đáp ứng lời cầu nguyện của người. Người cũng luôn biết thế nhưng tại sao vẫn luôn cầu!”

Hắn thấy Dạ Diễm Hương cứng người lại rồi nở nụ cười bất đắc dĩ mà trả lời:

- “Phượng trượng đại sư, mơ chỉ là mơ nhưng nào không ai mơ!”

Nghe thế trụ trì cũng không nói thêm gì nữa mà mời hai người làm lễ dâng hương. Sau đó, Dạ Diễm Hương ra ngoài ngắm quang cảnh chùa còn Hoàng Phủ Ngạo Thiên thì nói chuyện cùng trụ trì. Dạ Diễm Hương vừa rời đi, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không nhận được mà hỏi ngay:

- “Lời đại sư nói với nàng là có ý gì?”

- “Cái này Hoàng thượng nên hỏi Hoàng hậu nương nương, lão nạp cũng không thể biết rõ. Lão nạp chỉ nhìn ra được Hoàng hậu nương nương có một ước nguyện không bao giờ có thể thành hiện thực. Nàng biết rõ điều đó nhưng lại luôn vô thức mà cầu nguyện!”

- “Đại sư cũng biết nàng là Hoàng hậu của trăm ư?”

- “Cũng như lần đầu tiên Hoàng thượng đến bốn tự, lão nạp liền nhận ra người vì quanh thân người có thần long hộ thể. Quanh thân Hoàng hậu có phượng hoàng hộ thể, dĩ nhiên lão nạp nhận ra.”

- “Vậy phiền đại sư chỉ điểm một chút về nàng”.

Lúc này, trụ trì nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Ngạo Thiên, trên mặt không còn vẻ hiền từ thường thấy mà là vẻ mặt rất nghiêm túc:

- “Tâm của Hoàng hậu nương nương còn thanh tịnh hơn nhiều cao tăng đắc đạo. Trừ ước nguyện bất khả thi đó thì có thể coi nàng là người vô dục vô cầu. Nhưng nàng sinh ra ở thế giới này đã là người “kinh tài tuyệt thế” vì thế không thể tránh khỏi số phận phải tranh đấu. Hoàng thượng, thứ cho lão nạp nói thẳng. Nếu Hoàng thượng vẫn tiếp tục như bây giờ thì sẽ đánh mất quốc bảo.”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên giật mình nghe trụ trì nói rồi cười xòa nói:

- “Đại sư nói quá rồi. Trẫm thấy nàng chẳng có chút nào được như lời đại sư nói cả.”

- “Hoàng thượng, lão nạp tin vào những gì lão nạp thấy. Nàng chính là người mang mệnh cách Hoàng hậu vĩnh viễn.”

Nghe đến đây Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền cười vang, ngắt lời trụ trì:

- “Ha ha, đại sư, trẫm còn đang tính sẽ phế nàng, làm sao nàng có thể làm hoàng hậu vĩnh viễn được chứ?”

- “Hoàng thượng, trên đại lục này không chỉ có người làm Hoàng thượng. Người có mệnh cách làm Hoàng hậu trong thân sẽ phát ra ánh sáng của Phượng hoàng. Màu sắc của ánh sáng đó rực rỡ hay mờ nhạt sẽ cho thấy người đó ngồi ở Hoàng vị bao lâu nhưng phượng hoàng lại đang bay múa quanh thân của vị Hoàng hậu nương nương đang đứng ngoài kia. Vì vậy mà mệnh cách của nàng chính là vĩnh viễn. Nàng cũng là người mang mệnh vượng quốc. Vị quốc quân nào có được toàn tâm toàn ý của nàng, nàng sẽ giúp người đó phát triển đất nước, thậm chí có thể giúp quân vương thực bất kỳ tham vọng nào, kể cả thống nhất đại lục này. Giờ đây, Hoàng thượng có được thân nàng mà lại chưa có được tâm nàng. Nàng chính là gió, Hoàng thượng đã có cơ duyên do người khác giúp để bắt được gió nhưng để giữ được gió thì phải ở bản thân người. Nếu Hoàng thượng không nhanh nhận ra thì mọi chuyện sẽ muộn.”

Sau khi chào trụ trì, bước ra khỏi phòng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên tìm kiếm bóng dáng của Dạ Diễm Hương thì thấy nàng đang đứng nhìn xuống cảnh vật phía dưới chân núi. Tiến lại gần nàng, hắn nhận thấy bóng lưng của nàng lúc này không còn thẳng tắp, tiêu sái, tự tại giống như từ trước đến giờ mà có chút gì đó mờ mịt, ưu thương lại rất cô đơn. Thấy nàng như thế, bỗng hắn cảm thấy trái tim như thắt lại. Trong lòng quặn thắt. Đây là hắn đau lòng sao? Sao có thể. Hoàng Phủ Ngạo Thiên hắn chưa từng biết đau lòng vì kẻ nào đâu. Gạt bỏ suy nghĩ không thực tế của mình, hắn bước đến bên nàng cất tiếng hỏi:

- “Nàng đang suy nghĩ gì?”

Dạ Diễm Hương cũng không quay lại nhìn hắn, nàng vẫn cứ nhìn chăm chăm về phía trước như nhìn vào cái gì đó mà hắn không nhìn thấy. Hắn nghe nàng nói:

- “Từ ngọn núi này nhìn xuống cũng thấy nhà cửa, cánh đồng, dòng sông, cây cầu, cũng thấy mặt trời lặn đậu trên mái nhà như một trái cam không lồ... Tất cả giống như nơi đó, chỉ là bên cạnh thiếu đi một. Thiếu đi một mà trống vắng đến thế. Thiếu đi một mà cô đơn đến thế!”

Nghe giọng nàng vẫn rất nhẹ nhưng không còn lạnh nhạt, chỉ là rất buồn, như đang rót nỗi buồn đó vào lòng Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Nhận thấy điều đó, Hoàng Phủ Ngạo Thiên bỗng thấy sững sờ. Từ khi nào cảm xúc của hắn lại bị người khác ảnh hưởng rồi. Hắn không muốn chấp nhận điều đó nhưng cũng muốn biết cho rõ nên liền hỏi:

- “Thiếu cái gì thế?”

- “Một ngôi mộ!”

Dạ Diễm Hương ưu thương trả lời rồi rồi cũng không đợi Hoàng Phủ Ngạo Thiên có phản ứng liền quay đầu lại mà rời khỏi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn đang kinh ngạc vì đáp án của nàng thì đã thấy nàng rời đi, nhớ ra một chuyện hần liền nói với theo:

- “Trụ trì nói nàng có ước nguyện bất khả thi nhưng vẫn luôn ước nguyện. Đó là gì?”

Hần thấy Dạ Diễm Hương sững người lại, đứng lại một hồi mới trả lời hần, giọng nàng lúc này ngoài ưu thương còn có chút ghen ngào:

- “Ta cầu người chết sống lại!”

Nhìn nàng nói xong rồi bước đi thẳng, vẫn ưu thương và cô độc, Hoàng Phủ Ngạo Thiên phải thừa nhận rằng hần cảm thấy đau lòng vì nàng dù chẳng hiểu hết những gì nàng nói. Nhưng tại sao hần lại đau lòng vì nàng? Hần vẫn đang rất ghét nàng vì hần bị ép phải lấy nàng cơ mà. Hần vẫn đang đề phòng nàng vì thế lực và những âm mưu chưa rõ của Dạ gia cơ mà. Chỉ là, nhớ lại những gì trụ trì nói với hần, Hoàng Phủ Ngạo Thiên bỗng thấy rối rắm: Nàng là quốc bảo, “kính tài tuyệt thế”, lại còn có thể giúp hần phát triển đất nước? Hần vốn không tin điều này nhưng hần cũng nhận ra hần chưa hiểu được về nàng bao nhiêu ngoài việc biết nàng rất lười biếng hoạt động và sống rất nhàn nhã. Hần cứ như thế này thì sẽ đánh mất nàng sao? Vấn đề là mất nàng thì có sao đâu, nàng chẳng là gì đối với hần, nàng thậm chí còn chẳng phải là nữ nhân của hần vì hần còn chưa chạm vào nàng. Từ đầu hần đã định phế nàng rồi. Nhưng phế nàng đi, theo như trụ trì nói nàng sẽ làm Hoàng hậu của một trong những tên kia. Nghĩ đến nàng sẽ thuộc về nam nhân khác thì hần cũng không thích. Rốt cuộc thì hần bị làm sao? Hần phải làm sao với nàng đây? Còn nữa, trụ trì nói hần phải nhanh chóng nhận ra nhưng nhận ra cái gì mới được?

Quay người nhìn theo hướng Dạ Diễm Hương nhìn vừa nãy, ngắm cảnh hoàng hôn mờ mờ, khoáng đạt từ trên đỉnh núi, Hoàng Phủ Ngạo Thiên tĩnh tâm lại, nghiền ngẫm những lời trụ trì nói, nhớ lại những thái độ, hành động của Dạ Diễm Hương trong hai tháng qua và ra quyết định: Có lẽ là mình tự đa nghi. Dạ Diễm Hương cũng như Dạ gia thật sự chỉ là muốn thực hiện hôn ước. Mình có thể gỡ bỏ sự phòng bị với nàng và bắt đầu tiếp nhận nàng. Mặc dù hần chưa nhận ra nàng có gì có thể coi là báu vật cả nhưng hần sẽ từ từ tìm hiểu. Nếu nàng thật sự là quốc bảo như trụ trì nói thì hần sẽ giữ chặt. Vật báu đến tay hần thì không thể để mất. Hừ, tâm của nàng ư? Hần mới không cần. Dù không có được tâm của nàng thì đã sao. Đã là nữ nhân của hần thì đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi hần. Nhớ đến chuyện này, đúng là cũng nên để nàng thành nữ nhân của hần rồi. Để làm được điều đó, phải nhanh chóng đưa nàng khỏi đất Phạt mới được. Nghĩ thế, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhanh chóng đi tìm Dạ Diễm Hương để từ biệt trụ trì để xuống núi.

Trụ trì nhìn theo hai người xuống núi cho đến khi khuất bóng mới thở dài nói:

- “Hoàng thượng a Hoàng thượng, chỉ muốn người mà không muốn tâm, tương lại Người sẽ ăn nhiều khổ a!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Từ một tháng trước Hoàng Phủ Ngạo Thiên đột nhiên muốn ngủ lại chỗ Dạ Diễm Hương. Dạ Diễm Hương thấy chuyện cũng không có gì vì dù sao nàng cũng đã gả cho hần, chuyện phu thê thân mật là chuyện không trước thì sau. Nàng là nhân sĩ hiện đại xuyên qua nên không phải là không thể chấp nhận chuyện không yêu mà xảy ra quan hệ xác thịt. Nhưng một hần trong một tháng qua, mặc dù tối nào hần cũng ngủ lại chỗ nàng nhưng lại không chạm vào nàng. Điều làm nàng bội phục nhưng cũng muốn cười thầm là nàng cảm thấy rất rõ ràng rằng hần có phản ứng với nàng nhưng hần lại cố kiềm chế dục vọng của mình lại. Hần thế nhưng lại kiên trì tối nào cũng phải đến chỗ nàng ngủ và tối nào cũng nhìn đến ghen. Một tháng trôi qua và hần càng ngày càng lộ vẻ mệt mỏi. Trong cung đang đồn là hần và nàng tưng dục quá độ. Chỉ nàng và hần biết là hần dường như cả đêm không hề ngủ nên mới có biểu hiện như thế. Nàng biết hần muốn nàng nắm lại quyền quản lý hậu cung và đến ngủ lại chỗ nàng mỗi tối là muốn nàng đưa nàng lên đầu ngọn sóng, chịu mũi nhọn tấn công từ các nữ nhân trong hậu cung nhưng nàng không thể để hần như ý. Khi nàng và hần chưa thực hiện “chu công chi lễ” (tức là làm chuyện vợ chồng), nàng không thể tham gia vào vòng tranh đấu đó. Bởi chỉ cần tham gia vào đó thì thời cơ cho nàng rời khỏi hoàng cung sẽ đến rất nhanh. Nàng luôn biết các phi tần trong cung, đặc biệt là tứ phi đang nóng lòng đối phó với nàng nhưng nàng lại không hề bước chân ra khỏi Phụng cung và cũng không gặp mặt họ. Nếu thời cơ đến mà nàng vẫn cứ là xử nữ thì không được, cơ hội bị bỏ qua thì thật đáng tiếc. Và lại, nàng mới không muốn suốt ngày bị oanh oanh yến yến làm phiền mà khi cơ hội đến lại chỉ tro mắt nhìn nó trôi qua. Vì vậy nàng tính khi nào nàng cùng hần “cá nước thân mật” rồi thì nàng sẽ đón tiếp các chiêu trò, thủ đoạn của đám nữ nhân trong hậu cung để kiếm cơ hội rời cung. Chỉ khi nàng trao cho hần trình tiết của mình mới có thể coi là hoàn toàn làm vợ của hần. Như thế coi như nàng hoàn thành nguyện vọng của phụ thân là thực hiện hôn ước hai nhà: Dạ gia - Hoàng Phủ gia và nàng rời đi cũng không có lỗi với phụ mẫu hai nhà. Nàng cũng biết Hoàng Phủ Ngạo Thiên chưa muốn chạm vào nàng vì hần không tin nàng và cũng nghi kỵ thế lực ẩn giấu của Dạ gia không biết từ đâu nhảy ra. Hần sinh ra trong nhà đế vương nên tâm đa nghi rất sâu. Thế nên nàng mới nói với Đại đường ca rằng chỉ đồ cưới chỉ cần tùy tiện là được rồi mà huynh ấy lại bị Nhị đường ca thuyết phục đưa đến đồ cưới giá trị như vậy, hỏi làm sao mà không làm cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên tin tưởng Dạ gia chỉ là một gia tộc bình thường trong giang hồ và không có âm mưu gì với ngôi vị của hần. Ai... Mấy vị đường ca này cũng không biết mấy hòm đồ cưới đó đã làm cho đường muội của họ không thể sớm thoát khỏi cái lồng giam hoa lệ là hoàng cung này nếu không chắc chắn sẽ hối hận không thôi.

Dạ Diễm Hương hiểu những suy nghĩ, tính toán của Hoàng Phủ Ngạo Thiên nên hần muốn ngủ cùng giường với nàng thì nàng ngủ cùng giường với hần. Hần muốn nhìn thì nàng nặc cho hần nhìn, nàng cứ ngủ ngon lành. Nàng dù mong muốn sớm cùng hần làm chuyện phu thê nhưng hần không chủ động mà muốn nàng đi quyến rũ hần trước là chuyện không thể nào. Đừng chê cười nàng, nàng thừa nhận nàng là nữ nhân hiện đại xuyên qua, nhưng kiếp trước

nàng chỉ tập trung vào chuyện đấu đá tranh giành quyền lực, tiền tài không hề có một chút kinh nghiệm nào về tình yêu. Nàng lại chán ghét nam nhân nên tất nhiên là nàng cũng không có kinh nghiệm thực tế trong chuyện xoo. Nàng lại càng không có thời gian mà xem mấy cái AV như những người khác. Kiếp trước, Lệ Diễm Hương cái gì cũng làm được trừ chuyện quyến rũ đàn ông. Kiếp này, Dạ Diễm Hương cũng vậy. Nhưng tối nay, Dạ Diễm Hương nhắm mắt nhưng chưa ngủ ngay vì nàng đang cảm thấy rất buồn bực. Từ khi từ Phật Linh Tự trở về, không biết trụ trì đại sư đã nói gì với Hoàng Phủ Ngao Thiên mà Dạ Diễm Hương cảm thấy dường như hẳn quyết định sẽ không nhìn nục dục của mình nữa. Trước hai người chỉ song song trên trước giường nhưng mấy hôm nay hẳn đã ôm nàng, tay cũng có xu hướng muốn thoát y phục của nàng nhưng hẳn luôn đột ngột dừng lại, ôm chặt lấy nàng, bình ôn lại hơi thở rồi dần chìm vào giấc ngủ. Tối nay, hẳn thậm chí đã cởi y phục ngoài của nàng nhưng rồi lại dừng lại. Nàng đã thật lâu không có giận dữ nhưng hôm nay nàng thật muốn đập cho hẳn một cái lần xuống giường. Hẳn đang nghĩ và làm cái quỷ gì thế không biết nữa? Nàng còn chưa kịp hành động thì hẳn đã ôm chặt lấy nàng rồi ngủ mà chẳng nói lời nào. Thôi, tâm tư để vương vốn khó dò mà nàng cũng lười phải đoán, vẫn cứ đi ngủ là hơn. Nghĩ thế, Dạ Diễm Hương mặc kệ Hoàng Phủ Ngao Thiên ôm mình, dù sao thì có hẳn ôm cũng ấm hơn rất nhiều và nhanh chóng ngủ ngon lành.

Khi Dạ Diễm Hương ngủ say, Hoàng Phủ Ngao Thiên liền mở mắt ra. Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng thấy rất buồn bực. Hẳn thì khổ sở thế mà nàng vẫn có thể ngủ yên ổn và ngọt ngào trong lòng mình như thế. Hẳn biết nàng rất bực mình với hẳn vì hành động khó hiểu của hẳn trong mấy tối qua. Chính hẳn còn bực mình với mình nữa là. Nhưng có trời chứng giám, hẳn tuyệt đối không muốn hành động như thế. Hẳn vốn quyết định phải biến nàng làm nữ nhân của hẳn, thỏa mãn dục vọng nam nhi của mình nhưng khi hẳn ôm nàng vào lòng, dục vọng cũng khởi động thì trực giác cho hẳn biết nếu hẳn chạm vào nàng, nàng sẽ biến mất. Gặp quỷ! Sao tự nhiên hẳn lại có cái thứ trực giác đó. Nhưng trực giác của hẳn từ xưa đến nay đều rất đúng. Mà nàng biến mất là sao? Là rời khỏi hay là chết? Sao có thể rời khỏi? Sao có thể chết? Những câu hỏi đó cứ xoay vần trong đầu Hoàng Phủ Ngao Thiên làm hẳn không thể ra tay với Dạ Diễm Hương. Đã bao lần hẳn dần cảm giác bất an từ trực giác đem đến để cố tiến thêm bước nữa với nàng nhưng rồi được áo ngoài của nàng là giới hạn. Cảm giác bất an đó lớn vô cùng, nó làm hẳn không thờ được, nó cũng đủ lớn để hẳn vượt qua dục vọng của mình và dừng nó lại. Hẳn quyết định, lần này sẽ tin tưởng vào trực giác của mình, và chỉ đến khi nào cái trực giác này biến mất thì hẳn mới chạm vào nàng. “Chịu đựng dục vọng còn hơn là nếu chạm vào nàng thì nàng sẽ thật sự biến mất” chính là suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngao Thiên lúc này. Hẳn không biết vì sao hẳn lại suy nghĩ như vậy nhưng hẳn lại biết rất rõ hẳn tuyệt đối không muốn nàng biến mất. Tạm thời cứ ôm nàng ngủ như vậy cũng rất tốt đẹp. Nghĩ thế, mỗi Hoàng Phủ Ngao Thiên khẽ nhếch lên một độ cong đẹp đẽ và nhắm mắt lại một lần nữa rồi chìm vào giấc ngủ thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Hương hoa đào thơm ngát tràn ngập trong không khí, quán quýt cùng tiếng đàn làm cho người ta thư thái. Từng cánh hoa đào hồng rực rớt xuống theo gió như cùng với nắng xuân như mưa phù họa cho điệu múa của nữ nhân đang nhảy múa dưới gốc đào, làm cho điệu múa của nữ nhân vốn đã đẹp lại càng thêm nhiều phần kiều mị, quyến rũ động lòng người, không, phải là say lòng người mới đúng. Vừa bước vào Phượng cung, Hoàng Phủ Ngao Thiên đã thấy Dạ Diễm Hương đang say mê múa. Điệu múa đẹp nhất mà hẳn được thấy từ trước đến giờ. Nàng vốn luôn cho người ta cảm giác thờ ơ mà thoát tục nay lại múa dưới cánh hoa đào bay, trong khúc nhạc thanh thoát lại càng giống tiên từ không nhuộm bụi trần. Hoàng Phủ Ngao Thiên sững sờ ngắm nhìn Dạ Diễm Hương. Rồi hẳn phát hiện trên mặt nàng vẫn là nụ cười nhưng nàng không còn giữ sự lạnh nhạt, xa cách trong đó nữa mà nụ cười đó rất hạnh phúc, rất ngọt ngào. Rồi lại nhìn theo ánh mắt đã không còn tỉnh lặng nữa mà rất ấm áp của nàng, hẳn thấy một nam tử bộ dáng rất anh tuấn, vẻ anh tuấn phóng khoáng của người giang hồ. Nam tử đó đang từ tốn thưởng rượu, cả khuôn mặt rạng ngời cùng nụ cười ôn nhu và ánh mắt yêu thương hướng về Dạ Diễm Hương đang múa. Khi uống rượu hay rót rượu, ánh mắt của hẳn cũng không rời khỏi nàng. Rất rõ ràng là hẳn đang thương thức điệu múa Dạ Diễm Hương. Một người lười biếng như Dạ Diễm Hương hôm nay lại múa, chắc chắn cũng là vì người đó mà múa. Nghĩ đến đây, lửa giận liền cháy bùng lên trong lòng Hoàng Phủ Ngao Thiên. Nam nhân đó là ai? Làm sao hẳn có thể vào Hoàng cung? Làm sao hẳn dám ở giữa thanh thiên bạch nhật mà ngang nhiên ngồi giữa sân Phượng cung vừa thưởng thức rượu vừa thưởng thức điệu múa của Hoàng hậu của hẳn? Hoàng hậu của hẳn đã vào cung lâu như vậy còn chưa có múa cho hẳn xem lần nào đâu. Nam nhân đó là tình nhân của nàng trước khi vào cung sao? Nhưng hai người như thế này cũng quá to gan rồi. Hoàng Phủ Ngao Thiên còn chưa kịp phát tiết cơn giận lên đối cầu nam nữ này thì cơn giận của hẳn dường như lại tăng lên gấp đôi, không khí quanh hẳn dường như cũng bị sự giận dữ của hẳn thiêu cháy bởi khi tiếng đàn của Tiểu Lan và Tiểu Trúc ngừng lại, Dạ Diễm Hương cũng hoàn thành điệu múa, thấy nàng quay lưng về phía mình, ngẩng đầu nhìn lên tán hoa đào đang lay động theo gió mà thả bay những cánh hoa đào, nam nhân đó liền đứng dậy đi về phía nàng, sau đó xoay người nàng lại và đặt lên trán nàng một nụ hôn. Hoàng Phủ Ngao Thiên muốn xông ra giết chết tên nam nhân này đã thì vù một cái, nam nhân này như một làn gió lướt qua hẳn mà biến mất. Hoàng Phủ Ngao Thiên sững sờ. Kinh công của nam nhân này hơn hẳn hẳn một bậc. Điều này cũng lý giải vì sao hẳn có thể không thanh không tức mà xuất hiện ở Phượng cung bởi hiện tại ở trong cung, không một ai có thể phát hiện hay bắt giữ hẳn. Hẳn không thấy có ảnh vệ nào báo cáo về sự xuất hiện của nam nhân này, chắc là đội ảnh vệ đã bị hẳn khống chế. Võ công của nam nhân này cũng như kinh công của hẳn không hề tầm thường. Một nam nhân có võ công cao như vậy lại có đôi mắt cuồng ngạo lại chịu dâng nữ nhân mình yêu cho người khác sao? Bức tường phòng bị về Dạ Diễm Hương được hẳn gỡ bỏ sau khi từ Phật Linh Tự trở về, lại được dựng lên một lần nữa. Có lẽ Dạ gia không có mưu đồ với Hoàng vị nhưng tên nam nhân đó thì có. Chỉ có như vậy tên đó mới có thể để Dạ Diễm Hương vào cung làm Hoàng hậu của hẳn. Đúng vậy! Chỉ có thể là như thế thôi!

Dạ Diễm Hương nghiêng đầu nhìn thấy vẻ mặt hẳn học và đôi mắt bốc lửa của Hoàng Phủ Ngao Thiên liền mỉm cười, vẫn là nụ cười cố hữu của nàng mà Hoàng Phủ Ngao Thiên thường thấy. Nàng nói:

–“Hoàng thượng đừng tỏ thái độ như bắt gian tại trận như vậy! Đó là đại đường ca của ta.”

Đường ca? Có quỷ mới tin. Hoàng Phủ Ngao Thiên đáp lại lời nàng mà không biết trong giọng nói của mình có bao nhiêu phần giận dữ:

–“Đường ca? Nàng nói biểu ca thì ta còn tin. Có đường ca nào lại có hành động như vậy với đường muội của mình chứ?”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy nàng nghe mình nói vậy thì lại quay lại nhìn tán hoa đào, vẻ mặt lạnh nhạt lại một lần nữa biến mất mà thay vào đó là vẻ ưu thương giống như hồi nàng ở Phật Linh Tự. Rồi vẻ mặt nàng lại thay đổi, bên cạnh ưu thương còn là nồng đậm tiếc nuối. Cuối cùng là vẻ mặt ôn hòa tràn đầy tình cảm. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn nàng ngắm cây hoa đào mà thay đổi về mặt một lúc lâu mới nghe nàng nói:

– “Phụ thân ta thường kể, lúc mẫu thân ta còn sống, ông thường vừa uống rượu vừa ngắm mẫu thân múa dưới tán hoa đào bay. Đó là những lúc ông thấy hạnh phúc thật viên mãn. Khi mẫu thân mất đi, ông vẫn luôn mơ thấy mẫu thân vừa múa vừa cười cùng phụ thân dưới tán hoa đào. Ông đã ôm giấc mơ đó mà yêu thương ta để ta thấy rằng ông sống cùng ta cũng là một hạnh phúc viên mãn. Năm ta được năm tuổi đã được phụ thân cho biết điều đó. Ta cố gắng học điệu múa này và vào mùa xuân, dưới tán hoa đào bay múa như thế này, ta biểu diễn cho phụ thân xem. Phụ thân đã đặt một nụ hôn lên trán ta và rơi nước mắt. Ta đã cảm thấy hạnh phúc viên mãn như lời phụ thân nói. Nhưng hạnh phúc đó chẳng kéo dài, phụ thân ta mất trong năm đó. Phụ thân muốn ta sống thật hạnh phúc vì vậy mỗi năm, từ năm ta sáu tuổi đến giờ, đến thời điểm này, ta luôn múa điệu múa đã múa cho phụ thân xem để nhắc nhở chính mình về hạnh phúc viên mãn mà ta từng có và sẽ cố gắng có được trong tương lai như mong muốn của phụ thân. Cũng từ khi đó, đại đường ca luôn vừa uống rượu vừa xem ta múa. Huynh ấy đã học bộ dáng uống rượu phóng khoáng mà tao nhã giống y như phụ thân ta mặc dù huynh ấy vốn là một người rất trầm ổn. Huynh ấy cũng không bao giờ quên hôn lên trán ta như phụ thân đã làm. Huynh ấy đang cố tạo cảm giác rằng phụ thân ta vẫn đang tồn tại bên ta hoặc đang muốn nhắc nhở có huynh ấy thay phụ thân bên ta. Dù ý của huynh ấy là gì thì hành động không đổi của huynh ấy trong 15 năm qua, đối với ta cũng là một thứ hạnh phúc viên mãn, tuy không giống với hạnh phúc phụ thân đem lại nhưng cũng không thể thay thế.”

Nói xong, Dạ Diễm Hương liền im lặng. Cả người nàng như ẩn như hiện trong cảnh hoa bay, nàng như đang trôi về miền ký ức xa xôi nào đó, nơi mà Hoàng Phủ Ngạo Thiên chưa bao giờ biết bởi hẳn không hề có mặt trong 20 năm cuộc đời đó của nàng. Nghe nàng kể, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên nàng đến Phượng cung đã chỉ chú ý đến cây đào, thì ra đây là lý do. Hẳn cũng lý giải được sự ưu thương của nàng vừa này cũng như lúc nàng ở trên Phật Linh Tự là do nàng đang nhớ lại sự đau đớn khi mất đi phụ thân. Tình cảm của nàng và phụ thân rất tốt. Đường ca của nàng đã cố gắng thay vị trí của phụ thân nàng nên tình cảm của hai người cũng không kém. Lửa giận trong lòng Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã lui nhưng hẳn vẫn còn rất khó chịu:

– “Dù là đường ca cũng không được hôn đường muội, nhất là đường muội đã xuất giá. Dù là muốn là thay phụ thân cũng không được. Nếu có ai làm được thì đó là phu quân của nàng là ta đây làm. Những năm sau hãy để ta làm điều đó cho nàng.”

Lời nói ra khỏi miệng cũng làm cho chính Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngạc nhiên. Hắn đang nói gì thế? Sao lại muốn thay người ta hôn lên trán nàng, muốn thay phụ thân nàng đem hạnh phúc cho nàng?

Dạ Diễm Hương cũng kinh ngạc vì lời nói của Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhưng nàng nhanh chóng cười nhẹ. Sự lạnh nhạt, xa cách đã trở lại với nàng. Dạ Diễm Hương nói với Hoàng Phủ Ngạo Thiên:

– “Tại sao Hoàng thượng lại muốn làm điều đó cho ta? Người phải biết nụ hôn đó không chỉ là hạnh phúc trao cho người nhận mà còn là hạnh phúc đối với người đem nó trao đi. Hoàng thượng còn chưa hết nghi ngờ và đề phòng với ta thì làm sao có thể hạnh phúc khi làm thế và chắc chắn cũng không thể trao cho ta hạnh phúc. Và lại, với ta, Hoàng thượng là không phải là phu quân của ta. Hoàng thượng là Hoàng thượng mà ta là Hoàng hậu. Ta nghĩ Hoàng thượng cũng chưa bao giờ chấp nhận ta là thê tử của người, thậm chí người vẫn luôn phế ngôi Hậu của ta. Chỉ vì một vài tính toán mà người tạm thời để ta yên ổn cùng Hậu vị trong thời gian qua. Vì vậy, chuyện đó vẫn là để Đường ca của ta làm thôi”.

Dạ Diễm Hương nói xong liền phúc thân chào Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi đi vào phía trong Phượng cung, để lại Hoàng Phủ Ngạo Thiên đứng giữa những cánh đào không ngừng bay lượn mà chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngắm nhìn những cánh đào rụng, từng cánh, từng cánh một múa lượn trước mắt hắn như đang có tái hiện lại điệu vũ tuyệt mỹ của nữ nhân vừa rời đi. Điệu vũ như đã in sâu vào trí nhớ của hắn, như vẫn đang hiển hiện trước mắt hắn và cả những lời nàng đã nói cũng đang vang trên tai hắn. “Hoàng thượng còn chưa hết nghi ngờ và đề phòng với ta thì làm sao có thể hạnh phúc khi làm thế và chắc chắn cũng không thể trao cho ta hạnh phúc. Và lại, với ta, Hoàng thượng là không phải là phu quân của ta. Hoàng thượng là Hoàng thượng mà ta là Hoàng hậu. Ta nghĩ Hoàng thượng cũng chưa bao giờ chấp nhận ta là thê tử của người, thậm chí người vẫn luôn phế ngôi Hậu của ta. Chỉ vì một vài tính toán mà người tạm thời để ta yên ổn cùng Hậu vị trong thời gian qua”. Hắn vẫn luôn biết nàng là một nữ nhân thông minh nhưng lại không ngờ nàng lại thông minh đến vậy. Hóa ra nàng luôn biết hẳn nghi ngờ nàng, đề phòng nàng, tính kế với nàng, và luôn muốn phế ngôi Hậu của nàng. Nhưng nàng dù thông minh đến đâu cũng không biết rằng suy nghĩ của hắn về nàng đã thay đổi. Khi từ Phật Linh Tự trở về, vì muốn tiếp xúc nhiều hơn với nàng để xem nàng như thế nào mà được trụ trì đại sự phán là “kinh tài tuyệt thế”, hắn không chỉ đến Phượng cung của nàng vào buổi tối mà cũng thường xuyên ghé vào chỗ nàng lúc ban ngày. Vì thế hắn thấy thêm được rất nhiều tính cách khác của nàng ngoài sự lạnh lùng, xa cách mà hắn vẫn thường thấy. Vào một buổi trưa, vừa bước vào nội phòng của Dạ Diễm Hương, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã nghe một tiếng “Xoảng!”. Đó là một cung nữ lỡ tay làm rớt lư hương. Cung nữ chưa phát hiện ra hắn nên cũng chỉ hoảng hốt mà nhìn về phía vị Hoàng hậu đang ngủ trưa sớm ở phía giường. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng nhìn về phía Dạ Diễm Hương và thấy nàng đã mở mắt. Cung nữ cuống quýt, hoảng sợ quỳ xuống ngay lập tức, hướng về Dạ Diễm Hương vừa không ngừng dập đầu vừa run rẩy nói:

– Nương nương tha tội, là nô tỳ sơ ý làm vỡ lư hương làm nương nương tỉnh giấc. Nô tỳ biết mình ngàn vạn lần đáng chết nhưng xin nương nương tha tội cho nô tỳ lần này, xin nương nương thứ tội, nô tỳ...

Lúc đó hắn bỗng thấy buồn cười vì chẳng hiểu sao lũ nô tài này luôn biết chẳng bao giờ được những vị nương nương trong cung tha thứ mà vẫn luôn cầu xin. Đã phục vụ các vị nương nương thì cố mà đừng phạm lỗi, dù chỉ là một lỗi nhỏ, nếu không người không mất mạng thì cũng sẽ chịu nỗi đau thể xác không dễ chịu gì. Hoàng Phủ Ngao Thiên nghe nói Dạ Diễm Hương lúc ngủ không muốn bị ai làm phiền nên hắn nghĩ cung nữ này sẽ rất thâm đày. Nhưng hắn lại nghe nàng cất giọng có chút khàn khàn lười biếng, có lẽ do mới ngủ dậy, nhưng đúng là giọng nói nhàn nhạt mà nhẹ nhàng quen thuộc:

- “Dừng lại. Người đứng lên. Chỉ là chuyện nhỏ, dọn dẹp đi là được rồi!”

Hắn không nghe ra sự tức giận trong giọng nói của nàng. Hắn nhìn thấy cung nữ cũng không đứng dậy mà luống cuống vừa bò đến chỗ chiếc tách trà bị vỡ vừa nói:

- “Đa tạ nương nương tha tội. Nô tỳ dọn dẹp ngay, lập tức dọn dẹp!”

Cung nữ đang định vươn tay nhặt những mảnh sứ đang tán loạn trên sàn gấm thì giọng nói của Dạ Diễm Hương lại truyền đến nhưng lần này lại có mấy phần uy nghiêm:

- “Giữ nguyên tư thế đó!”

Cung nữ giật mình, theo phản xạ mà cánh tay chưa kịp chạm vào mảnh sứ nào của nàng ta cứ thế mà lơ lửng giữa không trung. Dạ Diễm Hương lại tiếp tục nói bằng giọng nhàn nhạt hàng ngày, lúc này lại có tác dụng xoa dịu, trấn an sự sợ hãi của người khác.

- “Người đứng dậy trước đi đã”.

Cung nữ ngoan ngoãn đứng dậy rồi, Dạ Diễm Hương mới tiếp tục nói:

- “Người hít thật sâu rồi thở ra. Làm như thế ba lượt”.

Hắn không hiểu tại sao nàng lại ra lệnh cho cung nữ như thế. Hắn thấy vẻ mặt mờ mờ của cung nữ cũng hiểu là nàng ta cũng giống hắn. Nhưng cung nữ cung làm theo lệnh, khi làm nàng ta làm xong, Dạ Diễm Hương lại cất tiếng dù lạnh nhạt nhưng không phải là vô cảm:

- “Đã bình tĩnh lại rồi chứ? Giờ hãy rút khăn tay của người ra, dùng nó để nhặt những mảnh vỡ lại rồi đem bỏ. Nhớ kỹ, khi đang hốt hoảng thì đừng dùng tay không nhặt mấy thứ sắc nhọn. Chúng sẽ làm người đứt tay. Tay nữ nhi không nên có sẹo, cần phải mềm mại mới tốt. Dọn dẹp xong thì lui ra, ta tiếp tục ngủ, nếu không có việc gì quan trọng thì người dặn dò mọi người không cần phải tiến vào đây”. Dạ Diễm Hương nói xong thì nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Cung nữ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là kinh hãi rồi rơm rớm nước mắt. Bất cứ nô tài nào đánh thức một vị nương nương khỏi giấc ngủ đã được tha thứ mà không chịu một hình phạt nào, lại còn được nhắc nhở quan tâm như thế cũng như nàng ta thôi. Nàng ta quý xuống, hướng về Dạ Diễm Hương lạy ba lạy rồi mới nhẹ nhàng dọn dẹp các mảnh sứ vỡ. Thấy như thế, hắn cũng không tiến vào nữa mà lui về thư phòng. Hắn hỏi những ảnh vệ theo dõi Dạ Diễm Hương về thái độ của nàng với hạ nhân thì đều nhận được câu trả lời rằng: Hoàng hậu nương nương rất xa cách với những hạ nhân nhưng đó chỉ là sự xa cách do không giao thiệp chứ không phải là sự xa cách do khinh thường; Nương nương chỉ gần gũi với hai nữ tỳ của mình; Nương nương toàn miễn quý cho hạ nhân, nói cái gì mà nàng không cao quý hơn mọi người đâu; Nương nương chưa bao giờ mắng chửi họ, càng không có chuyện đánh đập họ. Đó là lần đầu tiên hắn biết rằng bề ngoài Dạ Diễm Hương lạnh nhạt như thế nhưng nàng là một nữ nhân khoan dung và biết quan tâm người khác như thế, dù người khác đó chỉ là những tên nô tài nhỏ bé.

Vào một buổi trưa khác, hắn đến khi nàng chuẩn bị bắt đầu ăn trưa, thấy nàng đang chăm chú sẽ thức ăn đến mức không phát hiện sự hiện diện của hắn. Hắn hỏi nàng đang làm gì thì nàng đáp hôm nay nàng mệt, không ăn được nhiều nên bớt lại thức ăn để cho mọi người ăn. Mọi người nàng nói ở đây là ai? Chính là đám nô tài ở nhà bếp. Trong cung có quy củ thức ăn dành cho vua và các phi tử còn thừa cũng phải đổ đi chứ hạ nhân phòng bếp không được ăn bởi những thức ăn đó chỉ dành cho vua và phi tử. Họ chỉ được ăn khi ban thưởng. Sau hôm đó hắn mới biết Hoàng hậu của hắn luôn dặn dò nhà bếp làm số lượng thức ăn đủ làm nàng no bụng thôi. Nếu hôm nào nàng cảm thấy ăn không hết thì sẽ như hôm đó, bớt lại thức ăn để ban thưởng cho phòng bếp. Cũng không phải là chưa có ai từng ban thưởng nhưng tất cả chỉ ban thưởng đồ mình ăn thừa, còn nàng hành động như thế làm cho đồ ăn đó không phải là đồ thừa nữa mà giống như nàng để giành cho những người phòng bếp nhưng vì quy củ trong cung mà phải dùng danh nghĩa ban thưởng. Đó là lần đầu tiên, hắn biết Hoàng hậu của hắn lúc nào cũng lạnh nhạt, xa cách mà lại tế nhị đến thế.

Vào một ngày khác, hắn bực bội chuyện triều chính, không biết nghĩ sao hắn lại nói ra cùng nàng. Nàng rất chăm chú nghe hắn nói. Hắn đã xả chửi rủa lũ đại thần một hồi, xả hết tức giận ra. Trong lúc hắn nói, nàng không nói gì, thỉnh thoảng lại đưa nước cho hắn nhuận hầu. Hắn cũng không cần nàng nói gì cả vì nếu nàng nói lại giống như những phi tử khác của hắn. Các nàng chỉ chăm chăm chờ cơ hội để xen vào lời hắn nói, muốn giúp người của mình, chê bai người của phe khác, muốn hạ bệ phi tử khác. Đó là lần đầu tiên hắn biết nàng lạnh lùng nhưng cũng rất biết lắng nghe.

Rồi lại một ngày khác và rất nhiều những ngày khác nữa, mỗi khi ghé vào Phụng cung cùng nàng, hắn đều cảm thấy biết thêm về nàng. Lúc đầu hắn đến Phụng cung chỉ vì mục đích tìm ra cái “kinh tài tuyệt thế” của nàng nhưng dần dần, hắn cứ vô thức mà tiến đến Phụng cung khi có thời gian rảnh. Hắn thích cảm giác khi ở bên nàng. Rất bình yên! Rất thư thái! Nàng sẽ không như những phi tử khác suốt ngày tìm cơ hội nói này nói kia với hắn, rồi ra sức quyến rũ, mê hoặc hắn để mong thổi gió bên gối hắn để mưu cầu lợi ích cho mình và gia tộc. Các nàng thật sự rất ồn ào khi ở bên hắn nhưng Dạ Diễm Hương lại khác. Hắn muốn nàng nghe hắn nói, nàng sẽ nghe hắn nói mà không hề khó chịu. Hắn muốn nói chuyện cùng nàng về thơ ca, nàng sẽ bồi hắn nói chuyện về thơ ca. Nàng không hề nhắc một từ nào về chuyện triều chính hay các phi tử khác. Hắn thấy nàng thưởng trà, ngắm hoa, xem múa hát liền cùng nàng thưởng thức mà thấy những mệt mỏi trước đó liền bay biến... Cứ như vậy, hắn ở bên nàng như một lẽ tự nhiên. Hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều. Cho đến hôm nay, nam nhân mà nàng gọi là đường ca xuất hiện. Nụ cười, ánh mắt và cả điệu vũ mà nàng dành cho nam nhân đó lại chưa bao giờ dành cho hắn dù chỉ là một chút nhỏ. Hắn thấy khó chịu, rất khó chịu. Đã thế lại còn nghe nàng nói tên nam nhân đó thế mà đã hôn lên trán nàng liên tục trong 15 năm. Sự ghen tỵ bao trùm tim hắn. Ừ, đến giờ thì hắn thừa nhận sự khó chịu trước đó là sự ghen tỵ. Vì ghen tỵ nên hắn mới không nghĩ nhiều mà nói việc thay cha hôn trán nàng là việc của phu quân của nàng là hắn đây làm. Lúc đó chẳng nghĩ đến nụ hôn của hạnh phúc người trao hay người

nhận gì cả. Nhưng giờ nghĩ lại, hẳn lại thông suốt. Hẳn hoàn toàn có thể thực hiện nộ hôn hạnh phúc như nàng nói bởi hẳn thích nàng. Đúng. Lúc này hẳn thừa nhận hẳn đã thích nàng. Nhưng nàng đã nói gì? Nàng nói: “Hoàng thượng là không phải là phu quân của ta. Hoàng thượng là Hoàng thượng mà ta là Hoàng hậu. Ta nghĩ Hoàng thượng cũng chưa bao giờ chấp nhận ta là thê tử của người”. Nàng đã đúng. Hẳn chưa bao giờ coi nàng là thê tử của mình, thậm chí còn chưa bao giờ chấp nhận nàng là Hoàng hậu. Nhưng giờ đây hẳn đã biết là hẳn thích nàng thì nàng chính là thê tử đã được cưới hỏi của hẳn. Và hẳn sẽ khiến nàng nhanh chóng phải thừa nhận hẳn chính là phu quân của nàng. Hừ, là do hẳn chưa chạm vào nàng nên nàng mới dám nói hẳn là Hoàng thượng mà nàng chỉ là Hoàng hậu. Khi nàng rên rỉ dưới thân hẳn, xem nàng còn dám nói thế không. Với mỵ lực của hẳn, muốn một nữ nhân quý phục dưới chân còn khó sao. Hẳn sẽ xé tan cái vẻ ngoài lạnh lùng của nàng đi. Hẳn sẽ khiến nàng nhìn hẳn bằng ánh mắt nóng bỏng, cười với hẳn bằng nụ cười ngọt ngào và múa cho hẳn điệu múa kiều mỵ, mê hoặc nhất. Hoàng Phủ Ngạo Thiên hẳn hoàn toàn có đủ tự tin để làm được việc này.

== Ta là phân cách tuyến tự tin thái quá ==

Xác định được những gì muốn làm, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn về phía phòng Dạ Diễm Hương mà nở nụ cười mà mãnh. Hẳn thì thầm: “Hôm nay tạm tha cho nàng. Nàng hãy nghỉ ngơi để ngày mai tiếp chiêu của trẫm. Hừ, tâm của nàng là của trẫm chắc rồi. Dù nàng có phải là nữ nhân “kinh tài tuyệt thế” hay không thì điều đó cũng không thể thay đổi được.”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên xoay lưng rảo bước về thư phòng mà không biết rằng đợi hẳn ở thư phòng là thông tin làm cho tất cả những suy nghĩ vừa rồi của hẳn trở thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Phanh! Một chương gần như dùng hết sức của Hoàng Phủ Ngạo Thiên bổ xuống làm chiếc long án ngay lập tức trở thành bụi phấn đủ thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên giận dữ đến thế nào. Ánh Nhất nhìn thấy cảnh này, suy nghĩ đầu tiên của hẳn là thật may là những tấu chương vẫn còn nguyên vẹn dù là đang lăn lóc dưới sàn nhà nếu không không biết hậu quả sẽ lớn thế nào. Những tấu chương đó toàn là đại sự quốc gia đó! Tiếp đó hẳn lại nghĩ: Sao Hoàng thượng lại tức giận đến vậy chỉ vì thông tin hẳn đem về nhỉ? Thông tin hẳn đem về tuy chưa được cụ thể nhưng ít nhất cũng xác định điều mà Hoàng thượng vẫn đang nghi ngờ mà. Đã thật lâu thật lâu rồi hẳn không thấy Hoàng thượng giận dữ lớn như vậy mà lại không ngại ngần bộc lộ ra ngoài. Hoàng thượng từ khi còn là thái tử đã hi vọng không hề biểu hiện ra ngoài, lên ngôi thì vẫn luôn giữ bộ mặt lãnh khốc không cho người ta biết được suy nghĩ của mình. Dù là những ảnh vệ trung thành đã theo Hoàng thượng lâu năm như hẳn đây cũng chưa bao giờ nắm bắt được tâm tư bề hạ. Bề hạ cũng không thường biểu lộ cảm xúc thực sự của mình cho bọn họ thấy. Nhưng giờ hẳn lại đang được trực tiếp thấy Hoàng thượng phát nộ lớn như vậy, Thật bất ngờ! Nhưng đã là thói quen, dù trong lòng thắc mắc, Ánh Nhất cũng chỉ im lặng mà quý xuống ở đó mà chờ đợi mệnh lệnh của chủ tử.

Giận! Rất giận! Hỏi làm sao hẳn có thể không tức giận! Hẳn giận muốn điên lên! Hẳn muốn giết người! Hẳn muốn giết nàng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên muốn giết Dạ Diễm Hương ngay lúc này. Hẳn có chút cao hứng từ Phurong cung trở về thư phòng, định xử lý tấu chương một lát rồi tối sẽ ghé lại Phurong cung cùng Dạ Diễm Hương bồi đắp tình cảm. Hẳn đã quyết định nếu hẳn đã có cảm tình với nàng thì tâm của nàng hẳn muốn. Hơn nữa nếu đúng như lời trụ trì của Phật Linh Tự nói thì tâm của bảo bối này hẳn càng phải lấy. Tuy chưa bao giờ muốn lấy tâm của bất cứ nữ nhân nào nhưng hẳn tin nàng cũng sẽ như những nữ nhân khác. Chỉ cần hẳn muốn thì tâm của nàng chắc chắn sẽ thuộc về hẳn. Ưm, trước tiên nên để thân thể của nàng thuộc về hẳn trước đã. Đêm nay dù thế nào hẳn cũng phải có được thân thể nàng. Cái trực giác đó mà còn xuất hiện nữa thì hẳn cũng sẽ xem như phù vân. Hừ, đã trong tay hẳn, nàng muốn biến mất thì còn phải hỏi xem hẳn có đồng ý hay không. Hẳn có bỗng nhiên thấy rất chờ mong buổi tối nay. Có phải do đã lâu hẳn không chạm vào nữ nhân không? Dù thế nào hẳn cũng có chút vui vẻ bước vào thư phòng. Nào ngờ Ánh Nhất đã chờ hẳn ở đó và nói với hẳn:

- “Bẩm Hoàng thượng, nam nhân mà Hoàng hậu nương gọi là Đại đường ca đã tiến vào nội phòng của nương nương. Nam nhân đã hỏi kế hoạch của nương nương sao còn chưa thực hiện một bước nào. Nương nương trả lời Hoàng thượng là một người đàn ông khó hiểu, làm cho nương nương chưa thể tiến hành kế hoạch được. Nam nhân đó nói thời gian cũng đủ lâu rồi, muốn nương nương thực hiện kế hoạch đi, nếu nên dùng sắc dụ thì cũng nên dùng sắc dụ, nên dùng được thì dùng được. Nương nương chỉ cười không đáp lời. Nam nhân xoa đầu nương nương rồi rời khỏi. Thứ tội cho bọn thuộc hạ! Khinh công của người này thật sự là tuyệt đỉnh, lại rất biết che dấu tung tích. Hẳn vừa ra khỏi phòng, chúng thuộc hạ liền mất dấu hẳn”! Ánh Nhất vừa hết lời thì cũng là lúc một chương của hẳn bổ xuống long án phát tiết tâm tình của hẳn. Nàng thế mà tính kế hẳn? Dạ Diễm Hương và Dạ gia đã tính kế hẳn đúng như nghi ngờ ban đầu của hẳn về họ. Đáng giận là lâu như vậy rồi hẳn vẫn không tra được một tý gì về nàng cũng như Dạ gia của nàng. Ở chung với nàng mấy tháng hẳn cũng chẳng nhận thấy điều gì mờ ám ở nàng chứ đừng nói đến biết được chút gì về cái gọi là kế hoạch mà họ nói! Tâm cơ của nàng quá sâu! Sâu quá mức tưởng tượng của hẳn. Đáng giận hơn là hẳn vừa biết được hẳn thích nàng thì lại biết được sự thật này. Là ông trời trêu người sao? Nhìn Ánh Nhất vẫn quý ở đó đợi lệnh, Hoàng Phủ Ngạo Thiên ra lệnh:

- “Người trở về Phurong cung, tiếp tục theo dõi nàng thật chặt chẽ. Căng mắt ra mà nhìn, căng tai ra mà nghe, biết không? Trẫm muốn biết kế hoạch trong lời nói của bọn là gì?”

- “Rõ!”

Ánh Nhất nhanh chóng rời đi, thoát khỏi khí lạnh đang càng ngày càng lạnh hơn toát ra từ chủ tử của mình. Hẳn đúng là số khổ mà, sao lại thay Ánh Nhất đi báo cáo chứ. Trở lại phải bắt tên này xoa bóp cho xua đuổi khí lạnh mới được!

Ánh Nhất rời đi một lúc lâu mà nắm tay của Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không buông xuống mà càng ngày càng nắm chặt hơn. Móng tay cắm vào làm lòng bàn tay hẳn chảy máu nhưng hẳn không thấy đau. Lửa giận trong lòng làm hẳn không cảm thấy đau. Hừ, nàng dám tính kế hẳn phải không? Vậy thì

nàng đã có gan như thế thì cũng phải có gan gánh chịu hậu quả. Hấn tra không được kế hoạch của nàng thì cần diệt nàng đi là xong. Bảo vật quốc gia? Bảo vật không thuộc về hấn thì đừng mong ai có được. Bảo vật gây hại cho hấn thì hấn cũng hủy. Nàng sẽ phải hối hận vì đã làm hấn thích nhưng lại để hấn biết tất cả chỉ là kế hoạch. Hấn sẽ không để nàng chết một cách dễ dàng. Sống không bằng chết chính là cái giá chính là cái giá nàng phải trả cho việc dám tính kế hấn. Nhưng tại sao trong lòng hấn, con thịnh nộ cứ không ngừng trào dâng cuộn cuộn mà cũng lại có chút buồn, chút đau chen vào. Tìm hấn quận lại! Tìm hấn không khỏe!

Thật khó khăn Hoàng Phủ Ngao Thiên mới bình ổn được cơn tức giận của mình. Nhưng dường như ông trời thấy hấn còn tức giận chưa đủ. Long án mới vừa được đưa vào thì Trần công công cũng vội vã tiến vào:

– “Khởi bẩm Hoàng thượng, có thích khách tấn công Phụng cung!”

Phanh! Chiếc long án mới cũng theo gót chiếc long án cũ mà thành tro bụi dưới chưởng lực của Hoàng Phủ Ngao Thiên. Khốn khiếp! Hoàng cung thâm nghiêm của hấn từ khi nào lại có thể để cho người khác đánh vào tận cửa thế này. Hoàng Phủ Ngao Thiên vừa vội vã bước tới vừa cung vừa nghĩ: “Dạ Diễm Hương, tốt nhất là nàng đừng có xảy ra chuyện gì.” Hấn đang cố xem nhẹ cảm giác lo lắng trong đáy lòng mà cố lý giải rằng đó chỉ là cảm giác không cam lòng. Không cam lòng để nàng chết đi mà không phải chịu khổ sở gì. Không cam lòng để nàng chết trong tay kẻ khác.

Dù tưởng tượng rất nhiều về cảnh tượng sẽ thấy khi bước vào Phụng cung nhưng Hoàng Phủ Ngao Thiên không bao nghĩ đến mình sẽ thấy được cảnh đang diễn ra trước mắt hấn lúc này. Hấn đã nghĩ có thể thấy Dạ Diễm Hương co rúm người trốn ở một góc nào đó mà hoảng sợ, khóc lóc kêu cứu mạng. Dù bình thường nàng lạnh nhạt nhưng cũng là nữ nhân, khi gặp hiểm cảnh cũng sẽ như những nữ nhân khác mà thôi. Hấn cũng đã nghĩ cũng có thể nàng đã bị thương nhưng cứng cỏi mà chống đỡ chờ hấn cứu viện. Nhưng sự thực là Dạ Diễm Hương vẫn hoàn hảo vô khuyết, hơn nữa còn đang tạo nhã ngồi uống trà như thể cảnh chém giết xung quanh không hề xảy ra. Đứng cản phía trước nàng là hai nữ tỳ. Hai nàng như hai môn thần không hề dịch chuyển khỏi vị trí bảo vệ nữ chủ nhân. Kẻ nào tiến đến vị trí của các nàng thì các nàng sẽ giết ngay nhưng lại không hề tiến lên hay lùi ra khỏi vị trí của mình. Chiêu thức của hai nàng chỉ có thể dùng từ “quỷ nữ” để hình dung. Chiêu nào, thức nào cũng đẹp nhưng chiêu chiêu, thức thức đều đoạt mạng người. Hai người bình là mỹ nhân như ngọc mà giờ đây lại lãnh huyết vô cùng. Đúng! Hai nữ tỳ đang chém giết không nương tay những kẻ đang muốn chia kiếm về chủ nhân của các nàng kia chính là Tiểu Lan và Tiểu Trúc vẫn luôn theo bên người Dạ Diễm Hương. Các nàng thế nhưng lại là cao thủ tuyệt đỉnh. Hoàng Phủ Ngao Thiên đánh giá võ công của hai nàng tuyệt đối có thể xếp vào thập đại cao thủ trong giang hồ nhưng hấn chưa từng nghe đến danh tiếng của hai nàng. Hấn cũng chưa từng thấy chiêu thức võ công của hai nàng. Đáng hận hơn nữa là các nàng vào cung đã lâu như vậy nhưng hấn cũng không hề phát hiện ra dù chỉ một chút rằng hai nàng có võ công. Hấn tin những ảnh vệ của hấn cũng không phát hiện ra. Biểu hiện bình thường của các nàng không hề khác những nữ nhân yếu đuối trong cung. Dừng! Hai nàng có thể che giấu võ công tốt như vậy, phải chăng chủ nhân của hai nàng cũng có võ công. Hoàng Phủ Ngao Thiên kinh hoàng phát hiện ra điều này. Nếu Dạ Diễm Hương có võ công, hơn nữa là võ công cao như hai nàng, thậm chí là cao hơn, vậy không phải hấn đã quá khinh địch rồi sao? Không phải hấn đã để một kẻ địch mạnh ngủ bên gối mà không hề phòng sao? Ý nghĩ này làm Hoàng Phủ Ngao Thiên rung mình. Hấn phải kiểm tra ngay mới được. Lúc này, thị vệ cũng đã giải quyết hết những tên thích khách. Hoàng Phủ Ngao Thiên không chần chờ, liền bước về phía Dạ Diễm Hương, để tay vào mệnh môn của nàng. Tay hấn cảm nhận mạch đập của nàng dù có chút nhanh hơn người bình thường nhưng không phải là của người có võ công. Hấn nhìn vào mắt nàng cũng không thấy nàng có phản ứng sợ hãi khi bị người khác nắm vào mệnh môn. Phải biết người học võ tối kỵ để người ta nắm mệnh môn của mình vì chỉ cần bị một chút nội lực nhỏ đánh vào mệnh môn cũng đủ làm cho người đó mất mạng. Hai nữ tỳ của nàng khi thấy mệnh môn của chủ nhân bị nắm giữ cũng chỉ giật mình một cái rồi cũng không có thêm phản ứng nào khác. Hoàng Phủ Ngao Thiên tự lý giải các nàng giật mình là do phản ứng tự nhiên của người học võ sau đó nghĩ chủ nhân không có võ công nên không cần quan tâm. Vì thế Hoàng Phủ Ngao Thiên buông tay Dạ Diễm Hương ra. Nhìn thái độ tự tại quá không bình thường của nàng lúc nàng làm hấn không nhận được mà chế giễu hời:

– “Trẫm không biết Hoàng hậu lại là người bình tĩnh đến thế. Trong cảnh chém giết hỗn độn, huyết nhục mơ hồ vậy mà Hậu vẫn có thể thưởng trà.”

Dạ Diễm Hương làm như không nghe thấy giọng chế giễu của hấn, nàng lạnh nhạt mỉm cười và trả lời hấn:

– “Ta xuất thân là gái giang hồ, cảnh chém giết còn thấy ít sao? Ta lấy nghề y mà ngao du thiên hạ, sợ máu thì sao có thể làm được đại phu.”

– “Hậu biết y thuật?”

– “Có biết chút ít.”

– “Thật sự chỉ biết chút ít?”

– “Ta không có danh tiếng trong giang hồ.”

– “Đám thích khách này không phải do ân oán giang hồ của Hoàng hậu đuổi tới Hoàng cung đó chứ?”

Dạ Diễm Hương nghe vậy liền cười to:

– “Ha ha, Hoàng thượng nói dối lòng rồi. Cả ta và ngài đều biết, khi một cô gái giang hồ không quyền không thế như ta vào cung, lại làm Hoàng hậu, chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra. Đến tận bây giờ thích khách mới ghé thăm ta, là bọn họ cũng quá cẩn thận, quá nhân nhượng rồi!”

Hoàng Phủ Ngao Thiên không đáp lời xem như thừa nhận. Nhìn Tiểu Lan và Tiểu Trúc đứng bên cạnh đã trở lại bộ dáng mỹ nhân ôn nhuận thường ngày, hấn hỏi nàng:

– “Trẫm thật không biết Tiểu Lan và Tiểu Trúc lại là cao thủ võ lâm. Sao lúc trước Hoàng hậu không cho trẫm biết?”

Dạ Diễm Hương bật cười thành tiếng rồi mới trả lời:

-“Hoàng thượng, người cũng không hỏi ta, chẳng lẽ ta tự đứng đến nói với người rằng Tiểu Lan và Tiểu Trúc có võ công. Ta cũng không muốn tiến cử các nàng làm hộ vệ cho Hoàng thượng. Hơn nữa, tại sao người lại nghĩ các nàng không có võ công. Ba người chúng ta đi lại trong giảng hồ sao hai nàng lại không có võ công được.” Nàng là đang ngụ ý cho hần rằng nàng không có võ công thì hai nữ tỳ của nàng đương nhiên là phải có, hần không đoán ra là hần ngốc, hần khinh địch phải không?

Nàng đột nhiên dừng cười, mắt nhìn thẳng vào hần, trong mắt nàng hiện lên một tia sắc lạnh mà cũng đầy giễu cợt:

-“Mà sống trong cung, có ai lại có thể không bộc lộ thực lực của mình lại nguyện ý tự mình cung khai. Phải giữ lại cho mình con bài độc, phải không Hoàng thượng?”.

Hoàng Phủ Ngao Thiên không phản bác lại lời của Dạ Diễm Hương bởi không thể phản bác được. Nhưng xem ra nữ nhân này thật sự là có chuẩn bị mà vào cung. Những gì Ảnh Nhất nghe thấy nàng nói với đại đường ca của nàng cùng với việc nàng che giấu vô cùng tốt việc hai nữ tỳ biết võ công và thái độ, lời nói của nàng vừa này càng khiến Hoàng Phủ Ngao Thiên chắc chắn nàng là một nữ nhân tâm cơ sâu nặng, thủ đoạn rất cao chứ không phải một bộ thanh cao, vô dục vô cầu như nàng biểu hiện bên ngoài. Phương trượng của Phật Linh Tự chắc cũng bị vẻ bề ngoài của nàng lừa dối giống như hần vậy. Hần còn tệ hơn là đã bị sự giả dối của nàng mê hoặc mà đi thích nàng. Nếu đại đường ca của nàng không xuất hiện, những tên thích khách này không xuất hiện thì không biết hần rơi vào cái bẫy của nàng lúc nào và rơi vào như thế nào? Thật đáng giận! Về mặt thư thái của Dạ Diễm Hương in vào trong mắt của Hoàng Phủ Ngao Thiên càng làm cho con giận trong lòng hần bốc lên. Về mặt của nàng như đang thách thức hần, khiêu chiến với hần. Nàng cho là hần không biết nàng tính kế hần hay là nàng tự tin hần sẽ không bao giờ tra được kế hoạch của nàng? Hoàng Phủ Ngao Thiên nắm chặt tay để ngăn không cho chính mình không kiềm chế được mà bóp chết nàng. Dạ Diễm Hương, người cứ đợi đấy. Xem người có thể giữ bộ mặt thư thái này trong bao lâu. Ta sẽ khiến người phải quỳ xuống xin được chết mà cũng chết không được vì dám khiêu chiến với trẫm. Hoàng Phủ Ngao Thiên xoay lưng rồi đi mà không nói gì thêm. Sau lưng hần Dạ Diễm Hương tiếp tục uống trà nhìn thị vệ dọn dẹp cung điện!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tiểu Lan và Tiểu Trúc nhìn Hoàng thượng có vẻ nén giận rồi đi liền không hẹn mà cùng nhìn về phía tiểu thư nhà mình, nay đã thành Hoàng hậu nương nương nhưng vẫn chẳng có chút thay đổi nào, vừa đúng lúc gặp nàng cũng nhìn về phía hai người. Dạ Diễm Hương thấy hai nữ tỳ nhìn mình như thế liền thờ dãi một cái rồi nói:

-“Ai... Ta biết những lời ta vừa nói với Hoàng thượng có phần không giống với lời nói của ta lúc bình thường. Ai nói đại thiếu gia của các muội ghé thăm làm tâm tình của ta có chút kích động lại buồn bực. Đúng lúc Hoàng thượng lại chọc ngoáy ta làm ta không nhịn được nói vài lời thật lòng...Được rồi, hai muội đừng có nhìn như thế. Ta biết lời đó tuy thật lòng nhưng cũng khó nghe, không nên nói ra. Các muội nên đi thay y phục đi. Bị nhỡ hết rồi kia!”

Nghe Hoàng hậu nương nương kết thúc câu nói, các thị vệ đang dọn dẹp hiện trường đều không hẹn nhau mà nhìn trang phục của chính mình rồi đồng loạt đỏ mặt xấu hổ. Hai cô nương gia nhà người ta tuổi còn trẻ mà võ công kinh người. Hỗn chiến một hồi hai cô nương ấy vừa đánh vừa bảo vệ chủ mà chỉ bị nhỡ y phục trong khi bọn họ không có người nào quần áo còn nguyên vẹn cả, y phục người nào người ấy cũng bị chém vài nhát. Cũng may là họ còn không có ai bị thương, nếu không thật là mất hết mặt mũi. Lại nói, cũng may bình thường các nàng nề phục hai cô nương này mặt mày mỹ miều nhưng tính nết đoan trang, phải lẽ nên chưa bao giờ khinh bạc hay trêu chọc các nàng, nếu không với võ công của các nàng thế này, cái đầu bọn họ chắc đã dọn nhà. Lại nói nữa, vị Hoàng hậu nương nương lại đúng là khác người. Nàng bình tĩnh đến lạ, khi Hoàng thượng đến cũng không giống các nữ nhân khác giả vờ làm chim nhỏ nép vào lòng Hoàng thượng thì thôi lại còn nói chuyện cứng rắn có phần làm Hoàng thượng ngẹn họng. Đạo này Hoàng thượng gần như là độc sủng Hoàng hậu nên nàng sinh kiểu chẳng? Nhìn thái độ của Hoàng thượng lúc dỗi đi, sắp tới vị Hoàng hậu đến từ giảng hồ này chắc chắn sẽ không có những ngày tháng tốt đẹp như vậy nữa đâu. Sự sủng ái của các bậc đế vương vốn cũng chỉ như mưa mùa hè mà thôi, mưa to đấy nhưng lại tạnh ngay. Nay vị Hoàng hậu lại không biết sống chết mà chọc giận Hoàng thượng chắc chắn sẽ không được sủng ái nữa. Nữ nhân sống trong hậu cung mà không được sự sủng ái của quân vương thì cũng chỉ có được một kết cục buồn mà thôi. Vị Hoàng hậu này lại xuất thân hèn kém, kết cục so với người khác càng chỉ có thể gói gọn trong chữ “thảm”. Trong lòng đám thị vệ không ngừng cảm khái cho Hoàng hậu cũng không ngừng tay dọn dẹp hiện trường. Dọn dẹp nhanh còn đi chịu tội vì để thích khách tấn công vào tận trong nhà Hoàng đế thế này! Bọn thích khách này càng ngày càng to gan rồi. Mấy tên còn sống cứ đợi đó, bọn chúng sẽ phải nếm gấp 5, gấp 10 lần những gì mà bọn họ phải chịu phạt sắp tới!

Choang! Lan phi hất văng hết những ám tách trên bàn xuống đất làm chúng vỡ tan thành hàng trăm mảnh. Trời đất, mỗi mảnh đều trị giá rất nhiều tiền nha! Đó là đồ cổ đó nha! Nhưng lúc này Lan phi cũng không còn tâm trí đâu mà để ý mình vừa hất vỡ bộ ám tách cổ giá trị nhất của mình. Bộ ám tách nàng chỉ dùng để nghênh đón Hoàng thượng. Thất bại! Thích khách thích sát Hoàng hậu thế mà lại thất bại. Không những thế lại bị chết quá nửa. Số còn lại thì bị bắt. Nàng không sợ bọn chúng khai ra bởi bọn chúng không hề biết nàng cùng gia tộc của nàng đứng sau tổ chức của bọn chúng nhưng bọn chúng chính là những tinh anh được gia tộc nàng bí mật bỏ biết bao tiền tài và công sức mới đào tạo được. Đợt này cũng vì quá sốt ruột mà nàng cùng phụ thân mới quyết định sử dụng chúng nhưng thật không ngờ không những không đạt được mục đích giết chết con tiện nhân kia mà còn bị thiệt hại lớn đến vậy.

Nói đến con tiện nhân kia càng làm cho nàng tức đến ngẹn thở. Tiện nhân đó nói đến xuất thân không có xuất thân, nói đến thể lực không có thể lực, nói đến nhan sắc không có nhan sắc, nói đến tài nghệ không có tài nghệ thế mà đường đường chính chính làm Hoàng hậu. Còn nàng là con của Thái sư đương triều, lại được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, kinh thành đệ nhất tài nữ nhưng chỉ lại được làm Phi. Nếu không có nàng ta thì ngôi vị Hoàng hậu chắc chắn thuộc về nàng. Dù phải theo di chiếu của Tiên đế thì vị trí đứng đầu tứ phi khi không có Hoàng hậu cũng sẽ thuộc về nàng. Nhưng tất cả vì nàng ta xuất hiện mà tuột khỏi tay nàng. Nàng hận con tiện nữ đó. Thấy nàng ta bị Hoàng thượng bỏ lại một mình trong đêm tân hôn mà đến đây

với mình, nàng vốn định đã kích nàng ta một phen để lập uy với nàng ta nhưng lại bị nàng ta ném cho một cú sét làm nàng chưa kịp nói với nàng ta một lời khó nghe. Nàng ta thể nhưng đem quyền lực của Hoàng hậu trao cho nàng. Dù nhiều nghi ngờ nhưng nàng cũng vẫn nhận lấy. Nàng sợ bị làm tốt thì liền cùng cha và gia tộc dùng mọi hoạt động để chờ đợi xem nàng có thêm hành động gì mới để biết được âm mưu của nàng ta. Đợi lại đợi cứ thế mà trôi qua một tháng. Nàng đã bắt đầu thừa nhận nàng ta chỉ là một nữ nhân vô dụng, không có chí khí chi biết hưởng thụ cuộc sống xa hoa trong cung. Trong một tháng này, Hoàng thượng cũng không thèm ngó ngang gì đến nàng ta. Nàng ta cũng không dám đến làm phiền Hoàng thượng. Cũng coi như nàng ta biết thân biết phận. Hoàng thượng biết nàng ta trao quyền cho nàng nhưng cũng không có ý kiến gì xem như đã ngầm thừa nhận vị trí của nàng. Vì thế nàng cũng không thèm đụng đến nàng ta nữa. Hoàng thượng đã thừa nhận quyền lực của nàng thì cứ để nàng ta ngồi trên Hậu vị hữu danh vô thực đó một thời gian đi. Chẳng mấy lúc mà nàng sẽ hất đổ nàng ta thôi. Nhưng đột nhiên Hoàng thượng lại bắt nàng trao lại quyền lực cho tiện nữ đó. Tiện nữ đó nhận lại ngay nhưng lần này nàng ta thể mà giao hết việc cho nàng và ba vị khác, còn nàng ta và Hoàng thượng tiêu dao khoái hoạt. Không biết con hồ ly tinh đó làm cách nào mà Hoàng thượng đầu tiên là tối nào cũng ngủ lại chỗ ả rồi dần dần lại ở đó cả ngày lẫn đêm. Hoàng thượng chưa từng đối xử với nữ nhân nào như thế cả. Hơn một tháng qua Hoàng thượng đã độc sủng Hoàng hậu. Hoàng thượng lúc nào cũng rời khỏi Phụng cung trong trạng thái mệt mỏi rất giống túng dục quá độ. Nàng hận, nàng hận. Tại sao Hoàng thượng lại đối xử như thế với nàng ta mà lại không hề chạm vào nàng từ sau lần duy nhất đó. Nàng có gì thua kém ả chứ? Rõ ràng là nàng chỉ hơn thôi. Nàng lại không thể để hương liệu tránh thai ở chỗ nàng ta như đối với các phi tử khác vì nàng ta cự tuyệt tiếp xúc với các phi tử lại chẳng hề bước chân ra khỏi Phụng cung. Cơ hội cho nàng ra tay mà không để lại dấu vết là hoàn toàn không có. Cứ như vậy chắc chắn nàng ta sẽ có long chủng. Có trong bụng nàng ta đã có rồi ấy. Như vậy, như vậy... Nàng không thể để chuyện đó xảy ra nên đã bàn với phụ thân sử dụng thích khách làm một lần cho xong. Kết quả trộm gà không được lại mất nắm gạo. Hừ, nàng không cam lòng. Phải có cách nào đó khiến cho nàng ta ra khỏi Phụng cung. Chỉ cần nàng ta ra khỏi Phụng cung, tiếp xúc với người khác thì nàng sẽ có biện pháp không dấu vết khiến nàng ta phải gánh một tội danh gì đó, có thể không mất mạng nhưng ngôi vị Hoàng hậu chắc chắn là không thể ngồi nữa. Lan phi đi đi lại lại trong phòng suy tính. Nếu có ai nhìn thấy nàng lúc này thì không một ai có thể nhận ra Lan phi xinh đẹp, ôn nhu, uyển chuyển thường ngày. Giờ đây khuôn mặt mỹ miều của nàng đã hoàn toàn vụn vỡ, ánh mắt nàng vì ghen tức mà âm u, không còn vẻ long lanh động lòng người nữa. Một ý nghĩ vụt qua đầu nàng, ánh mắt sáng lên. Ủ, cái ám sắc thuốc đó cũng nên đáp lại ân tình của nàng rồi. Xem ra cái ám sắc thuốc đó cũng không hoàn toàn vô dụng như nàng tưởng! Hừ, Dạ Diễm Hương, xem ngươi còn có thể trốn ở Phụng cung mà tránh gió tránh bão không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Đó, thấy không, Hoàng hậu đã bị thất sủng rồi. Aii... Bọn họ nói có sai đâu, Hoàng hậu chọc giận Hoàng thượng nên giờ đang phải chịu khổ kia. Các thị vệ bảo vệ Phụng cung cảm khái trong lòng. Sau ngày Hoàng hậu bị thích sát bất thành, Hoàng hậu nói vài lời sự thật mất lòng với Hoàng thượng thì liền chịu khổ. Bọn hán nghe các cung nữ và thái giám phục vụ Hoàng hậu nói Hoàng thượng nơi nơi gây khó dễ cho Hoàng hậu. Trước khi Hoàng thượng chẳng để ý gì đến hành động của Hoàng hậu, có thể nói là Hoàng thượng dung túng nàng nhưng gần đây mỗi bước đi, lời nói của Hoàng hậu đều bị Hoàng thượng sấm soi, bắt bẻ. Gần đây, trong mắt chúng nô tài của Phụng cung thì chủ tử của họ chịu khổ không kể xiết. Tại sao ư? Bộ dáng của Hoàng hậu nương nương tuy không phải thật xinh đẹp, kiều mỹ, khí chất lộ ra cũng không phải là của tiểu thư khuê các con nhà quyền quý như các vị nương nương khác nhưng cũng một bộ dáng mặt trắng tay trơn, rõ ràng cũng là một tiểu thư gia đình giàu có được cơm bưng nước rót, thế nhưng Hoàng thượng lại lấy đủ các cớ bắt Hoàng hậu lúc thì chép phạt nữ tặc, lúc thì chép phạt cung quy, lúc thì phải dọn dẹp thư phòng của Hoàng thượng, lúc thì phải tự giặt quần áo, lúc thì phải tự nấu cơm... Ai, ai... Khuê nữ cảnh vàng là ngọc nhà người ta mà Hoàng thượng lại bắt làm những công việc của hạ nhân. Hoàng hậu số khổ, Hoàng hậu đáng thương a!

Đáng thương! Nữ nhân này có chỗ nào đáng thương chứ? Hoàng Phủ Ngao Thiên hán học nhìn Dạ Diễm Hương. Hân vốn định hành hạ nàng nhưng xem bộ dáng vẫn đang rất nhàn nhã mà uống trà của nàng sau khi phải tự giặt quần áo của nàng cùng hai nữ tỳ thì nàng có chỗ nào đáng thương, đáng thương phải là hán mới đúng. Hân đáng thương vì giận mà không có chỗ phát tiết. Nàng làm hán giận chết đi được. Hân giận nàng không hề phản ứng gì khi bị hán bắt bẻ từng lời nhỏ để phạt nàng. Hân mắng nàng nghe, hán phạt nàng chấp hành hình phạt mà không một lời bàn cãi, hán hành hạ, nàng tiếp nhận hành hạ mà chẳng uất hận hay khó chịu. Nàng phải làm những công việc của hạ nhân nhưng cũng chẳng thấy có biểu hiện gì là uất ức vì bị khi dễ. Hai nữ tỳ của nàng thấy nàng bị hán khi dễ như vậy nhưng cũng không giúp nàng hay xin hán tha cho nàng. Chủ tớ ba người thật làm hán tức chết! Con tức của hán lại chỉ như đánh vào không khí, chẳng ảnh hưởng chút nào đến nữ nhân đang nở nụ cười nhàn nhạt tao nhã ngồi uống trà ở đằng kia. Nàng nào có bộ dáng chịu khổ mà hoàn toàn là bộ dáng hưởng thụ! Xem ra hán đã xem thường nàng rồi. Hân nghĩ nàng là tiểu thư nhà giàu, lại đang là Hoàng hậu mà bắt nàng làm công việc của hạ nhân sẽ khiến nàng phải cất cái mặt nạ thường ngày đi nhưng hán thất bại rồi. Sao cơ của nàng lại sâu đến như vậy? Rút cục nàng đã trưởng thành trong hoàn cảnh gì mà có thể có được tâm cơ như thế? Dạ gia rốt cuộc là gia tộc như thế nào mà có thể đào tạo ra một nữ nhân như thế này?

Dạ Diễm Hương vừa thanh nhàn thưởng trà vừa nhìn nam nhân gọi là Hoàng thượng đang ngồi đối diện mà hán học nhìn mình. Nam nhân này vậy mà cũng có lúc trẻ con như vậy. Vì vài lời không chịu thua của mình mà dạo gần đây không ngừng bắt lỗi của mình lại phạt mình chép nữ tặc, tự nấu cơm, tự giặt quần áo... Là nghĩ nàng là tiểu thư quân là áo lượt chưa bao giờ phải làm việc nên muốn nàng chịu khổ sao? Để hán phải thất vọng rồi. Sau khi phụ thân mất, nàng đã một mình ngao du giang hồ, tự thân phải chăm sóc mình những việc đó đều tự mình làm, mãi sau này mới có Tiểu Lan và Tiểu Trúc làm giúp nàng nhưng thỉnh thoảng nàng cũng sẽ làm cùng coi như cùng các nàng gia tăng tình cảm. Giờ làm những việc này coi như hoạt động chút gân cốt sau thời gian làm sâu gạo trong cung. Cũng không tệ! Nhìn vẻ mặt đang càng ngày càng đen thui của nam nhân trước mắt này lại càng không tệ!

Tiểu Lan và Tiểu Trúc vẫn diễm lệ mà trầm ổn đứng sau lưng Dạ Diễm Hương, nhìn bề ngoài thì các nàng vẫn rất giống bình thường, nhưng trong nội tâm các nàng đang phải nín nhịn, cố gắng kiềm chế phần uất trong lòng. Các nàng chỉ muốn tuốt kiếm ra chém cho cái tên nam nhân đang cao cao tại thượng ngồi đối diện với tiểu thư của các nàng vài nhát. Ý vào mình là Hoàng thượng nên muốn làm gì là làm sao? Vô duyên vô cớ lạnh nhạt với tiểu thư các nàng một tháng, rồi lại không hiểu nguyên do làm như sùng ái tiểu thư nhưng lại không chạm vào tiểu thư làm kế hoạch của tiểu thư không sao tiến hành. Gần đây lại nổi hứng đem tiểu thư các nàng ra mà hành hạ. Nếu không phải biết tiểu thư không muốn làm thì không ai bắt được nàng làm thì các nàng

thật muốn đem nam nhân này ra bầm thây vạn đoạn. Các nàng mới không sợ Hoàng thượng hay là không Hoàng thượng. Chỉ biết người nào động đến tiểu thư của các nàng thì các nàng liều mạng với kẻ đó. Nhưng nhìn về mặt càng ngày càng thối của Hoàng thượng vì không bắt nạt được tiểu thư được như ý, tâm tình của các nàng cũng tốt lên chút ít. Người cứ tức đi, tức đi, tốt nhất là tức chết đi! Hừ, hừ!

Hoàng đế mặt vừa đen vừa thối nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu lạnh nhạt mà thư thái uống trà nhìn Hoàng thượng, hai tỳ nữ mặt không biểu tình nhìn Hoàng thượng và Hoàng hậu, các cung nữ, thái giám, thị vệ nín thở cúi đầu nhìn xuống đất không dám thở mạnh. Cả phòng khách Phụng cung bị bao trùm bởi bầu không khí hết sức quý dị.

Trần Hy bước vào Phụng cung thấy không khí vô cùng quý dị như vậy, nhất là thấy vẻ mặt âm u của Hoàng thượng liền tự chủ trương xem nhẹ người đang ở bên ngoài cầu kiến. Lan phi, xin người tha thứ cho lão nô. Gan lão nô nhỏ không chịu nổi con thịnh nộ của bệ hạ a!

Hoàng Phủ Ngạo Thiên liếc nhìn Trần công công một cái rồi trực tiếp xem nhẹ bộ mặt rồi rầu của Trần công công mà tiếp tục hần học nhìn Dạ Diễm Hương nhưng Dạ Diễm Hương đã chán trở mặt to trừng mắt nhỏ này liền cất tiếng hỏi, phá vỡ cục diện quý dị này:

-“Trần công công, có việc gì vậy?”

-“Khỏi bẩm Thánh thượng, bẩm Hoàng hậu, Lan phi xin được yết kiến.”

Dạ Diễm Hương liếc nhìn nam nhân vẫn tiếp tục trưng ra bộ mặt thối mà không nói lời nào liền tự chủ trương:

-“Mời Lan phi vào đi!”

Trần công công e dè nhìn vạn tuế gia, thấy người không có thái độ gì khác mới an tâm nói:

-“Tuân lệnh!”

Một lát sau, một nữ nhân uyển chuyển mà kiều mỵ theo bước Trần công công tiến vào. Dạ Diễm Hương ngắm người đẹp mà tự động bỏ qua tia không cam lòng lóe sáng trong mắt nàng ta. Ủ, người đẹp vẫn hợp với đôi mắt trong suốt, thanh thuần hơn. Nhưng Lan phi làm sao có thể cam lòng được đây? Từ xa nàng đã nhìn thấy Hoàng thượng cứ nhìn chăm chăm vào nữ nhân mà nàng không thể không gọi là Hoàng hậu này. Thế nhưng Hoàng hậu lại dường như không để ý đến Hoàng thượng mà ung dung uống trà. Đến khi nàng tiến vào, Hoàng thượng cũng chẳng rời mắt khỏi Hoàng hậu. Nàng nhận thấy Hoàng thượng có vẻ đang tức giận với Hoàng hậu nhưng Hoàng hậu lại có vẻ chẳng quan tâm đến tâm tình của Hoàng thượng mà Hoàng thượng lại chẳng phát tác được. Dựa vào cái gì mà nàng ta dám đối xử như thế với Hoàng thượng mà Hoàng thượng vẫn chưa phẩy nàng ta, chưa mang nàng ta ra chém? Dựa vào cái gì mà nàng ta bị thất sủng, bị bắt làm những việc của hạ nhân mà vẫn thanh nhàn ngồi đó đối diện với Hoàng thượng như chẳng có chuyện gì? Nàng chỉ muốn xé nát khuôn mặt tươi cười không đôi của nàng ta nhưng nàng vẫn phải ngoan ngoãn mà hành lễ:

-“Thiếp thân thỉnh an Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương!”

Nàng chưa kịp quỳ xuống thì đã nghe Dạ Diễm Hương nói:

-“Lan phi, miễn lễ đi. Nàng có việc tìm ta thì cứ nói thẳng, nếu cần tìm Hoàng thượng nói chuyện riêng thì ta hai người về thư phòng của Hoàng thượng hoặc Mỹ cung của Lan phi cũng được. Ừm...Nếu hai người muốn nói chuyện ở đây luôn, ta có thể cho người của Phụng cung lui xuống hết, còn ta sẽ xuống phòng bếp nấu chút đồ ăn cho bản thân. Cũng đến bữa trưa rồi!”

Nàng nhìn về phía Hoàng thượng thấy sắc mặt người tối đi rất nhiều nhưng lại không cất tiếng phản bác lại lời nào của Hoàng hậu. Dựa vào đâu? Dựa vào đâu nàng ta lại được Hoàng thượng dung túng như vậy? Hoàng thượng rút cục là suy nghĩ gì mà rõ ràng tỏ ra là chán ghét nàng ta, hành hạ nàng ta thế nhưng lại ân nhân ngồi cùng nàng ta, mặc kệ những hành động quá phận của nàng ta. Trong lòng nàng, ngoài sự không cam lòng, ghen tỵ còn có sự hâm mộ. Đúng, nàng hâm mộ Dạ Diễm Hương vì nàng ta có thể thoải mái mà đối diện với khuôn mặt lãnh khốc và tối tăm của Hoàng thượng. Đám phi tần các nàng bình thường chỉ nhìn khuôn mặt luôn lạnh lùng của Hoàng thượng thì đã rất dè dặt, khi nào Hoàng thượng tức giận thì bộ mặt liền như hàn băng ngàn năm làm cho các nàng sợ hãi không thôi, không một ai dám nhìn thẳng Hoàng thượng, chứ đừng nói như nàng ta cứ như vậy mà trực tiếp bỏ qua hàn khí phát ra từ Hoàng thượng. Nàng nhìn Hoàng thượng dù tức giận nhưng chỉ nhìn Hoàng hậu mà không liếc nàng lấy một cái, liền hít một hơi thật sâu kìm nén uất ức trong lòng, lấy giọng nghẹn ngào mà nói:

-“Đại hoàng tử bệnh đã quá nặng, thiếp thân sợ... Thịnh Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đến thăm đại hoàng tử.”

Nàng dùng khăn tay chấm chấm nước mắt ra chiều thương tâm, một bộ dạng thâm tình cùng Đại hoàng tử nhưng cũng là một bộ dáng “hoa lê đấm mưa” làm người ta thương tiếc. Dạ Diễm Hương nhìn Lan phi mà trong lòng cảm khái: “Đúng là người đẹp có khác, khóc mà cũng đẹp như vậy. Mà khoan đã, nàng ta vừa nói gì nhỉ?”. Dạ Diễm Hương quay sang hỏi nam nhân vẫn chưa từng rời cái nhìn căm tức khỏi mình:

-“Hoàng thượng có nhi tử rồi sao?”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cùng Lan phi đều ngẩn ra một chút. Nàng ta thế mà không biết hần (Hoàng thượng) đã có nhi tử. Đây là chuyện gì? Nàng ta vào cung cũng đã được mấy tháng rồi mà không biết chuyện này sao? Hoàng Phủ Ngạo Thiên phục hồi tinh thần liền hỏi:

-“Trẫm có hai vị hoàng tử. Hoàng hậu trước khi vào cung không tìm hiểu về trẫm sao? Hoàng hậu vào cung cũng đã mấy tháng cũng không tìm hiểu thêm chút nào sao?”

Lan phi cũng nghi ngờ mà nhìn về phía Dạ Diễm Hương. Chỉ là câu trả lời của Dạ Diễm Hương làm cho Lan phi bất ngờ mà làm cho con tức của Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại bùng lên:

-“Ta tìm không ra lý do để tìm hiểu về Hoàng thượng, dù là trước hay sau khi vào cung.”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang định phát tác cơn giận nhưng chỉ hấn chỉ mới nói được một chữ: “Nàng...” đã bị Dạ Diễm Hương ngắt lời:

-“Giờ quan trọng là phải đi thăm Đại hoàng tử. Mời Lan phi dẫn đường!”

Nói xong Dạ Diễm Hương liền rời khỏi ghế, cầm tay Lan phi kéo đi luôn, cũng không cần biết Hoàng Phủ Ngạo Thiên có phản ứng như thế nào. Hoàng Phủ Ngạo Thiên tuy tức giận nhưng nhìn nàng kéo Lan phi càng đi càng xa cũng chỉ biết nuốt cục tức xuống mà ra lệnh: “Bãi giá My cung!”

Còn Lan phi đang bị Dạ Diễm Hương kéo đi thì trong lòng ngũ vị tạp trần. Nàng rất bất ngờ về câu trả lời vừa rồi của Dạ Diễm Hương. Lại nhớ lại ngày đầu tiên gặp nàng ta, nàng ta đã tuyên bố không muốn làm Hoàng hậu mà trao quyền lực vào tay nàng. Nay nàng ta trả lời như vậy, phải chăng nàng ta không có chút nào yêu thích với Hoàng thượng cũng như những lợi ích mà Hoàng thượng có thể mang lại cho bản thân nàng ta cùng gia tộc của nàng ta? Trên đời có nữ nhân như thế sao? Không thể nào! Mà có thì cũng đã sao. Nàng ta còn ngồi trên ghế Phụng thì chính là vật cản của nàng. Chỉ cần là vật cản thì nàng sẽ không từ thủ đoạn mà diệt trừ. Lan phi nhìn Dạ Diễm Hương ở phía trước mà nói thầm trong lòng: “Nếu người có trách thì trách phụ mẫu người không để cho người ở dân gian làm cô nương bình thường mà sống lại trên cao muốn làm phụng hoàng chứ đừng trách ta độc ác.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lan phi lúc này nụ cười âm hiểm rồi nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Dạ Diễm Hương theo Lan phi bước vào căn phòng mà Đại hoàng tử dưỡng bệnh. Lúc này có vài vị thái y đang bắt mạch cho hoàng tử nên nàng phải đợi. Nàng nhíu mày quan sát căn phòng. Càng quan sát chân mày nàng càng nhíu chặt vào nhau. Căn phòng ngập tràn mùi thuốc lại rất âm u. Căn phòng này hoàn toàn không phù hợp để dưỡng bệnh. Đến khi nhìn đến Đại hoàng tử, Dạ Diễm Hương hoàn toàn có thể khẳng định căn phòng này chính là dùng để giết người, giết người một cách thâm lặng, giết người mà không để lại một chút dấu vết nào. Căn phòng này ngoài mùi của vài vị thuốc thông thường còn che giấu một mùi hương khác. Ngoài người của Dạ gia thì rất ít người có thể nhận biết mùi hương này bởi đây là mùi của cô Trầm Mê, loại cỏ mọc nhiều ở Dạ thôn nhưng nàng chưa từng thấy nó mọc ở nơi nào khác. Không biết bằng cách nào mà người nơi này lại có được nó mà hại hải tử đang nằm trên giường kia. Hương thơm của cô Trầm Mê này có thể làm cho người ta thấy thư thái nhưng đó chỉ là khi nó còn tươi thắm. Nếu nó được sao khô thì hương thơm của nó lại là một loại độc mẫn tính, giết người một cách từ từ mà không một ai biết. Nó làm cho người hít nó trong một thời gian dài dần mất đi sức đề kháng, một khi mất đi sức đề kháng thì cần cảm mạo, phong hàn cũng có thể lấy đi mạng người. Nghe tiếng ho của hải tử, có lẽ đã phải hít hương cỏ này vài năm rồi. Thái y vừa chẩn bệnh xong thì nàng tiến lại, ra hiệu miễn lễ cho các thái y rồi ngồi xuống giường nhìn hải tử. Trên đường tới đây Lan phi đã kể cho nàng nghe rằng hải tử này chính là trưởng tử của Hoàng Phủ Ngạo Thiên, tên là Hoàng Phủ Phong. Năm nay được 5 tuổi rưỡi. Lan phi nói hải tử này rất đáng thương. Mẫu thân của hải tử này là con gái của ân công của Hoàng thượng, do hạ được Hoàng thượng mới được sủng hạnh. Vì đền đáp ân công, Hoàng thượng không giết nàng ta mà phong nàng ta làm phi nhưng lại không hề chạm vào nàng nữa. Nàng ta mang thai Hoàng thượng cũng không ngờ ngàng gì đến. Sau khi hải tử được sinh ra, Hoàng thượng chỉ ban tên nhưng cũng không nhìn đến. Sau đó, nàng ta vì tịch mịch đã thông gian cùng thị vệ rồi bị Hoàng thượng giết. Lan phi thương hải tử liền nhận nuôi từ đó vì nàng cũng có một nhi tử sinh sau Đại hoàng tử 6 tháng. Hừ, thương hải tử sao? Với căn phòng như thế này thì phải xem lại tình thương của Lan phi rồi. Dạ Diễm Hương lạnh nhạt nghĩ.

Dạ Diễm Hương nhìn hải tử đang thiêm thiếp nặng nề ngủ trên giường mà trong lòng thương tiếc không thôi. Hải tử này giống Hoàng Phủ Ngạo Thiên đến 9 phần. Một phần còn lại chính là hải tử chỉ là hải tử, không có được phần thành thực của nam nhân trưởng thành như Hoàng Phủ Ngạo Thiên, cũng không có được phần lãnh khốc thâm trầm được hun đúc qua những tranh đấu hoàng quyền như Hoàng Phủ Ngạo Thiên, cũng không có được khí thế quân lâm thiên hạ, cao cao tại thượng như Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Hải tử bỗng mở mắt ra. Dạ Diễm Hương thấy trong mắt bé là một mảnh mờ mịt, trống rỗng. Đây không phải là ánh mắt một hải tử 5 tuổi nên có. Bé hướng ánh mắt nhìn nàng rồi yếu ớt cất tiếng:

-“Người là... Mẫu hậu... khụ khụ...Thứ tội... cho nhi thần... bất hiếu, khụ khụ...nhi thần... chưa thành an...mẫu hậu...lại bắt người... đến thăm nhi thần...khụ khụ...”

Xem ra hải tử này đã từng trốn ra ngoài lén nhìn nàng, nếu không sao có thể nhận ra người chưa từng bước ra khỏi Phụng cung như nàng. Dạ Diễm Hương bỗng thấy hối hận vì không thử tìm hiểu một chút về Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Nếu thế nàng đã biết hải tử này sớm hơn rồi. Nàng yêu thương mà vuốt ngực bé rồi dịu dàng nói:

-“Nhi tử ngoan, mẫu hậu không trách con! Con tỉnh dưỡng thật tốt, khỏe lại rồi ngày ngày tới thỉnh an mẫu hậu là được.”

Sự dịu dàng của Dạ Diễm Hương rất chân thành, không chỉ làm cho Hoàng Phủ Phong ngạc nhiên mà càng làm cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy thật ngoài ý muốn. Chưa bao giờ Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy nàng dùng một thái độ khác thái độ xa cách để đối xử với người trong cung chứ đừng nói thấy được sự dịu dàng, ôn nhu của nàng như thế kia. Hoàng Phủ Phong thì ngạc nhiên không thôi vì chưa có ai nói với bé bằng giọng nói ấm áp không chút giả dối như vậy. Ngay cả người được gọi là Phụ hoàng của bé cũng chưa từng liếc nhìn bé một cái, cho bé một lời hỏi han quan tâm. Bé biết Phụ hoàng ghét bé cũng như ghét mẫu thân của bé. Từ khi bé biết nhận thức đã không ngừng nghe những người ở My cung này, bao gồm cả Lan phi tri triết rằng mẫu thân của bé là tiện nhân, là dâm phụ mà bé chính là con của tiện nhân, con của dâm phụ. Không ai chào đón bé, cũng không ai yêu thương bé, kể cả

người sinh ra bé. Thái độ của Phụ hoàng với bé đã chứng thực tất cả. Bé hiểu mình chỉ là điều ngoài ý muốn, là dư thừa, vì vậy bé khép mình lại trong Mỹ cung, thành thành thật thật mà sống dưới sự khinh bỉ, chèn ép của Lan phi cũng như đám nô tài ở Mỹ cung. Bé cố gắng động viên mình cố gắng chịu đựng đến năm 10 tuổi có thể xuất cung. Bé sẽ tìm đến ngoại công vì bị mẫu thân liên lụy mà từ một vị quan tri huyện đã bị giáng làm thứ dân. Bé hy vọng ngoại công sẽ yêu thương bé. Chỉ là từ hai năm trước, sau một trận phong hàn cơ thể bé càng ngày càng yếu ớt. Có lẽ bé sẽ không trụ được lâu nữa. Bé nhìn phụ hoàng đang nhìn chăm chăm vào nữ nhân mang khuôn mặt hòa ái, đang hết sức dịu dàng, ôn nhu vỗ về bé mà không nhận được khát vọng. Phụ hoàng vẫn chưa nhìn bé. Bé muốn phụ hoàng liếc nhìn mình một cái nên cất tiếng gọi:

-“Phụ hoàng...khụ khụ...”

Dạ Diễm Hương nhìn hải tử vô cùng yếu ớt, hơi thở nặng nề mà vô cùng mỏng manh này mà tâm trầm xuống. Nàng nhìn ra đứa bé vô cùng khát vọng tình thương của phụ hoàng nhưng rõ ràng là Hoàng Phủ Ngạo Thiên không quan tâm gì đến bé. Nàng nhìn thấy bóng dáng của Lệ Diễm Hương ở trên người bé. Kiếp trước, cũng vào lúc 5 tuổi, Lệ Diễm Hương cũng từng bị bệnh, khát khao được cha mẹ yêu thương dỗ dành nhưng cha mẹ lại chỉ sợ nàng không khỏi bệnh sẽ không đi học được vì thế mà đem nàng cho bác sĩ giỏi nhất rồi rời đi. Khi trở lại là những gì nàng phải học đều được mang vào bệnh viện. Yêu thương trong tim nàng cũng từ đó mà chưa kịp hình thành đã chết non. Nàng không muốn hải tử trước mắt này giống như Lệ Diễm Hương. Kiếp này nàng là Dạ Diễm Hương, gặp được Dạ Tiểu và người của Dạ gia nên yêu thương trong tim nàng không chỉ được gieo mầm, đâm chồi mà còn sinh trưởng và nở hoa. Nàng muốn trao yêu thương của mình cho hải tử này. Hoàng Phủ Phong đã gặp Dạ Diễm Hương nàng thì để nàng mang cho bé hạnh phúc như Dạ Tiểu – phụ thân của nàng đã mang cho nàng. Nàng muốn là mẫu thân của hải tử này. Đã quyết định, dùng ánh mắt và giọng nói kiên định, Dạ Diễm Hương nói với Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn còn đang nhìn nàng mà chưa đáp lại tiếng gọi của Hoàng Phủ Phong:

-“Từ bây giờ Đại hoàng tử sẽ chuyển đến chỗ ta, do ta chịu trách nhiệm chăm sóc”.

Đây rõ ràng là một lời thông báo chứ không phải là hỏi ý kiến Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Ánh mắt hần tối lại vừa định lên tiếng thì đã thấy nàng ôm lấy hải tử trao cho Tiểu Lan rồi nói:

“Tiểu Lan, đưa hoàng tử về phòng của ta.”

Ngay lập tức, Tiểu Lan sử dụng khinh công bế Hoàng Phủ Phong đi, nhoáng một cái đã không thấy bóng dáng đâu. Tiểu Lan vừa đi, hần lại thấy Dạ Diễm Hương rút từ tay áo ra vài lọ sứ trắng rồi đưa lên mũi ngửi. Tiểu Trúc lập tức tiến đến sát Dạ Diễm Hương. Tiểu Trúc vừa tiến đến thì Dạ Diễm Hương cũng đổ gục vào lòng Tiểu Trúc. Tiểu Trúc nhanh như chớp vừa đưa tay đón lấy thân thể Dạ Diễm Hương vừa đón lọ sứ sắp rơi khỏi tay Dạ Diễm Hương. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy Dạ Diễm Hương bỗng dưng ngã gục thì tim hần nhảy lên đánh thịch một cái đầy hoảng hốt rồi chẳng kịp suy nghĩ gì nữa, hần tiến lên đỡ lấy Dạ Diễm Hương ôm vào lòng thì mới phát hiện nàng là đang ngủ. Đây là chuyện gì? Hần nhìn về phía Tiểu Trúc đang đóng nắp lọ sứ lại mà hỏi:

-“Nàng là bị làm sao?”

Tiểu Trúc không ngừng tay cất các lọ sứ đi mà trả lời:

-“Tiểu thư dị ứng với lọ thuốc vừa rồi. Nàng hít vào sẽ ngủ vài canh giờ.”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên bỏ qua sự không lễ phép của Tiểu Trúc, nghi ngờ:

-“Vậy sao nàng còn hít vào?”

-“Đây là thuốc bột làm từ Tuyết Liên ngàn năm trên Thiên Sơn, chỉ cần một chút của nó cũng có tác dụng cải tử hoàn sinh. Sự phụ của tiểu thư cho tiểu thư nhưng lại muốn tiểu thư dùng mũi để nhận biết trong lọ nào mới là Tuyết Liên. Tiểu thư dị ứng với Tuyết Liên, lại chưa có việc gì dùng đến nên trước giờ vẫn chần chừ không phân biệt để lấy ra Tuyết Liên. Hôm nay tiểu thư làm vậy là muốn lấy Tuyết Liên cứu Đại hoàng tử. Hoàng thượng xin hãy đưa Tiểu thư cho nô tỳ để nô tỳ mang người cùng thuốc về Phượng cung.”

Tiểu Trúc nói thật phần nhiều nhưng không phải là tất cả. Tuyết Liên này có tác dụng cải tử hoàn sinh với người bệnh thật nhưng với thể chất đặc biệt của tiểu thư nhà nàng thì Tuyết Liên lại có tác dụng tăng cường công lực. Nhưng để chuyển hóa Tuyết Liên, tiểu thư cần phải ngủ vài canh giờ. Đó là hình thức luyện công của tiểu thư. Hiện tại tiểu thư ngủ là do phải vận công chứ không phải là do dị ứng. Nếu trong lúc này có ai dùng chưởng lực tấn công tiểu thư thì sẽ làm nàng tẩu hỏa nhập ma vì vậy tiểu thư cho rằng công lực của mình đã cao cũng không cần phải dùng Tuyết Liên. Hôm nay tiểu thư làm thế này chứng tỏ nàng rất thích Đại hoàng tử, muốn cứu sống Đại hoàng tử. Tiểu Trúc nàng sống ở Dạ thôn nhiều năm sao có thể không nhận ra mùi của cỏ Trầm Mê.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên không biết suy nghĩ của Tiểu Trúc cũng tin là Tuyết Liên làm cho nàng ngủ say. Hần cũng không phải không biết mỗi người sẽ có phản ứng khác nhau với thứ mình dị ứng. Nhìn nữ nhân đang ngủ yên ổn trong lòng mình, hần không có ý định đưa nàng cho Tiểu Trúc. Nàng thế mà lại đưa thứ quý giá như Tuyết Liên cho hải tử mới gặp lần đầu. Lại là hải tử dư thừa ở trong cung. Nàng là yêu thích hải tử hay là muốn lợi dụng hải tử cho kế hoạch của nàng?

Thấy Hoàng thượng vẫn ôm tiểu thư, không có ý định đưa cho nàng, Tiểu Trúc nên tiếng cất ngang dòng suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngạo Thiên:

-“Hoàng thượng, người nên để nô tỳ mang tiểu thư về nghỉ ngơi. Thuốc cũng nên để Đại hoàng tử dùng ngay.”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn Tiểu Trúc, lạnh lùng nói:

-“Người nên gọi nàng là Hoàng hậu nương nương chứ không phải là Tiểu thư. Người cứ mang thuốc về trước. Trẫm sẽ bế Hoàng hậu về sau.”

Tiểu Trúc nghĩ hình như Hoàng thượng vẫn cho rằng tiểu thư không có võ công nên chắc sẽ không dùng nội lực với tiểu thư. Ở gần Hoàng thượng cũng có nhiều thị vệ võ công cao cường cũng không cần lo lắng đến an toàn của tiểu thư. Giờ quan trọng là phải cứu Đại hoàng tử. Nghĩ vậy nên Tiểu Trúc liền ly khai.

Tiểu Trúc dùng khinh công nhanh chóng đi về phía Phụng cung còn Hoàng Phủ Ngạo Thiên ôm Dạ Diễm Hương chậm rãi đi phía sau. Vừa đi hần vừa ngắm nhìn thiên hạ đang ngủ trong lòng. Nàng là một câu hỏi lớn trong lòng hần, là một bí ẩn mà hần không cách nào giải đáp được. Hần phải làm sao với nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Lan phi cảm tức nhìn theo bóng dáng Hoàng Phủ Ngạo Thiên bế Dạ Diễm Hương từ từ ly khai khỏi My cung của mình. Sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Hoàng Phủ Phong là do nàng nhận về nuôi từ lúc 6 tháng tuổi. Nàng cũng chẳng yêu thích gì hần nhưng vẫn nhận hần vì muốn cho Hoàng thượng thấy mình là là nữ nhân thiện lương như thế nào. Hơn nữa “mẫu bằng tử quý”, nàng chăm sóc hai nhi tử của Hoàng thượng thì địa vị sẽ không thể nào bị đánh đổ được. Nào ai có ngờ được Hoàng thượng chẳng những không yêu thích đại hoàng tử, để mặc hần tự sinh tự diệt trong cung mà ngay cả nhi tử do nàng sinh cũng bị đối xử như vậy. Cũng bởi nàng cũng đã dùng được để được một đêm ân ái với Hoàng thượng nhưng nàng nghĩ nàng là con gái của Thái sư đương triều cũng chính là ân sư của Hoàng đế, bản thân nàng lại mỹ miều hơn người, tài năng cũng là bậc nhất sao có thể đánh đồng cùng với nữ nhân chỉ là con của một tri huyện nhỏ nhoi, tài sắc chỉ vào bậc trung. Thực tế chứng minh nàng nghĩ sai rồi. Hoàng thượng đối xử với nàng hoàn toàn giống như với nữ nhân đó. Sau một lần ân ái duy nhất đó, Hoàng thượng có đến My cung của nàng giống như là sủng hạnh nàng nhưng thật ra chỉ ngủ cạnh nàng. Nếu nàng làm ra hành động quyền rũ sẽ bị Hoàng thượng dùng ánh mắt lạnh lẽo để nhìn khiến cho nàng run sợ mà thành thật ngủ. Nàng không dám hần ra chuyện này với phụ thân vì sợ cha cho rằng nàng vô dụng mà đem nàng trừ bỏ. Đôi lúc những phi tần khác trong cung hần bóng hần gió được Hoàng thượng sủng hạnh tốt đẹp thế nào, nàng cũng chỉ dám nén uất ức, tủi thân trong lòng mà trợn mắt hần dối rằng nàng cũng có cảm nhận như bọn họ, thậm chí Hoàng thượng đối với nàng còn cuồng dã hơn. Bao nhiêu khó chịu trong lòng nàng dồn nén lại rồi trút giận nên Hoàng Phủ Phong. Ai bảo thằng nhóc không những không thu hút được sự yêu thương của phụ hoàng hần mà còn trở thành cục nợ của nàng. Thằng nhóc này thể chất yếu đuối rất hay ốm vặt. Mỗi lần ốm đều quấy khóc không ngừng làm My cung của nàng không thể yên tĩnh. Khi biết hần rồi thì suốt ngày đòi gặp nàng, xem nàng như mẫu thân của hần. Nàng không gặp thì hần cứ khóc không thôi. Nàng tức giận mới đến hần với hần rằng mẹ hần là một tiện nhân, một đám phụ chứ không phải nàng, rằng nàng chẳng yêu thương gì hần cả thì hần mới chịu yên ắng mà sống. Nhưng càng nhìn hần nàng càng thấy khó chịu. Sau khi để những hương liệu làm vô sinh vào các cung của các phi tử khác, lại vô tình biết đến tác dụng của cỏ Trầm Mê sao khô, nàng đã cho làm thành gói đầu của hần với mục đích làm hần chết dần chết mòn mà không ai nghi ngờ nàng được. Bởi với bên ngoài, nàng vẫn là một mẫu phi thiện lương lại chịu khó chăm sóc cho một hài tử không có mẫu thân, lại không được phụ hoàng thương yêu. Tại Hoàng cung này cũng chỉ có nàng mới chịu gần gũi hần, cho hần yêu thương mặc dù nàng chỉ cho hần cơm ăn áo mặc nhưng hần cũng phải báo đáp nàng là điều đương nhiên. Chỉ cần hần chết đi, các phi tử khác lại không có nhi tử, nhi tử của nàng nghiễm nhiên trở thành người thừa kế ngai vàng và nàng đương nhiên sẽ trở thành Thái Hậu. Cái chết của hần chính là sự báo đáp mà nàng cần. Hơn một năm sau, sau một trận phong hàn, thằng nhóc không gượng dậy được nữa, cứ như vậy nằm trên giường sống qua ngày bằng thuốc. Đúng là một cái âm sách thuốc không sai. Nghĩ cũng hần cũng không trụ được bao lâu nữa, nàng định lợi dụng hần một lần cuối để cho Dạ Diễm Hương đến thăm hần lần đầu tiên. Sau đó mỗi ngày nàng ta sẽ phải đến My cung thăm hần. Từ đó nàng ta sẽ phải tiếp xúc với những phi tử khác tại đây. Nàng sẽ thiết kế để nàng ta mang một tội danh nào đó, dù không bị giết nhưng cũng bị phế ngôi hậu. Biết đâu đó, một vị phi tần nào đó nhân cơ hội này mà giúp nàng trừ khử nàng ta cũng không chừng. Thậm chí, nàng có thể làm cho nàng ta mang tội danh giết chết đại hoàng tử. Nhưng Dạ Diễm Hương thế mà mang cái âm sách thuốc đó đến Phụng cung. Ngoài ý muốn của nàng hơn là Hoàng thượng cũng không nói tiếng nào. Rồi nàng thấy Dạ Diễm Hương bỏ một đồng lộ sứ ra rồi hít từng lọ. Đến một lọ thì nàng ta thẳng tắp ngã xuống. Lúc đó nàng thấy trước khi tiến đến ôm Dạ Diễm Hương vào lòng, trên mặt Hoàng thượng lóe lên một tia lo lắng rồi rất nhanh biến mất nhưng nàng vẫn thấy được. Nàng chưa bao giờ thấy Hoàng thượng như vậy đối với bất kỳ nữ nhân nào. Hoàng thượng đã động tâm với Dạ Diễm Hương sao? Chưa hết khiếp sợ vì ý nghĩ đó thì nàng lại nghe nữ tỷ vẫn theo bên cạnh Dạ Diễm Hương nói thứ nàng ta hít vào là Tuyết Liên có thể cải tử hoàn sinh có thể dùng để cứu Hoàng Phủ Phong. Hoàng Phủ Phong được cứu thì kế hoạch nhi tử của nàng lên làm Thái Tử rồi làm Hoàng đế còn nàng thì làm Thái Hậu sẽ ra sao? Hoàng Phủ Phong ở lại Phụng cung thì việc ám sát cũng là chuyện không thể nào. Sau lần ám sát Dạ Diễm Hương thất bại, do tổn thất quá nhiều tình anh, gia tộc không đồng ý cho nàng sử dụng sát thủ nữa. Tiếp theo nàng phải làm gì đây? Phải làm sao bây giờ? Lan phi xoắn chặt khăn tay, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo, ánh mắt phẫn hận nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên bế Dạ Diễm Hương dần khuất bóng mà hỏi hần vị đã mời bọn họ đến My cung hôm nay. Đáng lẽ vẫn là để khi Hoàng Phủ Phong vừa tắt thở thì nàng mới nên để họ đến. Chỉ là nàng tính sai rồi thì phải chịu thôi. Nàng phải gặp phụ thân để nói chuyện hôm nay và tính bước tiếp theo. Hoàng thượng động tâm với Dạ Diễm Hương lại để nàng ta chăm sóc đại hoàng tử thì sẽ là mối họa lớn cho gia tộc, phụ thân chắc chắn sẽ phải giúp nàng hạ bệ Dạ Diễm Hương một lần nữa. Chỉ cần phụ thân và gia tộc chịu giúp nàng thì sợ gì nữ nhân không quyền thế kia. Tin chắc như thế, nàng liền nở nụ cười nhả nhận hàng ngày mà ra lệnh cung nữ bên cạnh:

“Cho mời Thái sư đến! Bảo ta có chuyện quan trọng muốn bàn.”

Nhìn cung nữ rời đi, Lan phi cười đắc thắng như nhìn thấy ngày Dạ Diễm Hương bị đánh đổ, bị nàng hành hạ đến sống không bằng chết, thấy ngày Dạ Diễm Hương ôm thi thể Hoàng Phủ Phong mà cầu xin được ban chết...

=====Ta là phân cách tuyến vừa mơ mộng viễn vông vừa biến thái=====

Nửa tháng qua, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy vô cùng không vui. Từ sau khi đem Hoàng Phủ Phong từ My cung đến Phụng cung, tâm trí Dạ Diễm

Hương hoàn toàn để trên người hài tử đó. Nàng đối với hài tử vô cùng tốt. Tuyệt Liên làm cho bé trông khỏe nên rất nhiều nên nàng muốn bé uống thuốc bổ. Nàng tự tay sắc thuốc, bón thuốc cho bé uống. Bé kêu nóng nàng tự thôi rồi kiên nhẫn đợi từng thìa từng thìa cho bé. Bé kêu đắng nàng dụ dỗ một miếng thuốc một miếng đường. Nàng thể nhưng mang loại đường thượng đẳng do người Miêu tiến cống ra để dỗ hài tử uống thuốc. Cũng chẳng biết nàng lấy ở đâu nhưng phải biết đó là hàng quý hiếm đó. Nàng cũng vô cùng dịu dàng mà dỗ dành bé ăn nhiều cơm một chút, nhiều thức ăn một chút. Đêm nào nàng cũng ôm bé ngủ. Có đêm, nàng sẽ kể chuyện xưa cho bé nghe. Cũng có đêm nàng hát cho bé nghe. Nếu không phải Hoàng Phủ Phong giống như bản thu nhỏ của hân, hân cũng khẳng định chỉ mới hoan ái hai lần cùng hai nữ tử mà ai trong hai nữ tử đó cũng không phải nàng thì Hoàng Phủ Ngao Thiên dám chắc nàng chính là mẫu thân ruột thịt của tên nhóc đó. Nàng đối xử với hài tử tốt đến thế mà đối với phụ hoàng của hài tử thì không được một phần. Từ sau khi tỉnh lại ở Phượng cung, nàng nhìn cũng không nhìn hân mà ngay lập tức đến bắt mạch cho hài tử. Bắt mạch xong thì bắt đầu viết đơn thuốc, đến y viện lấy thuốc, sắc thuốc. Cứ như vậy qua nửa tháng, nàng chỉ xoay quanh hài tử. Trước kia tiếp đón hân, nàng luôn dùng nụ cười lạnh nhạt xa cách trên mặt, trong mắt nhưng giờ đây biểu tình đó của nàng đã không xuất hiện trong mắt hân nữa nhưng thay vào đó là khuôn mặt khiến hân càng cảm ghét hơn nhiều. Nàng luôn trừng ra khuôn mặt cứng nhắc không biểu tình về phía hân. Nàng có thể dịu ngọt cười với hài tử nhưng khi ngoảnh mặt sang hân thì nụ cười hoàn toàn biến mất, hoàn toàn chỉ còn lại vẻ lạnh lùng cứng nhắc trên mặt, trong mắt. Nàng không thêm giả bộ mà thể hiện rõ ràng là nàng không bằng lòng với hân. Nửa tháng này, nàng cũng làm mọi việc vô cùng quy chuẩn khiến hân không bắt bẻ mà đem phạt nàng được. Hân lại không thể bắt nàng cười ngọt ngào với hân như với hài tử. Hân có thể không đến Phượng cung nhưng hân vẫn đến bởi hân thích nhìn sự dịu dàng và ngọt ngào, ôn nhu mà ấm áp của nàng khi nàng chăm sóc hài tử. Đêm nay, Hoàng Phủ Ngao Thiên quyết định mặc kệ cái kế hoạch hành hạ nàng cho thiên hạ thấy nàng đang bị thất sủng, hân muốn ngủ lại chỗ nàng, cứ xem như nàng lấy lại được sự sủng hạnh của hân vì nàng đã chăm sóc trường tử của hân đi. Nghe hân nói muốn ngủ lại, Hoàng hậu của hân quát cường nói nếu hân muốn ngủ lại thì phải ngủ cùng nàng và hài tử. Nhìn bộ dáng của nàng giống như hân bắt nàng chết nàng cũng sẽ chết nhưng nàng phải ngủ cùng hài tử. Nàng sẽ không nhượng bộ. Chẳng hiểu sao hân cũng không tức giận mà đồng ý với nàng. Có lẽ hân muốn thấy nàng ngủ chung với hài tử sẽ có bộ dáng gì. Dù sao thì hân cũng không có làm chuyện ấy với nàng thì ngủ cùng với hài tử cũng chẳng sao. Nhưng đêm đó, thật ngoài ý muốn làm cho hân phát hiện thêm một tài năng khác của nàng. Có lẽ nhận thấy hài tử sợ hãi hân, nàng ôm hài tử nằm ở phía trong mà quay lưng về phía hân. Nàng nhẹ nhàng vỗ về hài tử rồi cất giọng kể chuyện. Giọng kể của nàng truyền cảm mà đi vào lòng người. Hết câu chuyện, hài tử lại đòi nghe nàng hát ru. Nàng liền hát. Giọng hát của nàng trong sáng mà rất ngọt ngào. Là giọng hát tuyệt vời nhất hân được nghe từ trước đến giờ. Chỉ là cũng như điệu vũ dưới tán hoa đào, bài hát không phải là dành cho Hoàng Phủ Ngao Thiên hân. Hân bỗng thấy buồn bực lại không cam lòng. Như thế, thấy hân chưa đủ buồn bực, nàng thể nhưng lại hôn lên trán rồi lên môi của hài tử, mỗi nơi một cái rồi đưa kẻ đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn của mình gần tai của hài tử mà thì thầm:

–“Ngủ ngon và mơ giấc mơ thật đẹp nhé, nhi tử của ta!”

Hân bắt lấy tay nàng, gần giọng hỏi:

–“Nàng vừa làm gì?”

Nàng đưa tay lên miệng ra hiệu cho hân nhỏ giọng như sợ làm hài tử tỉnh giấc rồi thân nhiên vừa kéo chăn cho hài tử vừa hỏi lại:

–“Ta đã làm gì nào?”

–“Nàng vừa hôn hân. Chuyện đó không đúng lễ nghi. Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nàng lại liếc xéo hân:

–“Lễ nghi gì chứ. Bé chỉ là hài tử 5 tuổi. Ta làm vậy để chúc bé ngủ ngon thôi. Hài tử này thật sự quá đáng yêu đi.”

Nàng nói xong lại đặt thêm một nụ hôn lên má hài tử. Đình đầu Hoàng Phủ Ngao Thiên như muốn bốc khói. Nàng thể nhưng ở trước mắt hân mà hôn nam nhân khác những ba lần. Được lắm, không cho nàng chút trừng phạt nàng thì nàng coi thường hân phải không. Nghĩ liền làm, Hoàng Phủ Ngao Thiên bá đạo xoay mặt Dạ Diễm Hương lại rồi bá đạo đặt lên đôi môi mê người của nàng một nụ hôn. Lúc đầu chỉ là muốn trừng phạt nàng nhưng sự ngọt ngào của nàng thật sự vượt quá sự tưởng tượng của hân. Vì vậy dần dần chính hân cũng trầm mê vào đó, sự ôn nhu dịu dàng thay dần cho sự bá đạo. Thấy thiên hạ trong lòng sắp không thờ nổi hân mới luyến tiếc rời khỏi môi nàng. Hân ôm nàng vào lòng rồi ghé xuống tai nàng thì thầm:

–“Nàng còn để ta thấy nàng thân cận cùng nam nhân khác, dù là hài tử, ta cũng sẽ trừng phạt nàng. Lần sau cũng không chỉ có như vậy đâu. Giờ nàng mau ngủ đi.”

Hoàng Phủ Ngao Thiên ôm Dạ Diễm Hương trong lòng, trên môi còn đọng dư vị ngọt ngào của nụ hôn mà thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Dạ Diễm Hương lại không được thoải mái như Hoàng Phủ Ngao Thiên. Mang Hoàng Phủ Phong về Phượng cung, bắt mạch lại tận tay sờ thấy bé chỉ còn da bọc xương, nàng mới biết bé đã suy yếu đến thế nào. Nàng giận Hoàng Phủ Ngao Thiên đã để bé tự sinh tự diệt trong chốn Hoàng cung tanh tưởi này. Hân có thể giận, có thể ghét mẫu thân bé nhưng bé có tội gì mà phải chịu sự ghê lạnh của cha ruột, lại phải chịu đựng sự đầu độc của Lan phi rắn rết kia đến suýt chút nữa bỏ mạng oan uổng. Dù là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều yêu ghét phân minh nên không hề cho Hoàng Phủ Ngao Thiên bộ mặt hòa nhã. Nàng cũng thu liễm tính tình tùy ý của mình để cho hân không có cơ hội phạt mình. Nàng muốn dùng toàn bộ thời gian để chăm sóc và tăng cường tình cảm với hài tử. Nàng muốn xóa đi bóng ma trong lòng bé. Chỉ là tâm ý để vương quá là khó dò. Hân tuy rất tức giận với biểu hiện không nhìn mặt hân của nàng nhưng cũng không phát tác mà cứ có thời gian lại đến xem nàng cho hài tử uống thuốc hoặc cùng nàng và hài tử dùng bữa. Nàng cũng lờ mờ suy đoán tâm tư của hân. Nàng mặc kệ hân. Nhưng đêm nay hân không biết ăn phải thuốc gì lại muốn ngủ lại cùng nàng, dù nàng yêu cầu ngủ cùng hài tử hân cũng chấp nhận. Không biết hân lại muốn làm gì? Đầu tiên không ngó ngang gì đến nàng, tiếp đó ra chiều độc sủng nàng. Vừa rồi thì đối xử như thế nàng đã bị thất sủng. Giờ hân ngủ lại chỗ nàng là muốn chơi lại trò sủng ái nàng à? Aii...Nhưng ngủ thì ngủ thôi, sao hân lại chất vấn nàng khi nàng hôn hài tử chúc bé ngủ ngon. Đã thế lại còn bá đạo hôn nàng kêu là trừng phạt nàng, lại còn yêu cầu không cho nàng thân cận với hài tử. Có phải hôm nay hân bị cái gì đập vào đầu nên hư não rồi không? Hừ, nàng mới không cần. Hài tử đáng yêu như thế nàng nhất định phải hôn mà phải hôn thật nhiều nữa kia. Về phần trừng phạt của hân, nàng mới không sợ. Lần này do hân tập kích bất ngờ, nàng không kịp phòng bị mới để hân hôn trúng, lần sau nàng mới không để hân thành công đâu. Để cái tên đại sắc lang này khinh bạc một lần là đủ rồi. Nàng đưa tay véo nhẹ eo của Hoàng Phủ Ngao Thiên một cái rồi cũng chìm vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của hân. Hoàng Phủ Ngao Thiên khẽ kéo khóe miệng thành một độ cong đẹp đẽ khi thấy

eo bị vẹo nhẹ, nàng là đang thẹn thùng sao. Thật đáng yêu! Giờ phút này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã vút ra sau đầu những nghi kỵ với Dạ Diễm Hương mà Dạ Diễm Hương cũng quên đi việc mong muốn được phá thân xử nữ rồi thoát khỏi Hoàng cung. Phải chăng sau đêm nay, quan hệ của hai người sẽ có tiến triển mới?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Thảm cỏ xanh mướt trải dưới tán hoa đào. Hoa đào nở rộ những bông hoa hồng rực rỡ. Gió xuân thích ý thổi tung những tán hoa đào. Những cánh hoa đào cũng vui mừng mà tung mình lên không trung, múa những vòng đẹp đẽ rồi nhẹ nhàng đậu xung quanh hai người đang ngủ dưới tán cây. Gió thổi, tán hoa đào đung đưa, hoa đào múa lượn đều hết sức nhẹ nhàng như sợ đánh thức một lớn một nhỏ đang say sưa ngủ. Hoàng Phủ Ngạo Thiên vừa kết thúc buổi chiều sớm bước vào Phụng cung thì liền thấy cảnh này. Hắn thấy Dạ Diễm Hương đang ôm Hoàng Phủ Phong ngủ ngon lành trên thảm cỏ dưới gốc cây đào. Hình ảnh này chỉ có thể được hình dung bằng một từ “mỹ”. Dạ Diễm Hương mặc một bộ váy hồng thanh lệ. Mái tóc nàng buông dài, đen bóng như một dải lụa trải ra trên thảm cỏ xanh. Khuôn mặt nàng trắng nõn, thanh thản lại kèm thêm một nụ cười mộng ngọt ngào làm cho khuôn mặt vốn chỉ thanh tú lúc này lại thêm nhiều phần xinh đẹp và quyến rũ. Nàng nằm nghiêng ôm lấy eo hài tử cũng mặc một bộ y phục hồng. Khuôn mặt hài tử anh tuấn lại rạng ngời hạnh phúc. Khuôn mặt hài tử này không biết là do được ăn Tuyết Liên hay do được Dạ Diễm Hương chăm sóc kỹ lưỡng, mà cũng có thể do cả hai, nay đã không còn gầy gò, yếu ớt mà hoàn toàn là bộ dáng phần điều ngọc mài. Chân hài tử rất vô tư dạng hình chữ bát, còn tay dù ngủ nhưng vẫn ôm chặt lấy tay nữ nhân đang đặt ở eo mình. Hoàng Phủ Ngạo Thiên dường như cảm thấy từ chỗ hai người không ngừng tỏa ra ánh sáng. Thứ ánh sáng ấm áp. Thứ ánh sáng hạnh phúc. Thứ ánh sáng của tình thân. Thứ ánh sáng đã từ lâu không có trong chốn cung đình này. Hắn bỗng muốn mình cũng được hòa vào trong ánh sáng ấy. Khi tự chủ được hắn đã bước vào thảm cỏ và ngồi xuống cạnh hai người từ bao giờ. Ừm, thảm cỏ thật mềm mại. Thảm cỏ xanh non, mướt mà này là do Dạ Diễm Hương tự tay trồng từ khi mới vào ở Phụng cung. Nàng nói loại cỏ này ngồi rất êm lại tỏa ra hương thơm có tác dụng làm người ta thư thái, quên đi mệt nhọc. Nàng muốn trồng để mùa xuân có thể ngồi ở đó ngắm trà thưởng hoa. Nhưng nhìn Hoàng hậu và Hoàng tử của mình ngủ say đến mức đám nô tài của Phụng cung đã dùng hết sức để hét lên rằng “Hoàng thượng giá lâm” mà vẫn không thể đánh thức hai vị chủ tử, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thầm nghĩ loại cỏ này chắc cũng có tác dụng ru ngủ. Có lẽ đúng vậy bởi hắn cũng thấy buồn ngủ rồi đây. Cũng không cưỡng ép bản thân, Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền nằm xuống bên cạnh Hoàng Phủ Phong, tiện thể vòng qua nhi tử mà đặt tay lên eo Dạ Diễm Hương rồi mới đi vào giấc ngủ. Một hình ảnh hài hòa, ấm áp của gia đình ba người ôm nhau ngủ ngon lành dưới gốc cây đào xuân làm đám nô tài ở Phụng cung cũng như những người theo vạn tuế gia đến đều cảm thấy không thể tin được mà tròn mắt há mồm nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra! Hoàng thượng thế nhưng ngủ ngoài trời! Hoàng thượng thế nhưng lại vòng tay ôm cả Đại hoàng tử và Hoàng hậu. Hôm qua hai vị này không phải vẫn còn bị thất sủng sao? Nay như thế này nghĩa là họ lại được sủng ái trở lại ư? Chuyện đời đúng là khó đoán mà! Mà Hoàng thượng của bọn họ cũng khó đoán như vậy đấy!

Hoàng Phủ Phong mở mắt mở mắt. Có cánh hoa đào đậu trên mũi bé làm bé buồn quá. Bé đưa tay gạt cánh hoa đào xuống đất rồi nhìn sang bên phải. Bé nhìn thấy khuôn mặt hiền dịu, ngọt ngào của mẫu hậu. Bé yêu mẫu hậu lắm! Bé nhìn thấy mẫu hậu lần đầu tiên không phải ở Mỹ cung. Sau ngày đại hôn của mẫu hậu, bé đã trốn đến Phụng cung để nhìn mẫu hậu. Sau đó bé cũng trốn đến nhìn mẫu hậu thêm mấy lần nữa. Bé muốn xem người sẽ làm mẫu hậu của bé là người như thế nào. Liệu người có khác với các mẫu phi khác mà bé vẫn thường phải gọi hay không. Nếu mẫu hậu là hiền hòa có lẽ sẽ không khi dễ bé như bọn họ. Nhưng bé thấy mẫu hậu tuy không xinh đẹp như các phi tử khác của phụ hoàng nhưng lại lạnh lùng và xa cách hơn bọn họ rất nhiều. Dù mẫu hậu luôn cười nhưng lại tỏa ra khí chất không muốn ai lại gần. Vì thế bé sợ. Bé không dám tiếp cận mẫu hậu. Bé không cần thêm một người đến khi dễ bé. Nhưng khi bé gặp được mẫu hậu ở Mỹ cung, mẫu hậu lại nhìn bé đầy hòa ái và yêu thương. Bé cảm nhận được đó là tình cảm chân thành của mẫu hậu chứ không phải là thứ tình cảm giả dối của Lan phi. Rồi mẫu hậu đem bé về Phụng cung. Khi bé mở mắt ra ở Phụng cung, mẫu hậu nói với bé: “Phong nhi, con thật đáng yêu. Ta thích con nhiều lắm nên con làm nhi tử của ta nhé. Con gọi ta là Mẫu hậu nhưng không phải là Mẫu hậu mà các nhi tử của các phi tần khác gọi ta. Con hãy xem ta như mẫu thân ruột thịt của mình. Ta cũng sẽ đối đãi với con như nhi tử ruột thịt của ta. Con hiểu lời ta sao?” Bé đã rất kinh hi khi nghe mẫu hậu nói thế, Cũng đã không dám tin điều đó lại có thể xảy ra. Nhìn đôi mắt hiền lành sáng lấp lánh của mẫu hậu. Bé biết mẫu hậu là thật lòng. Mẫu hậu rất hy vọng bé sẽ nhận lời. Vì thế bé khóc òa lên, nhào vào lòng mẫu hậu mà gọi người cho đến khi mệt quá ngủ thiếp đi trong lòng mẫu hậu. Từ đó, Mẫu hậu giúp bé uống thuốc, dỗ bé ăn, còn tự tay tắm rửa cho bé. Mẫu hậu sẽ ôm bé ngủ, kể chuyện xưa hay hát cho bé nghe. Khi bé mơ màng ngủ, mẫu hậu sẽ hôn bé rồi thì thầm với bé: “Ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp nhé, nhi tử của ta”. Buổi sáng thức dậy, mẫu hậu sẽ giúp bé mặc quần áo, rửa mặt chải đầu rồi không bao giờ quên hôn bé vài cái. Mẫu hậu nói bé quá đáng yêu làm mẫu hậu không nhìn được muốn yêu thương. Bé cảm thấy thật hạnh phúc khi sống cùng mẫu hậu. Mẫu hậu chính là điều kỳ diệu trời cao ban cho bé. Bé thấy một cánh hoa đào nghịch ngợm đậu trên mũi mẫu hậu. Mẫu hậu cũng không mở mắt mà chu môi thổi thổi làm bay cánh hoa đào rồi tiếp tục ngủ. Mẫu hậu hẳn không biết lúc này người có bao nhiêu đáng yêu. Bé cũng muốn hôn khuôn mặt xinh đẹp của mẫu hậu một cái. Chỉ là sao bé không nhúc nhích được? Sao bên cạnh cánh tay của mẫu hậu đặt trên người bé lại có thêm một cánh tay nữa. Nhìn theo cánh tay về bên trái của mình, bé không nhìn được mà hít không khí một cái. Thế nào mà phụ hoàng lại nằm đây? Người vẫn mặc long bào chứng tỏ người vừa mới tan buổi chiều sớm. Bình thường vào giờ này phụ hoàng đâu có ghé Phụng cung nay lại còn ngủ cạnh bé và mẫu hậu. Hơn nữa lại còn ôm hai người bọn họ. Có phải là bé đang nằm mơ không? Giấc mơ này cũng quá hoang đường rồi. Bé vẫn biết Phụ hoàng ghét bé. Bé nghe nói mẫu hậu cũng không được phụ hoàng sủng ái. Lúc biết điều đó bé nói mẫu hậu đừng vì bé mà bị phụ hoàng ghét thêm nhưng mẫu hậu lại nói phụ hoàng vốn không để ý đến mẫu hậu rồi nên bé đừng lo lắng hay suy nghĩ nhiều. Mẫu hậu nói cho bé đừng tâm hồn phụ hoàng bỏ rơi mẫu hậu để đến chỗ Lan phi là phụ hoàng không để mẫu hậu trong lòng. Giờ phụ hoàng sủng ái những nữ nhân khác làm cho mẫu hậu thương tâm nên cần bé an ủi. Bé biết là mẫu hậu đang tìm cách chuyển hướng chú ý của bé mà thôi. Khép mình trong Mỹ cung, bị Lan phi cùng đám nô tài khi dễ, bé cũng học được cách nhìn sắc mặt người khác. Bé biết mẫu hậu không hề để ý chuyện không được phụ hoàng sủng ái trong lòng. Mẫu hậu sống rất tiêu dao khoái hoạt lại không hề sợ bộ mặt lạnh của phụ hoàng. Bé nhận ra mẫu hậu sẽ chỉ bộc lộ sự gần gũi với bé và Tiểu Lan tỷ, Tiểu Trúc tỷ còn những người còn lại, kể cả phụ hoàng đều nhận được sự lạnh lùng xa cách mà bé đã nhìn lên thấy. Tiểu Lan tỷ nói đó là do mẫu hậu chỉ quen gần gũi với người thân và bạn bè. Ừm, như vậy càng khẳng định mẫu hậu chính là coi bé như con ruột, đúng như lời mẫu

hậu đã nói nhí? Điều này chẳng có gì phải nghi ngờ thêm nữa. Từ ngày đến Phụng cung, bé gặp phụ hoàng nhiều hơn. Tuy phụ hoàng vẫn chú ý nhiều hơn đến mẫu hậu nhưng cũng có để ý bé. Bé thậm chí còn được ngủ chung một giường với phụ hoàng dù ở giữa có mẫu hậu nữa. Dù ánh mắt của phụ hoàng nhìn bé vẫn thật chán ghét nhưng chỉ cần phụ hoàng nhìn bé thôi, chỉ vậy thôi bé cũng vui lắm rồi. Nhưng có một ngày mẫu hậu nói với phụ hoàng: “Hải tử vô tội. Hoàng thượng đừng có đem bộ mặt lạnh cùng ánh mắt ghét bỏ đó mà dọa sợ nhĩ tử của ta. Nếu người còn mang bộ mặt chán ghét đó mà đến thì có thể không cần đến Phụng cung.” Bé hoảng sợ. Sao mẫu hậu lại nói thế. Phụ hoàng không đến đây thì mẫu hậu sẽ ra sao? Mẫu hậu sẽ bị các phi tử khác khi dễ mất thôi. Bé không muốn thế. Bé đến kéo áo mẫu hậu muốn nói thì thấy phụ hoàng nhìn bé chăm chăm rồi lại chuyển cái nhìn sang mẫu hậu. Bé sợ. Mẫu hậu bế bé ôm vào lòng mà vỗ về trấn an. Từ hôm đó, khuôn mặt, ánh mắt của phụ hoàng khi nhìn bé không còn lạnh như trước nữa. Tuy phụ hoàng không đối xử với bé tốt như mẫu hậu. Tuy phụ hoàng không ấm áp như mẫu hậu nhưng vậy đủ rồi. Bé không mong gì hơn nữa. Nhưng sao hôm nay bé lại nằm mơ thấy cả mẫu hậu và phụ hoàng cùng ngủ với bé. Phụ hoàng còn ôm cả mẫu hậu và bé vào lòng nữa nè. Giấc mơ sao mà đẹp! Đã là mơ thì bé cứ mơ tiếp thôi! Ước gì giấc mơ này kéo dài thật dài. Hoàng Phủ Phong thậm ước rồi nhắm mắt lại tiếp tục giấc ngủ còn đang dang dở.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên giật mình tỉnh dậy vì tiếng hút không khí của người bên cạnh. Hắn thấy đại nhĩ tử của hắn mơ màng, mờ mịt, ngăn người suy nghĩ cái gì đó rồi lại cười ngọt ngào mà ngây ngốc, sau đó nhắm mắt tiếp tục ngủ. Hắn thấy Hoàng hậu của hắn không mở mắt mà chu đôi môi đỏ hồng tự nhiên thổi cánh hoa đào đậu trên mũi rồi tiếp tục ngủ. Hóa ra Hoàng hậu của hắn cũng có lúc đáng yêu thế này. Hắn không nhìn được mà vờn người qua hôn vào đôi môi của nàng một cái. Lại nằm xuống vị trí ban đầu, đưa tay ôm cả nữ nhân và hải tử vào lòng. Trước khi một lần nữa chìm vào giấc ngủ, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghĩ: “Khoảnh khắc này thật yên bình, thật tốt đẹp, thật hạnh phúc. Khoảnh khắc này có thể kéo dài mãi mãi thì thật tốt. Hay thời gian có thể dừng tại cũng không tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Trong khi Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn đang ôm Dạ Diễm Hương và Hoàng Phủ Phong ngủ dưới tán đào thì hành động này đã nhanh chóng được truyền đi khắp hậu cung. Phi tử của Hoàng đế không người nào không khiếp sợ cùng không tin được Hoàng thượng lại làm thế. Hoàng thượng vốn rất ghét đại hoàng tử nay lại làm thế là đại biểu cho cái gì. Là yêu ai yêu cả đường đi sao? Hoàng thượng là muốn quay lại độc sủng Hoàng hậu sao? Toàn bộ các phi tử của Hoàng Phủ Ngạo Thiên chưa bao giờ đồng lòng nhất trí như thời điểm này. Các nàng đều nhận định lúc này Dạ Diễm Hương chính là kẻ địch mạnh nhất và các nàng cần phải đoàn kết lại tìm ra cách đánh đổ nàng ta nhanh nhất trước khi nàng ta mang long thai. Sau khi lần lượt đến Phụng cung, lấy lý do là thỉnh an Đại hoàng tử làm cho Dạ Diễm Hương không thể từ chối tiếp đón các nàng đã tìm hiểu được đôi chút về đám nô tài ở Phụng cung để mua chuộc, một chút thói quen của Dạ Diễm Hương cùng Hoàng Phủ Phong để tận dụng. Nhận được thông tin Hoàng thượng có hành động sủng ái đặc biệt như vậy với Hoàng hậu, các nàng đều nhất quyết không thể đợi được nữa, phải ra tay tiêu diệt Dạ Diễm Hương trong lễ hội săn bắn vào ngày mai. Ba người hiện giờ vẫn đang say giấc nồng không hề biết bản tay từ thần đang hướng về phía mình.

===== Ta là phân cách tuyến nữ nhân ghen tỵ quả thật là rất đáng sợ =====

Hôm nay thời tiết vô cùng đẹp. Trời xanh, mây trắng, nắng vàng vô cùng thích hợp cho lễ hội săn thú mùa xuân. Các phi tử của Hoàng đế rất hào hứng vì hôm nay là một trong những ngày ít ỏi các nàng có cơ hội gặp mặt trực tiếp Hoàng đế. Ngoại trừ Hoàng hậu cùng Tứ phi hay được sủng hạnh là được gặp Hoàng thượng thường xuyên còn lại các phi tử đa phần là sống tịch mịch trong cung, cơ hội được Hoàng thượng nhớ đến là vô cùng ít ỏi. Vì thế trong lễ hội săn bắn quy định tất cả các phi tần của Hoàng đế đều phải có mặt này, các nàng đều cố gắng ăn mặc thật đẹp hy vọng thu hút được ánh mắt của Hoàng thượng, sau đó được Hoàng thượng sủng hạnh mà có cơ hội mang long thai, một bước lên tiên. Trong đám người hào hứng đó đương nhiên không có Hoàng hậu của chúng ta. Dạ Diễm Hương vô cùng buồn bực vì lễ hội săn bắn này. Săn bắn cũng không cho nữ nhân tham gia sao lại phải quy định tất cả các phi tử của Hoàng đế đều không được vắng mặt dù với bất cứ lý do gì. Chết tiệt thật. Nàng còn đang rất buồn ngủ mà lại phải rời giường từ sớm để đến nơi này thực hiện mấy nghi lễ tế thiên, tế tổ vô cùng nhàm chán lại đau lưng này. Con sâu ngủ trong nàng vẫn còn đang rục rịch kêu gào nè! Chỉ là khi mặt trời đã tỏ rõ thì con sâu ngủ của nàng liền biến mất. Sự thanh tỉnh gần như đến với nàng ngay lập tức. Tất cả bởi vì vùng đất này đẹp quá! Trước mắt nàng là một vùng cỏ non xanh trải dài vô cùng mềm mại. Ánh mặt trời chiếu vào những giọt sương còn đọng trên cỏ từ ban đêm làm cả đồng cỏ phát sáng lấp lánh. Những hạt sương như những hạt ngọc treo lơ lửng trên đầu ngọn cỏ. Hương cỏ thanh thuần tự nhiên tràn ngập trong không khí làm người ta vô cùng thoải mái. Tiếp theo vùng cỏ là một khu rừng, có lẽ là khu vực săn bắn, nhưng nàng không quan tâm đến nó, nàng chỉ thích đồng cỏ này thôi. Đã thật lâu nàng không thấy một đồng cỏ rộng và đẹp như thế. Nàng ôm Hoàng Phủ Phong luồn nhảy lên con ngựa ở gần nàng vừa nói vừa phi nước đại về phía đồng cỏ:

-“Phong nhĩ, theo mẫu hậu đi cưỡi ngựa nào!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn động tác nàng vừa ôm hải tử vừa nhảy lên ngựa vô cùng thuần thục rồi mới nghĩ đến nàng là cô nương giang hồ, biết cưỡi ngựa cũng là chuyện thường tình. Nhưng khi nhìn đến con ngựa nàng cưỡi thì hắn liền thấy kinh sợ. Nàng thể nhưng lại cười Hắc Phong, con ngựa yêu quý của hắn. Phải biết Hắc Phong rất hung dữ chưa từng để ai cưỡi ngoài hắn. Hắc Phong sẽ hất ngã nàng mất thôi. Tim giật đánh thót một cái, định phi thân đi giúp nàng chế phục Hắc Phong thì hắn thấy nàng đang phi ngựa vòng trở lại. Hắc Phong thể mà chạy rất hưng phấn không có vẻ gì là khó chịu khi bị nàng cưỡi. Hôm nay là lễ hội săn bắn nên không quy định trang phục đầu tóc nên lúc này Dạ Diễm Hương chỉ búi tóc cài trâm đơn giản, phần lớn tóc để xỏa tự nhiên nên mái tóc đen mượt của nàng theo từng bước ngựa phi, từng cơn gió thổi mà tung bay. Cả người nàng tản ra sự phóng khoáng. Nàng để Hoàng Phủ Phong ngồi đằng trước còn mình thì ngồi đằng sau nhưng hai chân nàng lại để cùng một phía. Một tay nàng ôm Hoàng Phủ Phong, một tay cầm dây cương ngựa. Cứ như vậy nàng điều khiển Hắc Phong rất tự nhiên mà chạy quanh đồng cỏ. Nàng cất tiếng cười vang. Tiếp đó Hoàng Phủ Phong cũng theo nàng cười lớn lên. Tiếng cười một lớn một nhỏ, một của nữ nhân, một của nam hài cứ thế vang vọng khắp đồng cỏ như thể muốn vạn vật cùng chia vui với họ. Tiếng cười lanh lảnh như chuông kêu. Từng tiếng cười như từng chiếc chuông hạnh phúc reo vang trong lòng Hoàng Phủ

Ngạo Thiên. Hoàng Phủ Ngạo Thiên chợt nghe những nữ nhân bên tai mình bàn tán:

-“Thật là vô phép!”

-“Thật là một nữ nhân dã man!”

-“Thật không có phong phạm của quốc mẫu!”

-“Nàng sẽ bị phế thôi!”

-“Xuất thân giang hồ chỉ được đến vậy thôi!”

-“Thật làm mất mặt hoàng gia!”

-“Hoàng thượng sẽ phái người bắt nàng ta lại thôi!”

...

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn về phía nữ nhân vẫn đang tận hứng phi ngựa trên đồng cỏ cùng với nhi tử của mình. Hắn tung mình về phía nàng và làm ra hành động trái với đám nữ nhân kia suy nghĩ. Hắn dùng khinh công bay lên ngựa, ngồi phía sau nàng, giành lấy dây cương của nàng nhưng không phải để hãm nàng lại mà là để hắn ôm trọn cả nàng và nhi tử rồi cả ba cùng tiếp tục phi ngựa. Khuôn mặt Dạ Diễm Hương vì bị ánh mặt trời chiếu vào cũng vì đã dạo vài vòng lại cười to nên đã ửng đỏ. Khuôn mặt vốn trắng nõn nay lại có vài rặng mây đỏ khiến mặt nàng như một trái táo chín đỏ hết sức mê người làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên dâng lên khát vọng muốn cắn vào đó một cái. Cũng không kìm chế bản thân, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cúi xuống hôn một cái thật kêu vào má Dạ Diễm Hương làm nàng sùng sốt. Rồi trong cái nhìn đầy truêu ghẹo của nhi tử, nàng đánh vào ngực hắn một cái mà nói: “Thật là dạy hư hài tử!”. Nhi tử cất tiếng cười vang nói “Mẫu hậu thẹn thùng” làm mà nàng ửng hồng. Nàng nhìn giấu mặt vào ngực hắn. Ừ, cảm giác thật tốt. Hắn cũng không nhận được mà cất tiếng cười vang. Dạ Diễm Hương, trầm quyết định nàng sẽ là nữ nhân duy nhất nhận được sự sùng ái thật sự của trẫm. Dù nàng có kế hoạch gì thì trẫm cũng sẽ giữ nàng lại bên trẫm. Trẫm không tin với năng lực của mình lại không thể chống đỡ được kế hoạch của nàng. Dù âm mưu của nàng là gì thì việc trẫm biết nàng là người thiện lương, biết lắng nghe, biết bao dung, lại hết lòng yêu thương nhi tử của trẫm, lại có thể đem đến cho trẫm cảm giác hạnh phúc cũng đã đủ để trẫm không buông tay nàng. Dạ Diễm Hương, nàng chính là của ta, của riêng mình ta!

Chúng phi tần đang mong chờ nhìn một màn Hoàng thượng bắt Hoàng hậu xuống khỏi ngựa để giáo huấn thì lại thấy Hoàng thượng ôm cả Hoàng hậu và đại hoàng tử tiếp tục phi ngựa. Rồi Hoàng thượng lại hôn Hoàng hậu. Rồi Hoàng thượng lại còn cười vang lên. Hoàng thượng cười vang lên đó. Chưa có ai có thể làm Hoàng thượng vui vẻ cười thành tiếng như vậy đâu. Nhưng hôm nay Hoàng hậu lại làm được. Đây đại biểu cho cái gì? Chính là Hoàng thượng tuyên bố trước quần thần cùng chúng phi tần, Hoàng hậu chính là nữ nhân đặc biệt nhất của Hoàng thượng. Tất cả các phi tần đều không giấu được cảm phẫn mà nhìn về phía ba người đang cười ngựa rất vui vẻ kia. Không hẹn mà các nàng cùng nghĩ: “Lát nữa tuyệt đối không thể thất bại. Lần này Dạ Diễm Hương cùng Hoàng Phủ Phong nhất định phải chết!”

Dạ Diễm Hương đang nằm ngủ trên nhuyễn giáp bỗng cảm thấy một hơi thở nguy hiểm đang tiến đến gần mình. Nàng mở mắt ra thì thấy đám phi tần cùng vài vị phu nhân vẫn đang đứng ở bìa rừng vừa trò chuyện vừa chờ đợi phu quân của các nàng kết thúc cuộc săn bắn. Sau khi cười ngựa nàng thấy mệt mỏi, dù sao nàng cũng không được tham gia săn bắn mà Hoàng Phủ Phong lại được Hoàng Phủ Ngạo Thiên mang đi săn nên nàng muốn nằm ngủ. Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã cho người dựng nhuyễn giáp ở cách xa bìa rừng cho nàng ngủ nên hiện giờ nàng cách các nàng khá xa. Vậy rất tốt! Các nàng không ở gần sẽ đỡ phiền toái cho nàng rất nhiều. Nàng nhắm mắt lại một lần nữa cảm nhận hơi thở của thần chết đến càng ngày càng gần. Bỗng một nữ nhân nào đó hét lên:

-“Á...á...á...Có...có...sói!”

Rồi một loạt những tiếng hét của đám nữ nhân vang lên. Nàng nghe đám thị vệ hầu như đang di chuyển hết về phía đám nữ nhân đó. Xem là có chuẩn bị rồi. Nàng nhếch môi cười lạnh. Bỗng từ trong rừng truyền ra tiếng xôn xao. Chỗ những nam nhân săn bắn cũng xảy ra chuyện rồi. Vẫn chưa mở mắt, Dạ Diễm Hương nói:

-“Tiểu Lan, Tiểu Trúc, hai muội đi bảo vệ Phong nhi!”

Khi Tiểu Lan và Tiểu Trúc rời đi, Dạ Diễm Hương vẫn chưa chịu mở mắt cho đến khi nàng cảm nhận hơi thở nồng nặc của con sói ở ngay phía trước nàng. Nàng lười biếng đứng dậy, rời khỏi nhuyễn giáp rồi từ từ mở mắt ra. Đôi mắt của nàng không còn là đôi mắt trong suốt lại tinh lạnh như hồ thu nữa. Đôi mắt Dạ Diễm Hương lúc này sắc bén lại ngạo nghễ. Nàng nhìn con sói như thể nó cũng chỉ là một con kiến có thể bị bóp chết dễ dàng.

Ồ...Ồ...Ồ người này thật đáng sợ. Còn đáng sợ hơn chủ nhân của nó gấp ngàn lần. Nó sợ chủ nhân vì chủ nhân đối xử với nó rất độc ác nhưng nỗi sợ đó chẳng là gì so nỗi sợ do khí thế của người này đem. Khí thế của người này quá cường đại, không ngừng áp bức nó phải cúi đầu.Ồ...ồ...ồ... Nó thật sợ! Nó muốn bỏ trốn! Nhưng chủ nhân ra lệnh phải cắn chết người có mùi gỗ Huân Hương! Không làm được nó sẽ đánh thật đau, sẽ bị bỏ đói. Nó sẽ bị chủ nhân giết chết! Con nó sẽ bơ vơ! Nó cố gắng ngẩng đầu nhìn nữ nhân trước mắt. Nó thấy trong mắt nàng có đôi mắt xanh biếc. Đó là đôi mắt của Sói vương. Nàng chính là chủ nhân của Sói vương! Nó sợ hãi quỳ hai chân trước xuống. Nó phải dời đi ngay lập tức. Nó sẽ trở về cướp con nó mang đi. Nó không dám phạm thượng chạm vào nữ nhân này!

Bởi vậy Hoàng Phủ Ngạo Thiên cùng các quan viên đi từ rừng ra thì thấy các phi tử và các vị phu nhân run rẩy đứng trong vòng bảo vệ của các thị vệ, còn Hoàng hậu thì một mình đứng đối diện với một con sói đen xù, to lớn. Con sói cúi đầu trước mặt Hoàng hậu rồi lại run rẩy quỳ hai chân trước xuống. Rồi con sói bắt ngờ bỏ chạy như điên. Đây là chuyện gì?

Thấy con sói bỏ đi Hoàng Phủ Ngạo Thiên mới bỏ được lo lắng trong lòng xuống. Vừa rồi đang săn bắn thì bỗng có một đàn sói xông vào tấn công bọn

họ. Sói ở nơi này vốn đã được thuần dưỡng nay lại phát điên như vậy rõ ràng là có kẻ ám sát hần. Còn đang chém giết thì hần lại nghe thấy chỗ đám nữ nhân có tiếng kêu hoảng sợ. Hần là bên đó cũng bị tập kích. Nghĩ đến Dạ Diễm Hương còn đang ngủ bên đó. Tâm hần hoảng loạn. Hần ra tay ngoan độc hơn giết hết lũ sói rồi vội vàng chạy về chỗ nàng. Tim hần tưởng như ngừng đập khi thấy nàng một mình đối diện cùng một con sói to. Hần muốn xông ra cứu nàng thì lại bị đám phi tần bầu lấy ra chiều sợ hãi. Thật là chết tiệt! Hần đang muốn dùng một chiêu đánh bay đám nữ nhân này thì đã thấy con sói quỳ xuống rồi bỏ chạy. Không biết chuyện gì xảy ra nữa nhưng phải xem nàng thế nào đã. Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn chưa cất bước được đã thấy Hoàng Phủ Phong vượt lên. Bé vừa chạy vừa gọi:

-“Mẫu hậu, mẫu hậu...!”

Bé muốn nhào vào lòng Hoàng hậu nhưng Hoàng hậu lại nói không cho phép bé chạm vào người Hoàng hậu. Bé ngạc nhiên rồi đau lòng mà khóc to. Sao mẫu hậu lại không cho bé chạm vào người. Mẫu hậu ghét bé rồi sao? Mọi người có mặt cũng đều bất ngờ. Không phải tình cảm giữa Hoàng hậu và Đại hoàng tử rất tốt sao? Mọi người theo chân Hoàng Phủ Ngạo Thiên cất bước tiến về phía Hoàng hậu nhưng gần đến chỗ Hoàng hậu thì thấy Đại hoàng tử thế nhưng lại học mẫu. Lúc này, Hoàng hậu nhanh chóng tiến tới đỡ lấy bé, bắt mạch rồi nhét vào miệng bé một viên thuốc. Khi ngẩng đầu lên nhìn mọi người, Hoàng hậu dùng ánh mắt, giọng nói lạnh như băng, sắc như dao găm từng tiếng:

-“Phong nhi bị hạ độc. May mắn ta có mang theo Bách độc đan có thể cứu Phong nhi một mạng. Nhưng hôm nay ai đã hạ độc nhi tử của ta sẽ phải trả giá bằng mạng sống!”

Mọi người có mặt đều kinh sợ mà ngăn người. Tuy không gặp Hoàng hậu nhiều nhưng cũng nghe nói bình thường Hoàng hậu rất lạnh nhạt, xa cách với mọi người nhưng như thế này thì phải gọi là lãnh khốc mới đúng. Sự lãnh khốc này rất giống với sự lãnh khốc của Hoàng thượng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng ngăn người vì biểu hiện này của Dạ Diễm Hương. Hần chưa kịp nên tiếng thì Thái úy đã quỳ xuống nói!

-“Khởi bẩm Thánh thượng, chuyện hôm nay là một âm mưu. Xin thứ tội cho lão thần nói thẳng. Thần nghi ngờ mọi chuyện là do Hoàng hậu xấp đặt. Mọi người đều thấy con sói kia thần phục dưới chân Hoàng hậu. Vậy rõ ràng lũ sói tấn công Hoàng thượng là do Hoàng hậu sai khiến. Hoàng hậu lại không chịu ôm Đại hoàng tử cho đến khi Hoàng tử học mẫu mới ôm lấy mà tuyên bố là Hoàng tử trúng độc. Vậy không phải cũng quá trùng hợp rồi. Thần nghi ngờ là Hoàng hậu đã hạ độc Đại hoàng tử nên sợ Hoàng tử phát độc trên người mình. Sau lại nghĩ sợ không thoát được tội nên mới giải độc cho Hoàng tử. Thần khẩn xin Hoàng thượng tạm nhốt Hoàng Hậu vào thiên lao để chờ xét xử!”

Nghe Thái úy nói, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng rất tò mò nên hỏi Dạ Diễm Hương:

-“Tại sao nàng không ôm Phong nhi?”

-“Trên người ta có mùi của gỗ Huân Hương đánh dấu, nếu ta ôm Phong nhi rất có thể có con sói nào đó xông ra tấn công Phong nhi.”

-“Sao trên người nàng lại có mùi gỗ Huân Hương?”

-“Ta đoán nó được bôi lên nhuyển giáp ta vừa nằm.”

-“Xin cho lão thần được hỏi Hoàng hậu nương nương, Sao người lại khẳng định là mùi gỗ Huân hương được dùng để đánh dấu?”. Thái úy to gan ngắt lời hỏi chen vào

-“Vì ta nhận ra nhuyển giáp không làm bằng gỗ Huân Hương nhưng lại có mùi Huân Hương rất nồng. Hơn nữa ta khẳng định ngoài ta và Phong nhi đang được ta ôm trong lòng đây có mùi gỗ Huân Hương thì không một ai có mặt tại đây có mùi này nữa.” Nàng nhếch miệng cười giễu cợt với Thái úy. Mắt nàng nhìn hần như thể nhìn thấu Thái úy làm cho hần chột dạ đôi chút nhưng vẫn hần vẫn vững tin mà hỏi:

-“Đã vậy, vì sao con sói đó không những không cắn nương nương mà lại quỳ xuống trước mặt nương nương rồi mới bỏ chạy?”

Dạ Diễm Hương ôm Hoàng Phủ Phong, nhìn Thái úy hừ lạnh một tiếng rồi mới lạnh nhạt trả lời:

-“Có lẽ nó biết ta là chủ nhân của Sói vương nên không dám làm gì.”

-“Sói vương?”

-“Chính là vua của loài sói”

-“Hiện tại Sói vương ở đâu? Làm sao mà nó có thể biết nàng là chủ nhân của Sói vương?”

-“Nó ở nơi nó ở và loài sói tự biết làm thế nào để nhận biết ai là chủ nhân của vị vua của chúng nó”.

Thái úy liền tiến lên cắt lời Dạ Diễm Hương:

-“Hoàng hậu nương nương không thể nói như vậy. Nếu người nói người là chủ nhân của Sói vương thì nên dẫn Sói vương ra hoặc chỉ nơi ở của Sói vương để chúng thần đến đó chứng thực thì mới mong xóa bỏ sự nghi ngờ đối với Hoàng hậu”.

Dạ Diễm Hương lạnh lùng nhìn lão Thái úy khôn giấu được sự tham lam trong ánh mắt. Muốn có Sói vương sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

-“Người cũng như người của người không có tư cách, cũng không có khả năng đặt chân đến vùng đất của Sói vương”.

Thái úy nghe vậy liền quay về phía Hoàng Phủ Ngao Thiên mà dập đầu:

-“Thánh thượng anh minh, Hoàng hậu rõ ràng là trả lời cho có. Hoàng hậu hết sức đáng ngờ. Dù là ám sát Hoàng thượng hay hạ độc Đại hoàng tử đều là tội đáng muôn chết. Thần khấn xin Hoàng thượng tạm thời giam Hoàng hậu lại để chờ tra xét”.

Thái úy vừa hết lời thì Thái sư rời những quan viên có mặt lần lượt quỳ xuống mà đồng thanh nói:

-“Khẩn xin Hoàng thượng tạm thời nhốt Hoàng hậu lại để điều tra!”

Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn đám quần thần vừa dập đầu vừa không ngừng hô vang xin được giam Dạ Diễm Hương lại mà Dạ Diễm Hương từ lúc hất ra khỏi rừng cây đến giờ vẫn chưa nhìn hấn một cái. Lúc trả lời hấn nàng cũng chỉ nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Phong vẫn chưa mở mắt trong lòng nàng. Giờ phút này đang bị đám quần thần ép vào thiên lao mà nàng cũng không liếc mắt về phía hấn. Nàng không có ý nói với hấn là hấn hãy tin nàng sao? Nếu nàng nói thế hấn sẽ tin nàng. Nhưng nàng chỉ im lặng mà vuốt ve khuôn mặt Hoàng Phủ Phong. Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì? Là không sợ hấn sẽ nhốt nàng vào thiên lao sao? Nàng lấy đầu ra sự tự tin ấy thế? Đã vậy hấn cho nàng vào thiên lao ngồi thử một ngày để giáo huấn cái tính kiêu ngạo của nàng. Quyết định vậy, Hoàng Phủ Ngao Thiên liền hạ lệnh:

-“Nhốt Hoàng hậu vào thiên lao, chờ thẩm tra xét rõ mọi việc rồi định tội!”

Hấn nghĩ nàng sẽ hoảng hốt khi nghe được lệnh này của hấn nhưng nàng lại rất bình tĩnh trao Hoàng Phủ Phong vào tay của Tiểu Lan rồi mới đối diện với hấn, nhìn thẳng vào mắt hấn rồi hỏi:

-“Ta hỏi Hoàng thượng, lúc săn bắn người đã trao Phong nhi cho ai?”

-“Lúc bị đàn sói tấn công, trăm đưa nó cho thị vệ bảo vệ. Có chuyện gì sao?”

-“Nếu một lần nữa có chuyện nguy hiểm xảy ra cho nhi tử mà Hoàng thượng có ở đó, ta muốn Hoàng thượng hay tự tay bảo vệ nhi tử của mình”.

Nàng dùng giọng lạnh lùng nhất từ trước đến nay nói với hấn điều đó rồi theo thị vệ bước lên xe hương về phía thiên lao. Nhìn bóng lưng lạnh lẽo của nàng, Hoàng Phủ Ngao Thiên không nhịn được mà nghĩ có phải hấn vừa hạ một mệnh lệnh sai lầm không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

-“Tiểu Lan và Tiểu Trúc vừa tiến vào thiên lao liền quỳ xuống”.

-“Dừng lại. Ngươi vừa nói Tiểu Lan và Tiểu Trúc quỳ xuống ư?”

-“Vâng!”

Ảnh Nhất nhìn Hoàng thượng trầm ngâm suy nghĩ cũng không báo cáo tiếp nữa. Hấn cũng không thấy khó hiểu vì bị Hoàng thượng cắt đứt lời nói bởi chính hấn cũng đã thấy rất ngạc nhiên khi hai vị cô nương đó quỳ xuống. Trong ấn tượng của hấn, Hoàng hậu nương nương đối xử với hai cô nương đó như tỷ muội của mình chứ không phải là nô tỳ nên dĩ nhiên là hai cô nương đó chưa bao giờ phải quỳ trước nương nương. Thậm chí nương nương còn yêu cầu Hoàng thượng cho phép hai nàng ấy cũng không phải quỳ trước Hoàng thượng trong ngày đầu vào cung. Có lẽ nương nương không thích quỳ trước người khác và cũng không thích người khác quỳ trước mình. Nương nương luôn miễn lễ cho bọn nô tài khi có thể. Với thân phận ảnh vệ luôn phải theo dõi sát Hoàng hậu nương nương, hấn thấy nương nương là một người rất kỳ lạ, rất khác biệt nhưng hấn lại thích một vị nương nương không ra vẻ cao cao tại thượng như thế. Giọng của Hoàng Phủ Ngao Thiên vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Ảnh Nhất:

-“Ngươi nói tiếp đi!”

-“Khởi bẩm Hoàng thượng, hai nàng ấy chỉ nghe Hoàng hậu nương nương nói một câu rồi rời đi ngay. Nương nương nói:“Tiểu Lan, giết. Tiểu Trúc, muội đi mời Tĩnh thiếu gia!”

-“Sao? Chỉ một câu như vậy và không có gì hơn?” Hoàng Phủ Ngao Thiên cao giọng hỏi.

-“Vâng!”

-“Lúc nàng nói lời đó có biểu tình gì?”

-“Hoàng hậu nương nương quay mặt vào trong nên thuộc hạ không thấy được biểu tình của nương nương nhưng nhìn bóng lưng của nương nương, thuộc hạ nghĩ người đang rất giận dữ. Giọng nói của nương nương cũng rất lạnh lùng!”

-“Đêm qua không có thêm ai tiến vào thiên lao gấp nàng nữa chứ?”

-“Vâng!”

-“Được rồi! Ngươi về thiên lao tiếp tục theo dõi nàng chặt chẽ!”

“Tuân lệnh!”

Tiểu Lan và Tiểu Trúc tiến vào thiên lao dễ dàng đúng theo dự đoán của hân. Phải biết Dạ Diễm Hương không có võ công lại không có thể lực, nếu để nàng bị nhốt ở thiên lao rất có thể bị người khác ám hại. Vì vậy hân đoán Tiểu Lan và Tiểu Trúc sẽ liều mình cứu chủ từ ra ngoài nhưng không ngờ là hai nàng không phải đến cướp ngục mà là đến để nhận lệnh, lại còn là lệnh giết người. Nhưng nàng muốn giết ai? Tình thiếu gia trong lời của nàng là ai? Nàng mời người đó đến làm gì? Ngày mai hỏi nàng xem sao. Chắc nàng sẽ nói cho hân biết vì trước giờ dù là câu hỏi nào nàng cũng trả lời hân. Xem lần này hân sẽ nhận được được câu trả lời như thế nào. Aii.. ngày mai cũng nên thả nàng ra rồi. Ở một đêm ở đó là đủ giáo huấn nàng rồi. Hừ, cái đám quần thần đó nghĩ rằng mấy cái lời vu tội đầy sơ hở đó là có thể khiến hân tin tưởng sao. Chẳng qua là hân muốn mượn chút cơ hội làm xẹp bớt sự kiêu ngạo của Hoàng hậu và cho nàng chút giáo huấn vì suốt ngày chọc tức hân thôi! Hân cũng đã cho người dọn dẹp thiên lao sạch sẽ và cho ám vệ bảo vệ nàng rồi nên nàng ở đó một đêm cũng không quá khổ sở đâu phải không?

Lan phi và Huệ phi đã có một đêm thật ngon giấc vì các nàng đã hết sức vui vẻ. Tuy tiếc nuối vì mục đích của kế hoạch là giết chết Dạ Diễm Hương và Hoàng Phủ Phong không đạt được nhưng các nàng cũng rất thỏa mãn với kết quả là Dạ Diễm Hương bị nhốt vào thiên lao. Tiếp theo là nàng ta sẽ bị ban chết hoặc chết bất đắc kỳ tử trong thiên lao. Chỉ cần nghĩ thế, trong giấc mơ các nàng vẫn còn cười. Nhưng giờ phút này các nàng không thể cười được nữa bởi vừa mờ mắt ra, các nàng vừa được thông báo Ngọc Phi và Hiền Phi đã chết đêm qua. Các nàng chết mà không có một dấu hiệu nào của độc dược hay ám sát. Không phải là cái chết tự nhiên nhưng lại không tra ra được nguyên nhân cái chết. Là Hoàng hậu làm! Trong đầu các nàng đều hiện lên ý nghĩ đó. Các nàng vẫn nhớ rõ nàng ta đã lãnh khốc như thế nào khi nói “Hôm nay ai đã hạ độc nhị tử của ta sẽ phải trả giá bằng mạng sống!”. Lúc đó các nàng từng sốt những cũng khinh thường chẳng để trong lòng. Nhưng cả Ngọc phi và Hiền phi đều mất mạng rồi. Ngọc phi chính là người đã rắc bột gỗ Huân Hương lên nhuyễn giáp và thả đám sói. Hiền phi chính là người đứng sau mua chuộc thị vệ hạ độc Hoàng Phủ Phong. Hai người cùng mất mạng trong một đêm sau lời tuyên bố của nàng ta tuyệt đối không thể là trùng hợp được. Nhưng nàng ta làm thế nào mà thần không biết quỷ không hay như vậy? Lần đầu tiên các nàng mới ý thức được rằng các nàng đã khinh địch như thế nào, rằng Dạ Diễm Hương người đáng sợ như thế nào! Các nàng và gia tộc phải bàn tính lại kế hoạch diệt trừ nàng ta nếu không tất cả sẽ chết khi chưa kịp nhận thức được gì cả.

Hoàng Phủ Ngao Thiên vừa vội vã đến thiên lao vừa chưa hết choáng váng. Vừa thức dậy, đầu tiên là hân được thám tử đặc biệt của hân báo cáo là chuyện ngày hôm qua có sự tham gia của hầu hết các phi tần trong cung nhưng đã tra ra được Ngọc Phi là người thả sói mưu sát hân cùng Dạ Diễm Hương và Hiền phi là người đã mua chuộc thị vệ giết Hoàng Phủ Phong. Hân còn chưa kịp định hình sẽ xử Hiền phi và Ngọc phi như thế nào thì đã nhận được thông báo hai nàng đã chết. Hôm qua hai nàng đều rất khỏe mạnh vậy là hôm nay lại chết rồi. Nhưng lại không thể tìm được nguyên nhân cái chết. Không phải ám sát, không phải bị ngộ độc, chỉ đơn giản là các nàng đi ngủ rồi chết. Nhưng trên vẻ mặt hai nàng lại hiện lên vẻ mặt hoàn toàn không cam lòng. Cái chết của hai nàng thật sự quá quý giá. Thị vệ ta tay với Hoàng Phủ Phong cũng chịu chung cái chết như hai nàng. Hoàng Phủ Ngao Thiên không thể không nhớ đến vẻ mặt lãnh khốc của Dạ Diễm Hương lúc ở bãi săn ngày hôm qua và cả lệnh giết người mà nàng giao cho Tiểu Lan đêm qua nữa. Nàng hạ lệnh giết Hiền Phi và Ngọc phi vì vụ ám sát hôm qua sao? Nhưng làm thế nào nàng có thể biết được việc hôm qua là do hai nàng ta làm? Hân dường như lao đến thiên lao để gặp Dạ Diễm Hương. Chỉ là khi nhìn thấy nàng ở trong lao thì hân liền khựng lại. Nàng đứng quay lưng lại với cửa lao. Đây không phải là lần đầu tiên hân thấy bóng lưng của nàng nhưng trước đây bóng lưng của nàng thẳng nhưng không cứng nhắc, thoải mái nhưng vẫn có nét cứng cỏi mà giờ lưng nàng vẫn thẳng tắp nhưng lại rất lạnh lẽo. Cả người nàng đều toát ra khí lạnh thấu xương khiến chính Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng không nhịn được mà nổi da gà. Nàng nghe cái ngục thông báo rằng Hoàng thượng giá lâm nhưng cũng không thay đổi tư thế. Hoàng Phủ Ngao Thiên thở dài bất đắc dĩ rồi tiến đến dùng hai tay xoay vai Dạ Diễm Hương lại đối diện với hân rồi nói:

-“Nàng giận đến mức không thèm hành lễ với trẫm sao? Không sợ trẫm chém đầu nàng?”

-“Không sợ”. Khí thế của Dạ Diễm Hương vẫn không đổi mà trả lời hân ngay lập tức.

-“Nàng hạ lệnh giết Ngọc Phi và Hiền phi.” Đây không phải câu hỏi nữa mà là câu khẳng định của Hoàng Phủ Ngao Thiên.

-“Họ đáng chết!”

-“Sao nàng có thể biết do hai nàng ta làm?”

-“Ta hạ lệnh cho Tiểu Lan điều tra và chỉ giết kẻ nào thả sói muốn giết ta và Phong nhi cũng như kẻ nào hạ lệnh hay chính tay hạ độc Phong nhi.”

Da đầu Hoàng Phủ Ngao Thiên giật giật. Thật không thể tin được nàng chỉ nói “Tiểu Lan, giết” thế nhưng Tiểu Lan lại có thể hiểu là đi điều tra và giết những kẻ nào trực tiếp ra tay. Chủ từ họ có phải là tâm ý tương thông không? Hay trước đây nàng cũng từng ra lệnh giết người như vậy nhiều rồi. Là như thế sao? Nghĩ đến nàng đã từng giết người, tuy không phải là trực tiếp nhưng hân vẫn thấy rất khó chịu. Trong cảm nhận của hân, nàng rất thoát tục nên tay nàng không nên vấy máu. Dạ Diễm Hương gần từng tiếng nói tiếp:

-“Lần này ta để Tiểu Lan chỉ giết những kẻ đó cũng là lời cảnh cáo cho tất cả những phi tần của ngài. Nếu lần sau họ còn ra tay với Phong nhi, Hoàng thượng cứ chuẩn bị tinh thần cho chuyện Hậu cung của người sẽ chết sạch trong một đêm!”.

Hoàng Phủ Ngao Thiên thật không dám tin vào những gì mình nghe thấy lúc này. Nàng thế nhưng có thể đứng trước mặt hân mà nói những lời này. Phải khen nàng dũng cảm không sợ chết hay nói nàng quá cuồng ngạo hay là nàng đang giận quá mất khôn rồi? Những lời này nói ra đáng lẽ đã làm nàng phải chịu tội chu di cửu tộc nhưng chính hân cũng không biết tại sao không giận dữ mà đem nàng đi chém đầu ngay lập tức mà lại chỉ muốn biết:

-“Tại sao nàng không để cho ta xử lý?”

Dạ Diễm Hương nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên một lúc rồi nhếch miệng cười giấu cợt:

-“Phi tần nào dám ra tay ngày hôm qua chắc chắn phải có thể lực ở đẳng sau cũng sẽ là sủng phi của Hoàng thượng. Mà ta và Phong nhi trong mắt người khác có thể là được Hoàng thượng sủng ái nhưng chúng ta có được sủng ái hay không thì ta và Hoàng thượng biết rõ nhất. Ta không tin Hoàng thượng có thể đưa ra hình phạt gì lớn lao với các nàng mà ta thì không cho phép kẻ nào động vào nhi tử của ta mà được sống sót.”

Khi Dạ Diễm Hương nói câu cuối cùng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy trong mắt nàng hiện rõ sự âm độc kiên định. Hắn chưa bao giờ tưởng tượng ra có một ngày đôi mắt luôn trong trẻo, tinh lặng như nước hồ thu lại có thể hiện ra sự ác độc. Nàng thị huyết ra lệnh giết người như vậy, nàng âm ngoan vậy thật xa lạ. Hắn hoàn toàn không thích nàng như vậy. Nàng như vậy làm tâm hắn có chút rối loạn, cũng rất đau. Có vẻ như hắn thích nàng nhiều hơn hắn nghĩ rồi. Hắn nhìn không được mà ôm nàng vào lòng rồi nói:

-“Diễm Hương, nàng đừng như vậy. Trước đây ta đối với nàng và Phong nhi không tốt là ta không đúng. Từ giờ ta sẽ sửa đổi. Ta sẽ bảo vệ nàng cùng Phong nhi. Nàng cùng Phong nhi cứ tiêu dao, khoái hoạt như mọi ngày còn những việc như giết người thế này hãy để cho ta làm. Nàng không hợp với việc máu tanh này đâu. Hứa với ta, mọi chuyện cứ để cho ta, được không?”

Hừ, vị Hoàng đế này lại muốn chơi trò gì với nàng nữa đây? Nàng không hợp với việc máu tanh ư? Là hắn không hợp với những lời thâm tình như vậy thì có. Nàng mới lười tham gia trò chơi mới của hắn. Vì suy nghĩ thế nên Dạ Diễm Hương cứ để Hoàng Phủ Ngạo Thiên ôm mình nhưng không trả lời hắn.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy nàng im lặng mà sự lạnh lẽo quanh thân nàng vẫn không đổi thì hắn biết nàng không tin vào lời hắn nói. Là hắn chưa bao giờ tin nàng nên dĩ nhiên không thể gây dựng lòng tin của nàng đối với hắn. Từ giờ hắn sẽ lấy hành động để chứng minh lời hắn nói vậy. Còn cái kế hoạch của nàng vốn là gút mắc của hắn đối với nàng, giờ hắn cũng sẽ quên đi. Nàng chưa hành động gì thì hắn sẽ coi như không có. Nàng hành động thì hắn sẽ phá tan nó. Hắn – Hoàng Phủ Ngạo Thiên chưa từng sợ điều gì sao lại phải sợ cái kế hoạch đó chứ. Hắn chỉ cần biết hắn muốn nàng ở cạnh hắn và hắn sẽ giữ được nàng cạnh hắn là đủ. Chợt một ánh sáng lạ lóe lên rồi biến mất. Là ám hiệu ám vệ có chuyện khẩn cấp muốn báo cáo. Không chần chừ, Hoàng Phủ Ngạo Thiên dùng tay nhẹ nhàng đưa Dạ Diễm Hương rời khỏi lòng mình, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt thanh tú trắng nõn của nàng rồi dùng giọng ôn nhu chưa từng dùng với nữ nhân nào mà nói:

-“Nàng về Phụng cung nghỉ ngơi trước đi. Chuyện còn lại ta sẽ xử lý tốt!”

Dạ Diễm Hương còn muốn xem tình hình của Phong nhi như thế nào. Giải độc đan có thể giải độc cho bé nhưng bé vừa mới bài trừ hết cở Trầm Mê không lâu, cơ thể còn rất yếu. Nàng rất lo lắng cho bé nên không đợi Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói lần thứ hai liền rời khỏi thiên lao ngay lập tức. Ngay khi Dạ Diễm Hương đi khuất bóng thì Ảnh Nhị ra khỏi chỗ ẩn nấp và báo cáo:

-“Bẩm Hoàng thượng, có một thiếu niên đột nhập vào Phụng cung. Hắn bắt mạch cho Đại hoàng tử rồi mang thuốc vào phòng Đại hoàng tử sắc. Ám vệ chưa được lệnh của Hoàng thượng không dám hiện thân còn thị vệ không phát hiện ra sự xuất hiện của hắn. Võ công của người này rất cao. Thuốc hạ suy đoán, võ công của hắn không kém Ảnh Nhất là bao!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên giật mình. Một cao thủ như vậy lại đột nhập vào Phụng cung rồi lại bắt mạch cho Phong nhi rồi lại sắc thuốc trong phòng Phong nhi là muốn làm gì? Chữa bệnh? Nhưng Phong nhi làm sao có thể quen một cao thủ như thế? Đợi chút, Phong nhi chẳng phải đang ở phòng của Diễm Hương sao? Mà Diễm Hương cũng đang trở lại đó. Người đó có gây nguy hiểm cho nàng không?

Không kịp suy nghĩ thêm, Hoàng Phủ Ngạo Thiên dùng khinh công với tốc độ nhanh nhất vọt về phía Phụng cung đuổi theo Dạ Diễm Hương.

Mà lúc này, trong phòng của Dạ Diễm Hương, một thiếu niên khoảng 15 tuổi đang vừa cầm quạt quạt lửa sắc thuốc vừa lải nhải với tiểu hài tử đang nằm trên giường:

-“Tiểu tử, ngươi có biết người may mắn thế nào không hả? Người đang được Quái y anh tuấn tiêu sái, y thuật cao siêu, võ công cao cường sắc thuốc cho ngươi uống đây. Ta chưa bao giờ sắc thuốc cho ai uống đâu đây. Người chính là người đầu tiên đây. Hừ, nếu không phải là Diễm Hương tỷ muốn ta làm thì ta không làm đâu. Hừ, hừ... Không biết kiếp trước ngươi tích bao nhiêu đức đã quen biết Diễm Hương tỷ lại còn được Quái y ta tự tay sắc thuốc cho uống. Hừ hừ...”

Hoàng Phủ Phong suy yếu nằm trên giường nghe thiếu niên lải nhải. Bé không hiểu hết những lời vị ca ca này nói nhưng bé hiểu được một chút là vị ca ca này quen biết Mẫu hậu và vị ca ca này là người rất giỏi võ công. Bé liền cố gắng ngồi dậy vươn tay ra bắt lấy ống áo của vị ca ca xa lạ này rồi nói:

-“Vị ca ca này, huynh rất giỏi võ công sao?”

Thiếu niên tròn mắt nhìn tên tiểu tử đã yếu đến không thể yếu hơn rồi mà còn cố ngồi dậy mà hỏi hắn một điều vớ vẩn. Võ công của hắn không cao sao có thể ngồi đây sắc thuốc cho tiểu tử mà không bị thị vệ vào tóm chứ? Hắn khó chịu đáp lại:

-“Đúng. Sao?”

-“Vậy ca ca ... mau đến thiên lao... cứu mẫu hậu. Ca ca... đem mẫu hậu... trốn đi. Cứ mặc... đệ. Mẫu hậu ...ở đó... sẽ chết mất. Ca ca... đi mau đi. Nói với mẫu hậu... Phong nhi tin... người không làm hại...Phong nhi. Nói... Phong nhi rất...rất yếu mẫu hậu. Nói mẫu hậu đợi...đợi Phong nhi... Phong nhi nhất định... nhất định sẽ đi tìm mẫu hậu. Nhất định!”

Thiếu niên nhìn Hoàng Phủ Phong đứt quãng cố gắng nói từng câu mà không dấu được sự thương thức. Tiểu tử này không tệ! Không uống công Diễm Hương tỷ thương tên tiểu tử này. Được rồi, hắn cũng sẽ chấp nhận tên tiểu tử này. Thiếu niên chất thuốc rồi đem đến bên giường cho Hoàng Phủ Phong:

-“Tiểu tử, uống hết bát thuốc này đi. Con sẽ khỏe lại nhanh thôi. Gọi một tiếng Thập cửu cửu cho ta nghe!”

Hoàng Phủ Phong kinh ngạc nhìn vị ca ca này phút trước còn rất hần học với bé nhưng phút này lại rất nhỏ nhẹ, lại còn kêu bé gọi là Thập cửu cửu. Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này. Mẫu hậu còn đang chịu khổ trong thiên lao không biết sống chết thế nào. Phải cứu mẫu hậu ra. Người trước mắt chính là cơ hội duy nhất. Bé cất tiếng một lần nữa:

-“Ca ca...”

-“Gọi Thập cửu cửu!”

Hoàng Phủ Phong bắt đầu đi gọi:

-“Thập cửu cửu, người mau đi cứu mẫu hậu!”

-“Con cứ uống thuốc đi. Con không phải lo cho Mẫu hậu. Mẫu hậu của con nếu muốn ra khỏi đó thì không ai có thể cản được đâu. Tỷ ấy ở đó là mong muốn sau khi ra khỏi đó sẽ được ở bên con một cách đường đường chính chính. Nếu tỷ ấy trốn đi sẽ không gặp con thường xuyên nữa. Con không muốn gặp mẫu hậu thường xuyên sao?”

-“Con muốn, con rất muốn! Nhưng mẫu hậu có thể bình yên ra khỏi đó sao?”

-“Tất nhiên. Sẽ có người chứng minh mẫu hậu con vô tội và mẫu hậu con sẽ được thả ra. Phong nhi ngoan, mau uống hết bát thuốc này đi để nhanh khỏe lại. Nếu lát nữa mẫu hậu con được thả mà thấy con suy yếu thế này thì sẽ buồn đấy. Hơn nữa Thập cửu cửu của con cũng có thể vì thế mà bị trách tội đấy. Ngoan, mau uống hết thuốc đi!”

-“Thập cửu cửu không lừa Phong nhi chứ?”

-“Lời Thập cửu cửu còn thật hơn vàng!”

-“Con tin Thập cửu cửu”.

Nhìn tiểu hài tử mặt mày nhăn nhó nhưng vẫn cố chịu đựng uống hết bát thuốc đắng, thiếu niên hiểu ra vì sao Diễm Hương tỷ lại thích và yêu thương bé hết lòng như thế. Bé cũng hết lòng yêu thương Diễm Hương tỷ. Có lẽ kiếp trước hai người chính là mẹ con nhưng kiếp này bị lạc. Do duyên quá sâu nên tình mẫu tử được nối lại trong hình thức này. Không có huyết thống thì đã làm sao, tình cảm mới là quan trọng nhất, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Dạ Diễm Hương bước vào phòng thấy Dạ Tĩnh đang uy Hoàng Phủ Phong uống thuốc thì thở phào nhẹ nhõm. Nàng cất tiếng:

-“Tĩnh đệ, đệ đến rồi!”

Hoàng Phủ Phong nghe thấy tiếng của Dạ Diễm Hương liền nhìn về phía cửa. Bé thấy Dạ Diễm Hương vẫn hoàn hảo vô khuyết đứng đó thì lập tức vùng chồm ra muốn chạy về phía nàng nhưng bé còn yếu nên bé vừa đứng dậy thì lại đổ ập xuống giường. Dạ Tĩnh đang định trách mắng thì thấy tiểu tử này thế nhưng khóc lớn lên, nước mắt nước mũi tèm lem, chẳng còn chút nào bộ dáng gang gượng lúc này:

-“Oa...Oa...Oa... Mẫu hậu... Mẫu hậu...!”

Dạ Diễm Hương mỉm cười tiến đến ôm bé vào lòng, để bé lau hết nước mắt nước mũi vào quần áo vừa mới thay mới của nàng. Nàng vốn định đến thẳng phòng thăm bé nhưng nàng ở một đêm trong thiên lao, hàn khí rất nặng, không tốt cho thân thể bé nên thay quần áo rồi mới tiến đến. Nàng nhẹ giọng dỗ dành:

-“Phong nhi ngoan, đừng khóc nữa. Mẫu hậu đây rồi! Mẫu hậu ở đây! Đừng khóc nữa. Ngoan nào, ngoan nào...!”

-“Hu...hu...Mẫu hậu, Phong nhi sợ, rất sợ. Phong nhi sợ không còn được gặp mẫu hậu nữa...hu hu...”

-“Ừ, Phong nhi ngoan, không phải sợ nữa. Mẫu hậu vẫn ở đây! Mẫu hậu đang ôm Phong nhi nè!”

Hoàng Phủ Ngao Thiên xông vào phòng thì thấy một màn này. Sự lạnh lẽo, thị huyết của nàng trong ngục đã biến mất hoàn toàn. Dạ Diễm Hương bên Hoàng Phủ Phong đã trở lại là một Dạ Diễm Hương ôn nhu, ấm áp. Một ngày nào đó hấn cũng sẽ khiến nàng trao sự ôn nhu, ấm áp đó cho hấn và chỉ riêng hấn thôi. Tạm thời hấn phải nhân nhượng tên tiểu nam nhân trong lòng nàng đã không thì sẽ hồng bét. Chỉ là thiếu niên kia đang đứng cạnh hai mẫu tử nàng là ai? Chắc thiếu niên này là người quên của Dạ Diễm Hương được nàng nhờ đến chiếu cố Phong nhi vì trên tay hấn còn đang cầm bát thuốc chỉ

còn một ít. Thiếu niên đó trắng hồng, từng ngũ quan như được đồa gọt vỏ cùng đẹp đẽ hợp lại trên khuôn mặt làm cho thiếu niên tuy còn nhỏ tuổi nhưng tuyệt đối là nam nhân họa thủy. Có điều lúc này Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhận thấy khuôn mặt của thiếu niên hết sức tối tăm và càng ngày càng tối đi. Đúng lúc Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghĩ hần sẽ bóp nát bát thuốc trên tay để phát tác con tức tối trong lòng thì hần lại làm hành động mà Hoàng Phủ Ngạo Thiên muốn bóp chết hần ngay lập tức. Hần thế nhưng lại bỏ bát thuốc xuống bàn rồi ôm lấy lưng Dạ Diễm Hương rồi không ngừng cọ đầu lên vai nàng mà làm nũng:

-“Diễm Hương tỷ tỷ, tỷ thật là quá đáng! Tỷ bắt đệ, Quái y lừng danh thiên hạ đến chăm sóc một tiểu hài tử chỉ có một chút yếu ớt thì thôi đi, thế nhưng tỷ không ôm đệ cái nào lại để cho tên hỗn tiểu tử đó làm ồ trong lòng tỷ lâu như vậy. Đệ không chịu, không chịu! Đệ cũng muốn ôm!”

Không nhận được cảnh này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên tung một chưởng định đánh văng thiếu niên khỏi người Dạ Diễm Hương. Hần nhận được nàng ôm tiểu hài tử không có nghĩ là hần nhận được một thiếu niên mới lớn ôm nàng. Chỉ là không ngờ thiếu niên này còn trẻ mà đã có võ công cao như vậy. Hần không chỉ tránh được một chưởng của hần (Hoàng Phủ Ngạo Thiên) mà còn ôm cả Dạ Diễm Hương và Phong nhi ra khỏi giường tránh sang bên phải, rồi lại tiếp tục cọ vai nàng, tiếp tục làm nũng coi như không có chuyện gì:

-“Diễm Hương tỷ tỷ, Diễm Hương tỷ tỷ!”

Dạ Diễm Hương cũng không nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên mà một tay xoa đầu Hoàng Phủ Phong, một tay xoa đầu thiếu niên, cười sùng nịnh nói:

-“Đệ lớn rồi mà còn trẻ con như vậy. Để người giang hồ biết vậy không cười đệ thối mũi à? Không định để lại hình tượng tốt trước mặt cháu đệ sao?”

-“Ai dám cười đệ, đệ giết người đó còn tên tiểu tử thối này đệ không quan tâm”. Dù nói vậy nhưng Dạ Tĩnh vẫn đưa tay xoa đầu Hoàng Phủ Phong còn đang chưa hoàn hồn vì bị phụ hoàng tập kích rồi lại được thập cứu cứu thoát. Dạ Diễm Hương cười trừ rồi nhìn xung quanh một lượt. Nàng không thấy Tiểu Lan và Tiểu Trúc nên hỏi Dạ Tĩnh:

-“Tiểu Lan và Tiểu Trúc đâu?”

-“Dĩ nhiên là phải trốn thuốc cho đệ rồi. Đệ đang luyện thuốc dở mà phải bỏ để đến đây đó. Nhưng đệ không hiểu tại sao tỷ muốn đệ đến đây chứ? Chỉ cần một tên thấy thuốc tầm thường cũng có thể chiếu cố tên tiểu tử này mà?”

-“Vi y thuật của tỷ kém hơn đệ mà tỷ lại muốn Phong nhi hồi phục một cách nhanh nhất”.

Lần đầu tiên trong đời Dạ Tĩnh thấy việc y thuật của mình giỏi hơn Đường tỷ không phải là điều tốt.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy thái độ của Dạ Diễm Hương đối với mình liên hiệp là sự tức giận của nàng còn chưa tan. Lại thấy nàng đối với thiếu niên nhu hòa như vậy, Hoàng Phủ Ngạo Thiên ghen tỵ đến mức muốn giết chết thiếu niên đó nhưng hần cũng hiểu là không thể ra tay nếu không nàng sẽ hận hần. Kim nén cơn giận trong lòng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên lên tiếng:

-“Diễm Hương, hần là ai?”

Âm lượng của hần rất lớn tiết lộ cơn giận trong lòng hần lớn cỡ nào đã thành công thu hút sự chú ý của Dạ Diễm Hương, Dạ Tĩnh và Hoàng Phủ Phong. Dạ Tĩnh vẫn ôm lấy Dạ Diễm Hương liếc nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi hừ lạnh một cái mà quay mặt đi không trả lời. Hoàng Phủ Phong sợ hãi mà vùi mặt sâu vào lòng Dạ Diễm Hương. Dạ Diễm Hương vừa xoa đầu trấn an Hoàng Phủ Phong vừa lạnh nhạt trả lời:

-“Dạ Tĩnh, đường đệ của ta!”

-“Đường đệ? Dù là đường đệ thì nam nữ thụ thụ bất thân, hần không thể ôm nàng như vậy được. Nàng mau bảo hần buông nàng ra.”

-“Có giỏi thì ngươi lại đây bắt ta buông ra này. Ta cứ ôm tỷ ấy đó!” Dạ Tĩnh chen ngang nói

-“Hỗn lão!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên hét lên rồi định tung chưởng về phía Dạ Tĩnh thì thấy Dạ Diễm Hương quay người lại mặt đối mặt với Dạ Tĩnh còn đưa lưng về phía hần nên hần phải thu chưởng lại nếu không đánh trúng nàng chưởng này thì nàng chắc chắn sẽ mất mạng. Hần vừa thu chưởng thì nàng cũng nói với Dạ Tĩnh:

-“Tĩnh đệ, đệ trở về để Tiểu Lan và Tiểu Trúc trở lại đi”.

-“Hừ, được rồi. Đệ không chơi nữa. Đệ trở về.” Dạ Tĩnh lườm Hoàng Phủ Ngạo Thiên một cái đầy khiêu khích rồi thì triển khinh công rồi đi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên tức tối vô cùng nhưng vẫn phải thừa nhận khinh công của Dạ Tĩnh là thượng thừa. Cũng giống như Dạ Thành, Tiểu Lan và Tiểu Trúc, thị vệ cũng như ánh vệ của hần không thể ngăn chặn được Dạ Tĩnh ra vào hoàng cung một cách tự do. Cứ nghĩ đến việc tên đó tiến vào hoàng cung và bám dính lấy Hoàng hậu của mình là Hoàng Phủ Ngạo Thiên không sao vui nổi. Hần nhìn Dạ Diễm Hương vẫn xem hần như không tồn tại mà mang Hoàng Phủ Phong về giường, đắp chăn và vỗ về bé. Hần nghe nàng nhẹ giọng nói với bé:

-“Phong nhi ngoan, con ngủ một chút đi. Mẫu hậu sẽ ở đây với con!”

-“Con muốn nghe mẫu hậu hát ru!”

-“Được!”

Dạ Diễm Hương cất tiếng hát. Tiếng hát của nàng vẫn trong sáng, vẫn ngọt ngào, vẫn tràn đầy yêu thương như vậy. Tiếng hát của nàng dần ru Hoàng Phủ Phong vào giấc ngủ và cũng dần xoa dịu nỗi lòng của Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Khi nàng dừng tiếng hát, Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền đến bên giường ngồi phía sau nàng mà ôm nàng vào lòng:

-“Diễm Hương, đừng giận nữa được không? Trẫm sẽ trả lại công đạo cho nàng!”

Nàng im lặng không trả lời làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy thật bất đắc dĩ. Lần đầu tiên hắn thấy hối hận vì việc mình đã làm. Đáng lẽ hắn không nên vì muốn giáo huấn nàng mà để nàng vào thiên lao chịu khổ. Vốn tình cảm giữa hắn và nàng cũng không tốt lắm nay lại vậy không biết đến bao giờ tình cảm của hai người mới được cải thiện. Đây có phải là “tự làm tự chịu” không? Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngượng ngịu chuyển đề tài:

-“Vừa nãy trẫm nghe Dạ Tĩnh nói hắn là Quái y. Là Quái y y thuật cao siêu đệ nhất nhưng tình tình quái dị mà giang hồ vẫn đồn đại sao?”

-“Đúng. Là đệ ấy!”

-“Quái y là thân long thấy đầu không thấy đuôi, chưa có ai thấy mặt thật của hắn cũng không ai biết chỗ ở của hắn, thật không ngờ hắn còn trẻ như vậy lại đang ngụ tại kinh thành.”

Hắn nói xong liền nghe thấy tiếng nàng cười nhẹ:

-“Đệ ấy vì ta mà đến kinh thành sống. Đệ ấy vốn thích những nơi rừng núi yên tĩnh có nhiều cây thuốc cho đệ ấy luyện dược nhưng vì sợ ta sống ở hoàng cung không biết sẽ bị người ta độc chết lúc nào nên mới chuyển đến sống gần ta. Ta phải cảm ơn đệ ấy nhiều.”

-“Tình cảm của huynh muội, tỷ đệ các nàng thật tốt. Nhưng từ giờ ta sẽ bảo vệ nàng!”

-“...”

Đáp lại câu nói kiên định của hắn là sự im lặng của Dạ Diễm Hương. Hắn biết nàng không tin hắn. Khoảng cách giữa nàng và hắn vốn đã xa, sau chuyện này lại càng xa thêm. Nhưng hắn tin sẽ kéo gần được khoảng cách giữa hai người. Một ngày nào đó nàng sẽ tin hắn, dựa vào hắn và trao toàn bộ tình cảm cho hắn. Trước tiên hắn phải trả lại sự trong sạch cho nàng trong vụ thích sát vừa rồi đã. Hoàng Phủ Ngạo Thiên xoay người Dạ Diễm Hương lại, đặt một nụ hôn lên trán nàng rồi nói:

-“Nàng cũng nên ngủ một chút. Trẫm đi xử lý vài việc!”

Dạ Diễm Hương nhìn theo bóng Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi đi mà thờ dài. Không biết vị hoàng đế này đang tính toán điều gì mà lại tỏ ra thâm tình như vậy? Thôi thì “bình đến thì tướng chặn” vậy, nghĩ nhiều cũng chẳng được gì. Dạ Diễm Hương nhanh chóng vứt những suy nghĩ về Hoàng Phủ Ngạo Thiên ra sau đầu. Kiếp này nàng chỉ muốn đơn giản mà sống, những gì phức tạp nghĩ không ra thì bỏ qua một bên. Nàng nằm xuống, ôm lấy Hoàng Phủ Phong, nghĩ về hành động làm nũng của Dạ Tĩnh mà thấy buồn cười. Đường đệ này của nàng bao nhiêu năm vẫn vậy. Cũng như nàng khi gặp các vị Đường ca cũng không nhịn được mà làm nũng. Kiếp này nàng gặp được người của Dạ gia là điều tuyệt vời nhất, là ông trời ban ơn cho nàng sau một kiếp sống cô độc, lạnh lẽo. Nàng dần chìm vào giấc ngủ trong những ký ức ấm áp, hạnh phúc về những người thân của nàng trong kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Dạ Diễm Hương tỉnh dậy thì trời cũng đã nhá nhem tối. Nàng thức nhưng đã ngủ gần hết ngày. Nàng rời giường làm vài động tác cho giãn gân cốt rồi bước ra ngoài tìm Hoàng Phủ Phong. Tiểu tử này chưa khỏe mà chạy đi đâu rồi? Phía tiền viện không thấy bóng dáng bé, nàng liền ra hậu viện thì thấy bé đang ngồi trên ghế nhìn Tiểu Lan và Tiểu Trúc sắc thuốc. Trong miệng bé vẫn ngâm nga bài hát ru nàng vẫn hát cho bé. Bé bỗng dừng lại hỏi:

-“Tiểu Lan tỷ, Tiểu Trúc tỷ, nên đánh thức mẫu hậu dậy. Phong nhi nghĩ mẫu hậu đói bụng rồi!”

Dạ Diễm Hương thấy thật ấm áp. Giờ nàng đã có nhi tử quan tâm nàng rồi đó. Không đợi Tiểu Lan, Tiểu Trúc trả lời nàng đã lên tiếng:

-“Ta đây rồi!”

Hoàng Phủ Phong nghe tiếng nàng liền đứng bật dậy, hướng về nàng chạy thật nhanh rồi nhào vào lòng nàng, sung sướng gọi to:

-“Mẫu hậu!”

Dạ Diễm Hương ôm bé vào lòng rồi ngọt giọng hỏi:

-“Phong nhi đã khỏe nhiều rồi nhì?”

Hoàng Phủ Phong vừa ra sức cọ cọ trong lòng nàng vừa trả lời:

–“Dạ. Thuốc của Thập cửu cửu tốt lắm. Tiểu Lan tỷ nói Phong nhi chỉ phải uống một bát nữa thôi là khỏi hẳn.”

–“Vậy thì tốt. Giờ Phong nhi có đói bụng chưa? Mẫu hậu nấu cháo bát bảo cho con ăn nhé!”

–“Phụ hoàng không phạt mẫu hậu tự nấu ăn nữa mà. Mẫu hậu cứ để Ngự thiện phòng nấu là được rồi. Mẫu hậu cứ nghỉ ngơi đi.”

–“Mẫu hậu là muốn tự tay nấu cho Phong nhi ăn. Phong nhi không thích đồ ăn do mẫu hậu nấu sao?”

Hoàng Phủ Phong lập tức lắc đầu phủ nhận:

–“Mẫu hậu nấu ăn ngon lắm. Phong nhi rất thích đồ ăn mẫu hậu làm nhưng Phong nhi sợ mẫu hậu mệt!”

–“Phong nhi ngoan! Mẫu hậu ngủ cả ngày rồi nên không mệt. Phong nhi cũng khỏe rồi thì cùng mẫu hậu vào bếp nhé!”

–“Dạ!”

===== Ta là phân cách tuyến nhà bếp bị phá tung =====

Bận rộn trên triều cả một ngày làm Hoàng Phủ Ngao Thiên thấy thật mệt mỏi nhưng khi hắn đến Phụng cung nghe được tiếng cười lanh lảnh của Dạ Diễm Hương cùng Hoàng Phủ Phong từ phía sau hậu viện truyền đến thì bao nhiêu mệt mỏi dường như tan biến hết. Hắn bước ra hậu viện thì thấy Hoàng Phủ Phong đang nhảy chân sáo mang một đĩa thức ăn tiến về chiếc bàn ở giữa sân. Quần áo của bé hơi xộc xệch. Trên má bé là hai vết bột trắng đã khô. Bé hoàn toàn không có hình tượng của một vị hoàng tử nhưng lúc này là một đứa bé 5 tuổi đáng yêu. Đôi mắt sáng lấp lánh, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào. Bé đang rất hạnh phúc. Không phát hiện ra hắn, bé đặt thức ăn lên bàn rồi lại như con gió lao vào bếp, nơi Dạ Diễm Hương vừa cất tiếng hát lên. Nàng vừa làm bếp vừa hát sao? Thật vui vẻ. Hoàng Phủ Ngao Thiên tiến về phía chiếc bàn ăn. Tiểu Lan và Tiểu Trúc nhìn thấy hắn muốn cất tiếng thì liền bị hắn ngăn lại. Hắn thấy trên bàn có hai bát cháo bát bảo đang bốc khói nghi ngút là hắn nhận biết còn những món còn lại không có hình thù kỳ lạ thì là chẳng có hình thù gì khiến hắn không biết những món đó là gì. Phải chăng mẫu tử các nàng nấu ăn không thành công nên các món mới thành thế này? Thật là hắn đã bãi bỏ lệnh phạt nàng tự nấu ăn rồi mà. Sao nàng không để Ngự thiện phòng nấu? Giọng nói mang theo tiếng cười vui vẻ của Dạ Diễm Hương cất lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngao Thiên:

–“Phong nhi, chúng ta mang nốt món đó rồi đi rửa tay, thay quần áo để ăn cơm nhé”

–“Vâng!”

Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn về phía cửa bếp thì thấy Dạ Diễm Hương bước ra. Quần áo mà mặt nàng đều dính bột nhưng không chặt vật và rất rạng rỡ. Nàng thấy hắn thì nụ cười có cứng lại rồi nụ cười mất dần độ ấm. Nàng lại nở nụ cười lạnh nhạt hướng về phía hắn mà thì lễ:

–“Tham kiến Hoàng thượng!”

–“Nhi thần tham kiến Phụ hoàng!” Hoàng Phủ Phong vừa ra đến nhìn thấy Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng giật mình mà thì lễ. Bé hơi hoảng hốt nên không nhớ là mình đang cầm đĩa thức ăn nên khi thì lễ đã làm rơi đĩa thức ăn xuống. Thấy vậy, Hoàng Phủ Ngao Thiên liền thi triển khinh công đỡ lấy đĩa thức ăn mà không làm đổ ăn rơi vãi ra ngoài. Hắn nhìn Dạ Diễm Hương mà thờ dài. Hắn phải làm sao để nàng đừng lạnh nhạt với hắn nữa, để nàng cũng sẽ ngọt ngào mà cười với hắn, để nàng cũng chia sẻ sự ấm áp cho hắn? Hoàng Phủ Ngao Thiên xoa đầu trấn an Hoàng Phủ Phong rồi nói với Dạ Diễm Hương:

–“Nàng cùng Phong nhi đưa thức ăn cho trẫm. Hai người đi thay quần áo đi. Trẫm đợi hai người cùng dùng cơm!”

Hoàng Phủ Phong tròn mắt ngạc nhiên. Phụ hoàng là muốn cùng bé và mẫu hậu dùng cơm tối tại đây sao? Ăn những món mà mẫu hậu và bé vừa làm? Đây...Đây... Đây cũng quá không tưởng tượng được đi. Dù Hoàng Phủ Phong có kinh ngạc đến đâu thì bé vẫn cùng mẫu hậu và phụ hoàng ăn bữa tối cùng nhau. Bé rất vui và hạnh phúc. Chưa bao giờ bé thấy phụ hoàng gần gũi như vậy cả. Phụ hoàng đã rất ngạc nhiên khi ăn các món do mẫu hậu nấu. Phụ hoàng nói các món ăn có vị không tệ dù hình thù thật quái dị. Mẫu hậu chỉ cười trừ không nói gì. Phụ hoàng lại gõ đầu bé mà nói ghen tỵ với bé vì bé được nếm các món ăn do mẫu hậu nói trước phụ hoàng. Bé cảm thấy đây là lời thật lòng của phụ hoàng. Đây có phải là phụ hoàng cũng để ý đến mẫu hậu không? Nếu phụ hoàng cũng yêu thích mẫu hậu thì thật tốt. Bé mong phụ hoàng và mẫu hậu sẽ yêu nhau, bên nhau đến già và ba người sẽ cùng nhau ăn thật nhiều những bữa cơm do mẫu hậu làm như thế này nữa. Aii... Bé cúi đầu ăn thức ăn mẫu hậu vừa gắp vào bát cho bé. Bé biết mong ước của mình chẳng bao giờ thành sự thật cả bởi phụ hoàng còn rất nhiều phi tử nữa, những phi tử đó sẽ chẳng bao giờ để mẫu hậu và phụ hoàng bên nhau. Nhớ lại ngày hôm qua bé bị đầu độc, mẫu hậu thì bị bắt giam, bé quyết định bé phải lớn thật nhanh để có đủ khả năng bảo vệ mẫu hậu. Dù sau này mẫu hậu có bị thất sủng cũng không một ai có thể đụng vào một sợi tóc của mẫu hậu!

Sau bữa tối, Hoàng Phủ Phong được Tiểu Lan và Tiểu Trúc uy uống thuốc rồi lên giường ngủ. Hoàng Phủ Ngao Thiên và Dạ Diễm Hương mỗi người một cốc trà ngồi đối diện với nhau mà không nói câu nào. Hoàng Phủ Ngao Thiên đang nhớ lại bữa ăn lúc tối. Đã bao lâu rồi hắn không có ăn ngon miệng như vậy. Những món ăn Dạ Diễm Hương làm tuy không phải là sơn hào hải vị cũng không đẹp mắt như những món ăn Ngự thiện phòng làm nhưng lại rất hợp khẩu vị của hắn. Món ăn của nàng cho hắn cảm nhận được sự ấm áp của tình thương. Hắn cảm nhận được nàng đã dành nhiều tâm tư, tình cảm vào món ăn. Hắn đã được trải qua một bữa cơm đậm hơi ấm của gia đình. Nhìn sang Dạ Diễm Hương đang thoải mái nhâm nhi ly trà, Hoàng Phủ Ngao Thiên một lần nữa lại thờ dài. Sự ấm áp, yêu thương trong bữa cơm cứ như một giấc mộng đẹp vậy. Nàng chỉ cho hắn cảm nhận đó khi có Phong nhi ở cạnh còn không nàng chỉ dành cho hắn sự thờ ơ. Nghĩ đến cũng thật buồn bực. Hắn đường đường là Hoàng đế, quyền lực, tiền tài, diện mạo không thiếu thứ gì nhưng lại không lọt vào mắt nàng. Nàng thì lại không sợ uy quyền, không thiếu tiền bạc cũng không bị diện mạo của hắn cuốn hút. Phải

làm gì mới có được tâm của nàng đây? Chờ đã, từ khi nào mà hần không chỉ muốn thân của nàng mà còn muốn tâm của nàng nữa? Đây có phải hần đã yêu nàng rồi không? Có thật thế chẳng. Hần phải suy nghĩ thật kỹ! Dứt ra khỏi suy nghĩ rồi rầm của mình, Hoàng Phủ Ngạo Thiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai người:

-“Trẫm đã cho công khai tội trạng của Hiền phi và Ngọc phi. Thế lực phía sai hai nàng cũng bị trảm hạ. Thái úy có dính vào cũng bị trảm cho trảm rồi!”

-“Ừ!”

-“Nàng nghĩ xem nên để trống hay đưa ai vào vị trí của Hiền phi và Ngọc phi?”

-“Đêm nay Hoàng thượng sủng hạnh hai phi tần nào thì hai người đó sẽ được thay vào vị trí của Ngọc phi và Hiền phi!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nắm chặt tay lại để ngăn mình không bóp chết nàng. Hần bị lừa đã rồi mới có thể nghĩ là mình yêu nàng. Sao hần có thể yêu nữ nhân lạnh lùng không có trái tim này chứ. Làm gì có nữ nhân có trái tim nào lại có thể thờ ơ bảo phu quân của mình đi ngủ với người khác như nàng chứ? Thật làm tức chết hần. Không thể kìm nén thêm, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đứng bật dậy đi nhanh khỏi Phòng cung và cố không quay trở lại dùng một chưởng đánh chết nàng khi nghe nàng không đầu được vui mừng nói phía sau:

-“Cung tiền Hoàng thượng!”

Dạ Diễm Hương thờ nhẹ một hơi. Cuối cùng thì vị Hoàng thượng khó hiểu này cũng đi rồi. Nàng thật sự không hợp với không khí căng thẳng mà lúc nào người này đối diện với nàng mà không nói gì cũng tạo ra một áp lực vô hình không dễ chịu chút nào. Mà hình như vừa rồi hần tức giận thì phải. Aii...thật không hiểu nổi hần. Nàng cũng nên đi ngủ thôi. Đùa với Phong nhi buổi chiều, vừa rồi lại chịu áp bách vô hình của hần làm nàng mệt mỏi quá!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Từ hôm giận dữ với Dạ Diễm Hương rồi rời đi, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng bận nhiều việc nên không đến Phòng cung. Hần cũng muốn cách xa nàng một chút để hiểu cho rõ cảm giác của hần với nàng. Ngày ngày nghe Anh Nhất báo cáo về cuộc sống hưởng thụ chẳng thay đổi của nàng thì hần càng có thể khẳng định nàng không hề thích hần mà hần thì lại rất thích nàng. Minh chứng là hần luôn muốn dứt khỏi đồng tấu số để đi đến Phòng cung nhìn nàng một cái. Nàng luôn hiển hiện trong đầu óc hần làm hần không tập trung làm việc được. Như lúc này, dưới đài là Tuệ phi và Thần phi, hai phi tử vừa được sắc phong thế vào vị trí của Ngọc phi và Hiền phi, đang cùng nhau múa vô cùng quyến rũ nhưng trước mắt hần lại chỉ nhìn thấy vũ điệu dưới tán hoa đào của Dạ Diễm Hương. Tối nay là dạ tiệc để tẩy trần cho sứ giả của Sơn quốc nên các phi tử của hần nhân cơ hội, không ai không ra sức biểu diễn tài năng mong được hần chú ý. Nhưng sự chú ý của hần lại chỉ đặt trên vị Hoàng hậu đang ngồi cạnh hần. Hần nhận thấy Hoàng hậu còn chăm chú thưởng thức tài năng của các phi tử hơn hần rất nhiều. Ánh mắt của nàng không hề giấu giếm sự khen ngợi. Nàng chẳng ghen tỵ với họ một chút nào. Điều này cũng chứng tỏ nàng chẳng có chút tâm tư nào với hần cả. Bỗng cảm thấy buồn, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nâng một ly rượu nên rồi uống cạn. Lan phi vừa kết thúc bài cảm thể hiện tuyệt kỹ của mình trong tiếng hoan hô vang dội của mọi người, sứ giả của Sơn quốc liền đứng ra:

-“Khởi bẩm Thánh thượng, thật vinh hạnh cho sứ giả Sơn quốc chúng thần nhận được sự tiếp đón nồng hậu của quý quốc. Hậu cung của Bệ hạ quả là vườn hoa đầy hương, sắc vượt xa Sơn quốc chúng thần. Nhưng vừa rồi mới chỉ thấy tứ phi ra mặt, không biết Hoàng hậu nương nương có nể mặt chúng thần thể hiện chút tài năng. Thiết nghĩ người đứng đầu hậu cung tuyệt đối không thể kém hơn. Chúng thần rất mong đợi!”

Tên sứ thần này cũng thật to gan. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật muốn một kiếm giết chết tên sứ thần này. Hần thế nhưng lại muốn Hoàng hậu của hần biểu diễn cho hần xem. Là muốn nàng múa cho hần xem sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Dạ Diễm Hương đang cảm ly trà thưởng thức vũ nhạc thì nghe sứ giả Sơn quốc nói thế cũng giật mình. Tên này đã móc ngoặc với vị phi tử nào rồi mà lại muốn dồn nàng vào chân tường thế này. Ai trong hoàng cung cũng nói nàng chẳng có tài năng gì nhưng vị sứ thần này lại phủ đầu nói tài năng của nàng tuyệt đối không kém tứ phi. Nếu nàng ra biểu diễn mà không bằng tứ phi thì không phải là mất mặt lắm sao? Nàng không ra biểu diễn thì lại là không thể nể mặt sứ thần, làm mất mặt Hoàng thượng. Nhưng thể diện của vị Hoàng đế này không nằm trong phạm vi nàng quan tâm nên nàng định lên tiếng từ chối thì thấy Hoàng Phủ Phong chạy lại phía nàng, kéo ống áo nàng rồi nói:

-“Mẫu hậu, Phong nhi muốn nghe mẫu hậu đàn!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng đang định mắng tên sứ thần thì nghe tiếng Hoàng Phủ Phong nói liền quay sang nhìn Dạ Diễm Hương. Hần thấy nàng xoa đầu Hoàng Phủ Phong rồi nói:

-“Được, mẫu hậu đàn cho Phong nhi nghe!”

Tiểu Lan và Tiểu Trúc đứng bên cạnh nàng giật mình kinh ngạc. Thế nhưng tiểu thư lại đồng ý đàn. Tiểu thư cũng quá cứng chiều đại hoàng tử đi. Thật ra nói Dạ Diễm Hương vì chiều ý Hoàng Phủ Phong cũng chỉ đúng một phần. Nàng muốn biểu diễn cảm nghệ lúc này là muốn lập một chút uy cho Phong nhi dựa vào. Mấy hôm nay Phong nhi đến Quốc tử giám học đã bị một vài đứa bé cho rằng bé được một vị Hoàng hậu không tài không thể nhận nuôi mà khi dễ bé. Nàng cũng hiểu Phong nhi muốn nàng đàn lúc này là không muốn nàng bị chê cười. Đã vậy thì nàng đàn thôi.

Hoàng Phủ Ngao Thiên càng kinh ngạc hơn khi nàng đồng ý đàn. Nàng biết đàn sao? Trước giờ hắn chỉ thấy nàng nghe Tiểu Lan và Tiểu Trúc đàn thôi chứ chưa bao giờ thấy nàng động đến cầm. Nàng là muốn chiều ý nhi tử nên định đàn bừa sao? Hắn định lên tiếng cản nàng lại thì đã thấy nàng tiến vào giữa đài. Cây cầm Lan phi vừa đàn vẫn còn để đó. Nàng ngồi vào vị trí, nhìn về phía hắn nở một nụ cười ngọt ngào rồi cất tiếng:

–“Vậy ta đành bêu xấu!”

Dứt lời Dạ Diễm Hương liền bắt đầu đàn. Tiếng đàn vừa cất lên đã làm tất cả mọi người xao xuyến. Cả không gian vừa rồi còn ồn ào liên lặng ngắt chỉ còn lại tiếng đàn của nàng réo rắt. Không biết gió từ đâu nổi lên mang theo từng đợt, từng đợt cánh hoa đào rải xuống thân Dạ Diễm Hương như mưa phùn cho tiếng đàn của nàng, làm khung cảnh nơi nàng ngồi đánh đàn thật diễm lệ, thật mộng mơ. Rồi nàng cất tiếng hát hòa cùng với tiếng đàn:

“Kiếp trước chàng là một nhánh hoa đào

Giấu ta trong cả trời thương nhớ

Hồng trần mệnh mang, ta nào thấu tỏ

Ánh mắt yêu thương chàng đã gửi trao

Kiếp sau nguyện là một cánh hoa đào

Để được úa tàn trong tay chàng

Nghe tiếng chàng thở than nơi trần thế

Hoa dầu có úa tàn cũng chỉ thương nhớ nét mặt chàng

Kiếp trước chàng là một đoá hoa đào

Giữa hồng trần, lặng lẽ khai hoa

Nhớ chàng, ta gửi tình vào hoa đó

Dưới trăng tàn, mặc nhưng nhớ nhạt phai

Kiếp sau ta lại là một nhánh đào

Viết duyên tình đôi mình giữa những cánh hoa

Người thương hoa không hiểu ý hoa

Mối tình này thật lắm gian nan

Lấy ba kiếp tình, đổi một kiếp cùng chàng nên duyên

Chỉ mong kiếp này đôi ta có thể gặp gỡ

Lấy ba kiếp tình, đổi một kiếp cùng chàng nên duyên

Chẳng ước chi kiếp sau mới tương phùng

Lấy ba kiếp tình, đổi một kiếp cùng chàng nên duyên

Bởi kiếm tìm quá lâu, duyên phận sao ngắn

Lấy ba kiếp tình, đổi một kiếp cùng chàng nên duyên

Đề đôi ta chẳng còn lỡ những tháng ngày bên nhau.”

(Tam sinh duyên _ <https://www.youtube.com/watch?v=OR7Fgl1JowA>)

Dạ Diễm Hương kết thúc nhưng không có một tiếng vỗ tay nào. Tất cả vẫn còn ngẩn ngơ chìm trong tiếng hát trong sáng và ngọt ngào của nàng. Nàng dừng đàn nhưng tiếng đàn vẫn như còn vương vất vang vọng khắp không gian. Tình cảm của bài hát được nàng truyền tải qua tiếng cầm, giọng ca đã đọng đầy trong tim mọi người trong lúc nàng hát nàng đàn nay nàng đã dừng hát dừng đàn nhưng tình cảm đó vẫn không vơi như kim giữ tâm hồn người ta, không cho người ta thức tỉnh. Khi mọi người hoàn hồn thì Dạ Diễm Hương đã không còn ngồi ở đài biểu diễn nữa. Mọi người ngơ ngác tìm bóng dáng nàng thì thấy nàng đã trở về vị trí của mình, một tay ôm Hoàng Phủ Phong một tay rót trà.

Hoàng Phủ Phong ngồi trong lòng Dạ Diễm Hương vô cùng hân hoan. Bé biết là mẫu hậu đàn rất giỏi mà. Tiểu Trúc tỷ và Tiểu Lan tỷ đã nói mẫu hậu

còn đàn hay hơn cả hai tỷ ấy. Mà hai tỷ ấy còn đàn giỏi hơn cả Lan phi nữa. Xem lần này có ai còn dám coi thường mẫu hậu của bé nữa không?

Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng ngẩn ngơ chưa thoát hoàn toàn khỏi tiếng đàn tiếng ca của Dạ Diễm Hương mà nhìn nàng thân thiên uống trà. Tiếng cảm của nàng vượt xa những gì hẳn có thể tưởng tượng ra. Nếu nói tiếng cảm của Lan phi trước đó rất hay nhưng cũng chỉ hay bởi kỹ thuật thượng đẳng thì từ hay không đủ để diễn tả tiếng cảm của Dạ Diễm Hương. Tiếng cảm của nàng không chỉ có kỹ thuật thượng thừa mà vô cùng có hồn. Bằng chứng là nàng uống cũng được nửa tách trà rồi nhưng những khán giả của nàng vẫn như còn đang chìm đắm trong mối thâm tình “Lấy ba kiếp tình, đổi một kiếp cùng chàng nên duyên”. Hoàng Phủ Ngao Thiên uống cạn ly rượu cảm trong tay như cổ chìm xuống nỗi buồn bức, sự ghen tỵ trong lòng. Nàng những lời này dành cho ai mà có thể sâu lắng, nặng tình như vậy? Trong lòng nàng vốn đã có bóng dáng nàng yêu tha thiết như vậy nên mới không để ý đến hẳn sao? Người nào lại có thể được nàng “Lấy ba kiếp tình, đổi một kiếp cùng chàng nên duyên”?

Sứ giả Sơn quốc hồi phục tinh thần liền quỳ xuống nói vang lên cất ngang suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngao Thiên:

-“Cầm kỹ cùng giọng hát của Hoàng hậu nương nương quả là thiên hạ vô song. Thần vô cùng vinh hạnh được đến đây và thưởng thức ca khúc này. Thần cũng vô cùng ngưỡng mộ tình cảm của Đế - Hậu Phong quốc. Thần xin Hoàng hậu nương nương cho phép thần mang ca khúc này về Sơn quốc. Không biết ý Hoàng hậu thế nào?”

Mọi người cũng lấy lại ý thức sau những lời của sứ giả Sơn quốc. Mọi người liền xì xào

-“Ra đây là bài hát Hoàng hậu tặng cho Hoàng thượng.”

-“Cũng đúng thôi vì trước khi đàn Hoàng hậu đã hướng Hoàng thượng cười vô cùng ngọt ngào mà.”

-“Hoàng hậu với Hoàng thượng thâm tình như vậy sao?”

-“Thật đáng ngưỡng mộ!”

-“....”

Hoàng Phủ Ngao Thiên cố gượng cười nói:

-“Trẫm mệt rồi, mời sứ thần cứ tiếp tục, trẫm về nghỉ ngơi trước.”

Hắn vừa bước đi vừa buồn bức. Bài hát đó là dành cho hắn ư? Hắn mong sao đúng là như thế nhưng hắn biết nụ cười trước khi nàng đàn là dành cho Hoàng Phủ Phong đang đứng cạnh hắn chứ không phải cho hắn. Vậy bài hát đó nàng vì ai mà hát? Sự ghen tỵ, buồn bã, phần nộ như thủy triều dâng lên trong lòng hắn, xé nát tim hắn, lấp đầy tâm trí Hoàng Phủ Ngao Thiên. Hắn chạy vội đi như thể ở lại đó một giây phút nữa hắn sẽ không nhìn được mà bóp cổ nàng tra hỏi xem tên khốn trong tim nàng là ai.

Lan phi, Thần phi, Tuệ phi nhìn Hoàng thượng cứ như vậy mà rời đi không thèm nhìn các nàng một cái nào mà vô cùng thất vọng. Lại nhìn Dạ Diễm Hương đang cùng sứ giả chép nhạc phổ mà vô cùng cảm tức. Vốn nghĩ nàng ta chỉ là nữ nhân giang hồ không giáo dục nên muốn mượn sứ giả Sơn quốc làm nàng ta bề mặt rồi các vị đại thần sẽ nhân cơ đó mà dâng tấu đòi phế hậu. Ai biết cầm kỹ cùng giọng ca của nàng ta lại tốt đến làm người ta mê mẩn đến vậy. Lần này đúng là “không bắt được chuột lại mất nắm gạo”! Vẫn là phải đợi cơ hội khác để hạ nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Dạ Diễm Hương bế Hoàng Phủ Phong đang ngủ vào phòng thì thấy có một bóng đen đang ở đó chờ nàng. Nàng sửng người lại một chút rồi nhận ra người ở trong phòng. Nàng cất tiếng:

-“Người ra sân đợi ta. Ở đây nói chuyện sẽ làm nhĩ tử của ta tỉnh giấc!”

Bóng đen lóe lên rồi biến mất. “Khinh công của hắn đã tiến bộ rất nhiều!”. Dạ Diễm Hương nghĩ rồi bế Hoàng Phủ Phong lại giường, đắp chăn cho bé cẩn thận, hôn vào trán bé một cái và nói:

-“Chúc con ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp, Phong nhi. Mẫu hậu rất yêu con!”

Làm xong tất cả nàng mới thông thả bước ra sân. Thấy bóng đen đang quay lưng lại với nàng, nàng liền cất tiếng chế giễu:

-“Đường đường là Hoàng đế của Sơn quốc mà đêm hôm lại đột nhập vào phòng của Hoàng hậu Phong quốc, người không giữ thể diện cho mình thì cũng nên giữ mặt mũi cho ta chứ.”

Hiên Viên Lãnh quay người lại mặt đối mặt với Dạ Diễm Hương rồi trả lời:

-“Nàng để ý đến mặt mũi từ bao giờ sao ta không biết?”

-“Ừ nhì. Ta cũng không biết luôn. Ha ha ha...”

Hiên Viên Lãnh cũng cất tiếng cười cùng nàng như không hề xem hấn - vua của Sơn quốc đột nhập vào tẩm cung của Hoàng hậu Phong quốc bị phát hiện là một vấn đề lớn. Hấn bỗng dừng cười lại hỏi nàng:

-“Hương nhi, nàng là vì Hoàng Phủ Ngạo Thiên mà hát bài hát vừa rồi sao? Nàng động tâm với hấn sao?”

Dạ Diễm Hương cũng ngừng cười, nghiêm túc trả lời hấn:

-“Ta động tâm với phu quân của mình thì có vấn đề gì sao?”

Hiên Viên Lãnh gằn giọng:

-“Ta không cho phép! Nàng là của ta. Tâm của nàng chỉ được phép cho ta. Sau khi nàng từ chối lời cầu hôn của ta đã trốn đi mất dạng. Ta tìm nàng rất khổ sở mà không thấy nàng. Khi thấy nàng thì nàng đã là Hoàng hậu của người khác. Ta không cam tâm. Ta đã không bắt được nàng trao tẩm thân trinh trắng cho ta thì tâm của nàng nhất định phải là của ta. Dù là quyền thế, tiền tài hay diện mạo, Hiên Viên Lãnh ta có điểm gì thua kém Hoàng Phủ Ngạo Thiên mà nàng lại chọn hấn thay vì chọn ta? Thời điểm ta cầu hôn nàng thậm chí ta còn hứa vì nàng mà không lập hậu cung, tại sao nàng không chịu gả cho ta mà lại gả cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên có 3000 phi tử lại còn có cả nhi tử? Tại sao? Tại sao? Nàng mau trả lời cho ta biết là tại sao?”

Hiên Viên Lãnh khí thế bức người ép hỏi Dạ Diễm Hương nhưng khí thế đó chẳng mấy may ảnh hưởng đến nàng. Nàng lạnh lùng trả lời:

-“Người không thua Hoàng Phủ Ngạo Thiên về quyền thế hay tài mạo nhưng người không có phụ hoàng mẫu hậu có thể cùng phụ thân ta lập hôn ước!”

-“Hôn ước? Buồn cười! Chỉ cần nàng muốn thì hủy bỏ hôn ước đâu có gì là khó.”

-“Người sai rồi. Phụ thân ta trước khi chết đã nói: Hoàng gia không hủy bỏ hôn ước thì người Dạ gia không thể hủy bỏ hôn ước. Hoàng Phủ Ngạo Thiên không muốn hủy bỏ hôn ước thì ta chính là Hoàng hậu của hấn.”

-“Vậy nàng đã trao trinh tiết cho hấn, cũng coi như đã thực hiện hôn ước, bây giờ nàng có thể theo ta đi.”

-“Không thể!”

-“Tại sao? Nàng thật sự động tâm với hấn sao?”

-“...”

-“Im lặng là nàng đang thừa nhận sao?”

Thấy Dạ Diễm Hương không trả lời, Hiên Viên Lãnh lại càng chắc chắn nàng đã động tâm với Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Hấn không thể chấp nhận được điều này. Là hấn biết nàng trước, yêu nàng trước nhưng tại sao chỉ vì một lời hứa hôn vớ vẩn mà tên Hoàng Phủ Ngạo Thiên đó lại có được nàng. Hấn không cam lòng. Thật không thể cam lòng. Nắm đấm thật chặt, hấn nói với nàng:

-“Dù nàng đã động tâm với hấn ta cũng sẽ cướp lại nàng từ tay hấn. Tốt nhất là nàng theo ta đi nếu không ta sẽ phát động chiến tranh. Nàng thiện lương như thế sẽ không muốn vì nàng mà nhân dân hai nước lâm than vì nàng phải không?”

-“Hừ, người nghĩ thật hay, thật bá đạo. Nếu nhân dân người lâm than thì không phải vì ta mà là vì người. Người không lo nhân dân của người lâm than thì sao ta phải lo. Ta không có thiện lương như người nghĩ đâu. Nếu người muốn gây chiến thì cứ đến đi. Người dân Phong quốc chưa bao giờ sợ chiến tranh. Máu chảy trong máu người dân Phong quốc là máu của chiến thần. Hoàng thượng của chúng ta là chiến thần bất bại. Chẳng sẽ hy sinh bất cứ một người dân Phong quốc nào để đổi lấy thứ hòa bình tạm bợ chứ đừng nói đến ta, là thê tử của chàng. Ta cũng là Hoàng Hậu của Phong quốc, ta có thể nguyên nhân khiến chiến tranh hai nước xảy ra nhưng ta sẽ cùng phu quân gánh vác vai chống lại người để thiệt hại của Phong quốc giảm xuống thấp nhất. Dù phải đối đầu trực tiếp với người trên chiến trường để bảo vệ con dân của Phong quốc ta cũng sẽ làm!”

-“Nàng thật sự tuyệt tình như vậy!”

Mất Hiên Viên Lãnh hấn lên nhưng vẫn đỏ. “Nếu ta đã không có được nàng vậy thì hấn cũng đừng mong có được nàng”. Nói xong Hiên Viên Lãnh liền tung chưởng về phía Dạ Diễm Hương. Tiểu Lan và Tiểu Trúc từ chỗ tối vọt ra chắn cho Dạ Diễm Hương rồi cùng hấn đánh nhau. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không biết từ đâu xuất hiện ôm chặt lấy Dạ Diễm Hương. Thấy tình thế bất lợi Hiên Viên Lãnh sử dụng khinh công rồi đi nhưng còn truyền âm lại:

-“Hoàng Phủ Ngạo Thiên, ta tạm thời để nàng ở chỗ người. Một ngày không xa, trên chiến trường quyết một trận sống mái ta sẽ cướp lại nàng!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghe thấy những lời này càng ôm chặt Dạ Diễm Hương hơn. Hấn vui đầu vào vai nàng, hít lấy thật nhiều hương hoa đào trên người nàng như để xoa dịu nỗi sợ trong lòng hấn. Phải, hấn sợ, thật sự sợ khi thấy Hiên Viên Lãnh tung chưởng về phía nàng. Nếu trúng chưởng đó chắc chắn nàng sẽ chết. Hấn dường như không kịp suy nghĩ bay ra ôm lấy nàng mong đỡ chưởng cho nàng. Thật may là Tiểu Lan và Tiểu Trúc đã phản ứng kịp. Hấn không bao giờ muốn trải qua cảm giác có thể mất nàng trong gang tấc như thế này nữa.

Dạ Diễm Hương thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên ôm mình ngày càng chặt mà tay hắn lại run run liền đầy hân ra mà hỏi:

-“Hoàng thượng, người không sao chứ?”

-“Ta không sao. Nàng quen biết Hiên Viên Lãnh?”

-“Năm năm trước ta có đến Sơn quốc. Lúc hắn còn là thái tử thì quen hắn. Mới đầu chỉ là kết giao bằng hữu bình thường. Sau ta mới biết hắn tiếp cận ta là vì Quốc sư của hắn nói ta có mệnh cách Hoàng hậu lại là người “kinh tài tuyệt thế” có thể giúp hắn hoàn thành nguyện vọng thống nhất tứ quốc. Vì biết hắn muốn lợi dụng ta nên ta cũng cắt đứt quan hệ với hắn. Thật không ngờ hôm nay hắn lại xuất hiện ở đây, lại còn có chấp đến mức muốn giết ta.”

-“Nàng không có chút tình cảm nào với hắn sao?” Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấp thỏm hỏi

-“Không có. Ta ghét nhất kẻ nào tiếp cận ta có mục đích. Lại còn vì mục đích chiến tranh. Thống nhất tứ quốc ư? Hừ, dù ta có khả năng cũng sẽ không giúp bất cứ kẻ nào làm điều đó. Ta ghét nhất là chiến tranh. Ta không ủng hộ bất cứ cuộc chiến tranh nào ngoài chiến tranh vệ quốc.” Dạ Diễm Hương trả lời chắc chắn.

-“Thế trước khi vào cung nàng có để ý nam nhân nào không? Bài hát vừa nãy là ...”

Dạ Diễm Hương lườm hắn, ngắt lời:

-“Bài hát vừa nãy chỉ là ta thích nên hát thôi. Từ năm ta 5 tuổi đã biết phải gả cho Hoàng thượng nên không để mình động tâm với ai cũng bởi ta sợ sẽ không thể thực hiện được ước nguyện của phụ thân là thực hiện hôn ước với Hoàng thượng.”

Nghe nàng nói vậy, tâm tình không tốt của Hoàng Phủ Ngạo Thiên bay biến hết. Hắn vui vẻ nói với nàng:

-“Ừ, nàng mau về ngủ đi. Ta đi thư phòng một lát rồi trở về ngủ cùng nàng và Phong nhi!”

Trở lại thư phòng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn chưa tắt được nụ cười trên môi. Nàng nói nàng chưa từng động tâm với ai. Nàng nói bài hát chỉ là nàng thích nên hát. Ừ, thật tốt, thật tốt. Rồi hắn nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Hắn trở về từ dạ yến muốn phê duyệt tấu chương để quên đi buồn bực thì ảnh vệ đến thông báo có bóng đen đột nhập vào phòng Hoàng hậu nương nương như muốn chờ nương nương ở đó. Hắn liền đến Phụng cung phục kích. Không lâu sau thì hắn thấy Dạ Diễm Hương ôm Hoàng Phủ Phong trở về. Khi nàng bước vào phòng liền nói với bóng đen ra sân chờ nàng. Vậy là nàng biết người đó. Là tình nhân của nàng chăng? Hắn xiết chặt nắm đấm ngăn mình xông ra giết chết nam nhân đó. Rồi nàng bước ra sân và nói chuyện cùng tên đó. Thật không ngờ Hiên Viên Lãnh, hoàng đế của Sơn quốc cũng theo đến đây hơn nữa lại quen biết Hoàng hậu của hắn. Rồi theo từng câu nói của nàng, trái tim của Hoàng Phủ Ngạo Thiên như bay lên. Nàng gọi hắn là phu quân. Nàng không theo người khác đi. Nàng nói “Nếu người muốn gây chiến thì cứ đến đi. Người dân Phong quốc chưa bao giờ sợ chiến tranh. Máu chảy trong máu người dân Phong quốc là máu của chiến thần. Hoàng thượng của chúng ta là chiến thần bất bại. Chẳng lẽ sẽ hy sinh bất cứ một người dân Phong quốc nào để đổi lấy thứ hòa bình tạm bợ chứ đừng nói đến ta, là thê tử của chàng. Ta cũng là Hoàng Hậu của Phong quốc, ta có thể nguyện nhân khiến chiến tranh hai nước xảy ra nhưng ta sẽ cùng phu quân sánh vai chống lại người để thiệt hại của Phong quốc giảm xuống thấp nhất. Dù phải đối đầu trực tiếp với người trên chiến trường để bảo vệ con dân của Phong quốc ta cũng sẽ làm!”. Nàng thừa nhận nàng là thê tử của hắn. Nàng tin tưởng vào hắn. Nàng muốn cùng hắn sánh vai bảo vệ quốc gia. Vừa rồi nàng cũng nói chưa từng động tâm với ai. Vậy bây giờ hắn làm nàng động tâm thì nàng hoàn toàn thuộc về hắn. Chuyện này đáng mừng biết bao! Hắn không quan tâm nàng có phải là người kinh tài tuyệt thế như trụ trì Phật Linh Tự và quốc sư Sơn quốc nói hay không, hắn chỉ muốn nàng vì nàng là nàng thôi. Nàng cũng đã nói không muốn giúp ai thống nhất tứ quốc vậy thì càng hợp với hắn. Hắn cũng không có tham vọng chinh phục tứ quốc, hắn chỉ cần vũ khí để bảo vệ quốc gia và con dân của hắn thôi. Nàng và hắn chính là một đôi tuyệt phối. Vấn đề bây giờ là phải tìm cách bắt lấy tâm nàng nếu không sợ hắn sẽ thật sự mất đi “bảo bối” như lời sư trụ trì đã nói. Vậy thì không được. Hắn đã may mắn vì có được hôn ước mà có được nàng đến tay thì hắn sẽ cố gắng để giữ được tâm nàng nữa. Hoàng Phủ Ngạo Thiên người phải cố gắng lên, nàng chính là hạnh phúc cả đời của người đó. Không nhận được nhớ lại những lời nói của nàng, không ngăn được cảm giác vui vẻ dâng trào trong lòng, một lần nữa Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại đắm chìm một lúc lâu trong cảm xúc hạnh phúc mới mẻ này rồi mới cất bước về phía Phụng cung. Giờ phút này hắn chỉ muốn ôm thật chặt nàng vào lòng, khám nàng thật sâu vào trong trái tim hắn. Con tim đã chai sạn vì những âm mưu đầu đá nay như lấy lại những nhịp đập thanh xuân trong lồng ngực hắn. Tình yêu với nàng làm con tim hắn một lần nữa đập những nhịp đập mạnh mẽ khát khao yêu thương!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Hoàng Phủ Ngạo Thiên dùng khinh công bay lên nóc Phụng cung thì thấy Dạ Diễm Hương đang ngẩng đầu nhìn trăng, bên cạnh nàng đặt một hai bầu rượu nhỏ, một bầu rượu đã mở nắp nằm nghiêng chắc là đã hết, tay nàng thì đang xoay tròn một ly rượu. Từ ngày đầu vào cung nàng đã nói có thói quen ngắm trăng uống rượu trên nóc nhà nhưng hôm nay hắn mới thấy nàng thực hiện. Nàng thấy hắn ngồi xuống bên cạnh nàng thì liền uống cạn ly rượu rồi đưa ly cho hắn:

-“Nếu Hoàng thượng không ngại có thể uống một ly!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhận lấy chiếc ly. Dạ Diễm Hương cầm bầu rượu rót cho hắn một ly đầy. Hoàng Phủ Ngạo Thiên uống cạn ly rượu, lấy bầu rượu từ tay nàng tự rót cho mình một ly nữa rồi hỏi:

-“Rượu thật ngon! Trong cung không có rượu này, nàng lấy ở đâu vậy?”

-“Là Túy Đào do nhị đường ca của ta cất. Dạ Tĩnh vừa mang vào cung cho ta.”

-“Đường đệ của nàng ra vào cung thật tự do”.

-“Ha, ha... Cũng bởi khinh công của đệ ấy quá tốt!”

-“...”

Dạ Diễm Hương lấy lại bình rượu và ly từ Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi rót ra một chén. Nàng xoay ly rượu trong tay, thư thái ngắm đầu nhìn ngắm vàng trắng tròn vành vạnh trên cao. Trong mắt Hoàng Phủ Ngạo Thiên, ánh trăng trong mát như bao phủ lên cả người nàng làm cho nàng bỗng trở nên mê hoặc vạn phần. Cổ kim nên dự vọng muốn kéo nàng lại mà hung hăng hôn nàng một phen, hắn không muốn ép buộc nàng khi nàng còn chưa thích hắn, Hoàng Phủ Ngạo Thiên lên tiếng:

-“Nàng thường uống rượu ngắm trăng một mình như vậy sao? Nàng không thấy cô đơn sao?”

Dạ Diễm Hương không rời mắt khỏi mặt trăng mà trả lời:

-“Ta không một mình sao lại cô đơn. Ta đang ngồi trong một vòng tay rất ấm áp, nghe kể một câu chuyện tình yêu đẹp bởi một người có giọng nói trầm ấm rất dễ nghe. Không, người đó đang hát cho ta nghe. Giọng hát đến từ thiên đường. Người luôn bên ta, luôn ở trong tim ta nên ta không bao giờ cô đơn cả!”

-“Diễm Hương, nàng say rồi sao?”

-“Hoàng thượng, ta không say. Lời ta nói có phần kỳ lạ làm Hoàng thượng khó hiểu nhỉ? Trước đây ta vẫn cùng phụ thân ta ngắm trăng trên nóc nhà như thế này. Người thường ôm ta vào lòng kể cho ta nghe câu chuyện về tình yêu của người và mẫu thân. Cũng có lúc người cũng sẽ hát cho ta nghe. Phụ thân ta hát không hay đâu nhưng với ta đó chính là giọng hát tuyệt vời nhất. Giờ ta chỉ nghe được giọng hát đó trong những giấc mơ của mình thôi. Phụ thân mất rồi nhưng ta biết người luôn dõi theo ta. Người là vĩnh cửu, là bất diệt trong tim ta nên ta mới nói ta không ngắm trăng một mình và ta không cô đơn!”

-“Tình cảm giữa nàng và phụ thân thật tốt!”

-“Ta rất yêu phụ thân, rất yêu!”

Nghe thấy tiếng nói của nàng càng ngày càng nhỏ, Hoàng Phủ Ngạo Thiên mới nhìn sang thì phát hiện nàng thế nhưng gật gù gật gù ngủ như muốn rơi xuống khỏi nóc nhà. Hắn vội vàng đỡ lấy nàng, bế nàng lên rồi đem nàng trở về phòng. Hắn nghĩ nàng say rồi nên không để nàng ngủ cùng với Hoàng Phủ Phong nữa mà mang nàng vào một phòng khác. Hắn vừa đặt nàng lên giường thì nàng liền mở mắt ra nhưng mắt nàng mông lung hoàn toàn không có tiêu cự. Nàng đẩy hắn ra rồi bắt đầu kêu:

-“Nóng...nóng quá...nóng quá!”

Cùng với tiếng kêu nàng bắt đầu cởi quần áo. Từng kiện từng kiện quần áo cứ thế bị nàng vứt ra cho đến khi trên người nàng chỉ còn lại chiếc yếm lụa màu hồng nàng mới nhìn đến hắn. Hắn thì từ lúc nàng vứt đi chiếc áo khoác ngoài đã hoàn toàn đứng hình. Đây là nàng đang quyến rũ hắn sao? Theo từng kiện quần áo được cởi ra, da thịt trắng ngần của nàng cũng lộ ra ngoài cũng đồng thời thành công đốt cháy lửa dục trong lòng hắn. Hắn nhìn chăm chăm mong đợi nàng cởi nốt chiếc yếm che xuân quang thì nàng dừng lại nhìn hắn rồi ngây ngô hỏi:

-“Người là ai a? Sao lại ở trong phòng ta?”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên sững sờ rồi bật cười:

-“Xem ra nàng say thật rồi. Đến phu quân của nàng mà nàng cũng không nhận ra!”

-“Phu quân? Ta kết hôn rồi sao? Hình như là đúng. Ta nhớ mình có mặc qua giá y. Nhưng người là phu quân của ta thật sao?”

-“Thật!”. Hoàng Phủ Ngạo Thiên trả lời chắc chắn.

-“Ừ, vậy phu quân đến đây. Thiếp hầu hạ chàng ngủ!”

Hành động của nàng còn nhanh hơn lời nói làm cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên kinh hãi. Thật không biết nàng say rượu lại đáng yêu và to gan thế này. Nàng đẩy ngã hắn xuống giường rồi ngồi lên người hắn. Phải biết trên người nàng chỉ còn mỗi chiếc yếm thôi. Chiếc yếm đó chỉ làm đôi bạch thỏ của nàng ẩn hiện thêm phần mỹ hoặc hắn chứ chẳng có tác dụng che chắn nào cả. Nàng nói:“Đề thiếp hầu hạ phu quân!” rồi bắt đầu thoát đi từng kiện quần áo của hắn. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng để mặc nàng. Hắn rất mong chờ xem nàng hầu hạ hắn như thế nào. Sau khi thoát hết quần áo của hắn, nàng cũng tự tay cởi đi chiếc yếm của mình. Xuân quang lồ lộ trước mắt hắn. Chỉ nhìn đôi bạch thỏ trắng mịn, tròn trịa không ngừng nhảy múa trước mắt hắn đã đủ để hắn thấy bụng dưới trướng đau, tiểu đệ của hắn có phản ứng. Thế nhưng nàng lại lấy móng để tiểu huynh đệ của hắn xuống rồi nàng bắt đầu từ từ hôn

hắn từ trán đến miệng rồi xuống đến cổ rồi xuống quai xanh. Nàng lại vòng lên liếm vành tai hắn mà thì thầm:

-“Đêm nay hãy để thiếp hầu hạ phu quân!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên không nhận được mà rên rí:-“Được, nhưng nàng nhanh lên. Ta sắp không chịu được rồi!”

Dạ Diễm Hương dường như không nghe hắn nói cứ từ từ di chuyển miệng, lưỡi trên từng tắc thịt của hắn làm hắn run rẩy vì khoái cảm cũng làm hắn khó chịu vì sự chà chùi của nàng. Hắn đang muốn đảo khách thành chủ, muốn đè nàng dưới thân để giải phóng cho tiểu đệ đệ của mình thì một luồng khoái cảm dâng lên đánh úp hắn làm hắn nằm trở lại rên rí sung sướng. Nàng thế nhưng lại lấy tay cầm lấy tiểu huynh đệ của hắn. Nàng không ngồi trên bụng hắn nữa mà ngồi sang một bên, dùng hai tay cầm lấy của quý của hắn mà vuốt ve. Rồi nàng dùng một tay xoa nắn túi con cháu của hắn mà hỏi:

-“Phu quân, chàng thoải mái sao?”

-“Ừm, rất thoải mái. Nàng tiếp tục đi...Cứ như thế...Mạnh tay hơn một chút...Ừm...Tuyệt vời...!”

Chẳng mấy chốc dịch trắng của hắn phun ra đầy tay nàng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên đầy rên rí đầy thỏa mãn vừa ngừng đầu dậy nhìn Dạ Diễm Hương đã thấy nàng ngồi lại trên người hắn. Lần này nàng bắt đầu công kích từ ngực của hắn. Một tay nàng xoa nắn núm vú của hắn, tay kia sờ soạn khắp người hắn còn miệng nàng thì không ngừng bú mút vú bên kia. Nàng thành công đốt lên một trận lửa nữa. Tiểu huynh đệ của hắn một lần nữa lại ngừng cao đầu. Nàng ngừng đầu lên gọi hắn:

-“Phu quân, phu quân!”

Rồi nàng hôn lên miệng hắn. Nàng hôn hắn thật sâu. Hắn cũng đáp trả nụ hôn của nàng một cách nồng nhiệt. Hai tay hắn cũng không rảnh rồi bởi còn bận xoa bóp đôi bạch thỏ tròn đầy. Xúc cảm nàng mang lại thật tốt. Hắn cũng cảm thấy từ hoa huyết của nàng cũng đã chảy ra thật nhiều dịch mật làm ướt bụng của hắn. Hắn định đè nàng xuống để tiến vào thì đã thấy nàng rời khỏi môi hắn mà đứng dậy. Rồi nàng làm một hành động làm hắn hít một hơi lạnh. Nàng thế nhưng lại nhắm ngay tiểu huynh đệ đang đứng thẳng của hắn mà ngồi xuống. Ngay lập tức nàng kêu lên:

-“Đau...Sao lại đau như vậy?”

Nàng đỏ gục xuống thân hắn rồi cứ để tiểu huynh đệ của hắn vẫn chưa vào trong nàng hết, vừa khóc nức nở vừa đánh vào ngực hắn:

-“Tướng công thôi, đã bao lâu rồi chúng ta không làm chuyện này mà thiếp lại đau như vậy? Có phải chăng chê thiếp nên đã ngủ cùng với những nữ nhân khác không?”

Này thật là oan cho hắn. Nàng là lần đầu tiên, còn chưa chuẩn bị kỹ mà đã để hắn xông vào như vậy thì nàng làm sao có thể không đau. Hắn còn đang tìm lời giải thích thì đã thấy nàng quyết nước mắt, chống hai tay xuống giường muốn đứng dậy. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nào để nàng được như ý. Hoa huyết của nàng vẫn đang không ngừng hút tiểu huynh đệ của hắn vào sao hắn có thể cho nàng rời đi:

-“Nàng muốn làm gì?”

-“Chàng ngủ với nữ nhân khác, chàng thật bẩn. Thiếp không muốn chạm vào chàng!”

Này còn oan hơn nữa. Hoàng Phủ Ngạo Thiên lật mình đè Dạ Diễm Hương xuống dưới rồi nhẹ giọng dụ dỗ:

-“Không có. Ta không có chạm vào nữ nhân khác. Từ lúc cưới nàng ta chỉ chạm vào nàng thôi. Từ giờ về sau ta cũng chỉ chạm vào nàng thôi!”

-“Thật sao?”

-“Thật!”

-“Phu quân, chàng thật tốt!”

-“Vậy bây giờ chúng ta chuyên tâm làm nốt chuyện này nhé!”

Và sau đó theo lẽ tự nhiên, một đêm xuân quang kiều diễm diễn ra.

===== Ta là phân cách tuyến tác giả chỉ có thể viết được đến đây thôi, tiếp theo mọi người tự tưởng tượng =====

Dạ Diễm Hương tỉnh dậy đã là giữa trưa. Quần áo đã được mặc chỉnh tề trên người nàng nhưng cơ thể nàng cứ như bị xe tăng cán qua vậy. Từ mờ sáng hôm nay, lúc bị Hoàng Phủ Ngạo Thiên đánh thức dậy để ăn nàng sạch sẽ một lần nữa nàng đã ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Nàng đã trao thân cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Nhưng chuyện làm thế nào mà xảy ra được? Nàng chỉ nhớ đến chỗ nàng nói với Hoàng Phủ Ngạo Thiên là nàng rất yêu phụ thân sau đó nàng chẳng nhớ gì cả. Lúc nàng có ý thức thì đã thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên vui mừng trên người nàng cây cây rồi. Chắc chắn Dạ Tĩnh đã động tay động chân vào hai bình rượu mang cho nàng. Có thể Dạ Tĩnh đã bỏ xuân dược vào Túy Đào làm tăng độ nặng của Túy Đào lên 10 lần. Nàng vốn không đề phòng Dạ Tĩnh nên không dùng nội công khi uống rượu đã thành công bị say rượu lần bị xuân dược tác động mà trao thân cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Chắc đệ ấy nghĩ nàng chỉ cần nàng trao trinh tiết cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên thì sẽ thực hiện luôn kế hoạch rồi khỏi hoàng cung. Mà nàng thì không muốn quyến rũ Hoàng Phủ Ngạo Thiên, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không hiểu tại sao lại không chạm vào nàng thế là đệ ấy quyết định cho xuân dược vào Túy Đào để thúc đẩy. Ai... Cũng trách nàng quên không nói cho đệ ấy biết vì Phong nhi nàng tạm thời không muốn thực hiện kế hoạch nữa. Thôi chuyện mất trinh này không sớm thì muộn cũng xảy ra, xảy ra sớm một chút cũng tốt. Sau này nếu nàng có rời khỏi hoàng cung cũng không áy náy.

Thở dài một tiếng nàng nhắm mắt ngủ tiếp. Tha thứ cho nàng, nàng thật sự không rời khỏi giường nổi. Không biết đêm qua nàng cùng Hoàng Phủ Ngạo Thiên điên cuồng đến mức nào mà cả người nàng như rời ra. Nàng phải ngủ tiếp để lấy lại thể lực thôi. Thật may là sáng nay hắn có nói với nàng hắn phải đi chinh phạt quân phản loạn một thời gian nên tạm thời nàng và hắn sẽ không gặp mặt và cũng sẽ không có những đêm điên cuồng như thế này nữa. Thật là phụ thân phụ hộ cho nàng!

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang trên đường đi dẹp loạn lại không vui mừng vì hai người xa nhau như Dạ Diễm Hương. Hắn còn đang tiếc nuối đêm xuân cùng nàng quá ngắn. Sau năm năm không chạm đến nữ nhân, không ngờ hắn lại được hưởng một đêm xuân tiêu cùng nữ nhân mình thích tốt đẹp đến thế. Cảm giác hôn nàng, ôm nàng, vuốt ve nàng, ở trong nàng rong ruổi... tất cả, tất cả đều tốt đẹp, đều hoàn mỹ, đều sung sướng. Hóa ra cảm giác nam nữ kết hợp lại tuyệt diệu đến thế. Hai lần chạm vào nữ nhân trước đều là do bị hạ được nên ngoài cảm giác không ngừng đòi lấy hắn chẳng còn nhớ gì cả. Nhưng lần này mỗi lần ra vào, mỗi lần va chạm, từng tiếng rên rỉ của nàng, từng nét mặt xấu hổ, từng động tác lớn mật của nàng... tất cả, tất cả hắn đều nhớ rất rõ cũng tất thích. Sau đêm qua, nàng đã là nữ nhân của hắn. Tiếp theo hắn sẽ tìm cách bắt tâm của nàng. Nàng cũng không phải không có cảm giác với hắn đâu đúng không? Hắn phải dẹp đám phản loạn này thật nhanh để trở về với nàng. Cứ như vậy đám phản loạn đã phải hứng chịu những đòn mãnh liệt nhất từ vị Hoàng đế lãnh khốc mong muốn nhanh chóng trở về với thế tử mà nhanh chóng bị dẹp yên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

[size=150]Chương 31:

Hoàng Phủ Ngạo Thiên hứng khởi bừng bừng dẫn quân về kinh. Hắn đã dùng những biện pháp mạnh tay nhất để dẹp trừ đám phản loạn trong thời gian ngắn nhất, những mong sẽ nhanh nhanh trở về cung cùng thế tử mà hắn đã nhận định – Dạ Diễm Hương bồi dưỡng tình cảm. Hắn chưa bao giờ quên một đêm ướt át kiêu diễm trước khi hắn xuất chinh. Một đêm xuân không phải là của Hoàng thượng và Hoàng hậu mà là của phu quân và thế tử. Hắn chạy như điên về kinh thành, vội vàng lên triều nghị sự, giao phó mọi việc rồi đến Phượng cung. Hắn nhớ nàng muốn điên lên rồi. Thế nhưng khi hắn bước vào phòng nàng chỉ thấy Hoàng Phủ Phong đang cầm một tờ giấy mà thất thần. Hắn bước tới lay nhẹ vai thẳng bé và cất tiếng hỏi:

-“Phong nhi, con sao thế? Mẫu hậu của con đâu?”

Hoàng Phủ Phong nghe được tiếng của Hoàng Phủ Ngạo Thiên thì hồn và nước mắt cứ như lũ mà tuôn ra. Hoàng Phủ Phong nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngạo Thiên, vừa khóc vừa nói:

-“Hu, hu, hu... Phụ hoàng... Mẫu hậu đi rồi... Hu, hu, hu... Mẫu hậu không cần Phong nhi nữa rồi.”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên giật mình. Nàng đi rồi là có ý gì? Không cần Phong nhi nữa là sao? Hắn vội vã đẩy Phong nhi ra khỏi lòng mình, lấy tay gạt nước mắt cho thẳng bé và hỏi lại:

-“Phong nhi ngoan, nín đi. Nói rõ cho Phụ hoàng đã có chuyện gì với mẫu hậu.”

Hoàng Phủ Phong nước mắt lưng tròng nhưng lời nói cũng đã rõ ràng hơn:

-“Phụ hoàng xem nè. Đây là thư Thập Cửu Cửu để lại!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cầm lấy tờ giấy nên đọc chỉ thấy hàng chữ:
"Ta mang Hương tỷ đi. Không gặp lại!".

Thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên đọc xong tờ giấy rồi không giấu được hoang mang trong ánh mắt ngược nhìn mình, Hoàng Phủ Phong lại tiếp tục xả lũ:

- "Hu, hu, hu... Mẫu hậu đi thật rồi. Mẫu hậu theo Thập cứu cứu đi mà không nói tiếng nào với Phong nhi. Tiểu Lan tỷ tỷ và Tiểu Trúc tỷ tỷ cũng theo mẫu hậu đi rồi. Mẫu hậu không cần Phong nhi nữa. Mẫu hậu không muốn gặp lại Phong nhi nữa!".

Hoàng Phủ Ngạo Thiên tiến lên ôm bé vào lòng. Hắn không tin nàng không cần bé như lời bé nói. Hắn phải tìm hiểu rõ chuyện này. Hắn nói với Hoàng Phủ Phong:

- "Phong nhi, con hãy ngoan ngoãn về phòng mình nghỉ ngơi đi. Phụ hoàng sẽ tìm mẫu hậu về cho con."

Hoàng Phủ Phong thoát khỏi vòng tay của Hoàng Phủ Ngạo Thiên, nhìn thẳng vào mắt hắn mà hỏi:

- "Thật ạ? Phụ hoàng sẽ không gạt Phong nhi chứ?"

- "Ừ. Phụ hoàng hứa sẽ tìm mẫu hậu con về thật nhanh!"

- "Vậy Phong nhi về đi ngủ để Phụ hoàng tập trung tìm mẫu hậu". Nói xong Hoàng Phủ Phong nhanh chóng bước đi mà không giấu nổi nỗi buồn mỗi bước đi, nỗi cô đơn trong bóng lưng bé nhỏ. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thở dài một hơi rồi cất tiếng gọi nhỏ nhưng uy nghiêm:

- "Ảnh Nhất!"

Ngay lập tức một bóng đen xuất hiện và quỳ xuống trước mặt hắn và cất tiếng:

- "Bẩm Hoàng thượng, Ảnh Nhất đã bị trúng độc, hiện giờ còn chưa tỉnh lại."

Người vừa nói là Ảnh Nhị. Hoàng Phủ Ngạo Thiên khó chịu nhíu mày. Nỗi bất an đang lan rộng ra và có xu hướng nuốt chửng lấy hắn.

- "Đã xảy ra chuyện gì?"

- "Khởi bẩm, đêm qua Dạ công tử xông vào phòng Hoàng hậu nương nương, dùng một chưởng đánh ngất nương nương rồi mang đi. Chúng thuộc hạ đuổi theo công tử nhưng kinh công thua kém công tử rất xa nên nhanh chóng bị bỏ lại, chỉ có Ảnh Nhất còn có thể đuổi theo. Khi chúng thuộc hạ chạy ra khỏi cổng thành thì thấy Ảnh Nhất trúng độc nằm hôn mê bên đường nên mang hắn về. Biết được hôm nay Hoàng thượng hồi cung liền ở đây chờ lệnh! Chúng thuộc hạ bất tài
....."

xin Hoàng thượng trị tội.”

Trị tội? Nếu hần chưa thấy được khinh công của mấy người Dạ gia thì chắc chắn hần sẽ trị tội nhưng hần lại thấy được rồi. Dù là Dạ Thành, Dạ Tĩnh hay mấy gia nhân xuất hiện ở hôn lễ của hần và Dạ Diễm Hương thì đều là cao thủ khinh công tuyệt đỉnh. Dạ Tĩnh lại là Quái y, dụng độc như thần. Hần chưa độc chết hết đội Ảnh vệ của hần đã may mắn rồi. Nhưng tại sao Dạ Tĩnh lại bắt Dạ Diễm Hương đi?

–“Tại sao Dạ Tĩnh lại bắt Hoàng hậu đi?”

–“Khởi bẩm, Dạ công tử có vẻ rất tức giận. Trước khi Dạ công tử xuất hiện đánh ngất Hoàng hậu, Hoàng hậu nương nương có cùng các nương nương khác tụ họp. Thuộc hạ suy đoán, có thể các nương nương đã làm gì đó chọc giận Hoàng hậu nương nương khiến Dạ công tử giận theo và mang Hoàng hậu nương nương đi. Cụ thể thế nào chỉ có Ảnh Nhất biết được!”

–“Được, cho người lui!”

Sau khi Ảnh Nhị lui xuống, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không chần chờ cho gọi các phi tần của mình lại. Đám nữ nhân này nhân lúc hần không ở cung lại làm ra chuyện hay ho gì mà lại để cho cậu em vợ của mình tức giận đến mức phải bắt nàng đi. Hần phải biết rõ nguyên nhân thì mọi chuyện mới dễ giải quyết. Và hần phải biết ngay bây giờ chứ không thể chờ đến lúc Ảnh Nhất tỉnh lại được.

Nhìn một lượt các phi tần ăn diện xinh đẹp của mình, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy thiếu Thần phi liền lạnh lùng hỏi:

–“Thần phi đâu?”

Tuệ phi nghe hỏi liền uyển chuyển bước ra khỏi hàng, dùng giọng nói dịu dàng có lẫn chút nước xen vài phần ủy khuất làm cho giọng nói của nàng trở nên nũng nịu, ngọt ngào và vô cùng quyến rũ:

–“Bẩm Hoàng thượng, Thần phi tỷ tỷ khắp người nổi mẩn ngứa nên không thể đến. Hoàng thượng nhất định phải đòi lại công bằng cho Thần phi tỷ tỷ. Tối qua có một nam nhân tự xưng là đường đệ của Hoàng hậu chặn đường Thần phi tỷ tỷ rồi tung phẫn ngứa vào tỷ ấy. Thật tội nghiệp cho tỷ ấy. Hoàng thượng nhất định phải *cho tỷ ấy một cái công đạo*”.

Nàng nói xong còn đưa khăn nên chấm nước mắt, một bộ dạng “lê hoa đái vũ” động lòng người muốn bao nhiêu thương cảm có bấy nhiêu thương cảm nhưng trong mắt Hoàng Phủ Ngạo Thiên đó chỉ là hành động giả dối. Hừ, công đạo mà người muốn là trị tội Hoàng hậu, tốt nhất là không nên đi, chứ gì? Nếu cần đưa nàng đi thì phải:

nhất là phe nàng ai chứ gì? Trán còn đang muốn vết phải trị tội ai trong việc để cho cậu em vợ tức giận mà bắt thê tì của hắn đi mất đây. Trong mắt toàn là chán ghét, hắn cao giọng hỏi:

-“Tối qua các phi tì nói chuyện gì cùng Hoàng hậu?”

Tuệ phi giật mình có chút không thể tin được lại có chút sợ hãi len vào. Nàng đã tố cáo đường đệ của Hoàng hậu hạ độc Thần phi, theo lẽ thường thì Hoàng thượng phải trị tội đường đệ của Hoàng hậu cùng Hoàng hậu chứ sao lại hỏi đến chuyện các nàng nói tối qua. Dù có chút hoảng hốt, Tuệ phi vẫn cố trấn tĩnh trả lời:

-Chúng thiếp chỉ cùng Hoàng hậu nói đôi câu chuyện của nữ nhân cũng không có gì quan trọng cả.

-Dù, nói rõ từng lời từng lời các nàng nói với Hoàng hậu ra cho trẫm. Đừng nghĩ trẫm không có biện pháp kiểm chứng lời các người nói.

Đứt lời Hoàng Phi Ngạc Thiên dùng ánh mắt sắc lạnh và thứ khí thế áp đảo quân hùng vẫn còn chưa thu liễm lại sau trận chiến quét qua các phi tì của mình làm các nàng run rẩy không thôi. Cả đám oanh oanh yển yển mỗi người nói vừa sợ hãi vừa nói vài câu thuật lại tình hình tối qua. Tóm lại, Thần phi cậy mình xinh đẹp lại là con gái cưng của Tướng quân, tự cho là không ai dám động đến mình, dù có là Hoàng thượng cũng sẽ cưng chiều mình nên hống hách nói vài lời khinh thường với Hoàng hậu như là khi Hoàng thượng trở về sủng hạnh nàng ta thì Hoàng hậu sẽ bị phế đi, hay nói Hoàng hậu xấu xí lại xuất thân nghèo hèn nên đó là kết quả đương nhiên. hoặc là nói Hoàng hậu được sủng ái chảnh chòe là

đang sử dụng thuật mê hoặc của gương hồ, nàng ta sẽ phá tan thuật mê hoặc đó... Hoàng hậu nghe những lời đó cũng chỉ vừa nghe vừa mỉm cười, vừa uống trà rất có phong thái xem hát kịch nên chúng phi tử có tức giận đã góp vài lời ủng hộ Thần phi. Khi các nàng đã nói hết lời, thái độ của Hoàng hậu cũng không thay đổi làm các nàng giận đến lốc khói thì Hoàng hậu ra lệnh tiễn khách. Các nàng dứt câu chuyện thì Hoàng Phi Ngạo Thiên hét lên:

-“Ngu ngốc! Tổng ngay Thần phi vào lãnh cung cho trẫm. Ngay lập tức!”

Lừa giận của Hoàng Phi Ngạo Thiên làm cho đám cung phi run rẩy không thốt lên lời. Lan phi vừa sợ vừa bàng hoàng nhận ra. Đây là Hoàng thượng công khai ra mặt bên vực Hoàng hậu sao? Thật không thể cam lòng, vì thế nàng vừa run rẩy vừa cố gắng nói:

-“Hoàng thượng, Thần phi là con gái cưng của Hữu Thừa tướng, lại chưa được Hoàng thượng sủng hạnh qua!”.

-

Nàng cũng không muốn Hoàng thượng sủng hạnh Thần phi nhưng nàng lại càng không muốn Hoàng thượng hết lòng vì Hoàng hậu nên nàng mong Hoàng thượng sẽ vì tiếc mỹ nhân mà giữ Thần phi lại. Nếu được như thế nàng cũng đã cho Thần phi một cái ân tình, sau này muốn nàng làm gì cũng dễ dàng hơn. Nhưng mọi sự nào có được như nàng tính toán bởi ánh mắt rét lạnh của Hoàng Phi Ngạo Thiên đang găm vào nàng làm nàng không còn sức mà đứng vững nữa. Thử sát khí đang tỏa ra từ Hoàng thượng kia nàng đã từng nhận thấy khi hân hạnh

lại sau một đêm cuồng hoan do bị nàng chuốc được. Thử sát khí vây nàng trong sự hoảng sợ tột độ. Thử sát khí ngấm dần qua từng tác da, thớ thịt của nàng làm cho nàng sợ hãi khôn cùng vì cảm thấy như sự sống của nàng đang dần trôi đi. Có lẽ cũng giống như 5 năm trước, nếu nàng không phải là con gái của ân sư của hắn thì hắn đã giết nàng rồi. Nàng cúi xuống, vội vàng nói:

-“Là thần thiếp nhiều lời!”

-“Tất cả rút hết đi cho trẫm! Tất cả bị phạt cấm túc ba tháng!”

Nhìn tất cả đám phi tần rút lui bằng tốc độ nhanh nhất, Hoàng Phi Ngạo Thiên thật hận không thể đại khai sát giới đem lũ nữ nhân chúng mắt này đi trảm một lượt. Hừ, Thần phi. Người đứng trước trẫm cho người vào lãnh cung là hạn chế cho người. Trẫm không ban chết mà đày người vào lãnh cung là để người sống không bằng chết. Hừ! Càng nghĩ càng thấy tức giận. Một đám nữ nhân ngu ngốc. Hoàng Phi Ngạo Thiên đoán Dạ Tĩnh đột nhập Hoàng cung đã nghe được những lời Thần phi nói nên đã ra tay với Thần phi và giận dữ đem Dạ Diễm Hương đi. Hắn biết rõ Dạ Tĩnh có bao nhiêu yêu thương Dạ Diễm Hương sao có thể để nàng bị khi dễ. Aii... Nghĩ đến những người của Dạ gia mà hắn từng gặp, đến 10 năm không tra được tung tích của Dạ gia, Hoàng Phi Ngạo Thiên vô cùng sầu não vì chắc chắn không thể nhanh chóng tìm được nàng nếu Dạ gia muốn giấu nàng đi. Lần này hắn phải xuất toàn lực đi tìm nàng thôi. “Diễm Hương, nàng chờ ta nhé. Ta sẽ đến đón nàng nhanh thôi...”

Chương 32

Một ly, một ly lại thêm một ly,... đêm nay không biết Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã uống biết bao nhiêu bình rượu. Nhìn bình rượu khắp phòng hắn cười nở một nụ cười giễu cợt. Chính hắn cũng không biết mình có tư lượng cao đến thế này. Hắn đã uống từng kia rượu mà hắn vẫn không say. Không phải vì người say không bao giờ nhận ra mình say mà hắn biết rõ mình không say. Hắn biết rõ mình vẫn rất tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo bởi hắn vẫn nhận thức rất rõ rằng hắn ở đây uống rượu vì hắn nhớ nàng, hắn nhớ từng nụ cười hờ hững của nàng với mọi người, nhớ từng nụ cười ầm áp của nàng với Phong nhi, nhớ từng lời nói, từng cử chỉ, từng hơi thở của nàng...; rằng nàng đi rồi và hắn không tìm được nàng. Hắn đã xuất toàn lực để tìm nàng nhưng đã qua nửa tháng mà đến cái bóng áo của nàng hắn cũng không tìm thấy. Ở hoàng cung này nàng thật đặc biệt nhưng bước ra khỏi cửa cung nàng lại như hạt cát chìm trong sa mạc không để lại một vết tích nào. Không một điều gì có thể giúp hắn tìm nàng. Nàng đã nói nàng ở Dạ thôn nhưng hắn lại không biết Dạ thôn nằm ở đâu. Hắn biết nàng thích ăn món ăn dân dã, thích lên nóc nhà ngắm trăng nhưng ngoài giang hồ ai lại không như thế. Ngoại hình của nàng lại không xuất sắc, chỉ được coi là thanh tú mà bộ dạng như vậy nơi nào chẳng có. Nàng cứ như vậy mà chìm vào biển người mênh mông. Hắn thật hận bản thân mình không chịu bỏ thời gian thành tâm cùng nàng trò chuyện về gia đình nàng. Như thế ít nhất hắn cũng có thể biết nàng từng sống ở đâu, gia đình nàng gồm những ai, những nơi nàng có thể đi khi rời khỏi hoàng cung. Như thế hắn sẽ không phải tìm nàng một cách mò mẫm như thế này. Hắn thừa nhận hắn đã quá tự mãn khi cho rằng hắn có đủ khả năng để lưu nàng lại, tự mãn rằng nếu nàng có rời đi hắn cũng có thể bắt nàng lại, tự mãn rằng nàng chẳng thể thoát khỏi tay hắn. Giờ thì hắn phải trả giá cho sự tự mãn của mình. Nàng đi thật rồi, có thể do bị bắt đi cũng có thể chính nàng tự nguyện đi. Dù thế nào thì hắn cũng tìm không được nàng. Bỏ cuộc sao? Cứ như vậy để nàng rời khỏi cuộc sống của hắn sao? Hắn sẽ trở lại cuộc sống lạnh lẽo trước khi nàng xuất hiện sao? Không muốn! Hoàng Phủ Ngạo Thiên hắn chưa bao giờ biết hai từ “bỏ cuộc” viết như thế nào. Dù phải đào từng tấc đất, phải mất thời gian bao lâu đi nữa hắn cũng phải tìm thể tử của mình về. Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại uống cạn một ly rượu nữa và thầm hạ quyết tâm: “Dạ Diễm Hương, nàng đợi đó. Dù thế nào ta cũng sẽ mang được nàng trở lại bên ta!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cứ uống hết ly rượu này đến ly rượu khác cầu một cơn say quên đi nỗi nhớ hồng nhan quay quắt nên hắn không hề phát hiện một mùi hương đang nhẹ nhàng lan tỏa vào trong phòng lẫn với mùi rượu. Vì thế hắn nhanh chóng đổ gục xuống bàn mê man mà bỏ lỡ đi thời khắc gặp lại người luôn mong nhớ. Đúng vậy, ngay sau khi Hoàng Phủ Ngạo Thiên gục xuống thì Dạ Diễm Hương tiến vào phòng. Cảm nhận đầu tiên của nàng khi bước vào phòng là “Trời đất, cái tên Hoàng thượng này động kinh gì mà vào phòng nàng uống rượu lại uống nhiều đến mức bình rượu vứt lắt lóc và phòng thì nồng nặc mùi rượu thế này!”. Nàng ngó qua giường nằm không thấy có Hoàng Phủ Phong liên thở phào nhẹ nhõm. Cũng may người này vẫn còn có ý thức làm cha không có đề nghị của mình ngủ trong cái không khí đầy mùi rượu này. Nàng tiến đến bên bàn đỡ lấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên lên giường, cởi quần áo ngoài của hắn để hắn ngủ thoải mái hơn rồi rời đi tìm Hoàng Phủ Phong. Nàng rời đi thật nhanh nên không có biết ngay sau khi cánh cửa khép lại, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thì thầm trong cơn mơ: “Diễm Hương, nàng về rồi thì đừng đi nữa. Ta rất nhớ nàng!”.

Dạ Diễm Hương tiến vào phòng của Hoàng Phủ Phong thì thấy bé đã ngủ nhưng trên mí mắt vẫn vương nước mắt, miệng thì liên tục gọi “mẫu hậu, mẫu hậu...” làm lòng nàng vừa xót xa vừa ngọt ngào. Bé thật sự yêu quý nàng. Thật không uống công nàng thương bé. Nàng nhẹ nhàng đánh thức Hoàng Phủ Phong:

-“Phong nhi, Phong nhi...!”

Hoàng Phủ Phong nghe tiếng gọi liền bật dậy nhìn chằm chằm vào Dạ Diễm Hương rồi như không tin vào mắt mình mà dụi mắt không ngừng. Bé cất tiếng thì thầm như tự nói với mình:

-“Phong nhi lạ nằm mơ thấy mẫu hậu trở về sao? Đêm nào Phong nhi cũng mơ thấy mẫu hậu về nhưng chẳng có khi nào là thật. Mẫu hậu không cần Phong nhi nữa rồi!”

Nghe thấy vậy, Dạ Diễm Hương không nhìn nỗi yêu thương mà ôm Hoàng Phủ Phong vào lòng. Nàng mỉm cười ôn nhu và dịu dàng nói:

-“Phong nhi, mẫu hậu trở về rồi!”

Nàng đẩy bé ra khỏi lòng rồi đặt má bé một nụ hôn.

-“Phong nhi cảm thấy đây có phải là thật không?”

Hoàng Phủ Phong nhào vào lòng Dạ Diễm Hương, ôm chặt lấy nàng mà nghẹn ngào gọi nàng:

-“Mẫu hậu, mẫu hậu...”!

Dạ Diễm Hương vừa ôm bé thật chặt vừa đáp lại từng tiếng gọi của bé:

-“Mẫu hậu ở đây, mẫu hậu ở đây!”

Một lúc lâu sau, bé ngẩng đầu lên nhìn nàng, tay vẫn ôm chặt nàng như sợ buông ra nàng sẽ biến mất ngay lập tức vậy. Bé cất tiếng còn rất nghẹn ngào hỏi nàng:

-“Sao mẩu hậu lại rời đi mà không nói với Phong nhi một lời, lại còn đi lâu như vậy làm Phong nhi tưởng mẩu hậu không cần Phong nhi nữa. Phong nhi thật thương tâm! Phong nhi thật nhớ người.”

Dạ Diễm Hương yêu thương vuốt đầu bé rồi đáp lời:

-“Là Thập cửu cửu mang mẩu hậu rời đi không phải là mẩu hậu muốn đi. Mẩu hậu đã phạt Thập cửu cửu rồi. Phong nhi phải nhớ mẩu hậu không bao giờ không cần Phong nhi. Mẩu hậu luôn yêu Phong nhi. Phong nhi chính là bảo bối của mẩu hậu!”

Hoàng Phủ Phong nghe vậy liền nở một nụ cười vui sướng. Bé vui đầu vào lòng nàng rồi trả lời:

-“Vâng!”

Dạ Diễm Hương ôm bé cùng nằm xuống giường kéo chăn muốn đắp cho hai người. Thật muốn ở lại với bé nhưng lại không được. Nàng đành nói với Hoàng Phủ Phong vẫn đang nằm ở trong lòng mình:

-“Phong nhi, mẩu hậu có chuyện phải rời hoàng cung một thời gian. Con có thể ngoan ngoãn ở lại hoàng cung chờ mẩu hậu trở về được không?”

Hoàng Phủ Phong không giấu được sợ hãi, rời khỏi vòng tay của nàng, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt nàng, nước mắt vừa thu lại lại trào trở ra:

-“Mẩu hậu lại muốn đi, lại muốn bỏ lại Phong nhi...”

-“Phong nhi, ngoan, không khóc. Mẩu hậu thương. Không phải mẩu hậu muốn bỏ lại Phong nhi. Mẩu hậu có việc phải làm ở ngoài cung một thời gian. Thập cửu cửu mang mẩu hậu đi không có nói cho Phong nhi nên giờ mẩu hậu mới đến nói với Phong nhi nè. Không phải là mẩu hậu đi không trở về. Mẩu hậu sẽ trở về với Phong nhi sớm nhất có thể. Vì thế Phong nhi ngoan ngoãn ở lại Hoàng cung học tập thật tốt chờ mẩu hậu về kiểm tra thành quả của con có được không?”

-“Mẩu hậu sẽ trở về thật chứ?”

-“Ừ, mẩu hậu sẽ trở về và còn có quà cho Phong nhi nữa. Một món quà thật đặc biệt!”

-“Phong nhi không cần quà. Phong nhi chỉ muốn mẩu hậu ở bên thôi. Vậy mẩu hậu đi bao lâu?”

-“Có lẽ khoảng hai tuần.”

-“Vậy được. Phong nhi sẽ chờ mẩu hậu.”

-“Phong nhi ngoan. Giờ mẩu hậu hát ru cho con ngủ nhé!”

-“Vâng!”

Nàng bắt đầu hát và khi khúc hát ru kết thúc đôi mắt đen nhánh của Hoàng Phủ Phong vẫn thật thanh tỉnh nhìn nàng không chớp mắt. Đây là thằng bé sợ ngủ đi nàng sẽ đi mà không từ biệt nó sao? Vậy thì đêm nay không ngủ, nàng bồi bé kể chuyện xưa, nói chuyện phiếm vầy. Bé kể cho nàng nghe nửa tháng nàng không có mặt ở trong cung phụ hoàng nói là cho mẩu hậu về thăm nhà, bé nói chẳng biết Thần phi làm gì khiến phụ hoàng tức giận bị đày vào lãnh cung, các phi tần khác thì bị cấm túc, bé nói muốn nghe nàng kể chuyện về thế giới ngoài hoàng cung, bé bày tỏ muốn sau này lớn lên cũng muốn ra khỏi hoàng cung du ngoạn... Dù sao Hoàng Phủ Phong cũng chỉ là một đứa bé gần 6 tuổi nên không chống đỡ được bao lâu liền ngáp ngủ. Dạ Diễm Hương liền nói:

-“Phong nhi, con nên ngủ đi. Khi nào mẩu hậu đi sẽ đánh thức con dậy để từ biệt con có được không? Mẩu hậu hứa đấy!”

-“Mẩu hậu không được thất hứa con mới ngủ.”

Nàng bắt đầu cười, nói:

-“Được!”

Một lần nữa Dạ Diễm Hương lại cất giọng hát ru, lần này Hoàng Phủ Phong dần chìm vào giấc ngủ. Tay bé vẫn ôm chặt lấy nàng nhưng khóe miệng lại có một nụ cười thật ngọt ngào. Nàng đặt một nụ hôn nhẹ nên khóe môi đáng yêu đó và nói thầm bên tai bé:

-“Chúc ngủ ngon, con yêu!”

Trời gần sáng, đến lúc phải rời đi, Dạ Diễm Hương vừa động thân muốn rời khỏi giường thì thấy Hoàng Phủ Phong cũng mở choàng mắt ra. Đôi tay vẫn ôm chặt lấy nàng chưa hề buông ra từ đêm qua của bé đã khiến bé có thể thức dậy khi nàng động dậy. Hoặc có thể nói bé có tính cảnh giác rất cao. Có lẽ những năm tháng sống ở Mỹ cùng với những nguy hiểm rình rập đã rèn luyện tính cảnh giác cao với những cử động quanh mình cho bé. Thở dài một cái, Dạ Diễm Hương ôm lấy Hoàng Phủ Phong, tặng cho bé một nụ hôn lên má rồi nói:

-“Mẫu hậu phải đi. Phong nhi chờ mẫu hậu trở về nhé!”

-“Mẫu hậu không thể không đi sao?”

-“Ai... Lần này là nhị cữu cữu của con gọi mẫu hậu đi, cũng không biết là có việc gì nữa. Phong nhi, con nhớ kỹ này, sau này con có gặp được nhị cữu cữu, nếu có việc, con có thể tin tưởng hoàn toàn vào nhị cữu cữu nhưng con tuyệt đối không được đắc tội với nhị cữu cữu.”

-“Nhị cữu cữu là ai? Tại sao tin tưởng được lại không thể đắc tội ạ?”

-“Nhị cữu cữu của con là nhị ca của mẫu hậu. Nhị cữu cữu con là núi lớn con có thể dựa vào nhưng nếu con đắc tội người, người có rất nhiều biện pháp chinh con sống không bằng chết đó. Phải nhớ kỹ, biết không?”

-“Dạ, con đã biết! Giờ mẫu hậu đi từ biệt phụ hoàng sao?”

-“Hừ?”

-“Phụ hoàng cũng rất nhớ mẫu hậu. Mẫu hậu cũng nên nói cho phụ hoàng biết người có việc phải rời hoàng cung.”

Dạ Diễm Hương mỉm cười nhẹ nhàng không cho lời nói của Hoàng Phủ Phong là thật. Nàng có tài đức gì mà để cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên có mỹ nữ như mây vây quanh thương nhớ. Dù rất ngạc nhiên khi hần không phé ngôi hậu của nàng khi nàng tự tiện rời khỏi hoàng cung nhưng nàng không cho là hần thương tiếc nàng. Nàng vẫn là rất biết phân lượng của mình. Vẫn là đợi nàng trở lại cung xem Hoàng Phủ Ngạo Thiên muốn gì khi giấu giếm việc nàng rời đi. Nàng vuốt đầu Hoàng Phủ Phong lần nữa rồi nói:

-“Phụ hoàng cần nghỉ ngơi để lên triều sớm. Phong nhi nói lại cho phụ hoàng là được rồi!”

Hoàng Phủ Phong ngẫm nghĩ một lát rồi cũng gật đầu:

-“Được. Vậy mẫu hậu đi mau về mau!”

-“Ừ. Trời còn sớm, Phong nhi nên ngủ thêm một chút!”

-“Vâng!”

Nhìn Hoàng Phủ Phong nghe lời nên giường nằm lại, Dạ Diễm Hương đến kéo chăn cho bé, lại hôn bé một cái nữa mới đành lòng rời đi. Hoàng Phủ Phong nhìn ra ngoài cửa thấy ba bóng đen tiến lại gần Dạ Diễm Hương thăm nghĩ là Tiểu Lan tỷ, Tiểu Trúc tỷ và Thập cữu cữu đến đón mẫu hậu đi. Bọn họ võ công cao cường sẽ bảo vệ mẫu hậu an toàn, bé chỉ việc ở hoàng cung chờ mẫu hậu thôi. “Mẫu hậu trở về nhanh nhé. Người đừng quên Phong nhi vẫn đang chờ người!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên từ trong con say tỉnh dậy đã thấy Hoàng Phủ Phong ngồi bên cạnh giường chờ mình. Hần cũng quen với cảnh này rồi. Từ sau khi Dạ Diễm Hương rời đi, sáng nào thằng bé cũng chờ hần rời giường để hỏi có tin tức gì của Dạ Diễm Hương hay không. Nhưng hôm nay thằng bé đặc biệt rạng rỡ chứ không có bộ dáng ủ dột như mọi hôm. Thốt một cái, tim đập chệch đi một nhịp, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhớ lại giấc mơ hần thấy nàng trở về, diu hần về giường ngủ lại đắp chăn cho hần nữa. Phải chăng đó không phải là giấc mơ mà thật sự nàng đã trở lại rồi. Tung chăn lên hần nắm lấy vai của Hoàng Phủ Phong mà kích động hỏi:

-“Phong nhi, có phải mẫu hậu con đã trở lại rồi không?”

Hoàng Phủ Phong cười rạng rỡ nói:

-“Vâng, đêm qua mẫu hậu có trở lại!”

Nghe vậy Hoàng Phủ Ngạo Thiên vội vàng muốn xuống giường:

-“Mẫu hậu con ở đâu, trẫm muốn đi gặp nàng. Nhanh lên, nhanh lên...”.

Nhưng hần còn chưa kịp đặt chân xuống giường đã nghe Hoàng Phủ Phong nói:

-“Nhưng mẫu hậu lại đi rồi. Mẫu hậu dặn con nói lại cho phụ hoàng là người có việc phải làm, tạm thời chưa trở về hoàng cung.”

Tâm trạng vừa mới được kéo lên không được bao lâu của Hoàng Phủ Ngạo Thiên trong nháy mắt liền bị những lời này đẩy trở lại đáy cốc. Hần thần thò ngồi lại trên giường, nàng đã trở về thế nhưng lại chẳng gặp hần một lần đã lại đi rồi. Điều này chứng tỏ trong lòng nàng hần chẳng có chút luyến tiếc nào cả. Hần phải làm sao bây giờ? Hừ, nàng không để hần trong lòng phải không? Vậy thì hần phải bắt nàng trở về để đặt hần vào trong lòng nàng, để nàng toàn tâm toàn ý hướng về hần. Lần này hần nhất định làm được. Nàng trở về thông báo với Phong nhi chứng tỏ nàng thật sự để tâm đến bé. Vậy thì hần còn giữ Phong nhi bên cạnh không sợ nàng không trở lại. Nghĩ thông suốt hần liền hỏi Hoàng Phủ Phong:

-“Phong nhi, nói cho phụ hoàng biết mẫu hậu đã nói những gì với con!”

Hoàng Phủ Phong vui mừng kể lại những gì Dạ Diễm Hương đã nói với bé tối qua. Nghe xong Hoàng Phủ Ngạo Thiên xác định nàng sẽ không đi luôn mà sẽ trở về trong khoảng hai tuần tới. Nàng là đi gặp nhị ca của mình nhưng là để làm gì? Hắn biết nàng và Dạ gia vẫn có một kế hoạch cho một âm mưu nào đó, phải chăng lần này nàng ra ngoài để bắt tay thực hiện? Hắn không cần biết. Nước đến thì đất chặn, binh đến thì tướng đỡ. Hắn không sợ. Bây giờ hắn chỉ muốn nàng trở lại bên hắn, muốn được thấy nàng trong tầm mắt của hắn thôi. Hai tuần chứ gì? Hắn chờ, hắn sẽ chờ nàng! Khi nàng trở lại hắn nhất định bắt nàng bù đắp cho đủ nỗi nhớ hắn bỏ ra!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Sau khi nhận được lá thư thông báo vị trí chính xác nơi ở của Dạ Diễm Hương, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã ba ngày không ngủ không nghỉ không ngừng vô ngựa chạy đến nơi này nhưng hắn không thấy một mồi một chút nào mà chỉ có hưng phấn. Phải hắn rất hưng phấn vì hắn sắp gặp lại nữ nhân trong lòng hắn sau thời gian dài xa cách. Trống rỗng trong lòng hắn do nỗi nhớ mong sẽ thật nhanh được lấp đầy khi hắn gặp nàng. Hắn nghĩ khi thấy được nàng, trước tiên hắn phải ôm nàng thật chặt, phải khâm nàng vào thân thể hắn rồi sẽ đánh cái móng nhỏ của nàng vài cái vì đã đi mà không từ biệt với hắn lại còn chơi cho mắt tích lâu như vậy với hắn. Ừ, nhất định phải trừng phạt nàng một chút vì đã để hắn nhớ mong mòn mỏi như vậy. Còn trừng phạt bằng cách nào thì hắc hắc...nàng sẽ biết khi nằm dưới thân thể hắn. Đó là những gì hắn nghĩ trước khi bước vào tiểu viện nhưng khi hắn bước vào sân của tiểu viện nhỏ này thì bước chân của hắn dừng lại. Hắn nhìn thấy nàng đang ngồi trên tường của tiểu viện, nàng quay lưng lại với hắn và nhìn chăm chăm vào vầng mặt trời đang lặn dần xuống. Hắn không nhìn thấy mặt nàng nhưng cả người nàng toát ra ưu thương nồng đậm, toát ra nỗi cô đơn mênh mông. Hắn chưa bao giờ thấy nàng như vậy cả. Bờ vai nàng run run. Nàng khóc sao? Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy hoảng hốt. Đã có chuyện gì xảy ra với nàng trong thời gian qua sao? Lấy lại tinh thần, Hoàng Phủ Ngạo Thiên dùng khinh công nhẹ nhàng đến bên cạnh Dạ Diễm Hương. Nàng không ngoảnh sang nhìn hắn như thể không phát hiện ra hắn đã đến. Hắn đặt tay lên vai nàng, dịu dàng gọi:

-“Diễm Hương!”.

Lúc này nàng quay sang nhìn hắn. Những gì hắn nhìn thấy làm tim hắn thất lại như thể có một bàn tay bóp chặt trái tim hắn. Hắn thấy hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Đôi mắt nàng bị nước mắt che mờ thật mông lung mờ mịt. Nàng dùng đôi mắt như thể nhìn hắn làm cho hắn cảm thấy thân xác nàng ở đây nhưng linh hồn nàng thì không. Đôi mắt nàng nhìn hắn mà như đang nhìn về một nơi xa xôi nào đó. Nàng còn chìm trong ký ức nào đó mà chưa tỉnh lại. Chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại làm cho nàng trở nên như thế này? Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi dùng giọng nói đặc biệt ôn nhu hỏi:

-“Diễm Hương, nàng sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra? Nàng nói với trẫm, trẫm sẽ giải quyết giúp nàng nên nàng đừng khóc nữa có được không?”.

Nói rồi hắn đẩy nàng ra, rồi vô cùng cẩn thận, vô cùng nhẹ nhàng mà lấy tay lau đi những giọt nước mắt của nàng. Động tác này của hắn đã thành công đánh thức Dạ Diễm Hương từ miền ký ức của mình tỉnh lại. Nước mắt khô lại giúp Dạ Diễm Hương nhìn rõ người đang lau nước mắt cho mình khiến nàng giật mình không thôi. Sao hắn lại có mặt ở đây? Sao hắn lại có thể dịu dàng như thế, ôn nhu thế mà lau nước mắt cho nàng? Nàng là đang nằm mơ à? Nhưng sao nàng lại có giấc mơ kỳ cục thế này được. Nàng cất tiếng còn nghẹn ngào nhưng không giấu nổi sự ngạc nhiên hỏi:

-“Hoàng thượng! Sao người lại có mặt ở đây?”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên ôm lại nàng vào lòng, vẫn giữ giọng êm dịu hỏi:

-“Trước không nói chuyện này, nàng nói cho trẫm nghe xem có chuyện gì mà nàng khóc đến thảm thế này?”.

Dạ Diễm Hương cảm thấy giọng nói của hắn thật ấm áp lại không che dấu sự quan tâm của Hoàng Phủ Ngạo Thiên làm lòng nàng nổi lên những gợn sóng nhỏ. Nàng thấy lòng mình xao xuyến. Có chút gì đó ấm ả, ngọt ngọt chảy vào lòng nàng. Nàng làm sao thế? Sao Hoàng Phủ Ngạo Thiên có thể đem lại cảm giác như thế cho nàng? Hắn sao có thể quan tâm đến nàng được. Hắn là Hoàng Phủ Ngạo Thiên đây nghị kỵ và rất ghét nàng. Chắc là do cảm xúc trước đó làm ảnh hưởng đến nàng rồi. Nàng nhanh chóng áp chế cảm xúc kỳ quặc vừa rồi, đẩy Hoàng Phủ Ngạo Thiên ra và trả lời:

-“Đề Hoàng thượng chê cười rồi! Thiếp không gặp chuyện gì cả!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn đặt tay trên eo nàng, dùng ánh mắt và giọng nói đầy nghi ngờ hỏi:

-“Vậy sao nàng lại khóc thương tâm như vậy?”.

Dạ Diễm Hương không trả lời ngay mà một lần nữa quay lại nhìn vầng thái dương đỏ au của buổi chiều tà kia. Nàng im lặng không nói, hắn cũng rất kiên nhẫn mà im lặng ôm nàng, cùng nàng nhìn ngắm mặt trời lặn. Rồi nàng cũng cất tiếng trả lời cho thắc mắc của hắn:

-“Hôm nay là ngày giỗ của phụ thân ta. Ngày này của 15 năm về trước phụ thân của ta đã qua đời. Ngày này của 15 năm về trước phụ thân ta đã ôm ta ngắm nhìn ông mặt trời đang xuống núi đi ngủ rồi nói với ta về hôn ước của chúng ta. Ngày này của 15 về trước, ông mặt trời đi ngủ và phụ thân ta cũng ngủ chỉ là hôm sau ông mặt trời vẫn thức dậy như bao ngày nhưng phụ thân ta lại không bao giờ tỉnh lại nữa...”.

Nước mắt lại tràn ra khỏi mi của Dạ Diễm Hương. Giọng nói buồn bã cùng những giọt nước mắt của nàng dường như truyền tải đầy đủ cảm xúc buồn thương của nàng cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên làm cho hắn dường như thấu hiểu hết nỗi đau, nỗi buồn của nàng khi mất đi phụ thân. Không nói thêm lời nào, Hoàng Phủ Ngạo Thiên chỉ đơn giản là ôm Dạ Diễm Hương vào lòng dịu dàng vỗ về nàng. Chỉ đơn giản như thế thôi nhưng cũng đủ cho Dạ Diễm Hương chìm sâu trong sự ấm áp của vòng tay hắn, hưởng thụ sự ôn nhu của những cái vỗ về dịu nhẹ. Nàng như quên hết mọi thứ, đưa tay vòng qua eo Hoàng Phủ Ngạo Thiên, ôm chặt lấy hắn để mong nhận được nhiều hơn ấm áp từ hắn, để xoa dịu trái tim của nàng.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên vô cùng kinh hi khi phát hiện ra Dạ Diễm Hương thế nhưng lại vòng tay ôm hắn và càng ngày càng xiết chặt. Nàng là đang chủ động ôm ấp yêu thương với hắn đó. Nàng chấp nhận hắn rồi sao? Ày, trời cũng tối rồi nên có thể bế nàng vào phòng để giải tỏa nỗi nhớ mong của hắn nhỉ? Phòng ngủ của nàng ở chỗ nào?... Hoàng Phủ Ngạo Thiên vừa mới nổi lên ý xấu còn chưa kịp hành động đã cảm nhận một luồng sát khí phát ra từ sau lưng của hắn, sau đó là một tiếng xé gió lao đến phía sau lưng hắn. Nhanh như chớp, Hoàng Phủ Ngạo Thiên ôm Dạ Diễm Hương bay lên né qua một bên. Khi chân hai người vừa chạm đất, bức tường hai người vừa ngồi liền sụp xuống. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy trên một viên gạch có cắm một chiếc phi tiêu vẫn đang rung bần bật. Người sử dụng ám khí này võ công vô cùng cao, nội lực và tốc độ này chỉ có cao thủ hạng nhất mới có được. Còn chưa kịp suy nghĩ gì thêm, một bóng đen đã tấn công Hoàng Phủ Ngạo Thiên, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang định tiếp chiêu nhưng không kịp. Bóng đen đánh về phía hắn nhưng chỉ là hư chiêu mà mục đích chính của bóng đen là Dạ Diễm Hương đang trong ngực hắn. Bị bắt ngờ, Dạ Diễm Hương đã bị bóng đen cướp đi. Bóng đen cướp được Dạ Diễm Hương cũng không rời đi. Lúc này Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã nhìn rõ bóng đen tấn công mình. Đó là một nam nhân mặc đồ đen tuyền. Nam nhân này vô cùng xinh đẹp. Nam nhân lại dùng xinh đẹp để hình dung sao? Đúng thế, không thể dùng từ khác được. Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã gặp qua vô số nữ nhân xinh đẹp nhưng không ai đẹp được bằng nam nhân này. Nhưng nam nhân này không hề ảo là mà tràn đầy hơi thở nam tính. Bộ đồ đen trên người y lại làm y có thêm nét thần bí vô cùng dụ hoặc. Hoàng Phủ Ngạo Thiên sẽ vô cùng thương thức nam nhân này nếu như y không ôm Dạ Diễm Hương mà lại còn dùng ánh mắt vô cùng yêu thương mà vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng. Hắn thấy Dạ Diễm Hương khẽ run lên một cái. Nàng là đang sợ nam nhân này sao? Gần như ngay lập tức Hoàng Phủ Ngạo Thiên quát lên:

- "Hỗn xược! Buông Hoàng Hậu của trẫm ra!"

Đồng thời hắn cũng tung hết mười phần công lực vào chiêu thức đánh về phía nam nhân cản trở kia. Thế nhưng nam nhân kia dường như không thèm để ý đến hắn mà vừa ôm Dạ Diễm Hương vừa tránh chiêu thức của hắn. Đôi mắt, khóe miệng của y còn hiển hiện rõ nụ cười đầy chế giễu như thể Hoàng Phủ Ngạo Thiên không thể nào chạm vào y được vậy. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật sự giận dữ nhưng lại không thể nào chạm vào y. Rút cuộc y là nhân vật nào? Hoàng Phủ Ngạo Thiên vốn rất tự tin vào võ công của mình nhưng gặp phải nam nhân này võ công của hắn lại chỉ như trò mèo. Từ bao giờ trong giang hồ lại xuất hiện nhân vật lợi hại bậc này mà hắn lại không hay biết? Cứ đánh thế này cũng không phải cách. Hắn không muốn nhìn thấy Dạ Diễm Hương bị nam nhân khác ôm. Hoàng Phủ Ngạo Thiên quyết định dồn hết công lực vào một chiêu để mong đổi lấy cơ hội cứu Dạ Diễm Hương ra. Hắn chưa kịp hành động thì nghe Dạ Diễm Hương nói:

- "Nhị ca, đủ rồi! Hoàng thượng xin dừng tay, đây là nhị đường ca của ta".

Dạ Diễm Hương vừa cất tiếng thì nam nhân mặc đồ đen liền không tránh đòn của Hoàng Phủ Ngạo Thiên nữa mà ung dung tiếp chiêu để dừng Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại. Hoàng Phủ Ngạo Thiên sau khi đánh ra một chiêu bị đối phương hóa giải thì cũng nghe được lời Dạ Diễm Hương nói nên không tấn công tiếp nữa. Chỉ là ánh mắt tràn đầy sát khí của Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn không thu lại mà tiếp tục bắn về phía nam nhân vẫn đang ung dung ôm Dạ Diễm Hương mà nụ cười giễu cợt vẫn không tắt trong mắt, trên môi:

- "Nàng nói hắn là nhị đường ca của nàng?"

- "Đúng! Huynh ấy tên là Dạ An"

- "Vậy thì hắn cũng không thể ôm nàng như thế kia được. Nàng mau lại đây với trẫm!"

- "Không thể!".

Đó là do nam nhân tên Dạ An nói. Hoàng Phủ Ngạo Thiên gằn giọng quát:

- "Hỗn xược. Ngươi dám cãi lời trẫm. Trẫm ra lệnh cho ngươi buông nàng ra! Dạ Diễm Hương, nàng mau qua đây với trẫm!"

Dạ An cất giọng giễu cợt:

- "Hừ, trẫm? Trẫm thì sao chứ? Ngươi có bản lĩnh thì cướp nàng qua. Nếu không thì cứ đứng đó mà trẫm này trẫm nọ đi".

Đây tuyệt đối là thách thức Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại phải chấp nhận thực tế là hắn không thắng được nam nhân này. Thẹn quá hóa giận, Hoàng Phủ Ngạo Thiên chỉ có cách nhìn Dạ Diễm Hương mà gằn giọng:

- "Dạ Diễm Hương, nàng còn không qua đây với trẫm. Đừng quên nàng là Hoàng hậu của trẫm!"

Dạ An ném một cái nhìn khinh bỉ vào Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi nhìn xuống muội muội trong lòng mình cười một cái. Dạ Diễm Hương nhận được nụ cười "dịu dàng" của nhị đường ca nhà mình mà nổi hết cả da gà. Nàng khẽ run người một cái. Nụ cười này là nói nếu nàng qua đó nàng nhất định sẽ bị chinh đến chết. Nhị ca là một con sói phức tạp. Vẫn không nên đắc tội với y. Chỉ là vẫn nên để lại mặt mũi cho vị Hoàng thượng đang mặt mũi tối tăm ở đằng kia. Hôm nay gặp phải nhị ca chắc hẳn đã bị đả kích nặng nề. Suy nghĩ như vậy nên nàng đẩy Dạ An ra, thoát khỏi vòng tay của y rồi nói:

- "Hoàng thượng đi đường xa đến đây làm khách mà huynh lại bất lịch sự muốn giết người như vậy sao? Huynh đừng có chối, đến muội còn cảm thấy sát khí của huynh, bức tường kia cũng là chứng cứ rõ ràng đó. Huynh đúng là đồ phá sản, lại hủy đi bức tường viện xinh đẹp kia. Nói cho huynh biết, sáng sớm ngày mai muội muốn thấy nó như chưa từng đổ. Bây giờ huynh hãy tiếp đón Hoàng thượng theo đúng lễ phép tiếp khách của Dạ gia".

Nàng nói xong không nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp đã nhẵn lại của Dạ An mà quay sang nói với Hoàng Phủ Ngạo Thiên:

-"Trông Hoàng thượng có vẻ mệt mỏi rồi. Người vào nhà nghỉ ngơi uống trà một chút. Ta sẽ đi đun nước tắm cho Hoàng thượng. Người tắm xong thì bữa tối cũng sẵn sàng. Chúng ta cùng nhau ăn tối xong rồi sẽ xử lý mọi chuyện sau".

Dạ Diễm Hương nói xong liền cất bước về phía nhà bếp để lại hai nam nhân mắt to trừng mắt nhỏ với nhau. Đúng như vậy một lát, Dạ An mới nở một nụ cười quỷ dị rồi đưa tay làm động tác mời về phía cửa phòng đồng thời cất tiếng:

-"Mời!"

Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy nụ cười đó của Dạ An lại vô duyên vô cớ nổi da gà. Người này tên một chữ "An" lại chẳng cho người ta cảm giác an bình, an lành nào. Dù vậy Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng cất bước vào phòng. Hoàng hậu của hắn nói đúng, hắn phải tắm rửa, ăn cơm, nghỉ ngơi để lấy sức. Hắn cảm thấy muốn mang Hoàng hậu của hắn về không hề dễ dàng. Vẫn là phải có sức khỏe mới tinh táo mà nghĩ ra cách gạt bỏ người nhị cữu ca này mang Hoàng hậu của hắn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Sau khi dùng bữa tối và cùng uống trà, có lẽ vì không muốn nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên nên trở về phòng, cũng có lẽ vì muốn đi xử lý cái tường viện bị đánh đổ, Dạ An đã biến mất khỏi tầm mắt của Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Điều này thật sự làm cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy vui mừng. Hắn cũng không muốn ở chung một chỗ với vị nhị cữu ca này, cảm giác thật không an toàn. Một mình ở chung một chỗ với Dạ Diễm Hương như bây giờ chính là điều hắn muốn. Hắn có rất nhiều điều muốn hỏi nàng cho rõ nhưng hắn còn chưa có kịp mở lời thì nàng đã cất tiếng hỏi hắn:

-"Tại sao Hoàng thượng lại có mặt ở đây? Hoàng thượng có gặp Tiểu Lan và Tiểu Trúc không?". Nàng chưa thể về cung lúc này, không có cách nào về đúng hẹn với Phong nhi, sợ bé nghĩ nàng bỏ lại bé mà khóc thương tâm nên nàng phái Tiểu Lan và Tiểu Trúc trở về hoàng cung xin phép Hoàng Phủ Ngạo Thiên cho đón Phong nhi đến đây ở cùng với nàng vài ngày. Nàng nghĩ Hoàng Phủ Ngạo Thiên không coi trọng Phong nhi, nàng lại hứa sẽ trao toàn bộ đồ cưới của nàng cho hắn sung vào quốc khố và sẽ đưa Phong nhi trở về cung an toàn trong vòng 10 ngày thì hắn sẽ đồng ý để cho Phong nhi đến với nàng. Theo tính toán của nàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai Tiểu Lan và Tiểu Trúc có thể hộ tống Phong nhi đến đây. Nàng rất mong chờ Phong nhi nhưng thế nào nàng cũng không ngờ được người nàng chờ thì đúng là chưa thấy nhưng lại chờ được vị quân vương cao cao tại thượng này hạ giá đến vùng đất hẻo lánh hoang vu này. Phải chăng là hắn vô tình đến đây thì nhìn thấy nàng nên ghé vào? Tức là hắn không có gặp Tiểu Lan, Tiểu Trúc cũng như chưa có đọc lá thư của nàng. Dạ Diễm Hương giật mình có chút hoảng hốt. Nếu thật là như thế thì Phong nhi của nàng làm sao bây giờ? Nghĩ như thế nên Dạ Diễm Hương không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Ngạo Thiên mà mong đợi đáp án của hắn.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn Dạ Diễm Hương phục hồi về mặt thanh nhàn xa cách thấy thật khó chịu. Lúc ăn cơm tối thấy nàng ở chung với Dạ An, hắn mới biết rõ từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến tận bây giờ nàng xa cách hắn như thế nào. Nàng ở bên cạnh Dạ An rất hiền hòa, âm áp, gần gũi. Điều đó không phải được biểu hiện qua hành động rõ ràng nào của nàng mà chỉ đơn giản là không khí tỏa ra ở quanh thân nàng đã cho thấy điều đó. Nàng chỉ ngồi đó, gần Dạ An, sự thân thiết, nhu hòa của nàng đối với Dạ An đã tự nhiên tản ra. Nhưng khi ở chung một chỗ với hắn, không khí quanh thân nàng lại tản ra sự lạnh nhạt, xa cách. Trải qua bữa cơm tối với Dạ An, sự lạnh nhạt và xa cách đó càng được Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm nhận rõ ràng hơn. Đã có một đêm da thịt thân thiết cùng nhau cộng với lúc chiều khi nàng ôm hắn và rơi nước mắt trong lòng hắn, hắn nghĩ nàng đã mở lòng với hắn nhưng lúc này đây nàng lại trở về như lúc ban đầu như chưa có gì thay đổi cả. Điều này làm hắn ghen một cục tức trong bụng còn chưa có phát tiết đầu thế mà nàng còn hỏi hắn với giọng điệu chẳng có chút chào đón sự xuất hiện của hắn. Bực bội trong lòng nên Hoàng Phủ Ngạo Thiên sẵn giọng trả lời:

-"Thế nào, trăm không thể đến đây à? Nàng không chào đón trăm?".

Dạ Diễm hơi ngạc nhiên vì tự nhiên Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại cao giọng như vậy, nhưng nàng cũng không để tâm nhiều mà nhẹ nhàng cười và nói:

-"Không phải như vậy. Nơi nào mà không phải là đất của Thiên tử. Nào có nơi nào Hoàng thượng muốn đến mà không được chứ. Được Hoàng thượng đại giá quang lâm là phúc phận bao đời tích phúc mới được đâu thế nào nói đến chào đón hay không chào đón. Hoàng thượng đến đây ta thật sự là làm ta kinh hãi không thôi".

Hừ, lời nào của nàng mà không phải là lời khách sáo, chẳng có lời là lời thật lòng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang định cất ngang lời nàng để nói mấy câu châm chọc thì đã nghe nàng nói:

-"Nhưng ta đã phái Tiểu Lan và Tiểu Trúc mang thư đến gặp Hoàng thượng. Nay Hoàng thượng ở đây, ta thắc mắc không biết Hoàng thượng đã gặp được 2 nàng chưa?".

Nhắc đến lá thư đó, một bụng tức của Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại đổi thành một bụng dầm dủ đối tượng hắn làm hắn ăn dầm chỉ là đứa bé 5 tuổi. Lá thư đó giải thích Dạ Diễm Hương đang phải giải quyết rắc rối gia đình hiện đang ở nơi này không thể trở về Hoàng cung đúng hẹn với Hoàng Phủ Phong nên muốn hắn cho phép Hoàng Phủ Phong đến với nàng. Nàng hứa hẹn sẽ chăm sóc Hoàng Phủ Phong chu đáo và đưa bé trở về nguyên vẹn trong vòng 10 ngày. Nàng còn nói nếu hắn đồng ý cho Hoàng Phủ Phong đi thì số đồ cưới của nàng sẽ cho hắn sung vào quốc khố không thiếu một rương, một món đồ

nào. Cả lá thư chỉ nói đến Hoàng Phủ Phong, cũng vì Hoàng Phủ Phong mà nàng không tiếc đem số đồ cưới giá trị liên thành đó toàn bộ giao cho hắn. Đây là nàng cố nào coi trọng Hoàng Phủ Phong. Còn hắn thì nàng chẳng thèm hỏi han lấy một câu. Thật sự là uống công hắn nhớ thương nàng trong lúc hành quân, lại còn tức giận đám phi tần vì làm nàng uất ức. Uống công hắn đau khổ vì nàng ra đi, uống công hắn phí bao tâm lực để tìm ra nàng. Dù vậy, hắn cũng gạt bỏ cảm giác không cam lòng để giục ngựa ba ngày ba đêm không ăn không ngủ để đến đây với nàng sớm nhất có thể. Thế mà đáp lại hắn, nàng cũng chỉ hỏi xem hắn có gặp Tiểu Lan và Tiểu Trúc không, thật ra là nàng muốn biết hắn có cho Hoàng Phủ Phong đến đây không đi? Còn hắn có đến đây hay không, vì sao đến đây thì nàng cũng chẳng quan tâm đi. Thờ dài một hồi, Hoàng Phủ Ngạo Thiên trả lời nàng:

-“Trẫm đồng ý điều kiện của nàng viết trong thư. Sáng mai đoàn hộ tống sẽ tới. Dù sao Phong nhi cũng là hoàng tử của trẫm nên ra ngoài phải có nhiều người bảo vệ trẫm mới yên tâm. Đồng người nên đi chậm”.

-“Thật sao? Vậy ta phải đi chuẩn bị vài thứ cho Phong nhi. Hoàng thượng cũng nên nghỉ ngơi sớm”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn Dạ Diễm Hương không hề che giấu sự vui mừng rồi đi mà buồn bực. Nàng... nàng... thật sự không có để hắn trong lòng chỉ là một chút. Lòng bỗng dưng lại thấy chua chát. Nữ nhân này đối với hắn có lẽ thật sự là vô tình đi. Thừa nhận đi Hoàng Phủ Ngạo Thiên, chỉ có mình người nhớ mong nàng, chỉ có mình người tưởng niệm đêm xuân của hai người còn với nàng chỉ là một đêm say rượu, chỉ có mình người đã động tâm với nàng. Điều này với hắn thật sự là khó chấp nhận. Nhưng không chấp nhận thì hắn phải làm sao bây giờ? Hắn phải làm thế nào để bắt được tâm của nàng? Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi rảo bước về phòng riêng của mình. Phòng riêng? Không sai. Chính là phòng riêng. Theo lẽ thường, hắn phải ngủ cùng phòng với Hoàng hậu nhưng từ khi hắn xuất hiện, chỉ cần đến gần Dạ Diễm Hương sẽ bị Dạ An dùng ánh mắt thù hận trừng hắn như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ăn tươi nuốt sống hắn mà hận một nỗi, hắn đánh không thắng được y nên chuyện đồng giường cộng chăn với thế tử là chuyện mộng tưởng. 25 năm sống trên đời, lần đầu tiên nếm trải cảm giác khuất nhục trước người khác thật là không dễ chịu gì. Nhưng đây chỉ là tình trạng tạm thời thôi. Đã biết mình thua kém người thì hắn sẽ tìm mọi cách để nâng cao thực lực của mình một cách nhanh chóng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên hắn không thể đứng dưới hay chịu sự chi phối của người khác. Nhưng trước đó hắn vẫn là phải chịu “chăn đơn gối chiếc”. Aizz...

Trở về phòng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã thấy Ảnh Nhất chờ hắn ở đó. Hắn phát tay ra ý miễn lễ để Ảnh Nhất báo cáo:

-“Bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ nghe được Dạ An nói với Hoàng hậu rằng kế hoạch có thể hoãn nhưng không được bỏ”.

Nghe được điều này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên sửng người lại một chút rồi lại phát tay cho Ảnh Nhất rời đi. Tự rút cho mình một tách trà, Hoàng Phủ Ngạo Thiên vừa uống vừa suy nghĩ. Kế hoạch – hai từ này ngăn cách hắn cùng nàng từ đầu đến giờ nhưng hắn chẳng tìm ra một đầu mối nào, cũng chưa thấy nàng hay những người quanh nàng có một hành động nào khả nghi. Hắn suy nghĩ rất nhiều xem kế hoạch của nàng cùng Dạ gia có thể là gì nhưng tất cả đều đi vào ngõ cụt. Nếu kế hoạch đó là thích sát hắn thì chỉ cần Dạ An ra tay thì hắn không thể không chết. Nếu là muốn điều khiển hắn như một con rối thì chỉ cần Dạ Tĩnh ra tay cho hắn dùng chút thuốc thì hắn không nghi ngờ bản thân sẽ thật sự là một con rối đúng nghĩa. Nếu kế hoạch đó nhắm vào việc đưa người Dạ gia vào triều rồi theo đó mà nâng vị thế của Dạ gia lên thì Dạ Diễm Hương cần phải lấy lòng hắn, bắt tâm hắn nhưng Dạ Diễm Hương từ trước đến giờ tuy luôn cho hắn khuôn mặt tươi cười nhưng rất lạnh nhạt, xa cách, lại chưa bao giờ can thiệp vào bất cứ việc gì trong cung... Hôn nữa, hình như những người Dạ gia này nói về kế hoạch này rất tự nhiên thoải mái không hề sợ người khác biết đến. Hắn nghĩ như thế vì không thể nào Dạ An không phát hiện ra Ảnh Nhất đang nghe lén bọn họ nói chuyện nhưng lại vẫn để Ảnh Nhất về báo cáo cho hắn. Không phải hắn coi thường võ công cùng khả năng ẩn nấp của Ảnh Nhất mà thực sự võ công của Dạ An thực sự quá cao cường. Rút cuộc Dạ gia muốn gì? Dạ Diễm Hương phải làm gì và bao giờ thì nàng ấy ra tay? Trong dĩ vãng, chỉ cần hắn phát hiện mối nguy hiểm thì sẽ tìm mọi cách để diệt trừ mối nguy hại từ trong trứng nước, không hề cho nó có cơ hội này thành mầm mống nhưng lúc này đây biết Hoàng hậu của mình mang trong mình một kế hoạch bí ẩn, hắn lại không nắm chắc về nàng cùng những người quanh nàng mà hắn lại chẳng có suy nghĩ làm tổn thương nàng lấy một chút. Ai bảo nàng là nữ nhân đầu tiên đi vào lòng hắn. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy mọi thứ thật mờ mịt và chẳng biết làm gì. Đặt tách trà xuống, Hoàng Phủ Ngạo Thiên tiến về phía giường ngủ. Hắn nên đi ngủ, sáng mai dậy sớm, tinh thần tỉnh táo, có thể lúc ấy hắn sẽ nghĩ ra được đôi sách nào đó. Do quá mệt mỏi sau 3 ngày ngựa không dừng vó, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mê mị mà không hề biết rằng đêm đó Dạ Diễm Hương đã tiến vào phòng hắn thay hắn đắp chăn và nàng đã ngồi nhìn hắn ngủ bằng cặp mắt vô cùng ôn nhu thật lâu mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cùng Hoàng Phủ Phong đến đây ở cùng nàng cũng đã 7 ngày. 7 ngày này Hoàng Phủ Ngạo Thiên cùng nàng dắt Hoàng Phủ Phong đi leo núi ngắm mặt trời lặn, ra biển ngắm mặt trời lên, thả mỗi câu cá, săn bắt thú rừng, vào bếp làm thức ăn... Hắn cùng nàng và Phong nhi như cả nhà ba người chung sống hòa thuận. Nàng vốn không ghét hắn, chỉ vì không muốn bị kéo vào cạnh tranh đấu trong hậu cung, không muốn trở thành một oán phụ nơi thâm cung nên luôn tận lực lạnh nhạt, xa cách hắn. Dù hắn và nàng đã xảy ra một đêm tình thì mối tư tưởng của người hiện đại thì nó cũng chẳng là gì. Xảy ra chuyện đó rồi sau này nàng rời khỏi Hoàng cung càng thanh thản. Nhưng qua buổi chiều hôm đó, hắn ôm nàng, an ủi nàng. Lòng ngực ấm áp của hắn như truyền hơi ấm cho nàng làm nàng bỗng cảm thấy tham luyến lồng ngực ấy. Nếu không phải nhị ca xen ngang, nàng thật muốn ở mãi đó không rời xa. Có điều gì đó đã nảy mầm trong lòng nàng. Qua 7 ngày này, nàng thấy được sự ôn nhu, sự bao dung của hắn đối với nàng, nàng cũng cảm nhận được tình ý của hắn với nàng. Nàng nhận ra thứ này mầm trong lòng nàng đó là sự rung động của con tim. Sự rung động lớn lên sẽ thành tình yêu. Nhận ra điều này, Dạ Diễm Hương chỉ biết thờ dài bất đắc dĩ. Nam nhân khiến nàng động tâm lại không thể chỉ là của riêng nàng. Nam nhân đó còn có cả một hậu cung chờ hắn mưa móc rải đều. Muốn nàng cùng chung nam nhân với một nữ nhân khác đã là điều không thể nào chứ đừng nói đến cả một đám nữ nhân. Vẫn là nên thu tâm của nàng lại thôi. Dù hắn thật sự có tình ý với nàng thì nàng cũng đành phụ tấm lòng của hắn thôi. Rời xa hắn có lẽ là lựa chọn đúng đắn nhất, các ca ca, đệ đệ cũng muốn nàng rời khỏi Hoàng cung nhưng phải làm sao với Phong nhi? Phong nhi rất yêu quý phụ hoàng, nếu bắt bé sống xa phụ hoàng thì chắc bé sẽ rất khổ sở mà nàng thì không nỡ để bé thương tâm dù chỉ là một chút. Nếu để bé lại Hoàng cung,

nàng lại không yên tâm. Hoàng cung là một cái chảo nhuộm hồng lò, sống ở đó tâm hồn Phong nhi chẳng mấy sẽ bị nhuộm đen, thậm chí còn chẳng biết có sống sót mà lớn lên được không. Hơn nữa, nàng rời đi, Phong nhi chắc cũng sẽ bị tổn thương, thậm chí để lại bóng ma. Nàng phải làm sao mới tốt? Được rồi, chẳng lẽ nàng lại không giữ nổi tâm của mình. Trở về hoàng cung thấy hân oanh oanh yến yến cùng với đám phi tần, nàng sẽ nhanh chóng chán ghét hân thôi. Như thế nàng lại có thể sống cùng Phong nhi một cách tiêu dao như lúc nàng chưa bị hân đã động. Nàng sẽ sống trong cung, bảo hộ Phong nhi cho đến lúc bé trưởng thành, đảm đương được mọi việc mới rời đi Hoàng cung là được. Có quyết định của mình, Dạ Diễm Hương chuyên tâm vào nấu bữa tối. Hôm nay là ngày các vị ca ca, đệ đệ trở về, nàng phải nấu một bữa ăn thịnh soạn tẩy trần cho họ mới được.

Sau khi quyết định biết đến đâu tính đến đó, Hoàng Phủ Ngạo Thiên hoàn toàn thả lỏng cùng với Dạ Diễm Hương và Hoàng Phủ Phong trải qua cuộc sống dân dã vô ưu. Đây là 7 ngày nhàn nhã và vô tư nhất trong cuộc đời hân. 7 ngày hân bỏ hết những toan tính, mưu mô, trách nhiệm ra khỏi đầu. Hân cùng nữ nhân hân yêu và nhi tử cùng nhau làm rất nhiều thứ. Hân thấy trái tim mình đầy ắp những cảm xúc xa lạ: hạnh phúc, vui vẻ, thỏa mãn. Hân muốn những ngày này kéo dài mãi mãi. Trải qua 7 ngày kề sát bên nhau, đôi lúc hân sẽ bất chợt cảm nhận được một chút tình ý từ Dạ Diễm Hương nhưng tình ý của nàng như tia chớp lóe lên lại biến mất ngay làm hân bất ngờ nắm được nhưng lại không dám chắc chắn. Đôi khi hân lại thấy nàng như đang rời rắm vấn đề gì đó. Phải chăng nàng cũng động tâm với hân và nàng đang rời rắm giữa hân và kế hoạch của gia tộc? Phải chăng nàng đang lựa chọn? Nàng sẽ lựa chọn hân chứ? Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn về Hoàng Phủ Phong đang nủu chân Dạ An đôi hân dạy dỗ cho bé mà suy nghĩ. Hân thấy nàng đối xử với Phong nhi rất thật tâm nên nàng cũng sẽ không làm tổn hại đến phụ hoàng của bé đâu nhỉ? Nghĩ như vậy bỗng hân cảm thấy nàng sẽ lựa chọn ở bên hân thay vì cái kế hoạch chết tiệt kia là rất có khả năng. Chuyện này là chuyện đáng mừng a!

-“Các đệ đã về rồi!”

Tiếng Dạ An cất lên cất ngang suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Hân nhìn về phía cổng viện thì thấy một một vài nam nhân bộ dáng phong trần mệt mỏi đang tiến vào. Những nam nhân này đồng thanh mở miệng chào hỏi Dạ An:

-“Nhị ca, đệ về rồi!”

Sau khi Dạ An gật đầu thì tất cả ngồi xuống bàn tự rót trà cho mình. Hoàng Phủ Ngạo Thiên vốn thắc mắc tại sao hôm nay Dạ Diễm Hương lại bày hai bàn trà ra sân thì giờ đã hiểu. Chỉ là đám người này sao không một ai để ý hân đang ngồi đây mà chỉ lần lượt thờ dài. Hân phải thừa nhận rằng tiếp xúc với người của Dạ gia, sự tự tôn của hân bị đã kích nặng nề. Thiên tử là trong mắt người Dạ gia lại như không khí vậy. Nhìn nhưng người này thờ dài, Dạ An cũng thờ dài rồi nói:

-“Được rồi. Đợi đại ca trở về xem sao vậy. Các đệ trước đi tắm rồi còn ăn tối”.

Một đám nam nhân cứ như vậy tản đi để lại một mình Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngồi đó làm hân tự dưng lại cảm thấy có chút cô đơn. Gấp quỳ! Có phải gần đây hân sống vô lo vô nghĩ mà trở nên yếu đuối không, có phải bị Dạ Diễm Hương lây nhiễm cảm xúc của nữ nhân. Lắc mạnh đầu, đẩy đi những suy nghĩ vẩn vơ, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng bước về phòng đi tắm để còn thưởng thức bữa tối do Dạ Diễm Hương làm. Hân nhận thấy trù nghệ của nàng thật sự tốt lắm. Lúc hân nằm thức ăn nàng nấu ăn ở trong cung không có được tốt như vậy. Có phải trong thời gian nàng ra khỏi cung đã gặp được cao nhân chỉ điểm nâng cao trù nghệ? Có lẽ đi.

Lúc Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngồi vào bàn ăn thì thật ngạc nhiên không thôi. Một đám nam nhân phong trần có vài phần lệch thếch, sau khi tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo gọn gàng để lộ diện mạo thật sự của mình làm cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên là một nam nhân cũng phải lóa mắt. Không có ai vượt được vẻ đẹp yêu nghiệt của Dạ An nhưng không một ai không mỹ. Mỗi người lại mỹ một kiểu. Có người lạnh lùng, có người trẻ con, có người giàu hoạt, có người thâm trầm, có người sáng lạn... Nhìn những người được gọi là đường ca, đường đệ của Dạ Diễm Hương, Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật không nhìn được nhìn Dạ Diễm Hương nhiều thêm vài cái. Huynh đệ của nàng đều đẹp đến không tưởng mà sao diện mạo nàng lại bình thường như vậy? Nàng có phải hay không dịch dung?

Dạ Diễm Hương ngồi xuống bàn ăn thì bắt đầu giới thiệu tên của các đường ca, đường đệ của nàng với Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng kéo hân ra khỏi suy nghĩ về dung mạo của mấy người trước mắt này. Khi mấy người họ biết hân là Hoàng thượng, ánh mắt đồng loạt lóe lên ánh sáng quý dị làm cho hân dưng hết lông tơ, nổi hết da gà. Nhưng sau đó họ lại nhanh chóng bình thường trở lại mời hân uống rượu. Kết quả của bữa cơm hôm đó là Hoàng Phủ Ngạo Thiên say không biết trời đất là gì? Lần đầu tiên hân không hề biết mình trở về phòng mình như thế nào. Lúc này nếu có ai đó muốn giết hân thì thật dễ như trở bàn tay. Chưa bao giờ Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại mất hết cảnh giác như lúc này.

Tiếng kim loại va chạm khanh khách chói tai đánh thức Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Hân xoa xoa thái dương để làm dịu cơn đau đầu do uống quá nhiều rượu hôm qua. Chưa kịp để hân tỉnh táo lại, một bóng đen phá cửa vào, rồi bịch một cái trước giường hân. Hoàng Phủ Ngạo Thiên giật mình. Đó là một người áo đen thân bê bê mắt không biết là đã chết hay chỉ ngất xỉu. Đã có chuyện gì xảy ra? Không kịp mặc thêm gì, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cứ để nguyên quần áo ngủ chạy ra khỏi phòng ngủ. Cảnh tượng diễn ra trong sân làm hân sửng sốt. Mấy người Dạ gia đang đánh nhau với một đám người áo đen. Điều này cũng không có gì. Điều làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên sửng sốt đến hoảng sợ là võ công của mấy huynh đệ Dạ gia. Mấy người này tay đều cầm kiếm chém giết địch nhân với tốc độ và sức mạnh kinh người. Rất rõ ràng mắt người này võ công đều vượt xa hân. Rất nhanh chóng đám người áo đen bị xử lý hết mà một chéo áo của huynh đệ Dạ gia cũng không nhận một cái, một giọt máu cũng không vương trên người. Tất cả đồng loạt thu kiếm rồi dắt vào thắt lưng. Tất cả đều là nhuyễn kiếm. Một người trong số họ phát hiện ra hân liền nói với hân:

-“Chỗ này không thể ở nữa, Hoàng thượng mau mặc quần áo vào rồi cùng chúng ta đi thôi!”.

Nói rồi mấy người Dạ gia đều trở về phòng mình thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên xoay người cứng ngắc đi trở lại phòng mình, nhìn chằm chằm vào thi thể người áo đen mà chưa hết khiếp sợ. Đây, Dạ gia này là như thế nào? Tài lực khổng lồ là không phải bàn đến nữa. Nhưng nhân lực bậc này thì thật quá khủng khiếp rồi. Chỉ một mình Dạ An đã là nỗi uy hiếp không nhỏ với hân mà mấy người kia võ công cũng không kém Dạ An là bao. Họ lại còn rất trẻ, nếu bằng tuổi Dạ An thì có thể còn vượt cả Dạ An. Đây cũng chưa phải là tất cả số người của Dạ gia. Những người mà hân chưa biết võ công chắc cũng không thể tệ. Một gia tộc có tài lực, nhân lực bậc này tại sao lại không có một dấu vết nào? Một gia tộc bậc này muốn hoàng quyền của hân cần gì phải kế hoạch mà chỉ cần đánh thẳng vào hoàng cung, hân cũng không thể không dâng ngai vị. Dù cay đắng nhưng chứng kiến một màn hôm nay hân phải thừa nhận điều đó. Thế nhưng họ lại có một kế hoạch mà kế hoạch đó lại hướng về hân. Mồ hôi lạnh chảy ra ướt đầm

người Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Dạ gia... Dạ gia... Họ là ai? Họ muốn gì?... Trăm ngàn suy nghĩ ngổn ngang luân chuyển trong đầu Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhưng chỉ làm hần rối càng thêm rối!

Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn xà nhà, rồi nở một nụ cười tự giễu, hần cảm thấy mọi thứ thật hoang đường, thật nực cười. Hơn 20 năm sống trên đời, đến hôm nay Hoàng Phủ Ngạo Thiên mới biết chính mình có bao nhiêu hoang đường, có bao nhiêu nực cười. Tiền tài, quyền lực, dung mạo, võ công... tất cả những gì mà hần có để lấy làm kiêu ngạo trong 25 năm qua giờ lại chính là những thứ làm cho hần trở nên hoang đường, trở nên nực cười. Hơn 20 năm sống kiêu ngạo không để người nào vào mắt, luôn coi mình là người trên, luôn cho rằng mình luôn nắm giữ mọi người, mọi vật trong tầm kiểm soát của mình, tùy ý mình chơi đùa mọi thứ. Mà nay hần phát hiện ra tất cả đều là hần tự cho là đúng. Một Dạ gia như thế tồn tại mà hần đâu có biết đến, không biết còn biết bao nhiêu gia tộc như Dạ gia ở ngoài kia nữa. Nay biết đến Dạ gia, lại biết họ có kế hoạch hướng vào hần nhưng hần có thể làm gì? Tài lực, nhân lực không bằng người ta thì hần có thể làm gì? Chẳng lẽ cứ để họ đạt được mục đích dễ dàng như vậy ư? Đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên giật mình. Hần nhìn xuống thì thấy lòng bàn tay đã chảy máu. Không biết từ lúc nào hần đã nắm chặt tay khiến móng tay đâm vào lòng bàn tay gây chảy máu. Nhưng cơn đau này làm cho hần tỉnh táo lại. Hần không thể để Dạ gia tự tung tự tác làm điều mình muốn được. Dù không bằng người hần cũng phải cố gắng làm gì đó, biết đâu sẽ có kỳ tích. Trước hết hần phải mang Dạ Diễm Hương về cung đã, không chỉ vì lòng riêng mà rất có thể nàng chính là con cờ chủ lực, để Dạ gia giữ nàng không bằng mình giữ bên người. Trở về cung hần sẽ suy tính mọi việc rõ ràng hơn. Đã có quyết định, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhanh chóng bước ra cửa tìm Dạ Diễm Hương. Hần nhớ lúc mấy người kia đánh nhau, hần không hề thấy bóng dáng của nàng cùng Hoàng Phủ Phong. Không biết các nàng đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Khi Hoàng Phủ Ngạo Thiên tìm thấy Dạ Diễm Hương cùng Hoàng Phủ Phong bên bờ sông là lúc hai người đang câu cá. Một lớn, một nhỏ ngồi im như hai pho tượng bên bờ sông thể hiện một sự kiên nhẫn đáng nể. Chỉ một đoạn thời gian ngắn cùng sống chung ở đây nhưng hần nhận ra Dạ Diễm Hương dạy Hoàng Phủ Phong rất nhiều đạo lý làm người qua các câu chuyện, các trò chơi, thậm chí là những hành động nhỏ trong cuộc sống hàng ngày. Nàng thật sự rất tận tâm dạy dỗ đứa nhỏ. Hai người này sáng sớm đã ngồi ở đây chắc không biết ở biệt viện đã xảy ra chuyện. Hoàng Phủ Ngạo Thiên định cất tiếng gọi hai người thì thấy Dạ Thành cũng đang tiến về phía Dạ Diễm Hương từ một hướng khác. Theo sau là Dạ Thành là một cô nương nhỏ nhắn. Cô nương đó âm thầm cúi đầu đi theo từng bước chân của Dạ Thành trông như nàng dâu nhỏ bị uất ức vậy. Dạ Thành lên tiếng:

-“Hương nhi, sao muội còn ở đây?”.

Dạ Diễm Hương quay đầu lại nhìn thấy là Dạ Thành thì đứng dậy đi về phía y rồi cười mà đáp:

-“Muội đang chờ đại ca”.

Nàng ngắm nhìn cô nương phía sau đại ca, thấy nàng ta vì không nhìn đường đi, Dạ Thành lại đột ngột đứng lại làm nàng ta va vào tấm lưng vững chãi của Dạ Thành, nàng ta lập tức lấy tay xoa xoa cái mũi bị đau, đôi môi anh đào nhỏ nhắn chu lên nhưng lại không dám nói một câu kháng nghị, bộ dáng vô cùng đáng yêu. Dạ Diễm Hương thấy như vậy không nịn được mà reu ghẹo:

-“Nhiều người tìm nhiều ngày như vậy mà lại chỉ có đại ca tìm được người. Nay chắc phải nói đến hai từ “duyên phận” có đúng không đại tẩu?”.

Hai từ “đại tẩu”, Dạ Diễm Hương nói đặc biệt nhấn mạnh. Cô nương kia nghe thấy đột nhiên lại đỏ mặt lên, đôi môi lại chu lên như hờn dỗi lại như làm nũng, len lén liếc nhìn Dạ Thành rồi nhỏ giọng nói:

-“Ôi này, người ta còn chưa gả cho hần đâu?”.

Dạ Thành nghe thấy thì quắc mắt nhìn nàng ta:

-“Nàng còn dám nói”.

Cô nương này lập tức trở lại bộ dáng nàng dâu nhỏ nghe lời. Dạ Diễm Hương thấy đại ca nhà mình dường như có xu hướng sẽ thực hiện bài giáo huấn nữ nhân nhà mình ngay tại đây liền lên tiếng cắt đứt lời nói của Dạ Thành:

-“Đại ca muốn giáo huấn đại tẩu thì hai người về phòng đóng cửa bảo nhau đi. Mọi người đã xử lý sạch sẽ đám người phiền phức đó rồi. Cũng nên trở về thôi. Các vị thúc bá chắc đang mong chờ lắm”.

-“Đại ca! Hương nhi!”

Dạ Diễm Hương vừa dứt lời thì đám huynh đệ Dạ gia cũng vừa đến đây. Người nào người nấy đều tiến đến lên ôm đại ca nhà mình một cái, tiện thể lại tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn cô nương đằng sau đại ca một cái làm cho cô nương ấy không nịn được ngượng ngùng đỏ mặt. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn thấy cảnh này cảm thấy có chút hâm mộ. Tình cảm của anh em Dạ gia rất tốt, không như hần phải đập lên xương máu của huynh đệ để giành sự sống và quyền lợi. Dạ Thành cũng lần lượt ôm trả huynh đệ nhà mình rồi nói:

-“Các đệ vất vả rồi! Chuyện giờ đã xong, gọi tất cả trở về đi. Ta muốn tổ chức hôn lễ và cho Dạ Tuyên vào gia phả”.

Huỳnh đệ Dạ gia rồi rít gật đầu nói “Nên thế, nên thế!”.

Dạ Thành nói chuyện với huỳnh đệ nhà mình xong thì tiến lên trước mặt Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Trước đây, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không ưa Dạ Thành vì hắn có vị trí không nhỏ trong lòng Dạ Diễm Hương, lại luôn có những hành động thân mật vượt qua lễ giáo với nàng nhưng trong thời sống ở đây với những người Dạ gia, hắn phát hiện ra mỗi người trong Dạ gia đều là không thể thay thế đối với Dạ Diễm Hương và mỗi người lại có một biểu hiện thân mật với nàng một cách rất tự nhiên mà không hề xem trọng lễ giáo. Ví dụ như Tam ca của nàng trước khi đi ngủ sẽ ôm nàng nói “chúc ngủ ngon!”, bát đệ của nàng ngủ dậy sẽ thơm má nàng một cái nói “chào buổi sáng!”, Tứ ca trước khi ngồi vào bàn ăn sẽ ném thứ thức ăn trong bát của nàng... Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật không hiểu những con người này lớn lên như thế nào và gia tộc như thế nào có thể dạy dỗ ra họ. Đáng hận là nhìn thấy những hành động đáng ghét đó của họ mà hắn không có năng lực để ngăn. Nhìn Dạ Thành đến trước mặt mình, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy nổi chán nản dâng lên nên cũng không mở lời trước, chỉ đợi xem Dạ Thành muốn nói gì với mình.

Dạ Thành lên tiếng:

-“Hoàng thượng hãy theo chúng ta đến Dạ thôn đi!”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cùng huỳnh đệ Dạ gia đều giật mình. Dạ Thành (đại ca) có ý gì? Còn chưa có ai nói lên thắc mắc của mình thì đã nghe Dạ Thành nói tiếp:

-“Các đệ đều biết Hương nhi có kế hoạch sau khi trao trinh tiết ra, nếu bị các thế lực trong cung hại thì sẽ già chết đề rồi khỏi hoàng cung đúng không?”.

Các huỳnh đệ Dạ gia đều gật đầu. Cửu đệ Dạ gia – Dạ Vũ còn nói thêm:

-“Kế hoạch ban đầu là: Hương tỷ làm Hoàng hậu, trao ra trinh tiết coi như là thực hiện đúng hôn ước, nếu tỷ bị thế lực trong cung hại chết, thì nhân cơ hội rời khỏi hoàng cung. Hương tỷ bị hại chết chứng tỏ hắc (Cửu đệ Dạ gia chỉ vào Hoàng Phủ Ngạo Thiên) hoàn toàn không có khả năng bảo vệ tỷ ấy. Tỷ ấy rời khỏi đó cũng không coi là bội ước hay bội tình bạc nghĩa. Chúng ta đều thấy kế hoạch cũng được, vừa thành toàn ước nguyện của Tiểu thúc vừa có thể đem Hương tỷ nhanh chóng tránh xa nơi máu tanh như hoàng cung. Nhưng Hương tỷ thật sự lè mề. Kế hoạch đơn giản vậy mà mãi không thực hiện. Cũng chỉ là ngủ một tối với nam nhân mà cũng phải đợi Tình đệ hạ thuốc trong rượu mới thành công. Ba lần bốn lượt mọi người giục thực hiện kế hoạch thì đều chần chừ vì tiểu tử đó...” (chỉ đến Hoàng Phủ Phong đã tiến lên nắm thật chặt tay của Dạ Diễm Hương khi nghe đến nàng có kế hoạch rời khỏi Hoàng cung).

-“Tỷ chỉ việc dứt khoát mang tiểu tử đó theo cùng là được rồi mà. Dạ gia sẽ yêu thương tiểu tử đó mà”.

Dạ Vũ dứt lời thì các huỳnh đệ còn lại cũng thi nhau phụ họa đồng ý. Dạ Thành phát tay để mọi người im lặng rồi nói tiếp với Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã sững người đứng đó từ khi Cửu đệ Dạ gia bắt đầu mở lời.

-“Kế hoạch ban đầu Hương nhi vạch ra đúng như những lời Dạ Vũ vừa nói. Nhưng Hương nhi đã gấp và yêu thương nhi tử của Hoàng thượng như con đẻ của mình vì vậy muội ấy muốn thay đổi kế hoạch. Muội ấy muốn ở lại hoàng cung để bảo hộ Phong nhi. Vì vậy hôm nay ta muốn nói rõ ràng với Hoàng thượng. Hương nhi quyết định ở lại trong cung thì chúng ta sẽ không phản đối. (Huỳnh đệ Dạ gia đồng loạt gật đầu) nhưng chúng ta cũng muốn đảm bảo Hương nhi an toàn tuyệt đối. Ta cùng các huỳnh đệ không tiện cũng như không muốn ra vào hoàng cung nên ta muốn Hoàng thượng dùng toàn lực bảo vệ muội ấy. Nếu Hoàng thượng chịu nhận lời bảo hộ muội ấy, Dạ gia chúng ta sẽ giúp Hoàng thượng nâng cao võ công. Võ công của Hoàng thượng bây giờ quá yếu, chỉ có thể so với đám cao thủ võ lâm nhưng lại không thể so với những cao nhân lãnh đời. Hoàng thượng nghĩ sao?”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn Dạ Diễm Hương không chớp mắt. Những lời nói của Dạ Vũ như tiếng sét không thương tiếc đánh vào đầu Hoàng Phủ Ngạo Thiên làm cho hắn chết lặng. Nếu hắn không hiểu lắm thì cái kế hoạch mà từ lúc ban đầu hắn nghe đến rồi hắn nghi ngờ nàng, rồi hắn trầm đặng nghìn cay tìm hiểu cũng tìm hiểu không ra được manh mối để rồi hắn lo lắng, để rồi hắn không dám trao trọn tình cảm của hắn cho nàng dù đã động tâm, cái kế hoạch hắn cho rằng là một kế hoạch kinh thiên động địa mục đích thay đổi triều đại hay gì đó đại loại như thế lại chỉ là cái kế hoạch rời khỏi hoàng cung vì nàng không muốn gả cho hắn, không muốn sống trong hoàng cung. Những lời nàng ấy nói với hắn từ khi vào cung chưa có câu nào là giả chỉ là hắn không tin nàng nói thật rồi tự đẩy mình vào nghi ngờ nông lung. Hắn đã tự cho mình là đúng, tự làm khó mình. Tất cả những gì hắn nghĩ, hắn làm, những gì hắn lo sợ trước đây hóa ra lại chỉ ra huyền cảnh do tính đa nghi của chính hắn vẽ ra. Thật sự là như thế sao? Hắn không nhận được hỏi Dạ Thành:

-“Ta biết nàng muốn thực hiện một kế hoạch. Kế hoạch đó thật sự như các người nói sao? Không phải các người muốn soán ngôi đoạt vị gì đó...”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói đến đây, huỳnh đệ Dạ gia đồng loạt cất tiếng cười vang:

-“Ha...Ha...Ha...Thật buồn cười nha! Soán ngôi đoạt vị! Ha...Ha...Ha...Hương nhi (Hương tỷ) làm gì mà lại đề cho hắn nghĩ ra như thế?”

Dạ An nở nụ gian xảo nói:

-“Thời gian vừa rồi chắc người đề phòng Hương nhi và chúng ta nhỉ? Người vất vả rồi!”.

Dạ Thành sau khi cười đủ, cũng thấy đã xem đủ khuôn mặt tái mét của Hoàng Phủ Ngạo Thiên thì nói:

-“Hoàng thượng quá đa nghi rồi. Hôm nay Dạ Thành ta đại diện Dạ gia khẳng định với Hoàng thượng không có một người Dạ gia nào ham muốn ngai vàng của Ngài, càng không có ai muốn bước chân vào chốn hoàng cung đầy máu tanh không có tình người ấy. Người của Dạ gia đều là hùng ung thích bay lượn tự do giữa trời hơn là bị nhốt trong lồng son hoa lệ. Ta nói cho Hoàng thượng biết tiền tài Dạ gia có, nhân lực Dạ gia hùng hậu, quyền lực chúng

ta cần cũng có đủ rồi không cần phải tham đến ngại vị của Hoàng thượng nữa. Hoàng thượng có thể hoàn toàn an tâm về Dạ gia”.

Huynh đệ Dạ gia không có một người nào phản đối lời của Dạ Thành. Nghe lời của Dạ An, nhìn thẳng vào mắt y, hẳn thấy được ánh mắt kiên định, ánh mắt chỉ có ở người đỉnh thiên lập địa, một lời nói ra tựa chuông đỉnh. Hoàng Phủ Ngao Thiên tin Dạ An nói thật. Nở một nụ cười tự giễu, nắm chặt hai bàn tay, Hoàng Phủ Ngao Thiên kiên quyết ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Thành nói:

-“Ta muốn mạnh hơn, người hãy giúp ta. Ta muốn có đủ sức mạnh để bảo vệ Diễm Hương”. Đúng, nếu đã gỡ bỏ nghi ngờ, giờ việc hấn cần làm là nâng cao võ công của bản thân. Hấn phải có thực lực mới có thể nói đến những chuyện khác.

Lúc này Hoàng Phủ Ngao Thiên lại nhìn vào Dạ Diễm Hương nói, nghiêm túc nói:

-“Ta thật lòng muốn bảo vệ Diễm Hương nên mới muốn mình mạnh hơn chứ không phải chỉ vì muốn mạnh mà phải bảo vệ nàng”.

Thấy Hoàng Phủ Ngao Thiên không xưng “trẫm”, khi nói trong ánh mắt không có chút giả dối nào, Dạ Thành cũng thấy giật mình rồi lại như hiểu ra cái gì đó. Y liếc nhìn Dạ An một chút, thấy trong mắt Dạ An có một tia quý dị chớp lên rồi nhanh chóng biến mất, Dạ Thành cũng không phúc hậu mà nở một nụ cười không giấu được nét gian tà, vỗ vai Hoàng Phủ Ngao Thiên:

-“Được! Chúng ta cùng đến Dạ gia!”.

Ánh mắt của Dạ An, nụ cười của Dạ Thành đều lọt vào mắt của huynh đệ Dạ gia. Mấy người không hẹn nhau mà cùng thấy da đầu run lên, trong lòng đồng loạt điểm cho Hoàng Phủ Ngao Thiên vài ngón nắn: “Hoàng Phủ Ngao Thiên, người tự cầu phúc a!”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Vì có trẻ nhỏ nên đoàn người trở về Dạ gia đi rất chậm rãi. Hoàng Phủ Ngao Thiên rút cục cũng biết được Dạ Diễm Hương nói nàng cùng huynh đệ Dạ gia phải giải quyết việc nhà là việc gì. Hóa ra cách đây 2 năm, Dạ Thành đã quen biết và yêu thương Hoàng Mộng nhưng vị cô nương này lại là thân nữ của Hoàng gia – một gia tộc lãnh đời. Thân nữ của Hoàng gia vốn không được động tư tình, suốt đời phải giữ thân xử nữ nếu làm trái sẽ bị xử tử. Cô nương Hoàng Mộng này không chỉ yêu Dạ Thành mà còn có mang với y. Lúc gặp gỡ, Hoàng Mộng cũng chỉ biết Dạ Thành là một người không có tiếng tăm trong giang hồ, Dạ gia cũng chẳng được ai biết đến nên nàng ta sợ Hoàng gia sẽ giết hại Dạ Thành cùng Dạ gia, cũng như sẽ giết hại đứa bé trong bụng nàng ta. Vì thế nàng ấy sử dụng khả năng bí mật của mình sửa lại ký ức của Dạ Thành, làm cho Dạ Thành chỉ nhớ mình đã đi du ngoạn 2 năm, hoàn toàn quên việc đã từng quen biết và có một đoạn tình cảm với nàng ấy. Hoàng Mộng vừa trốn tránh Hoàng gia, vừa sinh con và nuôi dưỡng đứa trẻ. Do sử dụng năng lực nhiều lần khiến những người Hoàng gia lùng bắt được nàng quên đi việc đã từng gặp nàng khiến cho một lần Hoàng Mộng mất sức mà ngất xỉu, Lục ca Dạ gia – Dạ Tuấn vừa vặn cứu được. Dạ Tuấn đưa Hoàng Mộng về nơi nàng trú ngụ thì thấy được Dạ Vân, ngay lập tức nhận ra đây là đứa trẻ Dạ gia vì đứa trẻ này không chỉ có bộ dáng giống Dạ Thành mà trên người cũng có dấu hiệu đặc thù của người Dạ gia. Ngay lập tức, Dạ Tuấn đã truy hỏi Hoàng Mộng. Hoàng Mộng vô cùng sợ hãi khi biết ân nhân của mình lại là huynh đệ của Dạ Thành, sợ Dạ Tuấn trở về sẽ tiết lộ chuyện của mình với Dạ Thành, gây nguy hiểm cho Dạ Thành liền liều chết thi triển năng lực mong Dạ Tuấn sẽ như những người khác mà quên đi chuyện này. Hoàng Mộng nhanh chóng đem Dạ Vân tiếp tục chạy trốn. Nào ngờ Dạ Tuấn trời sinh ý chí đã mạnh mẽ nên có khả năng chống lại thuật mê hoặc tâm trí của Hoàng Mộng nên chỉ đơn giản là bị ngất đi một lúc, sau khi tỉnh lại vẫn nhớ mọi chuyện. Dạ Tuấn ngay lập tức truyền tin về Dạ gia. Người Dạ gia nhận được tin báo thì ngay lập tức tản ra bốn phương tám hướng tìm hai mẹ con Hoàng Mộng. Hoàng Mộng đứng là người có khả năng không nhỏ khi liên tục tránh được tai mắt của Dạ gia cùng Hoàng gia một thời gian dài. Cho đến hôm trước thì bị Dạ Thành tìm được. Những kẻ áo đen hôm trước tấn công bọn họ ở biệt viện chính là người của Hoàng gia. Biết được thực lực của Dạ gia không sợ chống đối với người của Hoàng gia, dĩ nhiên Hoàng Mộng có thể đường đường chính chính ở bên Dạ Thành. Chuyện này trở về Dạ gia, hai người sẽ thành thân và cho Dạ Vân nhập vào gia phả Dạ gia. Hoàng Mộng vì không tin tưởng Dạ Thành, lại dám sửa chữa ký ức của Dạ Thành đã bị y giáo huấn không nhỏ. Còn giáo huấn như thế nào cũng chỉ có hai người họ biết. Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng không quan tâm chuyện này. Việc hấn quan tâm lúc này là làm sao để tăng cường thực lực của mình. Tuy nói Dạ gia sẽ giúp hấn nhưng hấn rất tò mò họ sẽ giúp như thế nào? Lại nói tại sao người Dạ gia ai cũng có võ công kinh người như thế, phải chăng họ có võ công bí thuật?

Đoàn người chậm rãi đi đã được 4 ngày, nghe nói là đã được nửa đường, thì đến trấn nhỏ này. Mọi người quyết định nghỉ trọ ở khách điểm Duyệt Lại này. Mọi người đang ăn tối thì Dạ Tinh đuổi đến cùng tụ họp. Lúc ăn tối, mọi người ăn uống cười đùa vui vẻ, có vài huynh đệ Dạ gia còn làm ra vài hành động khi dễ vị Thập đệ này mà không ai biết việc Dạ Tinh đến vào lúc này là một điều may mắn cỡ nào.

Đêm tối ở trấn nhỏ vô cùng yên tĩnh, bỗng một tiếng thét tê tâm liệt phế đánh thức toàn bộ người ở quán trọ thức dậy. Huynh đệ Dạ gia vội vã xông bật dậy xông vào phòng của Dạ Diễm Hương vì tiếng thét này chính là của nàng gọi tên Dạ Tinh. Dạ Tinh ở gần phòng Dạ Diễm Hương nhất nên xông vào đầu tiên. Hấn thấy Dạ Diễm Hương hai mắt nhắm lè đang ôm lấy Hoàng Phủ Phong ở trên giường. Hấn vội vã bước lại gần thì thấy khuôn mặt của Hoàng Phủ Phong đã tím tái. Dạ Tinh vừa đặt tay bắt mạch cho bé thì huynh đệ Dạ gia cũng đã tiến vào phòng. Dạ Thành ngay lập tức đỡ Dạ Diễm Hương rời khỏi giường, Dạ An đỡ Hoàng Phủ Phong nằm trên giường ngay ngắn, Dạ Tinh tay vẫn không rời khỏi mạch tượng của bé, càng bắt mạch của Dạ Tinh càng nhũn nhũn. Hoàng Phủ Ngao Thiên cùng các huynh đệ còn lại của Dạ gia đều im lặng, đến thờ cũng không dám thở mạnh sợ sẽ làm phiền Dạ Tinh. Bỗng Dạ Diễm Hương như tỉnh khỏi cơn mê, níu chặt lấy áo Dạ Thành mà cất giọng nghẹn ngào:

-“Đại ca, là Âm Ti độc.Sao có thể là Âm Ti độc ? Sao có thể?”.

Nói xong lời này, Dạ Diễm Hương phun ra một búng máu rồi ngất đi. Huynh đệ Dạ gia nghe đến Âm Ti độc đều hít một hơi lạnh rồi sững sờ rồi thấy Dạ Diễm Hương ngất xỉu thì rối thành một đoàn xông lại. Dạ Thành quát một tiếng:

-“Tất cả trấn tĩnh lại. Bát đệ, đưa Hương nhi sang phòng Dạ Tĩnh nằm đi. Dạ Vũ, đệ đi truyền tin”.

Dạ Thành còn đang nói thì Dạ An đã tiến đến bên Hoàng Phủ Phong cầm lấy tay bé, đồng thời Dạ Tĩnh cũng rời khỏi tay bé, Dạ Tuấn tiến đến đỡ Dạ Tĩnh tiến đến bàn trà. Bước chân của Dạ Tĩnh vô cùng loạng choạng. Hoàng Phủ Ngao Thiên phát hiện Dạ An là đang truyền công lực cho Hoàng Phủ Phong. Vậy tình trạng của Dạ Tĩnh cũng là do đã truyền công lực cho bé. Vừa khắc sau, Dạ Thành tiến đến, Dạ An rời khỏi tay Hoàng Phủ Phong, tuy không có loạng choạng như Dạ Tĩnh nhưng hơi thở cũng không còn trầm ổn nữa, rất rõ ràng là đã mất một lượng lớn công lực. Hoàng Phủ Ngao Thiên bước sang phòng của Dạ Tĩnh, Bát đệ Dạ gia – Dạ Kiệt vẫn đang ngồi trong đó cùng với Hoàng Mộng và Dạ Vân. Dạ Kiệt ngồi ở bàn trà gần người, Hoàng Mộng bế Dạ Vân ngồi ở trên giường nhìn Dạ Diễm Hương vẫn còn đang hôn mê. Hoàng Phủ Ngao Thiên ngồi xuống bàn trà hỏi:

-“Dạ Kiệt, đang xảy ra chuyện gì?”.

Dạ Kiệt nghe hỏi mới thoát khỏi trạng thái ngẩn ngơ. Tự rót cho mình một ly trà rồi Dạ Kiệt mới chậm rãi nói:

-“Phong nhi trúng Âm Ti độc. Gọi là Âm Ti độc vì người trúng độc đó đều đến Âm Ti cả. Chưa có ai trúng độc này mà thoát khỏi số mệnh này cả”.

Hoàng Phủ Ngao Thiên sợ hãi thốt lên:

-“Vậy Phong nhi không phải sẽ...”.

-“Không. Phong nhi sẽ không. Có Dạ Tĩnh và chúng ta ở đây, Phong nhi sẽ không có chuyện gì”.

Nghe vậy Hoàng Phủ Ngao Thiên thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay lập tức lại nhớ ra một chuyện, đứng bật dậy nói:

-“Diễm Hương cũng trúng độc sao? Sao lại để nàng nằm đây? Phải có người giải độc cho nàng chứ?”.

Dạ Kiệt trả lời:

-“Muội ấy không có trúng độc, chỉ là thương tâm quá nên ngất xỉu thôi. Nghỉ ngơi một chút là ổn”.

Hoàng Phủ Ngao Thiên yên tâm lại ngồi xuống:

-“Vậy các người sao lại rối loạn vậy? Ta chưa thấy các người như vậy bao giờ?”.

Mặt Dạ Kiệt trầm xuống. Hắn cúi đầu nhìn ly trà trong tay. Cả người hắn bỗng tỏa ra khí lạnh, càng ngày càng lạnh. Hoàng Phủ Ngao Thiên cảm thấy cả sát khí toát ra từ hắn. Dạ Vân như cảm thấy thứ sát khí đó mà sợ hãi khóc thét lên. Dạ Kiệt nghe thấy bé khóc mới từ từ thu lại khí tức lạnh lẽo mình phát ra rồi mới trả lời:

-“Âm Ti độc là loại độc lấy đi tính mạng phụ mẫu của Hương nhi. Mười năm trước, Dạ gia đã dùng toàn lực để loại độc đó hoàn toàn biệt tích, chỉ giữ lại một chút để nghiên cứu thuốc giải. Việc nghiên cứu thuốc giải này vốn chỉ là sở thích của những người học y ở Dạ gia nên giữ lại không nhiều. Toàn bộ số thuốc cũng như bí phương chế thuốc đã bị hủy đi. Nói cách khác ngoài người Dạ gia không ai có độc này hay biết chế ra độc này. Giờ Phong nhi lại trúng Âm Ti độc chứng tỏ trong Dạ gia có người phản bội hoặc có nội gián”.

Lúc này, Dạ Tĩnh bước vào phòng cất tiếng nói:

-“Bát ca, ca sang phòng chuẩn bị truyền nội lực cho Phong nhi”.

Dạ Kiệt trả lời: “Được!” rồi vội vã bước đi.

Hoàng Phủ Ngao Thiên thấy vậy nói: “Ta cũng đi” nhưng còn chưa kịp cất bước đã nghe Dạ Tĩnh nói:

-“Người sang đó cũng không giúp được gì đâu. Chỉ có người học võ công độc môn của Dạ gia mới áp chế được thứ độc được đó. Người ở lại giúp ta chế thuốc”.

Dạ Tĩnh nói xong liền bước lại hòm thuốc của mình, bỏ ra rất nhiều lọ và dược liệu, bắt đầu phân biệt, đo đếm và chế thuốc.

Hoàng Phủ Ngao Thiên muốn yên lặng ở bên giúp Dạ Tĩnh nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi:

-“Các người phải truyền hết nội công cho Phong nhi sao?”.

Dạ Tĩnh không ngại tay trả lời:

-“Không có. Muốn truyền hết cũng không thể. Âm Ti độc rất tàn độc. Người hạ độc Phong nhi thủ pháp lại rất cao. Phong nhi bị trúng độc từ trong cung đến hôm nay mới phát độc”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên vội ngắt lời Dạ Tĩnh:

–“Trúng độc từ trong cung?”.

Dạ Tĩnh liếc xéo Hoàng Phủ Ngạo Thiên một cái rồi lại nhìn trở về, tay bốc thuốc vẫn không hề nghỉ ngơi mà nói:

–“Đúng. May là Phong nhi đi cùng chúng ta nếu không thì tên tiểu tử này chết chắc rồi. Phong nhi vừa phát độc, Hương tỷ đã phát hiện ra, ta tiến vào liền truyền nội công của ta cho hắn để áp chế độc xuống. Chỉ có người học nội công độc môn Dạ gia mới có thể truyền nội công áp chế độc, nếu là người khác truyền nội công vào thì người trúng độc tất chết trong vòng nửa khắc. Nhưng cũng chỉ được truyền nội công nhiều nhất trong vòng nửa canh giờ, vượt quá thời gian đó, Âm Tỉ độc sẽ truyền ngược lại cho người truyền nội lực. Nội lực lại phải truyền vào liên tục không được ngắt quãng. Thật may là lần này huynh đệ chúng ta có mặt ở đây khá đông nhưng chưa đủ. Cứu ca đã đi truyền tin, hy vọng những người khác sẽ đến kịp. Sau 12 canh giờ truyền nội lực liên tục lại phải dùng thuốc giải mới có thể khu trừ toàn bộ độc mà không để lại di chứng gì”.

Dạ Tĩnh nói đến đây thì bị tiếng nước nổ trên giường truyền đến ngắt lời. Dạ Tĩnh và Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngay lập tức tiến đến bên giường, Hoàng Mộng bế Dạ Vân đã ngủ lại bàn trà. Dạ Diễm Hương nằm trên giường, mắt nhắm nghiền nhưng hai hàng không ngừng chảy ra, vẻ mặt đau khổ, cổ họng lại nứt nở không thôi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy vậy liền sốt ruột hỏi:

–“Nàng ấy làm sao vậy?”.

Dạ Tĩnh nhíu mày không đáp một lúc lâu rồi nói với Hoàng Mộng:

–“Đại tẩu, tẩu mang Dạ Vân trở về phòng đi, đệ sẽ nói đại ca trở về bảo vệ hai người đệ phòng bất trắc”.

Hoàng Mộng ứng lời rồi mang Dạ Vân rời đi. Lúc này Dạ Tĩnh mới nói với Hoàng Phủ Ngạo Thiên:

–“Hương tỷ rơi vào mê cảnh rồi. Cứ để như vậy tỷ ấy sẽ không thể tỉnh dậy nếu cứ như vậy”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghe Dạ Diễm Hương không thể tỉnh dậy liền khiếp sợ. Hắn sốt ruột cầm lấy tay áo Dạ Tĩnh nói:

–“Vậy phải làm sao bây giờ? Phải làm gì người nói đi? Chỉ cần nàng ấy tỉnh dậy bất cứ điều gì ta cũng làm!”.

Dạ Tĩnh gạt tay Hoàng Phủ Ngạo Thiên ra:

–“Người bình tĩnh đi. Ta cần nói chuyện với các ca ca. Người ở đây bảo vệ tỷ ấy một chút”.

Dạ Tĩnh nói xong thì cất bước đi sang phòng bên cạnh. Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại bên giường nhìn Dạ Diễm Hương không ngừng rơi lệ mà lòng đau như cắt. Hắn đưa tay gạt lệ cho nàng, hận không thể vào trong mộng của nàng mà giúp nàng vượt qua đau khổ. Được một lúc thì Dạ Tĩnh đỡ Tam ca – Dạ Minh bước vào. Dạ Minh vừa ngồi xuống ghế liền nói:

–“Tĩnh đệ tiếp tục chế thuốc đi. Ngạo Thiên huynh, huynh công Hương nhi trên lưng đi lại trong phòng đi”.

Dù không hiểu lắm nhưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng theo lời Dạ Minh mà đỡ Dạ Diễm Hương ngồi dậy, để nàng trên lưng hắn mà công nàng đi lại trong phòng. Đi được một khắc thì tiếng nước nổ của nàng nhỏ dần rồi chỉ còn những tiếng ư ừ nhỏ trong cổ họng như tiếng mèo nhỏ kêu. Bỗng nàng đưa tay ôm lấy cổ hắn rồi cọ cọ trên lưng hắn không ngừng. Lúc này Dạ Minh nói với hắn:

–“Lúc phụ thân nàng mới mất, nhiều đêm nàng cũng chìm vào cảnh mộng như vậy, là ta công nàng trên lưng như vậy mới khiến nàng tỉnh dậy. Ta đã truyền gần như cạn nội lực rồi không thể công muội ấy. Khí tức của người khá giống ta nên người cứ công nàng như vậy, đừng lên tiếng”.

Dạ Minh vừa dứt lời thì Dạ Diễm Hương nhỏ giọng thì thầm:

–“Tam ca, Tam ca...”

Dạ Minh lên tiếng, giọng nói trầm ấm, nhu hòa khác hẳn vẻ mặt và khí tức băng lãnh trên người:

–“Tam ca ở đây!”

Nghe được tiếng đáp của Dạ Minh, Dạ Diễm Hương lại cọ mạnh hơn trên người Hoàng Phủ Ngạo Thiên như tìm kiếm hơi ấm trên người hắn.

–“Tam ca, muội mơ thấy phụ thân cũng công muội như vậy nè. Muội đã ngủ trên lưng phụ thân không biết bao nhiêu lần. Lưng phụ thân cũng vững chãi và ấm áp như lưng tam ca vậy. Muội rất thích ngủ trên lưng phụ thân”.

Dạ Minh đáp lời:

–“Huynh biết! Tam ca sẽ thay Tam thúc công muội. Muội an tâm ngủ đi!”.

Dạ Diễm Hương siết chặt vòng tay trên cổ Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi tiếp tục thì thầm:

–“Có một lần muội đã nói với phụ thân, muội nghe có người nói công một người yêu thương trên lưng mà thấy nặng thì người đó chính là cả thế giới của

người công, muối hỏi phụ thân người công muối có thấy nặng không. Phụ thân đã trả lời rằng rất rất nặng. Huynh có biết thế nghĩa là sao không? Nghĩa là muối chính là cả thế giới của phụ thân đó. Khi đó muối đã rất rất hạnh phúc. Muối nói với phụ thân, khi phụ thân già đi, muối cũng sẽ công phụ thân đi ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, đi câu cá và làm nhiều thứ khác nữa. Lúc đó muối cũng sẽ cảm nhận việc sức nặng của cả thế giới trên lưng”.

Nói đến đây, Dạ Diễm Hương lại cọ cọ vào lưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên, hẳn cảm nhận được nước mắt của nàng lại chảy ra ướt đầm lưng áo hần. Dạ Diễm Hương cũng không đợi Dạ Minh tiếp lời đã nói tiếp:

-“Ông trời lại không cho muối cơ hội đó. Phụ thân muối mất rồi. Thế giới của muối đã sụp đổ rồi. Sau một giấc ngủ, ông trời đã lấy đi toàn bộ thế giới của muối. Muối không chống lại được lão thiên gia. Tam ca, muối chống không lại thiên mệnh. Tam ca, Phong nhi cũng trúng Âm Ti độc rồi. Ông trời lại một lần nữa muốn mang Phong nhi đi phải không? Lại một lần nữa muốn làm thế giới của muối sụp đổ phải không? Tam ca, muối không thể ngủ. Tam ca, huynh đừng để muối ngủ có được không? Muối ngủ dậy Phong nhi cũng sẽ như phụ thân muối đã nằm im dưới đất vĩnh viễn. Muối không chịu được. Tam ca, tìm muối đau quá!”.

Lần này Dạ Minh đứng dậy, cố chống đỡ thân thể đi theo từng bước chân của Hoàng Phủ Ngạo Thiên, đưa tay không ngừng vuốt nhẹ lưng Dạ Diễm Hương. Hần vừa vỗ về an ủi nàng vừa nói:

-“Hương nhi, ngoan. Hương nhi hãy tin tưởng Tam ca. Hương nhi ngủ đi. Hương nhi ngủ dậy sẽ thấy Phong nhi khỏe mạnh. Lần này Tam ca cùng các huynh đệ sẽ làm cột chống thế giới cho muối để nó không sụp đổ nữa. Lần này, các ca ca, đệ đệ sẽ chống lại thiên mệnh cho muối. Muối yên tâm ngủ đi nhé!”.

-“Tam ca nói thật sao?”.

-“Thật. Tam ca có lừa muối bao giờ sao?”

-“Không có. Tam ca là đáng tin nhất. Muối tin huynh!”.

-“Vậy muối ngủ đi!”.

-“Vâng!”

Dạ Minh bỗng cất tiếng hát. Là một bài hát ru mà Dạ Diễm Hương vẫn thường hát khi ru Hoàng Phủ Phong ngủ nhưng so với nàng thì giọng hát của Dạ Minh hoàn toàn không chấp nhận được bởi giọng hát của hần vừa lạ vừa lạc điệu. Thêm vào đó là cái bản mặt của hần khi hát vẫn lãnh khốc như thường. Được chứng kiến cảnh này, dù đang thương tâm vì Dạ Diễm Hương, Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn cảm thấy có chút buồn cười. Nhận ra sự Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn cười đến ghen, Dạ Minh vẫn bình tĩnh hát được nửa bài hát ru thì Dạ Diễm Hương trên lưng của Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng đã thôi rơi nước mắt, hơi thở đều đều chứng tỏ nàng đã chìm vào giấc ngủ, khóe miệng nàng lúc này còn nở một nụ cười nhẹ. Thấy nàng như vậy, Dạ Minh ngừng hát, ngồi trở về trên ghế rồi nói với Hoàng Phủ Ngạo Thiên:

-“Người công nàng thêm một chút nữa thì để nàng nằm trên giường được rồi!”.

Dạ Tĩnh đang chế thuốc bỗng nên tiếng:

-“Đệ nói này tam ca. Ca hát rất hay mà vừa rồi ca hát ru khó thật khó nghe, giọng lại lạ nữa. Ca có ý gì vậy?”.

Dạ Minh trừng mắt nhìn Dạ Tĩnh đáp:

-“Đệ thì biết cái gì? Đó là giọng hát ru của Tam thúc vẫn hát ru Hương nhi ngủ đây. Ta tốn bao công sức mới bắt chước được thúc ấy đây. Nhưng cũng chỉ bắt chước được có nửa bài. Cũng may chỉ cần đó cũng đủ khiến cho Hương nhi ngủ rồi. Không hiểu sao Tam thúc hát ru tẻ vậy mà muối ấy lại có thể ngủ được nữa”.

Dạ Tĩnh gật gù nói:

-“Ra vậy” rồi lại tiếp tục chuyên tâm chế thuốc.

Dạ Minh cũng không nói gì thêm mà bắt đầu tĩnh tâm để phục hồi lại công lực để lát sau còn truyền nội công cho Hoàng Phủ Phong lần nữa.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đặt Dạ Diễm Hương nằm trở lại giường, kéo chăn đắp cho nàng cẩn thận rồi ngồi cạnh giường mà không ngừng vuốt ve khuôn mặt ngủ say của nàng. Lúc này nàng đã ngừng rơi lệ, khuôn mặt cũng đã về mặt an bình. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói thầm trong lòng: “Lúc ta công nàng cũng thấy rất nặng, phải chăng nàng cũng là cả thế giới của ta. Sau này, ta cũng là cả thế giới của nàng, có được không?”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Sáng sớm hôm sau những người còn lại của Dạ gia đã tập trung đầy đủ ở khách sạn Duyệt Lai làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên rất kinh ngạc và lần đầu tiên biết đến cảm xúc gọi là cảm động. Cảm động vì tình thân của những người Dạ gia. Họ phải thương yêu Dạ Diễm Hương bao nhiêu mới có thể đến đây không thiếu một ai, chỉ để lại nhà một tiểu cô nương 15 tuổi, nghe nói nàng ta phải ở lại để xử lý mọi việc trong nhà do những người khác rời đi bỏ lại nên mới không đến. Vì coi trọng Dạ Diễm Hương nên họ cũng coi trọng Hoàng Phủ Phong, càng không thể để bé có chuyện gì. Những người mới đến liền thay thế những huynh đệ trước truyền nội lực cho Hoàng Phủ Phong. Nhìn 15 huynh đệ cùng hai vị bá phụ, hai bá mẫu, ba phị thúc phụ, ba vị thẩm của Dạ Diễm Hương, Hoàng Phủ Ngạo Thiên dù còn xót bất cứ nghi ngờ gì cũng bị dẹp tan hết vì những người này không có người nào thân không mang tuyệt kỹ. Nếu Dạ gia thật sự có ý muốn gì đó thì chỉ cần những người này cũng có thể làm bất cứ việc gì rồi. Nhưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật không thể hiểu được một Dạ gia mạnh như vậy mà lại không có một dấu vết gì là tại vì sao? Dạ gia không phải là một trong những gia tộc lãnh đời. Những gia tộc lãnh đời đều có thực lực mạnh nhưng cũng không tránh khỏi sự kiểm soát của hoàng tộc. Không xung đột với các gia tộc lãnh đời nhưng phải để họ trong tầm kiểm soát của hoàng tộc chính là một trong những nhiệm vụ của Hoàng đế mỗi đời. Dạ gia cũng mạnh, thậm chí còn mạnh hơn những gia tộc lãnh đời đó nhưng lại chưa từng được biết đến. Gia tộc này là lâu đời hay đến đời này mới mạnh như vậy? Tương lai Dạ gia như thế nào? Sẽ hòa bình hay xung đột với hoàng tộc? Hoàng Phủ Ngạo Thiên không biết và cũng sẽ chẳng ai biết mà trả lời cho hắn.

Dạ Diễm Hương tỉnh dậy liền trở lại phòng mình xem mọi người truyền nội công và chờ Hoàng Phủ Phong tỉnh dậy. Mười hai canh giờ truyền nội công cũng qua, Dạ Tĩnh dưới sự giúp đỡ của Tiểu Lan và Tiểu Trúc cũng chế xong thuốc liền cho Hoàng Phủ Phong uống vào. Thuốc uống vào nửa khắc thì bé tỉnh dậy. Khuôn mặt tuy vẫn trắng nhợt, chưa được hồng hào như lúc đầu nhưng đã không còn tím tái nữa. Dạ Diễm Hương thấy bé tỉnh liền ôm bé vào lòng, nàng không nói gì cả mà chỉ khóc nghẹn ngào. Mọi người thấy vậy liền im lặng tản ra trở về phòng nghỉ ngơi. Trải qua mười hai canh giờ này ai ai cũng mệt mỏi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên không có rời đi cùng những người Dạ gia mà tiến đến bên giường ôm lấy cả Dạ Diễm Hương cùng Hoàng Phủ Phong mà nhẹ giọng nói:

-“Không sao cả rồi! Sau này ta sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa. Từ giờ ta sẽ bảo vệ các nàng thật tốt. Hãy tin ta!”.

Dạ Diễm Hương ôm Phong nhi không nên tiếng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thở dài. Hắn biết nàng không tin hắn nhưng hắn sẽ dùng hành động của mình để chứng minh lời hắn vừa hứa hẹn. Hắn nói:

-“Nàng lên giường ngủ cùng Phong nhi một chút đi! Ta sẽ ở đây cùng các nàng! lát nữa ta sẽ gọi hai người dậy dùng bữa”.

Dạ Diễm Hương nghe lời ôm lấy Phong nhi nằm xuống. Khi thấy hai mẫu tử các nàng đã ngủ say. Hoàng Phủ Phong cũng vén chăn nằm xuống, vòng tay ôm lấy cả hai người mà cũng chìm giấc ngủ. Suy nghĩ cuối cùng trước khi ngủ của hắn là: “Thật may vì cả hai vẫn yên bình ở đây. Cảm ơn trời!”.

Người Dạ gia sau khi nghỉ ngơi đủ thì tập hợp lại trong một phòng. Đại bá của Dạ Diễm Hương – Dạ Hùng lên tiếng:

-“Dạ Tĩnh nói độc này hạ vào Phong nhi từ lúc nó còn ở trong cung nay mới phát độc. Điều này chứng tỏ là có người trong cung có Âm Tỉ độc. Chuyện này là như thế nào?”.

Dạ Thành nói:

-“Phụ thân, Dạ gia chúng ta có người phản bội hoặc có nội gián!”.

-“Không thể nào!”.

-“Phụ thân, dù không muốn chấp nhận nhưng không có cách giải thích nào khác cả”.

Dạ Tĩnh lên tiếng:

-“Bá phụ, đây là sự thật. Thời gian trước Phong nhi cũng đã trúng độc cỏ trầm mê trong thời gian dài”.

Dạ Hùng nghe vậy liền cao giọng hỏi:

-“Cỏ trầm mê? Thật sự là cỏ trầm mê sao?”.

Dạ Tĩnh đáp:

-“Đúng vậy. Cháu còn có Hương tỷ cùng Tiểu Lan, Tiểu Trúc sao có thể nhận sai cỏ trầm mê”.

Nhị bá Dạ Tiêu nghe đến đây thì không nhịn nổi mà nói:

-“Đại ca, xem ra Dạ gia thật sự có chuột rồi. Lần này trở về phải thanh lý môn hộ thôi!”.

Những người còn lại thì nhau ứng lời. Dạ Hùng trầm mặt xuống, ánh mắt lạnh lẽo, suy nghĩ một hồi rồi ra quyết định:

-“Dạ Tĩnh, cháu hãy làm cho Phong nhi hồi phục một cách nhanh nhất rồi trở về sau. Giờ những người nào đã hồi phục công lực hoàn toàn thì theo ta trở về trước. Nếu Dạ gia có chuột thì chỉ sợ lúc này sẽ nhân cơ hội chỉ có Hoài Thương ở nhà mà giờ trò. Con chuột này có thể ẩn thân ở Dạ gia ta chính là không tầm thường. Ta sợ Hoài Thương sẽ không chống đỡ được lâu!”.

Cứ như vậy, những người Dạ gia nhanh chóng đến lại nhanh chóng rời đi chỉ còn Dạ Thành cùng Hoàng Mộng và Dạ Vân, Dạ Diễm Hương cùng Hoàng Phủ Phong và Hoàng Phủ Ngạo Thiên, Dạ Tĩnh và Dạ An là chậm rãi trở về sau.

Đứng ở chân ngọn núi cao ngất ngưỡng phủ đầy mây này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên hoàn toàn hiểu ra tại sao mình dùng toàn lực cũng tìm không ra Dạ gia ở nơi nào. Ai mà biết một ngọn núi như thế này lại có người ở được chứ. Thế vẫn còn chưa hết. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cùng những người Dạ gia dùng khinh công leo lên đỉnh ngọn núi này. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy mình như đang đi lại trên mây vậy. Mỗi bước hần đi đều có mây vờn quanh. Đi một lúc hần phát hiện đoàn người thế nhưng lại tiến đến bên bờ vực. Vực thẳm này rất sâu. Miệng vực cũng rất rộng. Mây trắng vờn quanh miệng vực làm nó mờ ảo mà rất rợn người. Rồi Hoàng Phủ Ngạo Thiên há hốc mồm nhìn Dạ Thành ôm Hoàng Mộng và Dạ Vân bay qua vực, biến mất trong mây mù. Còn chưa hết ngạc nhiên thì Dạ An tiến lên nắm lấy cánh tay hần chỉ nói một câu: “Theo ta” rồi thi triển khinh công kéo hần đi. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại mà thi triển khinh công theo Dạ An đi qua vực. Nửa khắc sau, khi cảm nhận mình đã đặt chân xuống đất thì cảnh vật trước mắt làm Hoàng Phủ Ngạo Thiên phải khựng người lại mà ngẩn nhìn. Trước mắt hần là một bình nguyên vô cùng xinh đẹp với thảm cỏ xanh mượt trải dài và những loài hoa quý đản xen đang nở rộ khoe sắc vô cùng diễm lệ dưới ánh mặt trời. Đây thật sự là chốn bồng lai. Những tiếng sột soạt từ phía xa vọng lại thức tỉnh Hoàng Phủ Ngạo Thiên khỏi ngỡ ngàng. Hần chăm chú nhìn về phía trước thì thấy một đốm trắng nhỏ đang tiến về phía hần và Dạ An. Đốm trắng to dần lên và khi hần có thể nhìn rõ thì thấy đó là một con sói trắng khổng lồ. Con sói này thân hình uy vũ, mắt xanh biếc vô cùng lạnh lẽo, giữa trán có nhúm lông đen xếp thành chữ Vương vô uy nghiêm. Toàn thân con sói tỏa ra khí tức của bậc vương giả, cao ngạo mà nguy hiểm. Hoàng Phủ Ngạo Thiên lập tức đưa ra thế phòng ngự nhưng Dạ An bên cạnh lại không có phản ứng gì. Con sói tiếp tục tiến lên, đi qua 2 người cũng không thèm liếc một cái, chỉ gừ nhẹ trong họng một tiếng rồi cứ thế đi qua. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn theo con sói thì thấy Dạ Diễm Hương cùng Dạ Tĩnh cũng tiến đến. Con sói chồm đến đây ngẩng Dạ Diễm Hương xuống đất. Hoàng Phủ Ngạo Thiên sợ hết hồn định tiến lên cứu nàng thì Dạ An đã giữ tay hần lại mà nói:

-“Người không phải lo. Nó là sủng vật của muội ấy!”.

Như hưởng ứng lời Dạ An, con sói liên tục liếm mặt Dạ Diễm Hương còn nàng thì ôm lấy nó cười không ngừng:

-“Ha...Ha...Ha...Tiểu Bạch, được rồi. Ha...ha...ha... Người không có cách chào mừng nào khác sao? Ha...ha...ha...”.

Nhìn cảnh này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhớ lại lúc đi săn trước kia, nàng từng nói nàng chính là chủ nhân của Sói Vương nên con sói đó mới không dám tấn công nàng. Đây chắc đây là Sói Vương đi. Không biết làm cách nào nàng có thể thu phục được con sói tuyệt vời như vậy nhỉ? Không để cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghĩ nhiều, Dạ Tĩnh đã tiến lên nói:

-“Tỷ ấy sẽ chơi với nó một lúc lâu đây. Chúng ta nên vào nhà trước thôi!”. Nói rồi hần vừa liềm kéo Dạ An bước đi vừa nói: “Ngạo Thiên, huynh đi theo chúng ta không sẽ lạc đó”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn thêm Dạ Diễm Hương đang vui đùa cùng con sói một cái. Hần nghĩ: “Hóa ra nàng cũng có lúc thật lòng cười tươi như vậy. Sau này hần sẽ làm nàng ở bên cạnh hần cũng có thể cười như vậy. Hần sẽ bảo vệ nụ cười của nàng”. Mối khề cong thành nụ cười mím, Hoàng Phủ Ngạo Thiên bước theo Dạ Tĩnh và Dạ An vào Dạ gia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Hoàng Phủ Ngạo Thiên kết thúc ngày huấn luyện thứ 20 của mình ở Dạ gia bằng một cú ngã úp sấp cả người lên trên giường. Hần mệt muốn chết rồi. Khắp cả người đau nhức đến nỗi hần chỉ cần nhẹ nhàng di chuyển cũng khiến hần cảm nhận cái đau thấu xương. Đây đúng thật không phải là huấn luyện dành cho người thường mà. Cuộc huấn luyện mà quý. Nếu người Dạ gia ai cũng trải qua những khổ ải mà hần trải qua trong 20 ngày qua để trưởng thành thì thực lực của người Dạ gia là hoàn toàn có thể hiểu được. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cố gắng lật người trở lại để ngủ thì một tiếng kết nhỏ vang lên, cánh cửa phòng hần từ từ hé mở, một bóng dáng nhỏ len lén hướng giường của hần đi đến. Trong bóng tối nhưng hần vẫn thấy rõ ràng đó là Hoàng Phủ Phong. Hoàng Phủ Ngạo Thiên không lên tiếng, chờ bóng nho nhỏ đó tiến gần muốn xem bé làm gì. Hoàng Phủ Phong tiến gần giường thì cất tiếng gọi khe khẽ như sợ có người khác phát hiện ra bé ở đây:

-“Phụ hoàng, phụ hoàng... Người mau tỉnh dậy!”.

Nghe giọng trẻ con non nớt cố gắng thì thầm bỗng dừng lại làm cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy có chút buồn cười. Hần cũng học theo giọng điệu lén lút của bé mà trả lời: “Phụ hoàng còn chưa có ngủ. Có chuyện gì vậy Phong nhỉ?”.

Nói xong, hần cố gắng nhích tấm thân đau nhức của mình muốn ngồi dậy nhưng Hoàng Phủ Phong đã nhanh chóng tiến lên dùng bàn tay nhỏ bé của mình đặt nhẹ lên người hần rồi nói:

-“Phụ hoàng đừng ngồi dậy. Người cứ nằm nghỉ ngơi. Nhi từ giúp người xoa thuốc. Thuốc này con lấy ở chỗ Thập Cửu Cửu, nghe nói là giảm đau rất tốt”.

-“Vậy cũng phải để ta thấp đèn lên đã”.

-“Phụ hoàng đừng thấp đèn. Con nương theo ánh trăng cũng nhìn thấy”.

Bé nói xong liền cởi giầy treo lên giường của Hoàng Phủ Ngao Thiên, bắt đầu giúp hân cởi áo và xoa thuốc. Hoàng Phủ Ngao Thiên thấy kỳ lạ liền hỏi bé:

-“Sao lại không thể thấp đèn?”.

Hoàng Phủ Phong vừa không ngại tay xoa bóp khắp lưng Hoàng Phủ Ngao Thiên vừa trả lời:

-“Phụ hoàng mấy ngày nay đã cực khổ rồi. Hôm nay con vô tình nghe thấy Tam cửu nói với đại cửu cửu và nhị cửu cửu rằng chinh phụ hoàng như thế chắc cũng đủ rồi. Tam cửu cửu sợ nếu còn tiếp tục phụ hoàng sẽ không tiếp được đợt huấn luyện của Tam cửu cửu sắp tới a. Con sợ nếu các cửu cửu biết con đến giúp phụ hoàng thì ngày mai phụ hoàng sẽ bị chinh nhiều hơn a”.

Hoàng Phủ Ngao Thiên nghe Hoàng Phủ Phong nói xong mà không biết nói gì. Đây là chuyện gì a? Không biết hân đã đắc tội chỗ nào với hai con hồ ly phúc hắc đứng đầu huynh đệ Dạ gia đó mà lại bị họ chinh đến thăm như vậy. Hỏi sao mà hân đứng tấn lại phải có rắn vắt ở trên cổ nói rằng luyện cho hân trong nguy hiểm cũng không nao lòng. Nói sao hân ngâm nước thuốc lại có cảm giác bị hàng ngàn con côn trùng cắn mà lại được nói rằng như vậy mới có thể thay da đổi thịt. Nói sao hân luyện khinh công lại phải cố gắng đá lên đỉnh núi... Còn rất nhiều thứ hân cảm thấy là dư thừa, hóa ra là hân bị chinh a. Biết thì biết thế nhưng hân có thể làm sao ngoài chịu đựng. Hân vẫn hi vọng thực lực của mình tăng lên. Hân cũng tin dù hân bị mấy huynh đệ Dạ gia chinh nhưng kết thúc đợt huấn luyện này thực lực của hân có thể nâng cao. Cảm giác thấy cơ thể đã bớt mệt mỏi rất nhiều, lực tay của Hoàng Phủ Phong cũng yếu đi nhiều, Hoàng Phủ Ngao Thiên liền nói:

-“Cảm ơn con Phong nhi, Phụ hoàng biết rồi. Phụ hoàng không đau nữa. Con cũng mau trở về nghỉ ngơi đi. Sáng mai con cũng phải luyện công mã”.

-“Vâng. Chúc phụ hoàng ngủ ngon!”.

-“Chúc con ngủ ngon!”.

Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn bóng dáng nhỏ bé lại len lén bước khỏi phòng mà cười khẽ. Trong lòng bỗng thấy thật cảm động. Bé là thật tâm quan tâm đến hân đấy. Tâm lòng hiếu tử này không dễ có nơi hoàng cung đầy mình tranh ám đấu. Có lẽ bé đã được Dạ Diễm Hương dạy dỗ nên mới có được tấm lòng thuần hiếu như vậy. Thật phải cảm ơn nàng nhiều. Nhắc đến nàng lại thấy thật nhớ nàng. Cũng đã 20 ngày kể từ khi bắt đầu huấn luyện hân cũng đã không được thấy nàng. Không biết nàng đang làm gì nữa. Thật là nhớ nàng a! Hoàng Phủ Ngao Thiên muốn lật người lại nhưng con đau nhói lên làm Hoàng Phủ Ngao Thiên hít một ngụm không khí. Thôi đêm nay đành ngủ sắp vậy. Lại nói không biết hân đắc tội mấy vị cửu ca ở chỗ nào đây?

Nếu Hoàng Phủ Ngao Thiên hỏi bất cứ huynh đệ nào của Dạ gia vấn đề này thì họ cũng sẵn sàng cho hân biết rằng chinh câu nói “Chỉ muốn bảo vệ nàng mà thôi” đã khiến cho hân bị hai vị huynh trưởng Dạ gia chinh thăm như thế đó. Tại sao ư? Đơn giản là vì hân dám mơ ước bảo bối của họ mà muốn bình yên vượt qua sao. Nghĩ cũng đừng nghĩ. Bảo bối của họ phải đến hoàng gia làm đâu là chuyện không thể khác được nhưng hai bên không tình nguyện, không có tình cảm, bảo bối của họ sớm muộn sẽ thực hiện kế hoạch rồi khỏi hoàng cung và trở về nhà. Nhưng nếu Hoàng Phủ Ngao Thiên mà có tình cảm với Dạ Diễm Hương, triển khai kế hoạch theo đuổi, lại có thêm Hoàng Phủ Phong núp chân trợ giúp, lỡ đâu bảo bối của họ sa chân vào lưới tình rồi lại chịu ở lại hoàng cung thì sao. Hoàng cung là nơi nào chứ? Là nơi có 3000 nữ nhân tranh sủng của một nam nhân, là nơi huynh đệ tỷ muội bất cật nhân tình, mình tranh ám đấu, là nơi nhuộm đen tâm hồn con người... Chỉ cần tưởng tượng bảo bối của họ phải sống trong cảnh đó thôi là huynh đệ Dạ gia không người nào không ghê tởm. Vẫn là phải chinh cho Hoàng Phủ Ngao Thiên chết đi sống lại, vẫn là phải để cho hân biết có được bảo bối của Dạ gia không dễ mà biết nên phải làm thế nào. Việc chinh người này được giao hoàn toàn cho Dạ An, con người phúc hắc nhất Dạ gia và Dạ Thành thì hoàn toàn bao che nên dẫn đến tình trạng Hoàng Phủ Ngao Thiên vẫn vừa huấn luyện vừa bị người chinh mà vẫn không biết. Đến khi biết thì lại không biết lý do mà vẫn phải chịu đựng. Tình trạng này kéo dài cho đến khi hân kết thúc huấn luyện. Kết quả là khả năng chịu đựng về mặt tâm lý và thể xác của hân thật sự được nâng lên rất cao, đạt đến trình độ vững như thành đồng. Đây có phải chính là may mắn trong bất hạnh!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hoàng Phủ Ngao Thiên băn khoăn những ngày qua Dạ Diễm Hương đang làm gì mà hân không thấy bóng dáng thì câu trả lời là nàng đang suy nghĩ cách diệt con chuột đang trốn trong Dạ gia. Dạ Diễm Hương vừa ngồi nhìn Hoàng Phủ Phong luyện công vừa suy nghĩ rút cục con chuột này làm sao có thể lên. Phải biết với địa thế cũng như thế cục phòng thủ được thiết lập ở Dạ gia, người ngoài không dễ lên vào. Trong Dạ gia có người phản bội ư? Điều này thật khó tin. Không, điều này là không thể nào! Người lớn trong Dạ gia đều là những người trải qua sinh tử cùng nhau, vinh nhục gì đều trải qua sẽ không vì bất cứ thứ gì mà phản bội lại gia tộc. Người trẻ tuổi của Dạ gia lớn lên ở đây tài phú dư thừa, năng lực tuyệt đối vượt khỏi người đời càng không có lý do gì để bị người ngoài mua chuộc, lợi dụng. Vậy con chuột này là như thế nào? Lại nói hân có mục đích gì khi đến ẩn núp ở Dạ gia? Người Dạ gia ra ngoài hành xử không dùng danh nghĩa gia tộc nên không dùng tên giả cũng là dịch dung, vì vậy trên giang hồ không hề có chút phong thanh nào về Dạ gia, dù là tên tuổi hay vị trí của thôn làng. Dạ gia cùng Dạ gia thôn này chính xác còn lạnh đời hơn những gia tộc lạnh đời. Người biết đến gần như là không có thì nói gì đến có mục đích gì với Dạ gia. Theo lẽ thường thì là như thế, nhưng thực tế là Dạ gia đang có chuột, số lượng không rõ, mục đích không rõ và chưa biết bắt như thế nào? Ôi, thật đau đầu! Đây là vấn đề khó nhất trong cả 2 kiếp sống của Dạ Diễm Hương. Kiếp này nàng đã cố gắng xây dựng Dạ gia trong Dạ gia thôn như một pháo đài bất khả xâm phạm về cả vị trí địa lý, con người và vật chất, vậy mà nó vẫn bị xâm nhập lúc nào không hay. Nhân sinh đúng là không thể như người ta mong muốn. Vẫn là nên tìm con hồ ly phúc hắc nhất của Dạ gia – Dạ An bàn bạc một lần nữa cách bắt con chuột này thôi. Chuột không thể tồn tại ở Dạ gia với bất kỳ một lý do gì!

Dạ Diễm Hương thấy Hoàng Phủ Phong thu công lại thì gạt bỏ suy nghĩ của mình sang một bên, đứng dậy lấy khăn lông tiến đến lau mặt cho bé rồi nói:

–“Phong nhi, hôm nay luyện công như vậy là đủ rồi. Con đi tắm rửa sạch rồi nghỉ ngơi một chút. Mẫu hậu sẽ đi nấu bữa tối cho con có được không?”.

Hoàng Phủ Phong nhìn mẫu hậu dịu dàng lau đi mồ hôi và bụi bẩn cho mình mà cảm thấy thật sự hạnh phúc. Khi bé cùng phụ hoàng tiến vào Dạ gia thì cả hai người đều bắt đầu luyện công. Phụ hoàng thì là lẽ dĩ nhiên còn bé thì do Nhị cửu cửu nói bé đã ăn Tuyết Liên nghìn năm, lại được những cao thủ của Dạ gia truyền công lực cho mà không luyện tập võ công của Dạ gia thì thật lãng phí, thật có lỗi với thiên ý, sẽ bị trời phạt. Vì vậy bé bắt đầu những ngày luyện tập võ công thật sự vất vả nhưng hạnh phúc. Bé nghĩ phụ hoàng cũng thấy hạnh phúc vì bé phát hiện từ khi ở thôn nhỏ đó, phụ hoàng cười nhiều hơn, phụ hoàng cũng sống chung với mẫu hậu và bé như một gia đình bình thường trong nhân gian. Phụ hoàng cư xử với những vị cửu cửu như những người bằng hữu thật sự. Phụ hoàng đã không còn xưng “trẫm” với họ nữa mà chỉ xưng “ta”, cũng chưa bao giờ so đo với những người Dạ gia không bao giờ cúi đầu chào người cũng như xưng hô bất kính. Người thật sự xem họ là những người bằng hữu ngang hàng khi ở đây. Phụ hoàng đã thật sự thấy vui vẻ dù bé thấy phụ hoàng thật sự là bị Đại cửu cửu và Nhị cửu cửu chinh đến thâm thương. Thịnh thoảng, Nhị cửu cửu còn đã kích tâm hồn phụ hoàng bằng cách nói phụ hoàng làm cha mà thua cả bé, bé luyện tập còn tiến bộ còn nhanh hơn phụ hoàng, thật đáng xấu hổ. Phụ hoàng thật sự đáng thương! Bé tiến bộ nhanh là do Tuyết Liên và cố sẵn nội công của Dạ gia trong người có được không? À, bé phải khoe khoang một chút. Mẫu hậu đã tặng bé một thanh kiếm kiếm do mẫu hậu và một người bạn đích thân chế tạo dành tặng riêng cho bé. Là kiếm kiếm đó! Mọi người sẽ thắc mắc kiếm kiếm là gì mà bé hưng phấn thế phải không? Để bé nói cho kiếm kiếm khác kiếm thường bởi nó là một thanh kiếm có linh tính. Nó có thể nhận chủ, ngoài chủ nhân nó sẽ không để ai cầm lên cho đến khi chủ nhân mất đi và nó sẽ nhận chủ nhân mới. Mẫu hậu đặt tên cho nó là Ngạo Thế. Khi tặng nó cho bé, mẫu hậu nói hi vọng bé sẽ có tài năng vượt trội có thể “Ngạo Thế” (cười ngạo thế gian) đủ để thật sự “Ngạo Thế” vượt qua thế gian hồng trần đầy dục lợi mà giữ vững nhân tâm. “Ngạo Thế” là kiếm kiếm vốn đã đặc biệt nhưng điều đặc biệt nhất của nó lại là nó có thể tự bảo vệ bé. Đó là chức năng mà chỉ có Ngạo Thế mới có. Bé cũng không biết mẫu hậu làm thế nào để chế tạo ra nó có khả năng này nhưng nó sự rất tốt. Ngạo Thế được làm dưới dạng nhuyễn kiếm có thể dặt bên hông như một thất lưng rất đẹp mắt, khi bé bị tấn công bất ngờ, nó có tự động phát khí đẩy đối thủ ra xa rồi rời khỏi thất lưng trở thành kiếm thẳng, nhờ đó bé có thể nhanh tay cầm lấy nó, chiếm được tiên cơ mà tấn công trở lại kẻ thù. Ngạo Thế thực sự là một thanh kiếm rất kỳ diệu! Nhận được nó bé cũng cảm thấy sự yêu thương và bảo vệ của bé của mẫu hậu lớn đến nhường nào. Nếu những ngày tháng khốn khổ trước đây là để bé có được ngày hôm nay bên mẫu hậu và những người Dạ gia xem bé như người thân, như bảo bối lại được sự công nhận của phụ hoàng thì có khốn khổ hơn nữa bé cũng chịu. Thoát khỏi ký ức, nhìn mẫu hậu vẫn đang cười ôn nhu chờ đợi đáp án của mình, Hoàng Phủ Phong cười tươi trả lời:

–“Vâng! Nhưng chúng ta mời cả phụ hoàng đến cùng ăn có được không ạ? Cũng đã lâu lắm rồi con không được ăn cùng phụ hoàng”.

Dạ Diễm Hương hôn nhẹ lên má phúng phính đỏ hồng vì luyện công của Hoàng Phủ Phong một cái rồi không hề keo kiệt mà đáp ứng bé:

–“Được!”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên được mời đến ăn tối lại chỉ là bữa ăn tối ba người gồm hần, Dạ Diễm Hương và Phong nhi thì thật sự là kinh hi. Phải biết bình thường hần thường ăn một mình vì luôn phải luyện công quá giờ ăn hoặc Hoàng Phủ Phong luyện công quá giờ, Dạ Diễm Hương thì bởi bé nên hần sẽ ăn cùng nam nhân Dạ gia. Đầy bụng thắc mắc nằm khi ngồi vào bàn ăn nhưng hần chưa vội động đũa mà lại hỏi:

–“Mọi người đi đâu hết rồi?”.

Dạ Diễm Hương vừa xới cơm cho Hoàng Phủ Phong vừa trả lời:

–“Mấy vị ca ca ra ngoài xử lý chuyện riêng, các thức bá tộ hợp cùng nhau uống rượu nên chỉ có chúng ta cùng ăn thôi. Phong nhi mau ăn đi, ăn nhiều một chút!”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn nàng gấp từng miếng từng miếng thức ăn vào bát Hoàng Phủ Phong mà cảm thấy thật chua. Hần cũng muốn nhận được đãi ngộ như vậy a! Chỉ là hần biết bây giờ là không thể nào. Ngâm ngùi cầm đũa ăn cơm. Khi đặt đũa xuống, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không nhận được nói ra thắc mắc từ lâu hần chưa có dịp hỏi:

–“Diễm Hương, ta có câu hỏi muốn hỏi nàng từ lâu rồi!”.

Dạ Diễm Hương ngẩng đầu nhìn hần hỏi lại:

–“Người muốn hỏi gì?”.

–“Trước kia ở trong cung, ta cũng đã nếm thử món ăn nàng nấu đầu có ngon như vậy, màu sắc và hương vị đều rất tuyệt. Từ khi ở thôn nhỏ kia ta đã phát hiện món ăn nàng nấu so với lúc ở trong cung là một trời một vực. Tại sao lại như vậy?”.

Dạ Diễm Hương ngần ra , nhớ lại hần nếm thử món ăn của nàng lúc nào rồi mới trả lời:

–“À, lần đó người nếm thức ăn là do ta hướng dẫn Phong nhi làm vài món đơn giản. Ta nấu ăn cho mình cũng không có yêu cầu gì nhiều, ăn được là được nhưng khi nấu cơm có các vị ca ca, đệ đệ, muội muội thì không thể như thế được. Yêu cầu về thức ăn của họ rất cao a!”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cười bất đắc dĩ, ra đó là đãi ngộ chỉ có người nhà mới có. Hần vẫn là phải cố gắng thật nhiều để có một ngày cũng nhận được loại đãi ngộ này a!

Chương 41

Phong cảnh của Dạ thôn nơi nơi đều rất đẹp nhưng theo cảm nhận của Hoàng Phủ Ngạo Thiên thì phong cảnh ngọn núi này là đẹp nhất, có gọi nó là tiên cảnh nhân gian cũng không quá. Từ trên đỉnh ngọn núi này có thể nhìn thấy toàn cảnh khu nhà của người Dạ gia, nhất là tòa viện mà Dạ Diễm Hương đang ở cùng với Hoàng Phủ Phong. Trong toàn bộ kiến trúc của Dạ thôn tòa viện của nàng là dễ nhận ra nhất bởi nó là tòa viện duy nhất có mái lợp bằng cỏ tranh. Hắn được biết tòa viện đó chính là nơi nàng cùng phụ thân nàng sống trước đây. Sau khi phụ thân mất đi, nàng chưa thay đổi đồ đạc hay cách bài trí. Nàng giữ gìn mọi thứ vô cùng cẩn thận. Tình cảm phụ tử của nàng thật sự rất tốt, tốt đến mức hắn phải ghen tị. Nam nhân đó chỉ sống với nàng 5 năm nhưng 15 năm qua đi dường như tình cảm của nàng chưa bao giờ dành cho người đó chưa bao giờ vơi. Hắn tự hỏi tình cảm phụ tử kỳ diệu đến thế sao mà có thể làm cho một bé gái chỉ năm tuổi sao lại có được tình cảm sâu sắc như thế? Hắn không trả lời được. Hắn sinh ra trong hoàng thất, thứ thiếu thốn nhất chính là tình cảm thuần khiết. Trong cung cấm dù là tình cảm cũng không phải tính toán dù là tình cảm cha con hay vợ chồng. Nghĩ đến đây Hoàng Phủ Ngạo Thiên không tránh được thở dài một tiếng. Hắn càng ngắm tòa viện đó lại càng thấy nó khác biệt nhưng lại không lẻ loi, không biết người Dạ gia đã làm như thế nào lại có thể làm cho nó hòa hợp với những tòa viện bằng gỗ đẹp tươi ở xung quanh như thế. Phải chăng con người nơi đây sống hòa hợp với nhau nên tự nhiên cũng tạo cho cảnh vật sự hòa hợp tương xứng?

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang đắm chìm trong cảnh vật tuyệt mỹ và những suy tư của mình thì bị đánh thức bởi tiếng cười như chuông bạc theo gió truyền tới. Tiếng cười trong trẻo và vô cùng vui vẻ làm cho người nghe cũng muốn vui lây. Hắn xác định phương hướng tiếng cười truyền đến rồi cất bước đến đó. Hắn rất tò mò là ai lại có được tiếng cười như vậy vì từ khi đến Dạ thôn hắn không có gặp được bất kỳ cô nương trẻ tuổi nào mà rõ ràng tiếng cười này lại không thể là của các phụ nhân trung niên được. Càng tiến đến gần nơi phát ra tiếng cười hắn càng thấy tiếng cười của người này rất quen nhưng cũng rất lạ. Quen vì giọng cười của người này hắn được nghe rất nhiều nhờ phúc của con trai nhưng lạ vì hắn chưa bao giờ nghe người này cười thoải mái như thế cũng chưa bao giờ tưởng tượng ra người này cũng có lúc cười vô tư, cười từ tận đáy lòng như thế này. Tiếng cười đã sát bên tai, hắn vạch một đám lá cây ra thì thấy nàng. Đúng thật là nàng. Nàng thế mà lại cười rạng rỡ, cười hạnh phúc đến vậy. Hoàng Phủ Ngạo Thiên đứng ngây người nhìn Dạ Diễm Hương vừa chơi đùa cùng chú sói trắng vừa cười vang. Từng tiếng cười của nàng truyền vào tai hắn lại làm trái tim của hắn rung lên. Hắn muốn tiến lên cùng chơi đùa với nàng. Hắn muốn gạt con sói đang đề hai chân trước của nó lên ngực nàng và ra sức liếm khuôn mặt nàng làm nàng cười không ngừng kia ra mà thay vào đó là đôi tay và đôi môi của hắn. Nhưng lý trí cho hắn biết hắn không thể bước ra. Hắn biết rất rõ nếu nàng phát hiện ra hắn, nàng sẽ không cười như vậy nữa. Trước mặt hắn nàng sẽ cười nhưng luôn là một nụ cười nhạt nhẽo không có tình cảm. Nàng cười với mọi người, dù là một tí nữ cũng luôn âm áp nhưng với hắn lại rất lạnh lẽo. Từ lúc mới gặp nhau nàng đã dành cho hắn nụ cười như thế. Khi phát hiện ra tình cảm của mình với nàng hắn đã cố gắng đối xử tốt với nàng để thay đổi điều này vì ít ra như thế chứng tỏ nàng đã động tâm với hắn nhưng có lẽ đến giờ những gì hắn làm vẫn chưa chạm đến trái tim nàng. Nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc. Hoàng Phủ Ngạo Thiên hắn chưa bao giờ biết đến bỏ cuộc hơn nữa nàng là điều hắn không thể bỏ qua. Càng ở bên nàng hắn càng nhận rõ điều đó. Nàng là giấc mơ âm áp ở sâu trong lòng hắn. Có nàng sự trống vắng trong lòng hắn như được lấp đầy. Có nàng trái tim hắn rung lên những nhịp điệu lạ lùng nhưng hạnh phúc. Có nàng hắn cảm nhận được những tình cảm mà có lẽ nếu không có nàng hắn sẽ không bao giờ biết đến. Hắn cứ đứng đó nhìn nàng vui đùa cùng sủng vật mà ghen tị, ước ao nhưng cũng vui cùng niềm vui của nàng. Rồi hắn thấy Sói vương không chọc cười nàng nữa mà để nàng từ từ ngừng cười và ổn định lại hô hấp. Nó thì ngồi một bên chờ đợi. Khi hơi thở đã bình hòa, nàng ngồi dậy xoa đầu Sói vương và nói:

-“Chúng ta nên trở về. Phong nhi đang đợi chúng ta đó ”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghe vậy liền quay lưng muốn rời đi trước thì nghe nàng cất tiếng gọi :

- «Xin Hoàng thượng đừng bước!”.

Người Hoàng Phủ Ngạo Thiên cứng ngắc, đứng nguyên tại chỗ. Hắn hít một hơi thật sâu, cố nín một nụ cười thật thản nhiên rồi quay người lại nói :

-" Diễm Hương, nàng ở đây sao ? ”.

Nghe hắn hỏi như vậy cùng với nụ cười không được tự nhiên của hắn, Dạ Diễm Hương thấy rất buồn cười. Người này không biết nụ cười của hắn muốn có bao nhiêu ngưng tụ như kẻ trộm bị bắt gặp thì có bấy nhiêu. Thật không nghĩ một bậc thiên tử luôn lạnh lùng kiêu ngạo như hắn lại có biểu cảm như vậy. Nàng thấy buồn cười và thật sự nở nụ cười. Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy nụ cười của nàng sáng bừng lên, rực rỡ như ánh mặt trời làm hắn chói mắt, làm hắn ngẩn ngơ. Cả tâm hồn hắn như bị nụ cười này hút lấy. Rồi âm thanh dịu dàng vẫn mang chút ý cười của nàng vang lên kéo hồn hắn về lại :

-" Sói vương rất nhạy cảm với âm thanh và mùi lạ ”.

Xoát một cái. Lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngạo Thiên biết đến đồ mặt. Đây không phải nàng đã biết hắn ở đây ngắm nàng thật lâu sao ? Thế mà hắn còn hỏi nàng là nàng ở đây sao, cứ như đến lúc này hắn mới biết nàng ở đây vậy. Chuyện này thật là... Hắn ho khan :

-" Khụ...Khụ... Vậy à ? ”.

Thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên tỏ vẻ bối rối, Dạ Diễm Hương cũng không muốn làm khó hắn thêm. Nàng nói :

-" Chúng ta cùng về thôi. Nơi này có bố trí kỳ môn độn giáp, không biết đường đi sẽ lạc hoặc gặp bẫy ”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên ngạc nhiên hỏi lại :

- " Có trận pháp ? Nhưng ta đã lên ngọn núi này rất nhiều lần đều rất bình thường mà ? ".

Dạ Diễm Hương cười nhẹ nói :

- " Đúng là có trận pháp. Nhưng trận pháp này chỉ được bố trí ở chu vi hai dặm quanh chỗ chúng ta đang đứng. Hoàng thượng có thể vào được đến đây mà không hao tổn gì xem như vận may của người không tệ nhưng trở ra thì không đảm bảo sẽ được như thế. Vẫn là chúng ta nên cùng xuống núi thôi ".

Hoàng Phủ Ngạo Thiên gật đầu đáp :

- " Được ! ".

Hắn không cần biết có trận pháp hay không chỉ cần biết hắn sẽ đi cùng nàng là được rồi. Hắn nói : " Chúng ta đi thôi ! ". Hắn đang định quay lưng để trở về thì lại nghe nàng nói :

- " Hoàng thượng đợi ta một chút ! ".

Nàng nói rồi bước về hướng ngược lại. Hắn cất bước theo nàng. Sói vương vốn đi song song với nàng, thấy hắn đi theo thì quay đầu lại nhìn hắn. Hắn thề hắn dường như nhìn thấy trong mắt con sói dường như có ánh cười. Làm sao có thể ? Dù có là Sói vương thì nó cũng chỉ là con vật thôi. Có lẽ là do hắn tưởng tượng. Con sói bỗng cảm nhẹ tà áo của Dạ Diễm Hương rồi rời đi theo hướng khác. Hắn thấy nàng nhìn theo bóng con sói mà nở nụ cười bất đắc dĩ rồi nàng lại tiếp tục đi về phía trước. Hắn dĩ nhiên là vẫn theo nàng. Hai người đi một đoạn ngắn thì hắn nhìn thấy một ngôi mộ trang nhã. Hóa ra mộ của phụ thân nàng tọa lạc ở nơi này. Thì ra là vì bảo vệ nơi yên nghỉ của vị nhạc phụ hắn không có cơ hội biết mặt này mà nơi đây đặt trận pháp. Với khung cảnh nơi này thì nhạc phụ đã có nơi nghỉ ngơi thật tốt. Dù không phải là ngôi mộ xa hoa như bậc vua chúa nhưng phong thủy nơi này thì nơi các bậc vua chúa xây hoàng lăng không thể so được. Hắn biết nàng đến để tạm biệt phụ thân mình nhưng hắn nghĩ nàng chỉ nói vài lời chào. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ được nàng thế mà ôm bia mộ và còn đặt lên đó một nụ hôn rồi mới nói lời tạm biệt. Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy thật buồn bực. Có phải vị nhạc phụ đại nhân này chiếm hết tình cảm của nàng rồi nên nàng chẳng còn tình cảm mà dành cho hắn nữa không ? Điều đáng giận là hắn không thể nào tranh giành với người đã mất, lại không thể làm khó gì được. Hắn cảm thấy có chút ảm ức. Nhưng nghĩ kỹ một chút thì hắn phải cảm ơn nhạc phụ vì người đã hứa gả Dạ Diễm Hương cho hắn, lại còn nhất quyết phải giữ hôn ước nữa. Ừ, hắn đúng là phải cảm tạ nhạc phụ. Nghĩ vậy hắn liền quỳ xuống trước mộ lạy ba lạy như một người con rể bình thường ra mắt nhạc phụ. Hắn là thành tâm thành ý cảm ơn nên đã bỏ qua thân phận thiên tử của mình để bái lạy. Lạy xong hắn đứng dậy dặt tay ra Dạ Diễm Hương rồi đi :

- " Chúng ta về thôi. Không phải nàng nói Phong nhi đang chờ nàng sao ? ".

- " Đúng ! ".

Dạ Diễm Hương buột miệng đáp và cũng chẳng để ý việc Hoàng Phủ Ngạo Thiên dặt tay nàng đi vì nàng còn đang sững sờ việc hắn quỳ lạy phụ thân nàng. Hắn là ai chứ ? Là Hoàng thượng ! Là bậc cửu ngũ chí tôn ! Là người được người người quý lạy nhưng không phải quý lạy một ai cả. Thế nhưng vừa rồi hắn đã lạy phụ thân nàng ba lạy. Đây là chuyện gì a ?

Hoàng Phủ Ngạo Thiên thấy Dạ Diễm Hương bộ dạng ngờ ngẩn nhìn mình sao mà đáng yêu đến thế. Hành động vừa rồi của hắn chắc đã dọa nàng rồi. Nếu không phải vì nàng hắn sẽ không bao giờ làm như vậy. Nàng đáng giá được đối xử như thế! Chỉ là nếu nàng còn tiếp tục ngăn người như thế này thì hai người không biết bao giờ mới rời khỏi nơi này được vì hắn nhận ra hắn và nàng đã vòng lại chỗ cũ hai lần rồi. Hắn đã bị trận pháp làm cho lạc đường. Không còn cách nào khác Hoàng Phủ Ngạo Thiên đành lên tiếng :

- " Diễm Hương, nàng nên dẫn đường ! ".

Dạ Diễm Hương bị câu nói này thức tỉnh. Nàng giật mình nhìn quanh thì thấy cảnh vật xung quanh đã khác. Càng giật mình hơn là nàng phát hiện tay của nàng đang trong tay của hắn. Xoát một cái mây hồng phủ kín đôi má của nàng. Nàng thế nhưng lại ngây ngốc để cho người này nắm tay dẫn đi một đoạn đường xa như vậy. Nàng ngượng ngùng nhẹ nhàng rút tay mình khỏi tay hắn rồi vội vàng bước lên trước dẫn đường :

" Để ta dẫn đường, Hoàng thượng hãy theo sát ta ".

Bộ dáng ngượng ngùng cùng đôi má đỏ điểm lệ của nàng lọt vào mắt Hoàng Phủ Ngạo Thiên là cảnh đẹp vô song. Nàng vẫn nên như thế này mới tốt. Thấy qua nàng như những ngày ở bên ngoài này thì hắn không muốn nhìn thấy bộ dáng không nặn không nhặt, lạnh lùng thờ ơ của nàng như hồi ở trong cung một lần nào nữa. Nhìn bóng lưng yếu điệu đang đi như chạy trốn kia, khúc môi Hoàng Phủ Ngạo Thiên khẽ cong lên tạo thành một nụ cười đẹp đẽ. Hắn nghĩ : " Dù nàng trốn nhanh cỡ nào ta cũng bắt được nàng " rồi cất bước theo kịp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Sau hôm được thấy Dạ Diễm Hương cười đùa vui vẻ cùng Sói vương ở gần mộ của Dạ Tiểu, lại từ Hoàng Phủ Phong mà biết được dường như hàng ngày nàng đều đến nơi đó trò chuyện với nhạc phụ như thể người chưa bao giờ mất đi, Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền dụng tâm học kỹ môn độn giáp từ Dạ An.

Phải thừa nhận rằng con hồ ly phúc hắc đó thật sự toàn tài. Y không chỉ biết nhiều thứ, giỏi nhiều thứ mà cũng là một sư phụ giỏi. Nhờ vị nhị cữu gia một bụng ý xấu này biết cách dạy dỗ cùng với thiên phú và sự cố gắng của bản thân mà chỉ trong một tuần ngắn ngủi hắn đã có thể phá được những trận pháp cơ bản dễ như trở bàn tay, những trận pháp tinh vi hơn thì hắn tốn thời gian nhiều hơn một chút.

Dù vậy Hoàng Phủ Ngạo Thiên vẫn rất buồn bực vì những trận pháp được bố trí ở Dạ gia hắn không phá được một trận nào dù nghiên cứu thế nào đi nữa. Những trận pháp này thật sự khác biệt rất lớn với những trận pháp mà hắn được biết đến do gặp qua, nghe kể hay đọc qua sách. Người bố trí những trận pháp này thật sự có một cái đầu vô cùng sáng tạo, đáng để thế gian ngưỡng mộ.

Hắn không nhận được hỏi Dạ An có phải là y đã lập những trận pháp này lại nhận được câu trả lời rằng chỉ có một phần ba số trận pháp là do y lập còn lại là người khác và trận pháp tinh diệu nhất không phải do y lập. Hoàng Phủ Ngạo Thiên không thể tưởng tượng được lại có người vượt qua được Dạ An. Hắn rất tò mò về người này nhưng dù hắn hỏi thế nào Dạ An cũng chỉ cười thần thần bí bí mà không chịu nói thêm nữa chữ về người này.

Hắn đành phải dè dặt hỏi xem y có thể hướng dẫn hắn phá những trận pháp này hay không. Thật ra hắn chỉ muốn phá trận pháp ở chỗ mộ của Dạ Tiểu nhưng nếu hắn nói ra thì chắc chắn không đời nào Dạ An lại chỉ cho hắn bởi hắn biết rõ Dạ gia không muốn hắn thân thiết và gần gũi với Dạ Diễm Hương. Toàn thể Dạ gia vẫn luôn tìm cơ hội để tách nàng ra khỏi hắn, đem nàng ra khỏi hoàng cung trở về với cuộc sống bình dân.

Nói thật đến giờ phút này hắn vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của những người Dạ gia. Những người này không ai không tài giỏi nhưng dường như lại quá thờ ơ với tiền bạc và quyền lực. Họ coi khinh cả hoàng quyền, thứ mà người người đều kính sợ, người người đều muốn giành lấy nếu có cơ hội.

Dù không muốn thừa nhận nhưng con người này thật sự có đủ tư cách để ngạo nghễ như vậy. Quay trở lại vấn đề hắn muốn phá trận pháp ở Dạ gia, khi hắn hỏi Dạ An vấn đề này đã chuẩn bị tinh thần bị từ chối vì những trận pháp này cũng coi như thể trận phòng thủ của Dạ gia làm sao có thể để cho người mà họ vẫn coi là người ngoài như hắn phá được nhưng thật bất ngờ là y lại sáng khoái đồng ý. Y nói y dạy hắn cách phá những trận pháp đang được lập ở Dạ gia cũng không sao vì y có những trận pháp tinh diệu hơn muốn lập mà chưa có cơ hội. Y sẽ nhận cơ hội lần này mà lập ra.

Ôi, thật là... Không còn cách nào khác, hắn đành nói thẳng với Dạ Diễm Hương yêu cầu nàng chỉ dẫn hắn cách vượt qua trận pháp ở chỗ Dạ Tiểu với lý do hắn thích khung cảnh nơi đó, muốn được thưởng xuyên tới đó ngắm cảnh thư giãn. Hắn còn đặc biệt nhấn mạnh rằng mình sẽ không làm phiền nhạc phụ nghỉ ngơi. Chính hắn cũng thấy lý do này thật ngớ ngẩn, lời nói càng nói càng ngốc nghếch. Thế nhưng nàng lại đồng ý. Hơn nữa còn nói rằng hắn có thể nói chuyện cùng phụ thân của nàng. Nàng nói phụ thân nàng là một người rất vui vẻ nên có người nói chuyện với ông, ông sẽ rất vui.

Kể từ khi học được cách phá trận, cứ có thời gian rảnh là Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại đến nơi này mong có thể gặp Dạ Diễm Hương để tận hưởng không gian chỉ có hai người nhưng đã một tuần hắn không có gặp được nàng.

Phong nhi nói nàng ngày nào cũng đến nhưng khoảng thời gian lại không giống nhau. Là hắn và nàng vô duyên nên hắn không bắt được quãng thời gian nàng ghé thăm phụ thân. Nhưng không sao, hắn tin hắn sẽ gặp được riêng nàng chỉ là sớm hay muộn thôi. Không gặp được nàng thì hắn uống rượu nói chuyện cùng nhạc phụ đại nhân.

Hắn kể cho nhạc phụ nghe nỗi ám ức vì bị nữ nhi của người lạnh nhạt hay sự nhần nhin của hắn vì những trò làm khó của huynh đệ Dạ gia khi huấn luyện hắn. Hắn hứa với nhạc phụ sẽ đối xử với nữ nhi của người thật tốt, sẽ làm cho nàng hạnh phúc, sẽ không để nhạc phụ hối hận vì đã gả nàng cho hắn...

Chiều nay, lại như mọi ngày, Hoàng Phủ Ngạo Thiên xách bầu rượu đi lên núi với tâm lý đến thăm nhạc phụ để kể khổ là chủ yếu còn việc gặp được Dạ Diễm Hương thì hắn không hi vọng nhiều. Nhưng hôm nay có lẽ vận may đã mỉm cười với hắn. Khi hắn gần đến nơi thì gặp nàng. Trên lớp cỏ xanh mướt, êm ái như đệm, nàng như tiên nữ nằm ngủ trên đó. Nàng ngủ thản nhiên và yên ổn, khỏe môi còn vương nụ cười. Có lẽ nàng đang có một giấc mơ đẹp.

Hắn tự hỏi trong giấc mơ đó của nàng liệu có hắn không? Hắn nhẹ nhàng bước đến bên nàng và ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn nàng. Khuôn mặt nàng không đẹp bằng bất cứ phi tần nào trong cung nhưng lại quyến rũ hơn bất kỳ ai. Hắn càng nhìn nàng càng thấy yêu thích không thôi. Chẳng vì lý do gì cả chỉ đơn giản là càng ngắm càng yêu.

Đây có phải là tình yêu đích thực như người ta vẫn nói? Không kim nén được mình, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn, mịn màng của nàng. Nàng ngủ rất say không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Hắn bạo dạn hơn dùng tay vuốt qua đôi môi đỏ mọng mê người của nàng. Đôi môi này đã trao cho hắn những nụ hôn đầy lửa trong đêm đó.

Nghe đến đêm đó cảm giác khô nóng bỗng chốc cháy lên trong người Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Từ đêm đó đến giờ hắn và nàng không có cơ hội để thân thiết. Đây có thể là cơ hội duy nhất của hắn sau bao nhiêu ngày.

Tuy nói nếu làm chuyện đó ở đây là mất trời chiếu đất nhưng khung cảnh ở đây tuyệt đẹp cũng có thể coi là được trời đất chúc phúc, biết đâu sau hôm nay nàng sẽ mang thai đứa con của hắn, như vậy cơ hội để hắn giữ nàng bên người, để hắn lấy được tâm nàng sẽ lớn hơn. Quan trọng nhất là nếu bỏ qua cơ hội này thì chẳng biết đến bao giờ hắn mới có thể cùng nàng ân ái. Phải biết là người Dạ gia chẳng bao giờ cho hắn và nàng ở riêng một chỗ cả.

Theo tính toán và cũng thuận theo ước muốn của bản thân, Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền nằm xuống cạnh Dạ Diễm Hương rồi vòng tay ôm lấy nàng vào lòng. Hắn nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi nàng mà hôn lướt qua. Môi không rời môi nàng hắn khẽ cất tiếng gọi:

- "Diễm Hương, Diễm Hương! "

Hắn thấy nàng khẽ mở đôi mắt đẹp vẫn còn mù sương. Nàng nhìn hắn rồi kinh ngạc muốn cất tiếng nói lại bị hắn nhân cơ hội mà đưa đầu lưỡi vào miệng

nàng. Nụ hôn của hắn bắt đầu. Không phải là nụ hôn lướt nữa, hắn làm sâu nụ hôn, sâu thật sâu.

Nụ hôn của hắn cuồng nhiệt, nóng bỏng như nỗi nhớ của hắn bao nhiêu ngày qua, như khát khao có nàng bao nhiêu ngày qua. Lúc đầu nàng còn chưa có đáp lại hắn nhưng sau đó bị sự nhiệt tình của hắn cuốn hút nàng cũng bắt đầu cùng hắn đắm đuối. Hoàng Phủ Ngạo Thiên vui mừng càng không ngừng hôn nàng.

Tay hắn khẽ khàng cởi vạt áo của nàng để lộ chiếc yếm trắng thêu bướm vườn hoa. Những con bướm lên xuống theo đôi gò bồng đảo đang phập phồng vì thò gập của nàng giống như chúng đang sống mà vờn hoa thật sự rất mê người.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không vội vã cởi chiếc yếm ra mà cho một tay luôn dưới chiếc yếm bao phủ lấy một bên mềm mại của nàng mà nhẹ nhàng xoa nắn, một tay hắn vuốt nhẹ tai nàng, đôi môi hắn rộn hôn môi nàng, hôn má nàng, hôn xương quai xanh của nàng. Theo từng cái vuốt ve, từng nụ hôn của hắn nàng khẽ ngâm nhẹ.

Từng tiếng từng tiếng thật mê hồn thúc giục dục vọng của hắn. Hắn cởi phăng chiếc yếm để lộ đôi gò bồng đảo trắng mịn với hạt anh đào hồng xinh ra trước mắt mình. Hai hạt anh đào vì sự vuốt ve của hắn đã đứng thẳng đang rung rinh theo từng nhịp thở của nàng như mời gọi hắn. Đáp lại sự mời gọi, hắn đặt đôi môi mình lên đó và bắt đầu thưởng thức mỹ vị.

Chỉ là hắn vừa bắt đầu khai tiệc, nàng bỗng kéo đầu hắn ra khỏi nơi mềm mại của mình. Nàng dùng hai tay nâng đầu hắn nhìn thẳng vào mắt của nàng. Đôi mắt đã nhuộm đầy dục vọng của hắn nhìn nàng khó hiểu. Nếu hắn tỉnh táo hẳn đã nhận ra rằng đôi mắt nàng đã không còn mờ sương cũng không có dục vọng mà rất thanh tỉnh và có thêm những tia sáng kỳ lạ. Vì dục vọng sôi sục, vì muốn nàng đến điên nên được, hắn đã không nhận ra.

Vì không nhận ra hắn nhanh chóng rời khỏi mắt nàng, dùng tay một tay giữ hai tay của nàng đưa qua đầu, một tay thì tiếp tục xoa nắn một bên mềm mại, miệng thì cúi xuống muốn tiếp tục nhắm nháp hạt anh đào mê người kia. Chỉ là vào giây phút đôi môi hắn vừa chạm vào hạt anh đào hắn liền đồ gục trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Dạ Diễm Hương cúi đầu nhìn nam nhân gục trên ngực mình mà nở nụ cười bất đắc dĩ. Nàng không nhận được mạng yêu: “Đồ sắc quỷ!”.

Nàng nhẹ nhàng đỡ đầu Hoàng Phủ Ngạo Thiên rời khỏi trái anh đào đỏ thắm của mình và lật người hắn nằm ngửa ra. Nàng mặc lại quần áo của mình cho chỉnh tề rồi mới nằm trở lại bên cạnh hắn. Nàng ngắm nhìn hắn một hồi lâu rồi đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của hắn. Vầng trán, đôi mày, ánh mắt, cái mũi, đôi môi, cái cằm của hắn... tất cả đều đẹp đến hoàn mỹ nên bình thường dù khuôn mặt hắn luôn lạnh lùng, cả người tỏa ra sát khí các phi tần trong cung vẫn không kim lòng được mà mơ ước được gần hắn, không kim lòng được mà trao tâm cho hắn.

Thậm chí có nàng chẳng mong được sủng ái mà chỉ cần cùng hắn trải qua một đêm xuân là đủ. Nàng dịu dàng ve vuốt đôi mắt đang khép chặt của hắn một hồi. Đôi mắt này, kể từ khi nàng gặp hắn lần cho đến trước khi nàng rời khỏi hoàng cung đều rất lạnh giá nhưng từ khi nàng gặp lại hắn ở thôn nọ, đôi mắt này không còn lạnh như trước nữa.

Sâu trong đôi mắt hắn, nàng nhìn thấy sự khao khát nàng của hắn. Nàng cũng nhìn thấy sự ám áp, yêu thương khi hắn nhìn nàng. Nàng dịch chuyển tay xuống ve vuốt đôi môi của hắn. Đôi môi này gần đây cong lên rất nhiều.. Hắn không cười rõ lên nhưng hắn có cười. Chỉ cần bởi môi này khẽ cong lên vẻ băng giá của hắn sẽ được xóa tan. Hắn có nụ cười rất đẹp, nụ cười hút hồn người.

Ai mà biết được một nam nhân vốn giá lạnh như hắn lại có nụ cười như gió xuân vậy chứ. Hắn đã thay đổi. Nam nhân vốn vô tình này nay sự vô tình đã bớt đi nhiều. Hắn bắt đầu có tình cảm và cũng biểu hiện những tình cảm đó ra ngoài. Minh chứng rõ nhất là cách hắn đối xử với nàng, với Hoàng Phủ Phong và với những người trong Dạ gia.

Gần đây nàng bắt gặp rất nhiều tia oán trách nàng trong đôi mắt hắn. Nàng cũng có trái tim, hơn nữa nàng đã sống hai đời, dĩ nhiên nàng cảm nhận được tình cảm của hắn dành cho nàng. Từ khi gặp lại, hắn đối xử rất tốt với nàng thể hiện hắn là một phụ hoàng tốt. Sự lạnh lùng và vô tình của hắn trước kia với Hoàng Phủ Phong có lẽ là do hắn sinh ra trong cung cấm vô tình nên không biết biểu hiện tình cảm phụ tử tình thâm như những người phụ thân bình thường. Nàng thừa nhận hắn làm nàng rung động. Nhưng không thể hơn nữa.

Nàng phải giữ lại trái tim của mình. Không còn cách nào khác bởi vì hắn là chính là hoàng đế. Xưa nay có hoàng đế nào mà không đa tình. Hiện tại có thể hắn thích nàng, đối xử tốt với nàng nhưng xung quanh hắn phi tần mỹ nữ như mây, lại không ngừng được bổ sung vào, ai biết ngày mai hắn có thay đổi không?

Dù hắn không thay đổi tình cảm dành cho nàng nhưng trở về cung nàng cũng không phải là nữ nhân duy nhất của hắn, hắn còn phải dãi dầu mưa móc cho đám phi tần của mình. Nàng tự hỏi mình có thể chia sẻ nam nhân của mình cho người khác chăng? Dĩ nhiên là không.

Dù chỉ là chia sẻ cho một người cũng không được chứ đừng nói đến hàng trăm người. Nàng vẫn nên giữ chặt lấy trái tim mình, đừng để nó lún sâu thêm nữa. Những rung động ban đầu như thế là đủ rồi. Chỉ là dù dặn mình như vậy nhưng làm được lại không hề đơn giản.

Trong lúc lơ đãng nàng lại không tự chủ được mà muốn gần gũi với hắn nhiều hơn, quan tâm đến hắn nhiều hơn, chiều chuộng hắn nhiều hơn. Có lẽ trong sâu thẳm trái tim nàng, nàng cũng khát khao có được tình yêu của hắn. Như vừa rồi suýt nữa thì nàng đã để xảy ra tình huống là thì như người hiện đại vẫn nói là “lau súng cướp cò”. Thời gian gần đây nam nhân này vẫn thường tới đây để rình nàng tới nên hôm nay nàng đã cố tình chờ hắn.

Thời tiết dễ chịu, cỏ xanh êm ái lại thơm tho nên nàng đã ngủ thiếp đi trong lúc chờ đợi. Nàng mơ thấy nàng theo hắn trở về cung rồi hắn vì yêu nàng mà đã từ bỏ ngôi vị để cùng nàng và Phong nhi trở về Dạ thôn để sống những ngày tháng yên bình và hạnh phúc.

Nhưng trên đường về Dạ thôn ba người bị phục kích. Không biết tại sao nàng lại không nhúc nhích được đánh trơ mắt nhìn những thanh kiếm đang hướng vào tim của hắn đâm tới. Nàng hét lên thật to rồi giật mình tỉnh dậy.

Nàng mừng vì phát hiện đó chỉ là giấc mơ. Nàng muốn trở về nhưng nghĩ lại lại quyết tâm chờ Hoàng Phủ Ngạo Thiên thêm chút nữa. Chẳng bao lâu nàng lại thiếp đi. Lần này nàng thấy nàng đang ngồi trong lòng hắn, đầu tựa vào vai hắn vô cùng thỏa mãn ngắm nhìn Phong nhi đang vui vẻ đùa giỡn với Sói vương. Nàng nghĩ giấc mơ này thật đẹp, giấc mơ vừa rồi thật đáng sợ. Rồi nàng thấy Sói vương chở Phong nhi phóng về phía xa.

Bóng Phong nhi vừa khuất hắn liền từ từ cúi xuống hôn lên trán nàng. Nàng nhắm mắt lại để cảm nhận tình cảm trong nụ hôn của hắn. Hắn rời nụ hôn đến chiếc mũi xinh xắn của nàng rồi xuống đến môi. Một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua môi nàng. Nhưng hắn không rời đi ngay mà để môi hắn kề môi nàng mà ngọt ngào gọi tên nàng. Giọng nói khàn khàn của hắn lại như rượu lâu năm của Tĩnh đệ làm nàng say mê. Nàng mở mắt ra nhìn hắn.

Nàng thấy trong mắt hắn có ngọn lửa nóng bỏng. Nàng biết ngọn lửa đó mang tên dục vọng. Đôi mắt đầy lửa đó như thôi miên nàng. Nàng thầm nghĩ sao mơ mà như thật vậy. Dù là trong mơ nàng cũng muốn mở miệng đáp lời hắn. Nhưng nàng vừa hé môi hắn liền làm sâu nụ hôn. Đầu lưỡi hắn khuynh đảo trong miệng nàng như muốn hút hết mật ngọt trong miệng nàng. Nàng cũng đáp lại hắn. Hai người cuốn quýt lấy nhau.

Nàng tự hỏi đây có phải là mơ? Hình như áo của nàng đang bị cởi? Ô, cặp tuyết trắng của nàng đang bị đôi bàn tay nóng bỏng có chút chai sạn bao phủ và vuốt ve. Khoái cảm làm nàng khẽ rên lên. Nàng đang mơ thật sao? Cảm giác thật quá! Oái, ngực thật lạnh. Nàng cố sức mở mắt ra. Hết hồn! Đây nào có phải mơ. Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang một tay xoa nắn một bên mềm mại của nàng, còn bên còn lại thì đang nhay múa trong miệng hắn. Nàng không thể để cho hắn làm tiếp được

Nàng và hắn xảy ra quan hệ một lần là đủ rồi. Nàng không muốn cùng hắn làm sâu sắc thêm mối quan hệ này nữa. Nàng trao thân cho hắn khi không có tình cảm sẽ khác rất nhiều so với lúc này khi nàng đã rung động với hắn.

Người ta nói tình cảm của con gái thường đi liền với tâm thân cũng không phải là không có lý. Nếu lúc này nàng cho hắn thì rất có thể nàng sẽ không bao giờ giữ được trái tim vốn đã giao động của mình nữa. Như thế nàng sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

Vì vậy nàng liền kéo đầu Hoàng Phủ Ngạo Thiên lên và nhìn sâu vào mắt hắn. Nàng dùng khả năng của mình làm cho hắn ngủ mê đi. Nam nhân này trong lúc dục vọng tràn đầy mà ý chí vẫn kinh người. Thấy hắn cúi xuống muốn làm tiếp chuyện đang dang dở, nàng ngờ khả năng của mình không có tác dụng với hắn nhưng thật may là cuối cùng hắn cũng do dự.

Nàng xích lại gần hắn hơn, vùi đầu vào lòng hắn, vòng tay ôm lấy hắn thật chặt để cảm nhận rõ hơn hơi ấm từ hắn. Nàng khẽ khàng nói: “Chỉ lúc này chàng mới là của riêng thiếp nên thiếp muốn ôm chàng một lát. Thiếp cũng chỉ ôm chàng một lần này thôi. Vài ngày nữa trở về cung, chàng sẽ lại là của đám phi tần đó. Thiếp và chàng sẽ lại như trước đây, là người đứng ở chung nhà”. Dạ Diễm Hương cứ ôm Hoàng Phủ Ngạo Thiên như thế cho đến khi ước tính hắn sắp tỉnh lại thì nàng liền đứng dậy rời đi trước

Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền tiếp tục tung những chưởng lực mạnh phá tan những phiến đá to đang bay với tốc độ kinh người về phía hắn. Hắn đang dùng hết sức để tung những chưởng này không chỉ vì để tránh những phiến đá đó đã thương đến hắn mà còn vì hắn muốn dùng cách này để trút hết tức giận trong lòng. Hắn tức giận à? Hắn giận chính hắn. Làm sao chuyện lại có thể xảy ra như thế được chứ? Hắn không hiểu cũng không muốn tin nhưng sự thật thì việc đó đã xảy ra. Hắn thế mà lại ngủ thiếp đi khi mới chỉ bắt đầu cuộc yêu với nàng. Đây đúng là nỗi nhục của nam nhân. Có lẽ nàng cũng giận lắm. Làm sao có thể không giận khi một nam nhân đang yêu thương mình mà lại có thể ngủ thiếp đi? Điều hắn đã làm như thể si nhục nàng, chê nàng không đủ hấp dẫn vậy. Nhưng nào có phải thế đâu. Nói ra cũng thật khó hiểu. Hắn rõ ràng đang rất hưng phấn nhưng rồi cơn buồn ngủ bất chợt kéo đến và hắn không chống cự lại được. Mí mắt sụp xuống và hắn cứ thế gục trên người nàng. Đáng chết là giấc ngủ này hắn ngủ thật sự say. Hắn ngủ mà không hề tỉnh lại cho đến tận sáng hôm sau. Hắn không hề biết mình được đưa trở lại phòng bằng cách nào chỉ biết rằng từ hôm đó đến nay đã một tuần rồi những huynh đệ Dạ gia tìm mọi cách không cho hắn gặp Dạ Diễm Hương cũng như Hoàng Phủ Phong, những bài huấn luyện thì tăng cả về khối lượng và cường độ và luôn có những yêu cầu thể hiện rõ sự chơi khăm của họ với hắn. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết được là mấy huynh đệ này đang trừng phạt hắn cũng như ngăn cản hắn tiếp xúc với nàng. Hắn muốn điên lên rồi. Hắn muốn gặp Dạ Diễm Hương để giải thích cùng nàng rằng hắn không có ý ngủ thiếp đi như vậy. Hắn muốn xin nàng tha thứ. Nàng muốn hắn làm gì để nàng tha thứ cho hắn thì hắn cũng sẽ nàng. Hắn chuẩn bị sẵn tinh thần để hạ mình hết mức có thể. Nhưng hắn thật sự không dứt mình ra khỏi những bài huấn luyện này được cũng như không thể vượt qua những trở ngại của huynh đệ Dạ gia. Thời gian này hắn thật sự thấm thía rằng mình thật sự đã lọt thẳng vào một cái động hồ ly lớn. Dạ gia – từ lớn đến nhỏ, từ chủ nhân cho đến người hầu không một ai không gian xảo. Ở nơi này không có người gian xảo nhất mà chỉ có người gian xảo hơn thôi. Bất lực hắn chỉ đành dùng những tảng đá to đến ba người ôm được dùng để hắn luyện tập mà trút giận thôi.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên chăm chú phá nát những tảng đá nên không để ý có người đã nhìn hắn luyện tập rất lâu. Chỉ đến khi người đó bay người lên dùng một tay gạt đi chưởng lực của hắn còn một tay phá nát tảng đá ở trên không trung thì hắn mới nhận ra. Hắn nhìn Dạ Thành ung dung đáp xuống đất mà thờ dài bất đắc dĩ. Hắn thế nhưng lại không phát hiện ra có người tiếp cận mình? Là Dạ Thành có công lực cao hơn hắn hay là khi hắn ở đây đã buông lỏng cảnh giác?

Dạ Thành vừa nhàn nhã bước về phía Hoàng Phủ Ngạo Thiên vừa nói:

-“Ngài nói xem cách ta và ngài phá nát đá có gì khác nhau?”. Đây là câu hỏi nhưng giọng của Dạ Thành lại pha đầy giễu cợt. Hoàng Phủ Ngạo Thiên

không trả lời mà cup mi mắt lại chē giấu tia hờn giận của bản thân. Có gì khác nhau ư? Dạ Thành dùng có nửa thành công lực cho đòn đánh nhưng hấn dùng đến hai thành. Hấn biết hấn đang lãng phí thể lực nhưng là hấn thật sự muốn phát tiết những bức tức trong lòng ra nếu không hấn sẽ phát điên mất. Mà bức hấn đến phát điên không phải còn có công của nam nhân đang đứng trước mặt hấn hay sao? Giờ y còn đến đây mà giễu cợt hấn. Thật là muốn đánh cho y một trận. Ủ, đây đúng là ý kiến hay. Đánh một trận với y tâm lý của hấn sẽ được giải tỏa tốt hơn. Dù sao hấn cũng muốn được đâm vào mặt y một cú từ lâu rồi bởi vì hấn vẫn nhớ y chính là người hằng năm được thưởng thức điệu múa mê người dưới tán anh đào của Dạ Diễm Hương, lại còn luôn hôn lên trán nàng nữa. Hừ, càng nghĩ càng thấy giận. Hấn nhất định phải đâm được y. Với võ công hiện nay hấn không tin không đâm được Dạ Thành ít nhất là một đâm. Hoàng Phủ Ngao Thiên vừa định lên tiếng khiêu chiến với Dạ Thành thì đã bị Dạ Thành chặn lời:

-“Ngài muốn đánh ta sao? Giờ ta đã đánh không lại ngài rồi lên ta sẽ không đánh với ngài đâu”.

-“Ngươi đánh không lại ta? Thật sự?”. Hoàng Phủ Ngao Thiên ngạc nhiên hỏi lại rồi lại cảm thấy không thể tin được. Phải biết rằng võ công của huynh đệ Dạ gia rất khủng bố. Hấn cũng chỉ đến đây huấn luyện mấy tháng sao đã có thể theo kịp thậm chí là vượt qua được Dạ Thành. Khi thấy Dạ Thành gạt đầu xác nhận hấn hỏi:

-“Làm sao có thể? Ta và ngươi chưa từng giao đấu, sao ngươi có thể chắc chắn là ta đánh thắng ngươi?”.

Dạ Thành cười nhẹ đáp:

-“Võ công của ngài vốn cũng không kém xa ta. Nay người được chúng ta huấn luyện, vì một vài lý do mà bài huấn luyện của ngài khắc nghiệt hơn bình thường rất nhiều”.

Nói đến đây Dạ Thành nhìn Hoàng Phủ Ngao Thiên với cái nhìn đầy thâm ý. Hoàng Phủ Ngao Thiên bị nhìn đến lông mao dựng đứng lên. Hấn hiểu hết hàm ý trong cái nhìn đó. Còn không phải vì Dạ Diễm Hương nên họ mới làm thế với hấn sao?

Thấy Hoàng Phủ Ngao Thiên không nói gì, Dạ Thành tiếp tục nói:

-“Nhưng ngài chấp nhận và vượt qua hết những bài huấn luyện đó nên công lực của ngài đã tăng lên đáng kể. Thêm vào đó, Dạ Tinh đã điều dưỡng thân thể cũng như làm nước thuốc cho ngài ngâm tắm cũng làm cho công lực tăng lên một phần lớn. Huấn luyện và thuốc làm cho võ công của ngài đuổi kịp chúng ta. Còn thứ làm cho ngài vượt chúng ta chính là Long ngọc”.

Nghe Dạ Thành nói đến Long ngọc, Hoàng Phủ Ngao Thiên không nhịn được cất lời y:

-“Long ngọc thì có liên quan gì? Ta chỉ sờ vào nó một lần rồi vẫn để ở thư phòng chưa hề động đến mà”.

Dạ Thành cười lớn tiếng rồi nói:

-“Ha...Ha...Ha... Người nói Long ngọc ở trong thư phòng của ngài sao? Không đâu. Nó đang ở trong cơ thể ngài đó. Từ hôm đầu tiên người đặt chân lên Dạ gia thôn viên ngọc đó đã được chúng ta đưa vào thể ngài. Nhờ hấp thụ năng lượng từ viên ngọc đó mà người mới nhanh chóng thích ứng được với những bài huấn luyện khắc nghiệt ở nơi đây cùng với sự cố gắng và sự linh ngộ của bản thân mà ngài nhanh chóng vượt qua chúng để có được võ công tuyệt đỉnh như bây giờ. Hiện tại Long ngọc vẫn chưa hoàn toàn hòa thành một thể với ngài. Sau một thời gian nữa, khi ngài và ngọc hợp nhất, võ công của ngài chắc chắn sẽ đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Khi đó những cao thủ của những gia tộc lãnh đời cũng không phải là vấn đề lo ngại đối với ngài nữa”.

Ra hấn có thể thuận lợi huấn luyện là nhờ có Long ngọc trong cơ thể. Khởi nói cũng biết là người Dạ gia đã vào hoàng cung lấy ngọc đem về. Chỉ là nói đến lại buồn. Hoàng cung của hấn canh phòng sâm nghiêm như vậy mà những người này luôn ra vào tự do như chốn không người. Chỉ trách bản lĩnh người của mình không đủ can chân người ta thôi. Đánh khắp thiên hạ không địch thủ? Không lo ngại những cao thủ của những gia tộc lãnh đời? Nào có Hoàng đế nào không muốn những điều này nhưng...

-“Tại sao ngươi và Dạ gia lại để cho đến đây huấn luyện và đạt được võ công lợi hại hơn các ngươi như vậy? Các ngươi không sợ ta trở mặt làm hại tới Dạ gia sao?”.

Dạ Thành nghe vậy liền hừ một tiếng khinh thường. Y nói:

-“Võ công ngài lợi hại thì sao chứ? Muốn tổn hại Dạ gia chúng ta thì võ công là chưa đủ đâu. Dạ gia chúng ta mạnh nhất không phải là võ công hay tiền tài mà là cái đầu và sự đoàn kết. Ta dám nói Dạ gia chúng ta đang sở hữu những cái đầu thông minh nhất thiên hạ và không một gia tộc nào có được sự đoàn kết, keo sơn như gia tộc chúng ta. Hừ, muốn làm tổn hại chúng ta không có dễ dàng như ngài nghĩ đâu. Chúng ta huấn luyện ngài để ngài có đủ thực lực để bảo vệ bảo bối của chúng ta. Nàng theo ngài vào cung, nhiều chuyện chúng ta không thể ứng cứu kịp thời nên ngài có thực lực mạnh là chuyện cần thiết. Hơn nữa, dù sao ngài cũng là quốc chủ của chúng ta, ngài phải tăng cường thực lực để có thể đối phó được với Hiền Viên Lãnh. Tên nam nhân thối này gần đây thường lui đến một vài gia tộc lãnh đời để học võ công. Hấn cũng đã chuẩn bị nhiều quân và tập kết lương thực ở vùng biên giới. Chắc một thời gian ngắn nữa sẽ tấn công nước ta”.

-“Ngươi nói Hiền Viên Lãnh muốn gây chiến với nước ta? Trước giờ chúng ta và Sơn quốc không có xung đột gì lớn sao đột nhiên hấn lại muốn chiến tranh với chúng ta? Mà vì sao ta không hề nhận được tin báo gì mà ngươi...”.

-“Hừ, tên nam nhân thối đó còn không phải là muốn giành thê tử với ngài sao?”. Dạ Thành nhếch miệng khinh thường đáp. “Hừ, tên đó nghĩ thật hay. Muốn cướp bảo bối nhà chúng ta đi sao. Đúng là nằm mơ giữa ban ngày”. Nói rồi Dạ Thành lại nhìn Hoàng Phủ Ngao Thiên, trong mắt không bớt vẻ khinh thường: “Hoàng thượng vẫn rất tự hào về quân tình báo của mình phải không? Nói thật, quân tình báo của ngài quá kém đi. Sắp tới ta sẽ cử vài huynh đệ đến giúp ngài huấn luyện quân tình báo. Nếu cứ để thế thì sẽ mất nước thôi”.

Bị Dạ Thành khinh thường rõ ràng nhưng Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại không hề tức giận bởi đến lúc này hắn biết rõ hơn ai hết sự chênh lệch thực lực về tình báo giữa hắn và Dạ gia. Nếu được Dạ gia giúp huấn luyện thì thật tốt. Như vậy lần sau Dạ Diễm Hương có đột ngột mất tích thì hắn sẽ không mất dấu nàng như lần này nữa. Nghĩ như vậy hắn hoàn toàn có thể bỏ qua sự ngạo mạn của Dạ Thành khi đứng trước quân chủ. Nhất là Dạ Thành lại luôn miệng gọi Hiên Viên Lãnh là nam nhân thối, về mặt thì muốn bao nhiêu khinh bỉ thì có bấy nhiêu chứng tỏ hắn có bao nhiêu ghét bỏ tên kia. Dù lúc đầu hắn có không được huynh đệ Dạ gia ưa thích nhưng hắn cũng chưa từng phải nghe những lời khó nghe hay chịu đựng thái độ khinh thị rõ ràng như vậy. Thời gian gần đây hắn còn cảm nhận thấy huynh đệ Dạ gia đã gần gũi hắn hơn rất nhiều. Họ dường như đã dần chấp nhận hắn. Nhớ lại một đêm trong hoàng cung, Hiên Viên Lãnh đã đột nhập vào cung gặp Dạ Diễm Hương nói những lời cuồng vọng và so sánh thái độ của Dạ gia đối với hắn và Hiên Viên Lãnh, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không nhìn được có chút mừng thầm. Giờ không phải là lúc quán quýt vấn đề này nữa, hắn cần phải trở về cung chuẩn bị cho những chuyện sắp tới. Hắn nói với Dạ Thành:

-“Như vậy, ta cũng nên trở về hoàng cung”.

Dạ Thành quay lưng lại vừa bước đi vừa nói:

-“Đúng vậy. Ngài nên trở về. Hương nhi và Phong nhi đã được hộ tống đến hoàng cung từ ngày hôm qua rồi nên ngài muốn đi lúc nào cũng được. Ngài không cần đến bái biệt chúng ta đâu!”.

Nói rồi Dạ Thành dùng khinh công phóng vút đi để lại Hoàng Phủ Ngạo Thiên một mình nghiêng răng kèn kẹt. Mấy huynh đệ này thật quá đáng thể nhưng đến cuối cùng cũng không cho hắn gặp mặt nàng. Không lẽ về đến cung rồi họ vẫn tiếp tục ngăn cản không cho hắn gặp nàng? Không thể nào! Hắn không tin trong địa bàn của hắn mà hắn lại không thể gặp được nàng. Nghĩ như vậy tâm trạng Hoàng Phủ Ngạo Thiên mới bình ổn lại. Hắn dùng khinh công tốc độ nhanh nhất phi thân xuống núi. Hắn cần về hoàng cung gấp. Trở về hắn sẽ được gặp nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Một lần nữa quay trở lại hoàng cung, vừa bước vào cổng Phụng cung, Dạ Diễm Hương liền dừng chân lại trước cây hoa đào. Thời gian thấm thoát thoi đưa, đến ngày hôm nay nàng đã vào cung tròn một năm.

Ngày nàng vào cung, điều đầu tiên gây chú ý cho nàng chính là cây hoa đào này. Nó làm cho nàng cảm thấy ở nơi vàng son xa lạ này ít nhất còn có một thứ mang bóng dáng của quê nhà nàng, của phụ thân nàng.

Nàng vốn nghĩ sẽ chẳng ở lại lâu dài nên cũng chẳng gắn bó với thứ gì hay bất cứ ai ở nơi đây nhưng thể sự biến đổi vô thường, một năm này nàng đã quyết định coi Hoàng Phủ Phong như con đẻ mà chăm sóc, rồi nàng lại dần bị Hoàng Phủ Ngạo Thiên cuốn hút và giờ đây khi đứng trước cây hoa đào này nàng lại phát hiện ra hóa ra bản thân mình cũng rất nhớ nó.

Tâm của nàng đã thay đổi rồi. Chẳng biết từ bao giờ nàng đối với con người và cảnh vật nơi đây từ xa cách thành gần gũi. Nàng đã cố giữ khoảng cách nhưng mọi thứ lại cứ dần thân thuộc với nàng. Nàng càng nghĩ càng không thể nên được tiếng thờ dài: Thật là bất đắc dĩ a! Lần này nàng trở về hoàng cung định là sẽ ở lại đây lâu dài để chăm sóc và bảo vệ Hoàng Phủ Phong đến lúc nào có thể thì thôi.

Còn Hoàng Phủ Ngạo Thiên, tuy đã thừa nhận bản thân có tình cảm với hắn nhưng nàng biết rất rõ nàng là ai, hắn là ai, nàng muốn gì mà hắn thì không thể cho nàng điều nàng muốn nên giữ khoảng cách với hắn, chết tâm với hắn là điều nàng nên làm. Chỉ là trái tim đã hướng về người liệu có dễ dàng thuận theo lý trí?

Hoàng Phủ Ngạo Thiên dùng khinh công ở tốc độ nhanh nhất để tiến về hoàng cung bỏ lại 10 ảnh vệ ở

đằng sau. Không chỉ bởi vì hắn muốn gặp Hoàng hậu của mình mà còn bởi vì hắn buộc phải làm như thế. Trước khi rời khỏi Dạ gia, Dạ Thành nói với hắn không biết lúc nào hắn và Long ngọc sẽ họp nhất, có thể là 1-2 ngày tới cũng có thể là vài tháng nữa.

Trọng yếu là khi hắn và ngọc họp nhất toàn thân hắn sẽ vô lực, vô cùng yếu ớt và toàn thân nóng cháy. Nếu có ai đó tấn công hắn lúc này thì hắn chính là cá nằm trên thớt nên hắn phải ở cạnh Dạ Diễm Hương. “Phải ở cạnh Dạ Diễm Hương” chính là lời mà Dạ Thành đã nhắc đi nhắc lại với hắn.

Mặc dù hắn không hiểu tại sao khi hắn ở vào trạng thái dễ bị tấn công như vậy lại bắt buộc phải ở cạnh một người một chút vô công cũng không biết như nàng nhưng hắn tin Dạ Thành sẽ không hại hắn vì vậy hắn phải dùng hết tốc lực để trở về cung để đề phòng chuyện họp nhất này sẽ xảy ra trong một hai ngày tới. Chuyện này cũng vừa lúc thỏa mãn nguyện vọng được đoàn tụ với thê tử của hắn. Nghĩ đến được gặp nàng, khỏe môi hắn giương lên một độ cong đẹp mắt. Bất cứ ai nhìn thấy nụ cười lúc này của hắn cũng sẽ mê mẩn. Tiếc cho nụ cười ngọt ngào của một nhân vật lãnh khốc lại chẳng có ai chứng kiến bởi vì hắn đang bay trên trời!!!

Từ ngày đầu tiên Hoàng Phủ Ngạo Thiên đến Dạ thôn, có 10 ảnh vệ đã theo hắn đến đây. 10 ảnh vệ này là những người giỏi nhất trong số ảnh vệ của hắn, không người nào không là cao thủ nhất lưu. 10 ảnh vệ này vốn luôn theo hắn như hình với bóng nhưng lần này họ chỉ có thể dừng chân ở dưới núi.

Dù họ đã được chứng kiến thực lực của huynh đệ Dạ gia nhưng khi Hoàng thượng của bọn họ quyết định một mình đi đến đó để huấn luyện thì không một ai không lo lắng cho chủ tử. Dạ gia là nơi như thế nào không một ai biết, liệu họ có làm hại đến Hoàng thượng không? Dù 10 người họ có thể không đấu lại với những huynh đệ kia nhưng nếu đi cùng Hoàng thượng ít nhất cũng có thể liều chết mở đường máu cho người trong trường hợp xấu nhưng Hoàng thượng lại tin vào người Dạ gia mà kiên quyết đi một mình. Hết cách họ đành phải thấp thòm chờ đợi ở chân núi.

Tháng này qua tháng khác, hết cả 6 tháng mà vẫn không thấy bóng dáng của Hoàng thượng đâu. Mỗi ngày trôi qua nỗi lo Hoàng thượng xảy ra chuyện càng lớn. Không biết bao lần họ đã thử tìm cách lên núi nhưng đi cả ngày trời họ lại luôn trở về chỗ cũ.

Ai trong số họ không tinh thông trận pháp nhưng trận pháp của nơi này thật sự quá kỳ diệu. Họ không phá được cũng không trở về Hoàng cung vì trở về là vô ích. Họ nhất định phải phá được trận pháp này để lên núi do thám tin tức, nếu quả thật có chuyện xấu xảy ra cho Hoàng thượng thì mới cho người về Hoàng cung báo tin.

Chỉ là mỗi ngày hết sức công phá mà trận pháp không suy chuyển mấy may làm 10 vị ảnh vệ chưa từng biết đến thất bại nay phải nếm trải mùi vị lực bất tòng tâm thật không dễ chịu gì. Ngay khi họ đã tuyệt vọng đến không thể tuyệt vọng hơn nữa thì chủ tử của họ xuất hiện. Chủ tử của họ bình an vô sự a. Thật là muốn có bao nhiêu vui mừng là có bấy nhiêu a! Hơn nữa người đứng là đã có nhiều thay đổi.

Chủ tử của họ vốn là rồng trong loài người nên khí tức trên người luôn toát ra vẻ oai nghiêm lại thêm vẻ nạt luôn lạnh lùng nên luôn khiến người ta cảm thấy lạnh khóc, vô tình nhưng từ Dạ gia đi ra, vẻ uy nghiêm của người vẫn còn nhưng thêm vào đó là hơi thở của bậc cường giả chí tôn càng làm cho người ta có cảm giác bị áp bức vô cùng.

Nhưng nếu nhìn vào mắt Hoàng thượng thì sẽ thấy ánh mắt người vẫn sâu thẳm khó đoán như trước nhưng lại nhu hòa hơn rất nhiều, tình hơn rất nhiều. Không biết Hoàng thượng của bọn họ đã trải qua những ngày tháng như thế nào ở Dạ gia nhỉ? Thật là tò mò a. Lúc này họ không biết rằng họ sẽ được thỏa mãn trí tò mò này bằng cách được đến Dạ gia để huấn luyện.

Lúc vượt qua huấn luyện để trở về gặp chủ tử, 10 vị ảnh vệ nhất loạt quỳ xuống với lòng kính ngưỡng tột cùng vì chủ tử đã vượt qua địa ngục đó mà vẫn xuất hiện trước mặt họ lông tóc vô thương với tinh thần thập phần phấn chấn. Đây là chuyện nói sau. Còn khi gặp lại chủ nhân sau mấy tháng xa cách đây lo lắng, 10 vị ảnh vệ vừa tủi vừa mừng.

Tủi vì Hoàng thượng vừa nhìn thấy bọn họ, còn không để cho bọn họ hành lễ liền phân phó bọn họ đi về sau còn ngài đi về trước. Mừng là vì họ còn chưa kịp đáp là sẽ đi chuẩn bị ngựa thì đã thấy Hoàng thượng dùng khinh công phi thân đi. Khinh công bậc này cũng không phải là tăng tiến một, hai lần so với trước đây đâu. Tuyệt đối phải là ba lần, thậm chí là bốn lần. Ủ, không uống công Hoàng thượng mạo hiểm đến đây một chuyến. Đáng mừng! Đáng mừng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Đại điện hoàng cung Phong quốc đang bị bao trùm bởi một bầu không khí vô cùng quỷ dị. Vì sao a? Đây là thắc mắc của tất cả văn võ bá quan đang có mặt tại đây. Rõ ràng là trời đã bắt đầu vào đông, dù trời cũng chưa rét lắm nhưng cũng không thể nào có chuyện họ đứng giữa đại điện mà đổ mồ hôi được. Nhưng thực rõ ràng là trên trán, trong người tất cả mọi người đang đổ mồ hôi ròng ròng. Nhiều người không nhịn được mà đưa tay quạt mồ hôi đang chảy xuống mắt. Từ một canh giờ trước cho đến bây giờ, sau khi Thái sư can gián chuyện Hoàng thượng đọc sùng Hoàng hậu thì bầu không khí đại điện đã thành như vậy. Hoàng thượng nghe Thái sư và các vị đại nhân ủng hộ Thái sư nói xong vẫn im lặng cho đến bây giờ, thậm chí nụ cười của người còn chưa tắt một khoảnh khắc nào nhưng bầu không khí cứ thế bị hâm nóng, áp lực cũng cứ mỗi lúc một tăng làm toàn thân mọi người không ngừng đổ mồ hôi. Hoàng thượng đang thực tức giận a! Chuyện khi Hoàng thượng tức giận sẽ làm cho các vị đại thần cảm thấy một chút áp lực vô hình không phải là lần đầu tiên xảy ra nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện tất cả cùng đổ mồ hôi hột sợ hãi như bây giờ. Hơn nữa từ khi Hoàng thượng trở về cung đã thay đổi rất nhiều. Người vẫn quyết đoán như trước nhưng tất cả đều cảm thấy những quyết sách của Hoàng thượng “người” hơn. Lúc đầu cả triều đình đều ngỡ ngàng vì sự nhân từ tưởng như chẳng bao giờ có ở Hoàng thượng nay lại xuất hiện. Từ ngạc nhiên cho đến chấp nhận và giờ đây ai cũng yêu thích vị quân vương vốn dĩ đầy tài năng nay lại thêm chữ đức càng làm cho người thêm toàn vẹn. Nhưng giờ phút này không một ai dám ngắt đầu nhìn vị Quân thượng lãnh khốc đã trở lại trên cao kia. Mà vị kia dù đang cười đến thật tao nhã thì ánh mắt không hề che giấu sự uy nghiêm, tức giận và lạnh lẽo nhìn xuống đám quần thần dám xen vào chuyện của hần. Hoàng Phủ Ngao Thiên nhìn đám người đang vụng trộm lau mồ hôi mà nghĩ: Đúng, đám người này nên có phản ứng như thế này mới đúng chứ không phải một bộ dáng hiên ngang chỉ trích hần độc sùng Hoàng hậu làm rối loạn hậu cung. Hừ, thời gian vừa qua, hần tiếp thu góp ý của Dạ Diễm Hương mà xử lý mọi việc nhân từ hơn đã làm cho đám người này quên mất hần là người như thế nào rồi sao? Nếu là hần trước đây sẽ không hề ngần ngại đem tất cả đi chém nhưng giờ suy nghĩ của hần đã bị nâng thay đổi. Nhưng không có nghĩa là hần cho phép người khác ý kiến về những việc hần làm. Con người hần từ xưa đã bá đạo vô song. Đám người này cần phải sửa trị một phen nhưng giờ đã đến lúc hần dùng bữa cùng Dạ Diễm Hương và Hoàng Phủ Phong nên sẽ tạm để bọn họ để chịu trong hôm nay đã. Hoàng Phủ Ngao Thiên hừ một tiếng nặng nề rồi cũng không nói gì thêm mà phất tay áo rời khỏi đại điện. Trần công công nhìn các vị đại thần còn đang cúi thấp đầu, hần không thể chui luôn đầu xuống đất kia, rất tức thời mà hô lên: “Bãi triều!”. Sau đó thì vội vàng đuổi theo Hoàng Phủ Ngao Thiên. Con giận của Hoàng thượng không phải nhỏ đâu. Vẫn là hần đến hầu hạ Người để tránh cho mấy tiểu thái giám không biết trời cao đất dày lại mất mạng oan uổng!

Sau khi Hoàng Phủ Ngao Thiên rời đi, văn võ bá quan ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt cùng đưa tay gạt mồ hôi vẫn còn chảy trên trán nói với Thái sư:

-“Thái sư, vẫn là thôi đi. Xưa nay những gì Hoàng thượng muốn làm không phải là chuyện chúng ta có thể xen vào. Hoàng thượng cũng đã có hai vị hoàng tử, độc sủng Hoàng hậu cũng không phải là vấn đề gì to tát. Vẫn là theo Hoàng thượng thôi”.

-“Đúng thế! Đúng thế!”...

-“Quên chuyện này đi Thái sư ạ”.

...

Mỗi người một câu đều là khuyên Thái sư từ bỏ việc can gián chuyện hậu cung của Hoàng thượng. Thật ra họ hiểu tâm tình của Thái sư bởi họ không có con gái đã làm phi tử cho Hoàng thượng thì cũng có ý định mà nay Hoàng thượng chỉ độc sủng Hoàng hậu thì mọi sự chẳng phải hồng bát sao? Nhưng áp lực vừa rồi họ thật sự không muốn trải qua một lần nữa. Rất khủng bố a! Với lại trong thâm tâm họ vẫn có ý nghĩa để vương nào mà không hoa tâm. Nay độc sủng Hoàng hậu có thể là do người nhìn nhiều mỹ nhân lại thấy Hoàng hậu nhan sắc bình thường có chút mới mẻ. Sau này chán rồi thì sẽ lại thấy mỹ nhân mới là tuyệt vời, cơ hội của con gái bọn họ lại có. Nam nhân mà, nữ nhân có bao giờ là đủ. Còn bây giờ vẫn là thôi đi nếu còn muốn giữ cái đầu trên cổ.

Thái sư nghe đám đại thần trăm miệng một lời khuyên giải mình mà mặt đen lại. Đám người này đúng là một đám rùa. Thái sư tức giận hừ lên một tiếng rồi phất tay áo rời khỏi đại điện. Hắn cần phải cùng con gái bàn bạc kỹ chuyện này. Không thể nào để cho Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu tiếp nữa. Cứ như thế này thì không khéo Hoàng thượng vì Hoàng hậu mà phế luôn cả hậu cung không chừng. Nghĩ đến chuyện này Thái sư thật nhin được mà run lên một cái. Hắn chết cũng không thể để chuyện này xảy ra. Vì suy nghĩ vừa nảy sinh mà bước chân của Thái sư về phía Mị cung của Lan phi cũng nhanh hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Chương 46 Trái ngược với đại điện hoàng cung Phong quốc, không khí tại đại điện của Phụng cung lại là một mảnh âm áp nhu hòa. Các cung nữ thái giám đang vội vã bày biện đồ ăn lên bàn bởi một chút xú nữa thôi vị chủ nhân tôn quý nhất thiên hạ sẽ ghé vào đây dùng bữa trưa. Gần đây Hoàng thượng chưa bao giờ bỏ lỡ cũng như đến muộn một bữa ăn nào cùng Hoàng hậu và Đại hoàng tử. Từ đó có thể thấy Hoàng hậu đang thực sự lấy được sự sủng ái vô tận của Hoàng thượng. Điều này đối với bất kỳ nô tài nào trong Phụng cung cũng là một niềm vui lớn. Ai cũng mong mỏi Hoàng hậu có thể giữ được tâm của Hoàng thượng thật lâu nên ai cũng cố gắng hết sức giúp Hoàng hậu có thể có được những ấn tượng tốt nhất đối với Hoàng hậu khi vị đế vương này đến Phụng cung. Hoàng hậu của họ xứng đáng được những gì tốt nhất! Đây là tiếng lòng của tất cả những người được phục vụ ở Phụng cung, được sự chiếu cố và dẫn dắt của Hoàng hậu. Họ thấy được vẻ đẹp của tâm hồn Hoàng hậu giấu dưới vẻ đẹp thể xác chỉ được xem là thanh tú. Giờ trong mắt họ trên thế gian này không có cô nương nào có thể đẹp hơn Hoàng hậu. Họ tin Hoàng thượng anh minh cũng đã nhìn ra vẻ đẹp thật sự của Hoàng hậu nên gần đây mới cho Hoàng hậu sự vinh sủng vô hạn. Thời gian gần đây Hoàng thượng chưa từng sủng hạnh phi tần nào khác ngoài Hoàng hậu. Đó chính là “độc sủng” đó a! Tin tưởng rất nhanh thôi Hoàng hậu có thể mang long thai của chính mình. Như vậy địa vị của Hoàng hậu càng thêm vững chắc. Càng nghĩ càng mừng a! Với những suy nghĩ như thế nên những cung nữ thái giám của Phụng cung tay chân nhanh nhẹn bày biện đồ ăn vô cùng bận rộn mà ai lấy đâu nỡ nụ cười không hề che giấu sự vui vẻ trên môi.

Vị nữ chủ nhân của Phụng cung và tiểu chủ tử lại dường như không để ý nhiều đến đám cung nữ thái giám đang bày biện thức ăn nhưng thỉnh thoảng lại nhìn về phía các nàng phóng ra những tia nhìn nóng bỏng. Dạ Diễm Hương đang ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn ăn. Trong lòng nàng là Hoàng Phủ Phong đang ríu rít kể cho nàng nghe những gì bé học được ở thư viện. Bé rất hào hứng với việc kể cho mẫu hậu nghe những gì phu tử dạy bé, những gì bé hiểu được và những gì bé không hiểu. Mẫu hậu không giống với phu tử mang một bộ mặt nghiêm khắc dạy bé những điều cứng nhắc. Mẫu hậu rất ôn nhu, rất dịu dàng, rất kiên nhẫn chỉ dạy cho bé. Cùng một vấn đề như phu tử nhưng những kiến giải của mẫu hậu lại đơn giản và dễ hiểu hơn nhiều, thậm chí bé thấy những ý kiến của mẫu hậu còn có ích hơn phu tử nhiều. Bé thấy mẫu hậu thật là lợi hại, lợi hại hơn phu tử nhiều.

Một nữ tử ôn nhu với nụ cười hiền từ cả trong mắt lẫn trên môi đang chăm chú lắng nghe một tiểu tử phấn đấu ngọc mài đang ngồi trong lòng nàng kể chuyện rất hưng phấn. Đám nô tài thì vừa làm việc vừa cười tùm tùm nghe hai vị chủ tử nói chuyện. Khi Hoàng Phủ Ngao Thiên bước vào sảnh phòng của Phụng cung chính là bắt gặp một cảnh tượng âm áp như vậy nên nô khí của hắn dường như được xoa dịu ngay lập tức. Gần đây hắn có thói quen là khi đến Phụng cung sẽ không cho người thông báo mà hắn sẽ tự bước vào bởi chỉ có như thế hắn mới có thể thấy được khung cảnh âm áp như thế này. Nếu hắn cho người thông báo thì Phụng cung này ngay lập tức sẽ chỉ có một khung cảnh cứng nhắc chào đón hắn. Hắn không thích như thế. Hắn chính là thích thứ không khí âm áp thoải mái vô cùng dễ chịu này. Hơn nữa nếu hắn cho người thông báo hắn sẽ không thể nghe được những gì nàng nói với Phong nhi. Từ khi trở lại cung hắn đã để Phong nhi đến thư viện học những gì mà một hoàng tử phải học. Phong nhi đặc biệt thích đem những vấn đề của phu tử đến để được nàng chỉ giáo thêm. Ngay từ lần đầu tiên nghe những kiến giải của nàng hắn đã không thể không khâm phục nàng. Rồi những ngày tiếp theo và cho đến tận bây giờ hắn phải thừa nhận lời đại sư nói thật không sai: Nàng chính là bảo vật, là bảo vật trấn quốc. Kiến thức của nàng vô cùng uyên bác, tầm nhìn lại vô cùng rộng. Nàng tận tâm chỉ cho Phong nhi những gì nàng biết mà không biết rằng chính hắn khi nghe được những kiến giải của nàng cũng đã rút ra được những kinh nghiệm quý báu cho hắn trị quốc. Những thay đổi của hắn thời gian gần đây chính là do nàng ảnh hưởng. Rõ rệt nhất là lúc này đây hắn xử sự rất nhân từ. Đó là bởi vì trong một buổi hắn nghe được nàng nói người lãnh đạo phải cứng rắn nhưng không thể thiếu sự nhân từ. Cứng rắn và nhân từ phải phối hợp nhuần nhuyễn với nhau thì trị được người nhưng cũng lấy được lòng người, thì địa vị mới vững vàng. Nàng giải thích cặn kẽ và lấy ví dụ thật cụ thể cho Phong nhi hiểu. Một đứa trẻ 6 tuổi còn hiểu lợi hại trong đó huống chi là đế vương như hắn. Hắn áp

dụng nhưng gì nàng nói quả nhiên đám đại thần này vẫn sùng kính hần như trước nay lại thêm vài phần tận tâm. Từ đó hần rất chú ý nghe những kiến giải của nàng. Nhiều khi hần còn phải thông qua Phong nhi để nghe được ý kiến của nàng về những vấn đề khiến hần đau đầu mà chưa có cách giải quyết. Nàng quả thật chính là một cuốn bách khoa toàn thư vậy, dường như không có vấn đề nào, dù là chính trị, quân sự hay xã hội, dù là nông nghiệp hay thương nghiệp mà nàng không thể đưa ra cách giải quyết mà những cách giải quyết nàng đưa ra hoàn toàn là những cách tối ưu nhất, lợi ích cũng là cao nhất. Nếu nàng là nam nhân có lẽ không chỉ là một vị quan lưu danh thiên cổ mà nàng có thể dựng lên một vương triều của riêng mình. Không đúng. Dù bây giờ nàng là nữ nhân nhưng nếu nàng muốn nàng hoàn toàn có thể chiếm được vị trí của hần rồi lấy đó làm bàn đạp mà thống nhất tứ quốc. Thiên hạ nên cảm thấy may mắn vì nàng không có dã tâm và hần cảm thấy may mắn vì nàng là Hoàng hậu của hần chứ không phải là của đế vương nào khác. Nhưng có một điều khiến hần buồn bực chính là hần muốn biết gì từ nàng cũng phải qua Phong nhi. Hần hỏi nàng vấn đề gì cũng chỉ nhận được câu trả lời trăm lần như một: Chuyện quốc gia đại sự hậu cung không thể xen vào. Nàng nói nếu nàng đưa ý kiến thì sẽ tạo tiền lệ xấu và khiến hần thành hôn quân lưu danh sử sách. Cái lý do gì vậy chứ? Cả đám hậu cung ai mà không muốn biết một chút quốc gia đại sự rồi muốn được cơ hội thổi gió bên gối mà đến lượt nàng lại thành lý do từ chối – một lý do từ chối thật đường hoàng làm hần ghen lời. Không còn cách nào khác hần đành thông qua Phong nhi mà hỏi nàng. Cũng may Phong nhi thông minh thường truyền đạt lại ý kiến của nàng rất rõ ràng. Hần nghĩ với trí thông minh của nàng không thể không biết những vấn đề nào là hần cho Phong nhi đến hỏi nhưng nàng vẫn luôn trả lời. Sau nhiều lần quan sát và suy nghĩ, hần có thể khẳng định nàng đây là đang thông qua hần để bồi dưỡng Phong nhi thành một vị đế vương toàn tài toàn đức. Nhưng tại sao lại là Phong nhi? Chẳng lẽ nàng chưa từng nghĩ sẽ để con trai ruột của mình nên làm Hoàng đế sao? Dù nàng yêu thương Phong nhi nhưng ngôi vị Hoàng đế đó vẫn nên do con ruột của mình ngồi sao? Không phải nữ nhân toàn thiên hạ đều nghĩ thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 46.2

Nói đến nhi tử mà hần muốn có với nàng hần lại không tránh được buồn bực. Hần muốn nàng mang long thai của hần để nàng có thêm một lý do để lưu lại trong cung cùng hần nhưng điều này dường như thật khó khăn. Từ khi trở về cung hần chỉ ngủ lại Phụng cung của nàng nên trong mắt mọi người hần đang độc sủng Hoàng hậu nhưng có lẽ thiên gia chứng giám hần còn không có coi được áo ngoài của nàng ra đã không hiểu lý do mà ngủ thiếp đi cho đến tận sáng lúc phải lâm triều. Hần không phải đồ ngốc nên dĩ nhiên hần biết đây là nàng đang từ chối hần. Nhưng hần không hiểu tại sao nàng lại không chịu hoan ái với hần? Rõ ràng là nàng đã có tình cảm với hần kia mà. Dù nàng cố giấu nhưng từ sâu trong mắt nàng hần vẫn nhận ra điều đó. Hần cũng không hiểu tại sao nàng phải giấu giếm đi tình cảm của mình trong khi các nữ nhân trong hậu cung của hần chỉ hận không có cơ hội để biểu đạt tâm ý của các nàng đối với hần. Trong khi các nữ nhân khác tìm mọi cách để bò lên giường hần thì nàng lại từ chối khi hần cầu hoan. Mà tức nhất là hần không biết làm cách nào nàng có thể khiến cho hần cứ chạm vào nàng là con buồn ngủ lại kéo đến không cho hần kháng cự. Hần đã cho những thái y giỏi nhất trong cung đến Phụng cung của nàng với lý do tiêu độc để tìm xem ở chỗ nàng có hay không mê hương nhưng không hề tìm ra một chút dấu vết nào. Nàng không dùng phấn son nên chuyện trong phấn son có tẩm mê hương gì đó là không thể nào. Hần đã nghĩ hay là do mùi hoa đào trên người nàng nhưng lại ngay lập tức phủ nhận điều này vì trên người nàng từ lần đầu tiên hần gặp nàng đã luôn tỏa ra mùi hoa đào thanh thoát tự nhiên ấy. Hơn nữa hần nhớ rất rõ đêm đó lúc cùng nàng da thịt chi thân hương hoa đào thơm ngát không ngừng tỏa ra từ khắp cơ thể nàng làm hần mê đắm không thôi nên tuyệt đối không thể có chuyện mùi hoa đào trên cơ thể nàng làm hần ngủ quên được. Không tìm được nguyên nhân từ chỗ nàng hần yêu cầu thái y, thậm chí hần còn mặt dày nhờ Dạ Tinh chế tạo thuốc chống mê được mạnh nhất nhưng tất cả đều vô dụng. Hần rõ ràng đang rất hưng phấn nhưng chưa được một khắc là không chống cự được con buồn ngủ. Hần vô cùng khát khao cơ thể nàng. Không chỉ bởi vì cảm giác tiêu hồn khi cùng nàng ân ái mà vì hần cảm thấy khi hai người hòa vào nhau hần và nàng sẽ không còn khoảng cách, hần sẽ đến gần nàng hơn sẽ hiểu nàng hơn, sẽ giữ được nàng chặt hơn. Đêm đó nàng đã nhiệt tình cùng hần cả đêm như vậy sao bây giờ lại từ chối hần rồi. Nói là đêm đó nàng say rượu thì hần cũng đã thử chuốc rượu nàng, thậm chí hần còn cất công ăn trộm thứ rượu đêm đó nàng uống từ Dạ Thành nhưng nàng chưa say hần đã say. Như vậy là đêm đó nàng đã chủ động muốn hần mà giờ lại thành như vậy là sao à? Buồn bực! Thật sự rất buồn bực! Có lẽ hần vẫn nên hỏi thẳng nàng. Có lẽ nàng sẽ trả lời cho hần như trước giờ nàng vẫn luôn không ngại mà giải đáp thắc mắc của hần.

Thấy Hoàng Phủ Phong đã cùng nàng trao đổi xong, đám nô tài cũng đã dọn xong bàn ăn, Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền bước vào phòng. Dội cung nữ thái giám hành lễ và lui ra, Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền bế lấy Hoàng Phủ Phong đưa ra bàn ăn rồi quay lại dặt tay Dạ Diễm Hương đi đến bàn ăn. Đây là hành động ngày nào cũng làm của hần gần đây. Chuyện này được đám cung nữ thái giám của Phụng cung vênh mặt truyền ra ngoài làm phi tần trong hậu cung ghen tức không thôi. Có thể không vênh mặt sao? Có thể không ghen tức sao? Hành động đó của Hoàng thượng thể hiện bao nhiêu sủng ái trong đó chứ? Trước giờ Hoàng thượng đã từng đối xử ôn nhu chăm sóc với ai như vậy đâu. “Thật không biết nàng ta bỏ bùa mê gì cho Hoàng thượng rồi. Phải mau chóng tìm người giải bùa mê cho Người thôi”. Đây là suy nghĩ của tất cả phi tần của Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Nếu những phi tần này mà biết đế vương của bọn họ làm thế chi vì hần nguyện ý làm điều này vì nàng là người trong lòng hần. Nam nhân sẽ làm những hành động săn sóc chưa bao giờ làm cho nữ nhân làm hần động tâm. Dù là hoàng đế cũng không ngoại lệ. Hiện tại hần chưa biết tại sao nàng không đồng ý cùng hần làm chuyện ấy nhưng chuyện đó cũng không thể ngăn cản hần đối tốt với nàng. Nếu nàng không cho hần biết tại sao nàng từ chối hần thì hần có thể chờ cho đến lúc nàng đồng ý. Nàng còn ở bên hần thì hần tin tưởng có thể làm cho nàng toàn tâm toàn ý với hần. Hần rất có tự tin chân tình của hần sẽ đã động được chân tâm của nàng. Nghĩ thông suốt nên hần vui vẻ cùng nàng và Phong nhi dùng cơm trưa. Thấy nàng cứ liên tục gấp cho Phong nhi, hần sẽ gấp thức ăn cho nàng, Phong nhi lại gấp cho hai người thể hiện hiếu tâm. Nàng ngẫu nhiên cũng sẽ gấp cho hần thứ hần thích. Đến Dạ gia một thời gian bị người Dạ gia ảnh hưởng nên chuyện ăn không nói ngủ không nói đã hoàn toàn bị hần bỏ qua. Giờ đây hần cũng thích như những ngày tháng ở Dạ gia, mọi người trên bàn ăn nói một chút chuyện vui, kể một vài việc vặt cho không khí bàn ăn sôi nổi lại ấm áp. Cùng nàng và Phong nhi dùng bữa hần luôn cảm thấy rất ngon miệng. Ở cùng nàng và Phong nhi hần luôn cảm thấy trong lòng lâng lâng vui sướng. Cả người hần như có dòng khí ấm áp lưu chuyển. Đây có lẽ là hạnh phúc như người ta vẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47.1

Hắn đã trộm nhìn nàng và suy nghĩ thật lâu mà vẫn không thể hiểu được tại sao một nữ nhân lại có sở thích ngồi trên nóc nhà uống rượu ngắm trăng. Uống rượu ngắm trăng làm thơ là thú vui tao nhã của các tiểu thư quyền quý nên nàng có thích cũng là lẽ tự nhiên nhưng hắn chưa từng thấy có nữ nhân nào làm việc này trên nóc nhà. Là do nàng xuất thân từ giang hồ nên mới khác với những tiểu thư kia sao? Đâu có. Hắn cũng coi như đi lại giang hồ rất nhiều cũng đâu có thấy cô nương nào đêm tối còn một mình thưởng rượu ngắm trăng. Là nàng khác người hay nhận thức về nữ nhân đã lạc hậu rồi? Nàng lại còn là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ và nóc mà nàng ngồi chính là nóc Phụng cung, nóc điện của Hoàng hậu. Sở thích của nữ nhân này đã quái gở mà việc Hoàng Phủ Ngao Thiên dung túng cho việc làm này của nàng càng làm hắn không lý giải được. Nữ nhân kia thật nhân nhã cứ một chén lại một chén vậy mà đã ngồi ở đó một canh giờ. Không gian hoàng cung rộng lớn, không khí hoàng cung thâm cung thâm nghiêm, nặng nề nhưng dường như không ảnh hưởng đến nàng. Nàng thanh thản bình yên đến lạ kỳ. Rõ ràng nàng chỉ ngồi đó một mình nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy nàng cô độc, thậm chí hắn còn cảm thấy từ nàng còn tỏa ra hơi ấm, thứ hơi ấm hắn chưa từng biết. Không biết nàng đã ngồi đó bao lâu nhưng hắn cũng đã theo dõi nàng một canh giờ rồi mà dường như nàng còn chưa có ý định đi nghỉ nữa. Hắn nghĩ hắn nên cắt đứt nhã hứng của nàng. Nghĩ là làm, hắn phi thân lên nóc Phụng cung rồi cất tiếng:

- “An Nam vương ra mắt Hoàng hậu! Hoàng hậu thật có nhã hứng”.

-

Dạ Diễm Hương rời mắt khỏi vầng trăng trong trẻo nhìn về phía nam nhân tự xưng là Tĩnh vương vừa xuất hiện. Bỏ qua giọng điệu giấu cợt của hắn, nàng cũng không nói gì mà chỉ hạ ly rượu và nở nụ cười thân thiện với hắn coi như nhận lễ. Tự rót thêm cho mình thêm ly rượu nữa nàng lại nhìn lên trời chứ không hề có ý tiếp chuyện với hắn.

An Nam vương – Hoàng Phủ Thần nhìn nữ nhân rõ ràng là muốn bỏ qua sự tồn tại của mình mà cảm thấy có chút ngạc nhiên. Hắn với Hoàng huynh Hoàng Phủ Ngao Thiên giống nhau đến chín phần, một phần khác biệt còn lại là thần thái của hai người. Nếu Hoàng huynh lạnh lùng lãnh khốc thì hắn lại nhu hòa và ấm áp. Mặc dù về nhu hòa ấm áp đó chỉ là bề ngoài của hắn nhưng không thể phủ nhận về ngoài đó đã làm hắn thu hút ánh mắt và sự quan tâm của nữ nhân hơn hẳn Hoàng huynh. Đơn giản vì hắn không làm các nàng sợ. Nhưng nữ nhân chỉ liếc nhìn một cái rồi cứ thế mà gạt hắn sang một bên. Đầu thế thế được. Hắn còn muốn giấu cợt một chút nữ nhân không biết từ đâu nhảy ra này. Rõ ràng là một nữ nhân không sắc, không tài, không quyền thế, không tiền tài, không thể giúp gì cho Hoàng huynh mà lại ngấm nhiên chiếm đi vị trí Đế Hậu. Hắn muốn đã kích nàng, tốt nhất là có thể đã kích nàng rồi bỏ Hậu vị. Nàng không tiếp hắn không có nghĩa là hắn không thể bắt chuyện với nàng. Hoàng Phủ Thần vừa muốn mở miệng thì nàng đã mở lời trước:

- “An Nam vương, người có nghĩ sinh ra trong chốn thâm cung ăn thịt người này mà có thể có được một phần thần tình thật lòng thì có phải là một điều quý giá không?”

-

Hoàng Phủ Thần cũng người lại nhìn nữ nhân vẫn đang nhìn vầng trăng đang lơ lửng trên trời mà không hề nhìn hắn. Tay nàng đang nhẹ nhàng xoay ly rượu, ở khóe môi nàng là nụ cười tủm tỉm điềm nhiên như những lời vừa rồi không phải từ nàng thốt ra. Dù không hiểu tại sao nàng đột nhiên nói với hắn như vậy nhưng dù sao cũng là nàng bắt chuyện nên Hoàng Phủ Thần liền nắm bắt cơ hội. Hắn ngồi song song với nàng và trả lời:

-“Quý giá. Vô cùng quý giá!”.

Nghe được hắn trả lời, lại thấy hắn ngồi xuống, Dạ Diễm Hương mới nhìn hắn và lấy từ trong tay áo ra một chiếc ly rồi rót rượu cho hắn xong nàng lại bắt đầu nói:

-“Có người nói không có đáng giá hay không đáng giá mà chỉ có ta nguyện ý hay không nguyện ý. Tĩnh vương có đồng ý với câu này chăng?”.

Hoàng Phủ Thần chưa trả lời ngay mà nâng ly uống cạn ly rượu trong tay. Lần này đến lượt hắn không nhìn nàng mà ngẩng đầu nhìn trăng. Giò khác thứ rượu thơm ngọt hắn chưa từng được uống này hay ánh trăng xinh đẹp cũng không giúp hắn vui đi nỗi hoang mang trong lòng. Nữ nhân này muốn nói gì đây? Hắn có cảm giác điều nàng sắp nói với hắn sẽ làm hắn không thoải mái. Cảm giác của hắn đã ngay lập tức được nàng chứng thực bởi nàng cũng không đợi hắn trả lời câu hỏi mà tiếp tục nói:

-“An Nam vương cùng Hoàng thượng từ trong đấu đá tranh đoạt huynh đệ tương tàn mà tình cảm huynh đệ vẫn không sút mẻ thật là vô giá. Nay vì một nữ nhân mà An Nam vương nguyện ý biến điều vô giá đó thành vô giá trị sao?”.

Hoàng Phủ Thần vừa nghe dứt lời nàng liền đặt ly trong tay xuống và dùng khinh công bay vụt đi. Hắn chạy trốn. Phải, hắn đang chạy trốn. Lời nàng vừa nói ra làm hắn hoảng sợ. Nữ nhân này thật đáng sợ. Sao nàng có thể nhìn ra điều hắn đã giấu kín. Hắn nghĩ hắn đã giấu thật sâu, giấu thật hoàn hảo đến mức Hoàng huynh là người thân thiết nhất với hắn cũng không biết. Thế nhưng sao nữ nhân này mới gặp hắn vào sáng nay lại có thể nói ra điều đó. Nàng ta rốt cục là người như thế nào? Có lẽ hắn đã đánh giá thấp nàng. Hắn phải điều tra lại về nàng. Phải nắm rõ về nàng thì hắn mới có thể đối phó nàng được.

Dạ Diễm Hương nhìn Hoàng Phủ Thần chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn mà không nhận được mà phát ra tiếng cười khê. Nàng đã làm vị An Nam vương mang bộ mặt ôn hòa giả tạo phải lộ ra thần sắc thật sự của hắn, lại còn là thần sắc hoảng sợ. Nàng có thể hiểu được hắn. Nếu có người đột nhiên nói ra những điều mình tưởng đã giấu kín thì nàng cũng sẽ hoảng sợ nhưng nàng không thể không nói bởi nàng không muốn Hoàng Phủ Ngao Thiên phải trải qua cảm giác bị thân huynh đệ là tổn thương như nàng đã từng trải qua. Nàng lại châm thêm rượu cho mình, nâng ly hướng về vầng trăng và thì thầm:

-“Phụ thân, con phải làm gì bây giờ?”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 47.2

Dạ Diễm Hương không nén được tiếng thở dài khi nghĩ đến tâm tình của mình đây. Từ khi phát hiện bản thân có tình cảm với Hoàng Phủ Ngao Thiên, tuy bề ngoài nàng vẫn thản nhiên, thậm chí còn có chút hồ hững với hắn nhưng thật ra nàng không thể kiềm chế bản thân luôn chú ý đến hắn. Nàng để ý hắn hôm nay mặc gì, ăn gì, làm gì, để ý hắn nói chuyện với phi tần nào, có ý định ngủ với mỹ nhân nào, có hay không vẫn sẽ đến chỗ nàng... Kiếp này tái sinh nàng muốn sống cuộc sống bình thản, vô lo vô nghĩ. Trước khi gặp hắn nàng đã làm được nhưng giờ đây cảm giác ghen tỵ lại xuất hiện trong nàng. Cảm giác đó thúc giục sự hiểu thấu của Lệ Diễm Hương trong Dạ Diễm Hương thức giấc. Nó gào thét đòi nàng phải ra mặt, phải giành giật hắn từ tay những nữ nhân kia, phải độc chiếm hắn, phải làm cho các nàng kia biến mất khỏi tầm mắt nàng... Nàng đang che giấu sự mãnh liệt, bá đạo thật sự của mình dưới sự lạnh nhạt, thờ ơ nhưng chính nàng cũng không biết nàng có thể che giấu, có thể kìm nén được bao lâu. Nàng không bao giờ muốn lại một lần nữa rơi vào vòng tranh đấu liên miên. “Hoàng Phủ Ngao Thiên! Hoàng Phủ Ngao Thiên!...” Nàng thì thầm tên hắn với tất cả nỗi niềm bất đắc dĩ. Nàng vạn lần không muốn rơi vào lưới tình của hắn nhưng lại trốn không thoát. Nàng biết so với những nữ nhân khác trong hậu cung nàng đã được sự vinh sủng vô cùng. Có lẽ nàng chính là người mà hắn yêu nhất. Nhưng đứng thứ nhất trong lòng hắn không phải là điều nàng muốn. Điều nàng muốn hắn không cho được nàng bởi vì hắn vua, là thiên tử. Hơn nữa hắn có yêu nàng cũng chỉ là yêu con người nàng mà hắn nhìn thấy trước mắt mà ở nàng thì còn rất nhiều điều hắn chưa biết. Khi hắn phát hiện ra, dù chỉ là một điều trong số đó, với tính nghi kỵ cố hữu của một Hoàng đế liệu hắn có muốn gần nàng, liệu có còn muốn yêu nàng hay hắn sẽ chỉ tìm cách tiêu diệt nàng cho bằng được? Nghĩ đến lúc chuyện đó xảy ra nàng lại thấy buồn, thấy lo lắng và thậm chí là sợ hãi. Những người từng biết về một Lệ Diễm Hương lạnh lùng, quyết đoán, sắt đá mà biết hiện nay nàng đang hoang mang như vậy chắc sẽ ngạc nhiên đến rớt cằm. Nhưng sự thật chính là sự thật. Nàng chính là hoang mang như thế. Nàng phải ở lại hoàng cung để chăm sóc, bảo hộ Phong nhi nhưng ở nơi này, nàng phải thấy nam nhân nàng yêu vui đùa và ngủ cùng nữ nhân khác. Trái tim nàng đau. Bản năng độc chiếm, hiểu chiếm của nàng muốn thức dậy, thoát ra ngoài nhưng nàng lại không muốn bỏ đi cuộc sống yên bình nhẹ nhàng mà bước vào cuộc đấu tranh giành tình lang, dù vị tình lang này có là người tôn quý nhất thiên hạ đi chăng nữa. Lòng nàng giằng xé giữ dội. Nàng cảm thấy có chút mệt mỏi. Nàng nhớ phụ thân. Vì thế mà nàng ngồi đây nhìn vầng trăng kia cũng hơn một canh giờ rồi. Vầng trăng ảm áp như phụ thân vậy. ảm áp như vòng tay của phụ thân những ngày người ôm nàng lên nóc nhà ngắm trăng kể chuyện xưa. Trong nhân sinh kiếp này nàng có thể gặp được nam nhân giống như phụ thân có thể truyền hơi ấm cho nàng, có thể ôm nàng cùng thưởng rượu ngắm trăng trên nóc nhà chăng? Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lẽo của Hoàng Phủ Ngao Thiên và vị trí đế vương của hắn nàng lại chỉ có thể cười khô. Nàng yêu hắn nhưng hắn sẽ không làm được những điều đó. Trái tim nàng lại sắt đá không dễ dàng rung động. Nàng những tưởng mình trọn hai kiếp sẽ không biết đến tình yêu nên yêu hắn dù không có được hắn thì hắn cũng là tình yêu trọn đời của nàng. Trời đã định nàng vô duyên cùng người ảm áp như phụ thân. Thở dài một tiếng nữa nàng uống cạn ly rượu trong tay. Nàng vừa châm thêm một chén mới thì nghe tiếng Hoàng Phủ Phong nói:

-“Mẫu hậu còn chưa muốn đi nghỉ sao?”.

Dạ Diễm Hương đặt ly rượu xuống, vừa nở một nụ cười vừa hướng về phía bé vẫy tay và nói:

-“Phong nhi, con lại đây cùng ngắm trăng với mẫu hậu nào”.

Hoàng Phủ Phong nhanh nhẹn bước qua ngai vào trong lòng Dạ Diễm Hương. Bé ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trong trên bầu trời và tự hỏi rằng dù trăng có đẹp như thế nào thì sao mẫu hậu có thể ngồi nhìn nó lâu như vậy? Đường như mẫu hậu chưa từng bỏ qua một đêm trăng sáng nào. Nhưng nếu mẫu hậu thích ngắm trăng như vậy tại sao mẫu hậu thờ dài nhiều lần như vậy? Bé hỏi ra thắc mắc trong lòng:

-“Mẫu hậu, tạo sao mẫu hậu lại thích ngắm trăng như vậy?”.

Dạ Diễm Hương chưa bao giờ giấu diếm Hoàng Phủ Phong điều gì, hơn nữa đây cũng không phải là điều gì không thể nói. Nàng cũng muốn Phong nhi hiểu rõ về ông ngoại, yêu mến ông ngoại dù bé không có cơ hội gặp gỡ vị ông ngoại này. Thế là nàng vừa ôm Hoàng Phủ Phong vừa nhìn ngắm vầng trăng càng về khuya càng trong trẻo kia vừa kể cho bé nghe về những năm tháng nàng vẫn còn phụ thân cùng phụ thân chơi đùa, cùng phụ thân lên nóc nhà ngắm trăng, về những đêm nàng được nghe giọng hát ru không thể gọi là hay của phụ thân nhưng lại làm cho nàng say giấc... Nàng kể say mê, nàng chìm đắm trong kỷ niệm nên không hề biết qua từng lời kể của nàng trong mắt Hoàng Phủ Phong hiện lên ánh sáng của sự kiên định, của lòng quyết tâm. Hoàng Phủ Phong quyết tâm điều gì? Kiên định với điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 48

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đưa tay với tách trà trên bàn, nhẹ nhàng thổi hơi rồi nhấp một ngụm trà nhỏ. Hắn không để tách trà trở lại bàn mà cứ cầm trong tay. Hắn vừa xoay tách trà trong tay vừa đưa mắt nhìn về phía bên kia bàn. Phía bên kia bàn, ngồi đối diện với hắn là nữ nhân hắn yêu nhưng nàng có yêu hắn không lại là điều hắn không thể chắc chắn. Lúc này nàng đang không nhìn hắn. Nàng đang cúi đầu chăm chú khâu giày cho Hoàng Phủ Phong. Nàng vốn dĩ không cần tự tay làm nhưng nàng vẫn luôn như thế, luôn tự tay làm rất nhiều thứ cho Hoàng Phủ Phong như quần áo, hà bao, giày, tất, đồ chơi... Đường kim mũi chỉ của nàng không được tinh xảo như bất cứ tú nương nào trong cung nhưng có thể thấy tâm ý của nàng qua từng mũi kim khâu. Nàng là thật tâm xem Hoàng Phủ Phong là nhi tử của mình. Không khi nào nhìn thấy gương mặt ngọt ngào sung sướng của Hoàng Phủ Phong khi nhận được những món đồ từ nàng mà hắn không cảm thấy ghen tị. Phải. Hắn ghen tị, rất ghen tị với nhi tử của mình bởi vì từ khi nàng nhập cung, trừ Long Ngọc ra hắn chưa nhận được từ nàng một món đồ nào chứ đừng nói đến là đồ tự tay nàng làm. Đám phi tử chẳng cần đợi dịp của luôn tranh nhau tặng đồ ăn, quần áo, hà bao, khăn tay, bảo vật gì đó cho hắn để thể hiện tâm ý đối với hắn mà nàng chưa từng làm thế. Hắn lại không thể vứt bỏ mặt mũi mà tự yêu cầu nàng tặng quà cho hắn. Cảm nhận được tâm ý của nàng dành cho hắn dường như là một điều gì đó thật xa vời. Trời mùa xuân trong trẻo, từng cơn gió nhẹ thổi qua mang theo hương hoa đào và cỏ xanh thơm mát, bên cạnh là nữ nhân mà hắn yêu đang nhu hòa khâu giày cho nhi tử. Đáng lẽ hắn phải thấy thật yên bình, thanh thản nhưng thực tế trong lòng hắn lại đang nổi sóng như nước trong tách trà đang vì động tác xoay của hắn mà xao động. Lòng hắn vì nàng mà xao động, mà nổi sóng, mà muộn phiền. Không, hắn không thể cứ để mọi chuyện diễn ra theo cách này. Đặt tách trà xuống bàn, Hoàng Phủ Ngạo Thiên đứng lên bước về phía Dạ Diễm Hương. Hắn đưa tay cầm lại động tác khâu của nàng, đặt đồ trong tay nàng lên bàn và trong lúc nàng ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên thì hắn cúi đầu xuống hôn nàng. Nụ hôn của hắn bá đạo đầy tính xâm lược. Mỗi lưỡi hắn dũa đưa cùng nàng không cho nàng cơ hội từ chối, cơ hội thoái lui. Hắn kéo nàng dậy khỏi ghế, vừa hôn vừa ôm chặt lấy nàng như muốn khảm nàng vào sâu trong lòng hắn, trong tim hắn. Cảm nhận được nàng dần mềm nhũn dựa vào lòng hắn, nụ hôn của Hoàng Phủ Ngạo Thiên mới dần mềm đi. Hắn hôn nàng dịu dàng hơn, ôn nhu hơn, lưu luyến hơn. Cho đến khi thấy nàng dường như không thở được nữa hắn mới dừng lại nhưng mỗi lần vẫn nhẹ nhàng đặt trên môi nàng không rời đi. Mỗi kẻ mỗi lần hỏi nàng:

- “Diễm Hương, nàng ở trong cung không vui đến vậy ư? Ta vẫn không thể níu giữ nàng ở lại sao? Làm sao mới có thể khiến nàng ở đây cùng ta?”

-

Dạ Diễm Hương còn chưa hoàn hồn sau nụ hôn bất ngờ của Hoàng Phủ Ngạo Thiên thì nghe được những câu hỏi của hắn. Giọng hắn lúc này trầm ấm nhưng không còn vẻ uy nghiêm, cao ngạo thường ngày mà mang theo nhiều buồn bã cùng mấy phần bất lực. Cái giọng nói này là sao thế chứ? Cả nụ hôn như hút hết linh hồn nàng khi nãy nữa. Hít một hơi lấy lại hơi sức, nàng muốn đẩy Hoàng Phủ Ngạo Thiên ra nhưng nàng vừa chống tay vào ngực hắn đẩy ra thì đã lại bị hắn ôm vào lòng chặt hơn. Hắn ghì đầu nàng vào ngực hắn và nói trên đỉnh đầu nàng:

- “Ta muốn ôm nàng như thế này. Nàng muốn nói gì thì cứ nói. Ta nghe”.

Này lại là cái gì nữa thế? Đã có chuyện gì xảy ra với hắn vậy? Không chỉ ban ngày hôn nàng ở giữa sân không nói, tuy do thói quen của nàng không để cung nữ thái giám ở bên hầu hạ nhưng còn thị vệ đứng gác cổng mà, phải biết cao thủ đại nội có tầm nhìn rất xa a. Giờ lại còn muốn vừa ôm vừa nói chuyện. Muốn nói chuyện không phải là nên nhìn thẳng mặt nhau à? Hơn nữa đây cũng không phải ở hiện đại quan niệm thoáng mà là cổ đại quan niệm lễ giáo vô cùng nghiêm khắc. Hắn làm như vậy không phải là ngày mai sẽ được nghe các quan lại can giám nhắc nhở về hành vi thiếu lễ giáo hay sao. Nhưng có vẻ hắn sẽ không buông nàng ra rồi. Thôi, người nghe thuyết giáo cũng không phải nàng. Dạ Diễm Hương thở dài bất đắc dĩ cất tiếng từ trong lòng ngực hắn:

- “Hoàng thượng làm sao vậy? Sao tự dưng lại hỏi ta những điều đó? Ta nói với Hoàng thượng sẽ rời đi khi nào thế?”.

Kiên quyết không cho nàng rời khỏi vòng tay mình, Hoàng Phủ Ngạo Thiên trả lời:

- “Nàng không nói với ta nhưng nói với người khác. Chẳng phải trước khi nàng nhập cung đã có kế hoạch sẽ rời đi sao? Nàng đừng cho rằng ta không biết nàng chưa bao giờ ở lại hoàng cung. Không. Nàng thậm chí còn chẳng muốn đặt chân vào hoàng cung nữa nhưng nàng lại không thể không vào. Ta biết nay nàng ở đây phần nhiều là vì Phong nhi, không phải vì ta. Nhưng Phong nhi lại nói muốn đưa nàng rời khỏi đây. Ta...”

- “Hoàng thượng, xin người chậm dần. Người vừa nói là Phong nhi muốn đưa ta rời khỏi đây sao?”.

Xiết nàng chặt hơn vào lòng, Hoàng Phủ Ngạo Thiên trả lời:

- “Đúng vậy”.

- “Sao Phong nhi có thể nói như vậy với Hoàng thượng được? Đã có chuyện gì xảy ra?”.

Có chuyện gì xảy ra ư? Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhớ lại lúc hắn gặp Hoàng Phủ Phong ở phòng luyện công vào sáng sớm. Lúc Hoàng Phủ Ngạo Thiên đến, Hoàng Phủ Phong đã luyện công đến mồ hôi đầy mình, cả gương mặt đỏ hồng như táo chín, dù là biểu hiện rất nhỏ nhưng hắn lại thấy rất rõ ràng là chân bé đang run. Bé rõ ràng là đã rất mệt mỏi, bé đang phải gồng mình lên. Dù vậy dường như bé vẫn không có ý định dừng lại. Từ một tháng nay hôm nào hắn cũng chứng kiến bé phải luyện công đến khi bản thân kiệt sức ngã ra nền phòng luyện công mới thôi. Bé đã cùng hắn trải qua huấn luyện của Dạ gia cộng với tố chất của bé thì hắn có thể tự hào nói rằng, đồng trang lứa với bé thậm chí là đại bộ phận những thiếu niên 15-16 tuổi cũng không thể có được võ công như bé. Căn bản bé không cần phải cố gắng đến mức này. Hơn nữa cả tháng nay, bé không chỉ cố gắng luyện võ mà hắn nghe các phu tử nói bé rất cố gắng học hỏi kiến thức ở tất cả các lĩnh vực. Ngoài thời gian luyện công cùng hắn và thời gian ở thư viện học tập của các phu tử thì bé sẽ đến tàng thư các đề đọc sách. Trước đây cứ có thời gian là bé lại chạy đến Phụng cung cùng Dạ Diễm Hương chơi đùa nhưng dạo gần đây bé chỉ đến

ăn trưa và ăn tối cùng nàng và hân. Bé thậm chí còn không đưa ra yêu cầu được ngủ lại cùng Dạ Diễm Hương để nghe nàng kể chuyện xưa như trước nữa. Hân thật không hiểu nổi hành động của bé. Nhìn thật kỹ thân hình bé bóng như bản thu nhỏ của mình đang liêu liếm cổ gấu kia, ý nghĩ của Hoàng Phủ Ngạo Thiên chợt chuyển, một hình ảnh ký ức xa xưa chợt ùa về trong hân. Ừ, khi hân còn nhỏ như bé cũng đã từng vì ngôi vị mà liêu liếm như vậy. Có lẽ nào Hoàng Phủ Phong vì sự xuất hiện của Hoàng Phủ Mẫn mà ý thức được việc sẽ phải tranh giành ngôi vị nên gần đây mới cố gắng như vậy? Hôm nay, hân quyết định thăm dò bé một chút. Việc thăm dò này không khó bởi dù chỉ dạy cho Hoàng Phủ Phong rất nhiều thứ nhưng Dạ Diễm Hương vẫn dụng tâm giữ lại ở Hoàng Phủ Phong sự hồn nhiên của trẻ thơ. Sự hồn nhiên này thể hiện rõ nhất ở chỗ bé rất tin tưởng vị phụ hoàng là hân đây. Sự tin tưởng vô điều kiện. Hân biết Dạ Diễm Hương dạy cho Hoàng Phủ Phong triết lý “không có tâm hại người nhưng phải có tâm phòng người”. Nàng chỉ cho bé sự quanh co, khúc khuỷu ganh đua chốn quan trường, sự tanh tưởi, đẫm máu chốn hoàng cung. Nhưng đồng thời nàng cũng dạy cho bé sự nhân từ, bao dung và tin tưởng với người thân, với thuộc hạ. Nàng chưa bao giờ nói với bé về việc vì ngai vàng mà cha có thể giết con, huynh đệ có thể tương tàn. Là nàng không nói hay chưa nói thì hân không biết nhưng hân biết dưới sự ảnh hưởng của Dạ Diễm Hương, Hoàng Phủ Phong chưa bao giờ nghi kỵ hân. Mà biểu hiện của sự không nghi kỵ, sự tin tưởng tuyệt đối của bé, sự hồn nhiên của bé với hân chính là hỏi gì đáp nấy. Bé chưa bao giờ nói dối hân.

Khi thấy Hoàng Phủ Phong đã kết thúc buổi tập của mình bằng việc nằm ngửa dưới sàn mà thở dốc, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cầm khăn đến ngồi xổm xuống bên cạnh bé và giúp bé lau mồ hôi trên mặt và cổ. Trong phòng luyện công hân cho phép bé bỏ nghi lễ quân thần nên bé cũng không cần đứng dậy vãn an mà cứ nằm đó mèm mại vui vẻ gọi “Phụ hoàng”.

Hân cũng nhẹ nhàng đáp lại “Ừ” rồi đợi khi bé hơi thở của bé ổn định lại thì hỏi:

–“Gần đây con dường như cố gắng quá sức rồi đó. Lý do là gì thế?”

Hoàng Phủ Phong nghe hỏi thì hơi cứng người lại. Bé nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên mà trong mắt có sự hoảng hốt, bất an lướt qua. Dù chỉ là lướt qua nhưng lại để Hoàng Phủ Ngạo Thiên bắt được vì dù sao bé cũng chỉ là đứa bé 6 tuổi, lại chưa từng trải qua tranh đấu sao có thể qua mắt được hân. Hân thấy bé âm ỉ trả lời:

–“Con...con...”

–“Tại sao nghe trăm hỏi con lại hoảng hốt? Nếu con không trả lời thật, trăm sẽ không để con tiếp tục luyện tập như vậy nữa”. Hoàng Phủ Ngạo Thiên nghiêm khắc nói.

Hoàng Phủ Phong nghe được thì càng hoảng hốt, càng bất an. Bé ngồi dậy cúi đầu tránh ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Trăm ngàn suy nghĩ lướt qua chiếc đầu bé nhỏ làm bé băn khoăn thật nhiều nhưng rồi nghĩ đến một đêm kia bé hạ quyết tâm nói ra với phụ hoàng:

–“Thưa phụ hoàng, con muốn mình thật mạnh. Con phải đủ mạnh, không, phải có thừa sức mạnh để có thể mang mẫu hậu rời khỏi hoàng cung”.

–“Con vừa nói gì? Nói lại cho trăm nghe.” Hoàng Phủ Ngạo Thiên trầm giọng ra lệnh. Hân vừa nghe thấy gì? Không phải điều hân nên nghe thấy phải là “con muốn có ngôi vị hoàng đế” hay “con muốn sau khi làm hoàng đế có thể thống nhất lục địa” sao? Nhưng sao hân lại nghe thấy bé nói “con muốn đưa mẫu hậu rời khỏi hoàng cung”.

–“Con muốn đưa mẫu hậu rời khỏi hoàng cung”. Hoàng Phủ Phong kiên định nói.

–“Tại sao? Con nói rõ ràng cho trăm”.

–“Vì mẫu hậu ở hoàng cung không được vui. Con muốn mẫu hậu được vui vẻ. Mẫu hậu phải vui vẻ mới hạnh phúc. Mẫu hậu nên hạnh phúc. Nhưng sau này con sẽ là vương gia, sẽ rời khỏi hoàng cung lập phủ đệ riêng. Mẫu hậu là mẫu nghi thiên hạ muốn rời khỏi hoàng cung không phải là chuyện đơn giản. Hơn nữa Mẫu hậu có nói vương gia là người hoàng tộc, phải có trách nhiệm với muôn dân trăm họ, phải chia sẻ được gánh nặng cho hoàng đế. Bên cạnh đó thân là một vương gia con sẽ chịu áp lực từ hoàng đế, từ triều đình nên con cũng không thể tự do tự tại được. Để làm tròn trách nhiệm của mình lại không để mình vào hoàn cảnh “thân bất do kỷ” đồng thời có thể bồi dưỡng mẫu hậu rời khỏi hoàng cung đi du sơn ngoạn thủy, cho mẫu hậu tận hưởng hạnh phúc, con cần phải mạnh, và phải mạnh thật nhanh. Con phải có được thực lực thiết lập được thế cục như con muốn”.

Nói đến đây Hoàng Phủ Phong dừng lại áy náy nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên đang nhìn mình không chớp mắt. Bé tiếp tục nói:

–“Chỉ là con xin lỗi phụ hoàng. Con biết phụ hoàng thích mẫu hậu. Nếu con đưa mẫu hậu đi chắc người sẽ buồn lắm. Nhưng mẫu hậu ở lại hoàng cung luôn không vui. Con cũng là không có cách nào khác”. Nói đến đây bé nhìn khuôn mặt càng ngày càng trầm xuống của phụ hoàng mà càng thêm áy náy, lại có chút hoảng hốt và bất an. Như vừa nghe phụ hoàng hỏi bé cảm thấy hoảng hốt, bất an chính là sợ nhìn thấy phụ hoàng như bây giờ. Bé biết phụ hoàng yêu thương mình lại thích mẫu hậu như vậy nhưng mình lại muốn đem mẫu hậu rời khỏi phụ hoàng. Nhất định là phụ hoàng rất giận, rất thương tâm, rất buồn bã. Nhưng đêm ở trên mái nhà đó, nằm trong lòng mẫu hậu nghe được tiếng thở dài của mẫu hậu, bé đã hạ quyết tâm nhất định có thể mang mẫu hậu rời đi. Nơi làm mẫu hậu buồn thì không nên ở lại. Dù là phải xin lỗi phụ hoàng bé cũng phải làm điều đó.

Nghe những gì Hoàng Phủ Phong nói xong, Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng không biết bản thân rời khỏi phòng luyện công, đi thiết triều và hạ triều như thế nào nữa. Trong đầu hân chỉ vang vọng câu nói của Hoàng Phủ Phong: con muốn mang mẫu hậu rời khỏi hoàng cung, mẫu hậu ở hoàng cung không vui, sau này con sẽ làm vương gia... Hóa những suy nghĩ của hân trước giờ đều sai lầm hết rồi sao? Hân nghĩ nàng dạy dỗ Hoàng Phủ Phong nhiều như vậy, cẩn trọng như vậy là để bé làm Hoàng đế nhưng bé lại nói sau này bé sẽ là vương gia. Nhớ lại thì đúng là hân chưa bao giờ nghe thấy nàng nói hay nghe Dạ Nhất báo cáo lại rằng có nghe thấy nàng nói về ngôi vị Hoàng đế với bé. Những gì nàng nói chỉ là thế nào là một minh quân xứng để thân từ tin phục và trung thành. Giờ nghĩ lại chẳng qua là nàng đang dạy Hoàng Phủ Phong là một vương gia thì nên trung với một vị vua như thế nào mà thôi chứ không phải muốn bé làm vua gì cả. Hân nghĩ nàng giờ vì Hoàng Phủ Phong mà ở lại hoàng cung nhưng thời gian trôi qua nàng sẽ vì hân mà ở lại bởi vì hân là thật tâm đối với nàng. Nhưng hân còn chưa bắt được tâm của nàng thì Hoàng Phủ Phong lại nói sẽ mang nàng rời đi. Bé nói sẽ thật mạnh mẽ mang nàng đi nhưng hân biết chỉ cần bé với nàng muốn rời khỏi đây cùng nàng thì nàng rất có thể mang bé đi ngay lập tức mà hân thì không thể cản. Hân không có thực lực để ngăn cản điều đó. Ít nhất là bây giờ hân đâu không lại người của Dạ gia. Hân biết nàng không thích hoàng cung nhưng nàng phải không vui

đến mức nào mới có thể khiến Hoàng Phủ Phong nẩy sinh ý định muốn đưa nàng rời đi như vậy chứ? Hắn cũng đã tận lực làm rất nhiều thứ để nàng vui vẻ mà ở lại đây nhưng vẫn chưa đủ sao? Hắn nhận thấy nàng có tình cảm với hắn nhưng tình cảm đó có đủ để nàng ở lại nơi nàng không thích, nơi mà người nàng yêu quý – Hoàng Phủ Phong muốn đưa nàng rời đi hay không thì hắn không chắc chắn. Cảm giác không chắc chắn thật khó chịu. Với trăm mối ngổn ngang trong lòng, hắn đến Phụng cung rồi lặng lẽ tiến vào như mọi lần. Nàng đang khâu giày chẳng để ý đến sự xuất hiện của hắn. Hắn lặng lẽ ngồi uống trà ngắm nhìn nàng hồi lâu. Rồi hắn thấy thật tức giận vì nàng cứ luôn dễ dàng phớt lờ, vì hắn chẳng phải trung tâm chú ý của nàng. Hắn là trung tâm chú ý của mọi dân chúng, của triều thần, của phi tử hậu cung nhưng không phải của nàng. Hắn không muốn tiếp tục như vậy nữa. Vì vậy hắn bá đạo hôn nàng như thể làm thế có thể nhắc nhở sự tồn tại của hắn với nàng, như thể làm thế là có thể khâm sâu hắn vào tâm hồn nàng, không bao giờ cho phép nàng quên hắn. Khi thấy nàng yếu ớt dựa vào mình hắn lại thương tiếc nàng mà nhẹ nhàng lại, ôn nhu cùng nàng hôn môi. Chẳng muốn dừng nụ hôn lại nên lưu luyến môi kẻ môi cùng nàng nói chuyện. Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng hắn không đồng ý. Chẳng muốn có chút khoảng cách nào với nàng. Chỉ sợ một chút cách xa sẽ thành xa vạn dặm. Cứ ôm nàng mà trò chuyện thôi. Cảm giác có nàng trong lòng thật tốt. Nàng chắc rất ngạc nhiên vì hành động hôm nay của hắn nhưng nàng cũng chiều theo hắn. Nàng hỏi rõ chuyện, hắn cũng thẳng thắn trả lời bởi hôm nay hắn muốn nói rõ hết mọi chuyện với nàng. Kể lại cho nàng chuyện với Phong nhi trong phòng luyện công, không đợi nàng lên tiếng, hắn lại cúi xuống, một lần nữa môi kẻ môi mà nói với nàng:

-“Ta không muốn nàng rời đi. Ta không muốn nàng rời khỏi ta. Ta yêu nàng. Nàng có yêu ta không? Đừng đi có được không? Ở lại bên ta có được không?”. Âm điệu của hắn có thật nhiều lo lắng, thật nhiều năn nỉ. Nếu một năm trước đây có người nói cho hắn biết hắn sẽ vì một nữ nhân mà dùng giọng điệu này nói những lời này thì hắn sẽ cười lạnh và một chưởng đánh chết người đó. Nhưng ai bảo hắn gặp nàng. Nàng quá đặc biệt. Nàng làm hắn yêu nàng. Hắn chỉ có thể nhận mệnh.

Môi vẫn kẻ môi, hơi thở quấn quýt cùng hơi thở, hắn lo lắng nhìn sâu vào mắt nàng, hồi hộp đợi câu trả lời của nàng. Hắn nhìn thấy trong mắt nàng sự sùng sốt, sau đó là một chút mong lung như thể nàng đang suy nghĩ gì đó rồi cuối cùng là sự kiên quyết. Nàng đã quyết định điều gì đó. Ngay khi nàng định mở miệng thì có âm thanh vang lên chặn đứng lời nàng:

-“Hoàng huynh, huynh đang ở đâu thế? Hoàng huynh...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 49

Cùng với tiếng gọi vang lên, Hoàng Phủ Thần như một con sóc tiến vào sân Phụng cung. Vị An Nam vương này rõ ràng đang rất kích động vì hắn đang dùng khinh công tiến vào. Hoàng Phủ Ngao Thiên tiếc nhìn mấy thị vệ đang gấp gấp đuổi theo hắn là biết hắn không thêm chờ thị vệ vào thông báo đã tự tiến vào đây. Phải biết đây là cung của Hoàng hậu, ngoài Hoàng thượng là hắn ra thì không có ai được tùy ý ra vào. Hoàng đệ của hắn là tự tin sẽ không bị hắn xử phạt hay là bất chấp bị xử phạt cũng phải tiến vào đây? Nếu là về trước thì hôm nay hắn có nên để hoàng đệ ăn chút khổ để nhắc nhở đệ ấy về thân phận của mình không? Còn nếu là về sau thì chắc đệ ấy phải có chuyện rất gấp đây.

Hoàng Phủ Thần hoàn toàn không biết vị hoàng huynh yêu thương mình hết mực lại xuất hiện suy nghĩ xem làm thế nào để cho hắn chút giáo huấn. Lúc này hắn chỉ biết hắn phải gặp hoàng huynh ngay lập tức và không một ai có thể cản được hắn gặp hoàng huynh hết. Hắn đang kích động, rất kích động. Vì kích động nên hắn chẳng để ý xem nơi hắn tiến vào là Phụng cung, nơi ở của Hoàng hậu, là nơi một vị vương gia như hắn tuyệt đối không thể tiến vào. Vì kích động nên hắn không để ý thấy khuôn mặt đen xì của hoàng huynh hắn khi thấy hắn xuất hiện. Vì kích động nên vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Ngao Thiên là Hoàng Phủ Thần liền phi thân đến gần cầm lấy tay của Hoàng Phủ Ngao Thiên kéo về phía mình và gấp gấp nói:

-“Hoàng huynh, huynh mau theo đệ, mau lên, mau lên...”

Hắn vừa nói vừa dùng sức kéo Hoàng Phủ Ngao Thiên đi. Nghi thức vấn an Hoàng đế, Hoàng hậu gì đó hoàn toàn bị hắn vứt qua sau đầu. Phải phạt, nhất định phải phạt mà còn phải phạt nặng hoàng đệ chính là suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngao Thiên lúc bị kéo đi. Hoàng Phủ Ngao Thiên vốn chỉ muốn cho Hoàng Phủ Thần chút giáo huấn nhẹ nhàng thôi vì hắn có đôi chút cảm kích vì hoàng đệ đã cắt ngang câu trả lời của Dạ Diễm Hương. Lần này hắn vốn muốn thẳng thắn với nàng, nhưng khi thấy nàng phân vân suy nghĩ hắn lại đổi ý, hắn không muốn nghe câu trả lời của nàng nữa. Hắn cảm thấy sợ nghe câu trả lời của nàng. Nói đúng hơn là hắn sợ câu trả lời “không” của nàng. Vì sợ nên hắn trốn tránh và để trốn tránh hắn đã để Hoàng Phủ Thần kéo hắn rời khỏi. Nhưng hoàng đệ của hắn thật đáng giận khi lôi kéo hắn một cách thô lỗ rời khỏi Dạ Diễm Hương làm cho nàng bỗng dưng mất điểm tựa mà đứng không vững. May mà nàng không ngã xuống đất mà chỉ nghiêng ngả một chút rồi ngồi xuống ghế. Dù thế thì hắn cũng phải cho hoàng đệ đi chép kinh Phật. Phải biết là vị hoàng đệ này của hắn là người tối không kiên nhẫn với việc ngồi một chỗ trong thư phòng và chép sách, nhất là những sách uyên thâm rắc rối lại dài và dày như kinh Phật. Nhưng lần này đệ ấy chép không xong hai cuốn thì đứng hồng bước ra khỏi thư phòng nửa bước.

Hoàng Phủ Thần đang lôi kéo Hoàng Phủ Ngao Thiên ở đằng trước bỗng dưng cảm thấy lưng lạnh toát. Là ai có ý xấu với hắn vậy? Mà thôi, chuyện đó giờ không quan trọng. Quan trọng là phải cho hoàng huynh xem thứ đó ngay bây giờ. Nghĩ thế nên cước bộ của Hoàng Phủ Thần càng nhanh hơn và vẫn không quên kéo Hoàng Phủ Ngao Thiên theo. Cảnh tượng An Nam vương lôi kéo Hoàng thượng đi như chạy dọc đường đi đã làm cho thị vệ cung nữ thái giám hoàng hốt không thôi nhưng cũng không dám cản đường hai người chỉ là tự mình nâng cao cảnh giác xem có phải trong cung xuất hiện thích khách hay quái vật gì đó không mà khiến hai vị cao cao tại thượng kia lại mất hình tượng như vậy? Trong bộ dáng đi lại vô cùng mất hình tượng như vậy, Hoàng Phủ Ngao Thiên nhanh chóng được Hoàng Phủ Thần kéo đến thư phòng ngự dụng. Sau khi hai người bước vào Hoàng Phủ Thần còn khép cửa lại rồi thần thần bí bí dạo quanh một vòng xem liệu có ai ở đây không. Bộ dáng này của hoàng đệ làm Hoàng Phủ Ngao Thiên có chút buồn cười. Thư phòng của hắn sao có thể có người vào được chứ. Nhưng từ hành động này có thể cho thấy đệ ấy là muốn nói chuyện bí mật và vô cùng quan trọng với

hắn. Chuyện bí mật, quan trọng lại gấp gáp phải chăng là phía Sơn quốc có biến? Thấy Hoàng Phủ Thần còn định kiểm tra thêm một vòng nữa, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không nhịn được mà kéo hắn lại nói:

–“Đệ có chuyện gì thì mau nói đi. Làm gì mà thần thần bí bí như vậy?”.

Hoàng Phủ Thần thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên có vẻ không kiên nhẫn cũng không đi tiếp nữa mà đứng lại lôi từ trong ngực ra một cuốn sách đưa cho Hoàng Phủ Ngạo Thiên:

–“Huynh xem cuốn sách này đi?”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên đón lấy cuốn sách. Đập vào mắt hắn là hai chữ “Chiến tranh” được viết theo lối cuồng thảo. Nét chữ bay bướm, mềm dẻo nhưng cũng rất cứng cáp. Nếu nói nét chữ nét người thì người viết hai chữ này thanh tao mà cứng cỏi, hờ hững mà ngạo mạn. Rất cuốn hút. Ừ, rất giống con người nàng. Hoàng Phủ Ngạo Thiên lấy đầu ngón tay lướt qua hai chữ tiêu đề này trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi:

–“Đệ lấy cuốn sách này từ đâu?”

Thấy Hoàng Phủ Ngạo Thiên không hề mở sách ra đọc làm Hoàng Phủ Thần có chút ngạc nhiên. Hoàng huynh đã đọc cuốn sách này rồi sao?

–“Hôm nay đệ đến thăm Phong nhi. Lúc đệ bước vào tiểu tử này đang đọc sách. Ngẩng lên thấy đệ lại giấu nó đi. Đệ tò mò liền nhân lúc tiểu tử này không chú ý mà lấy đi. Chỉ đọc trang đầu cuốn sách đã đủ làm đệ giật mình. Đọc hết cuốn sách thì không phải là giật mình thôi đâu. Phải nói là kinh sợ. Nhưng hoàng huynh, huynh đọc cuốn sách này rồi ư?”.

–“Ừ. Sách này chỉ có ở chỗ huynh và Phong nhi. Nếu đệ tìm được ở chỗ khác thì...”

Nói đến đây thì Hoàng Phủ Ngạo Thiên dừng lại. Dù hắn không nói tiếp thì Hoàng Phủ Thần cũng hiểu. Sự tồn tại của cuốn sách này phải được giữ bí mật tuyệt đối.

–“Nhưng sao cuốn sách lại ở chỗ Phong nhi? Huynh trao cho Phong nhi ư? Vậy ý của huynh là...”

Nói đến vấn đề này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên chỉ biết thờ dài bất đắc dĩ nói:

–“Không phải huynh trao mà người viết ra cuốn sách đã trao cho Phong nhi. Ta cũng là từ Phong nhi mới có được nó”. Nhắc đến hắn lại cảm thấy uất ức. Những thứ tốt như vậy luôn là Phong nhi được ưu tiên. Phong nhi giờ chỉ là đứa trẻ thì cần những thứ như cuốn sách này làm gì chứ. Nàng chẳng nghĩ đến hắn chút nào. Hắn là ai chứ? Là trượng phu của nàng đó. Trượng phu là gì nào? Không phải là người thề từ chia sẻ mọi thứ sao? Nàng đã keo kiệt chia sẻ tình cảm với hắn mà lại còn luôn không cho hắn biết đến những thứ tốt nàng có đầu tiên. Trong lòng nàng hắn luôn xếp sau Phong nhi. Lại còn một đồng huynh đệ ti muội Dạ gia luôn cùng hắn tranh thủ tình cảm của nàng. Địa vị của hắn trong lòng nàng đủ thấp a. Đúng là muốn có bao nhiêu uất ức là có bấy nhiêu. Vừa này tránh nghe câu trả lời của nàng quả là đúng đắn. Lát nữa hắn sẽ tìm mọi cách khuyên bảo Phong nhi sau đó để Phong nhi giữ nàng lại. Hắn sẽ dày mặt mà quán quýt lấy nàng. Hắn nhất định sẽ làm nàng hồi tâm chuyển ý, nhất định sẽ làm nàng đồng ý ở lại bên hắn, đồng ý yêu hắn.

Hoàng Phủ Thần không hề biết đến những suy nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Ngạo Thiên, hắn chỉ nghe Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói đến người viết sách thì liền bị kích động trở lại. Hắn ôm lấy cánh tay của Hoàng Phủ Ngạo Thiên vừa lắc vừa nói:

–“Huynh vừa nói người viết sách sao? Huynh có biết người đó không? Người đó là ai? Hiện ở nơi nào? Đệ có hay không gặp được người đó? Gặp ngay bây giờ được không? Không, người này chắc là cao nhân khó gặp. Làm thế nào mới gặp được người đó. Huynh nói cho đệ biết đi. Đệ...”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên nhìn hoàng đệ của mình nói hưng phấn như một đứa trẻ thì bật cười. Đã bao lâu rồi hắn không thấy được đáng yêu và đáng yêu này của hoàng đệ. Huynh đệ hắn sinh ra trong hoàng cung, trải qua gió tanh mưa máu mà sống sót vốn đã trường thành từ rất sớm, những nét trẻ con đã ẩn sâu dường như là mất hút. Nay hoàng đệ lại vì cuốn sách này mà như vậy có thể thấy hắn có bao nhiêu yêu thích với cuốn sách này. Cũng đúng. Hoàng đệ của hắn nhìn nho nhỏ nhưng cũng giống như hắn là chiến thần từ trong xương tủy. Hoàng đệ lại đặc biệt yêu thích mà không, phải nói là đặc biệt si mê nghiên cứu và sưu tầm binh thư. Cuốn sách này lại không phải chỉ đơn giản là binh thư nên thái độ của hoàng đệ như thế này là hoàn toàn hiểu được. Hắn giữ lại đôi tay đang lắc tay mình của Hoàng Phủ Thần rồi nói:

–“Đệ nói từ từ thôi, không có gì phải vội. Huynh biết người đó, đệ cũng biết”.

Hoàng Phủ Thần lại càng thêm hưng phấn:

–“Đệ cũng biết. Thật là hay. Là ai vậy? Đệ thật không biết bên mình thế mà lại có cao nhân ẩn giấu như vậy? Là ai? Huynh nói ngay đi”.

–“Hoàng tẩu của đệ”.

–“Ai? Hoàng tẩu?”. Hoàng Phủ Thần sửng sốt hỏi lại.

–“Ừ”.

Đúng là sét đánh giữa trời quang. Hắn cũng chỉ có một vị hoàng huynh là vị hoàng đế đang đứng trước mặt hắn đây. Vị hoàng huynh này tuy có nhiều phi tần nhưng theo lễ thì chỉ có Hoàng hậu mới được xưng gia như hắn gọi là Hoàng tẩu. Hơn nữa hắn nhận định cũng chỉ có vị Hoàng hậu đương nhiệm mới được Hoàng huynh công nhận và muốn hắn gọi là Hoàng tẩu, xem nàng như người một nhà còn nếu là người khác thì cũng chỉ đơn thuần gọi là

Hoàng hậu là được rồi. Dù suy nghĩ thế nhưng Hoàng Phủ Thần cũng không chắc chắn mà hỏi lại lần nữa:

-“Là Hoàng Hậu sao?”.

Thấy Hoàng Phủ Thần sững sờ kinh ngạc và đầy nghi hoặc, Hoàng Phủ Thần một lần nữa bật cười rồi mới đáp:

-“Ừ. Là nàng ấy? Ngạc nhiên sao?”.

-“Này đâu phải là ngạc nhiên thôi đâu. Thật đúng là không tin được. Đó là cuốn sách như thế nào chứ?”

Hoàng Phủ Thần lấy lại sách từ tay Hoàng Phủ Ngạo Thiên rồi chỉ vào hai chữ tiêu đề mà nói:

-“Đây là hai chữ gì nào? Là hai chữ “Chiến tranh” đấy. Hoàng hậu cũng chỉ là một nữ nhân. Dù nàng ấy không phải là tiểu thư khuê các chi ở trong nhà mà có đi lại trong giang hồ thì biết bao nhiêu về chiến tranh thật sự chứ? Nhưng trong cuốn sách này lại viết rất chân thật giống như nàng ấy đã từng nhìn thấy, từng trải qua những cuộc chiến tranh tàn khốc nhất. Những chiến thuật được viết trong đây thật thần kỳ. Đệ chưa từng thấy chúng trong bất kỳ cuốn binh thư nào. Có những kiến giải trong đây đệ chưa từng được biết đến và đệ nghĩ cả đời đệ đều không thể tự nghĩ ra những điều đó. Đệ đã đọc hết cuốn sách này nhưng có nhiều chỗ đệ cũng chưa thật sự hiểu. Người không trải qua trăm trận chiến, không phải là một tướng tài sao có thể viết ra được cuốn sách như thế này. Giờ huynh bảo đệ làm sao tin cuốn sách này là do một nữ nhân viết ra được đây?”.

-“Ta có thể hiểu vì sao đệ không tin nhưng đó lại là sự thật. Khi có thời gian rảnh cho phép đệ ghé thăm Hoàng tâu. Đệ hãy thỉnh giáo nàng ấy những điều đệ chưa hiểu trong cuốn sách này. Không chỉ như vậy, tri thức mà nàng ấy có rất nhiều và rất mới mẻ. Nàng ấy chính là một cuốn sách sống đấy. Rồi đệ sẽ tin là nàng ấy viết ra cuốn sách thôi”.

-“Thật sự như vậy? Thật khó tin. Đệ sẽ đi tìm nàng ấy ngay bây giờ”. Nói rồi Hoàng Phủ Thần định quay lưng bước đi thì bị Hoàng Phủ Ngạo Thiên giữ lại.

-“Chuyện này không vội. Buổi chiều đệ hãy ghé qua. Giờ huynh có chuyện quan trọng hơn muốn bàn với đệ”.

Hoàng Phủ Thần nghe vậy thì đầy tiếc nuối mà đồng ý ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 50.1

Nói về Dạ Diễm Hương thì sau khi Hoàng Phủ Ngạo Thiên rời khỏi thì nàng liền ngồi thần thờ tại đó. Nàng nhớ lại nụ hôn của hắn. Nó bá đạo nhưng nồng cháy. Nó dịu dàng và thật ngọt ngào. Nó cho nàng thấy hắn thật sự yêu nàng. Và hắn đã thật sự nói hắn yêu nàng. Hắn còn nói không muốn nàng rời đi. Lúc nghe hắn nói những điều đó, chỉ riêng nàng biết nàng có bao nhiêu vui sướng. Nàng chỉ muốn nói ngay với hắn nàng cũng yêu hắn. Nàng sẽ không rời hắn đi. Nhưng dường như ngay lập tức lý trí đã nhắc nhở nàng. Đây là đâu chứ? Hắn là ai chứ? Và nàng là ai? Đây là hoàng cung. Hắn là hoàng đế với 3000 phi tần mỹ nữ. Nếu nàng yêu hắn và ở lại đây thì cả đời nàng sẽ phải tranh sủng mà sống. Mà hắn có thể sủng ái nàng được bao lâu kia chứ? Hắn liệu có đáng giá cho nàng từ bỏ nguyên sống cả đời không tranh đấu? Hơn nữa là nàng là người mang trong mình những bí mật không phải ai cũng chấp nhận được nhất là người làm đệ vương như hắn. Khi biết đến những bí mật ấy hắn liệu còn có thể yêu nàng? Hay cũng chỉ như Hiến Viên Lân muốn lợi dụng nàng thống nhất thiên hạ rồi sẽ trừ bỏ nàng? Để vương xưa nay có mấy ai đặt tình cảm nữ nhi thường tình lên trên quyền lực chứ. Có chăng cũng chỉ là trong tiểu thuyết mà thôi. Mà ở thời này tiểu thuyết còn chưa có xuất hiện đâu. Nàng mông lung suy nghĩ rồi nàng nhìn sâu vào mắt hắn. Nàng thấy chân tình của hắn ở đó. Trái tim nàng xao xuyến. Nàng quyết định nói hết tất cả với hắn để xem hắn phản ứng như thế nào rồi tính. Tình huống xấu nhất là nàng phải rời đi. À, đó cũng chưa hẳn là tình huống xấu vì giờ nàng biết là Phong nhi muốn đi cùng nàng rồi. Nói đến chuyện này thì cũng phải xử lý một chút. Nàng lên tiếng gọi:

-“Tiểu Lan, hôm nay Phong nhi không phải học cùng các sư phó đúng không?”.

-“Thưa tiểu thư, vâng”.

-“Vậy chắc Phong nhi đến thư viện đọc sách rồi. Muội đến đó mời đại hoàng tử đến đây. Nói ta muốn gặp bé ngay bây giờ nhé”.

-“Vâng, thưa tiểu thư”.

Tiểu Lan đi rồi nàng lại tiếp tục ngẩn người. Nàng thật tiếc vì đã không thể nói hết với Hoàng Phủ Ngạo Thiên khi này. An Nam vương thật là không thức thời. Hắn sao có thể chọn thời khắc đó mà xuất hiện và lôi Hoàng Phủ Ngạo Thiên đi mất chứ. Dạ Diễm Hương nàng từ khi nào nói ra chuyện gì đó mà lại cần dùng khí thế này chứ? Aiz. . .

.....Ta là phản cách tuyến tiếp tục ngẩn người.....

Hoàng Phủ Phong nhanh chóng đến Phụng cung. Vừa nhìn thấy Dạ Diễm Hương là bé nhào vào lòng nàng như một con gió. Bé vừa cọ cọ trong lòng

nàng vừa mềm mại gọi:

-“Mẫu hậu, mẫu hậu”.

Bé thích nhất là ở bên cạnh mẫu hậu. Bé cũng thích phụ hoàng nhưng bé thích ở bên mẫu hậu mà không có phụ hoàng hơn vì khi không có phụ hoàng ở bên bé sẽ không phải câu nệ tiểu tiết. Như bây giờ nè. Mẫu hậu không cần bé phải quỳ thỉnh an mà cho phép bé gần gũi với nàng luôn. Cảm giác thật tốt. Như thế này mẫu hậu và bé thật thân thiết giống như những mẫu tử bình thường trong nhân gian vậy. Thật thích. Nhưng không biết mẫu hậu có chuyện gì mà gọi bé đến gấp như vậy nhỉ? Thường thì khi bé đi thư viện mẫu hậu sẽ không làm phiền bé. Cọ đủ rồi bé liền rời khỏi lòng nàng đứng dậy mà hỏi:

-“Mẫu hậu gọi Phong nhi đến là có chuyện gì sao?”.

Dạ Diễm Hương xoa đầu bé nói:

-“Là mẫu hậu nhớ con nhưng cũng có chuyện muốn nói với con một chút”.

-“Là chuyện gì vậy ạ?”.

-“Gần đây Phong nhi đang cố hết sức để rèn luyện sao? ”.

Hoàng Phủ Phong nghe hỏi liền giật mình. Sao cả mẫu hậu cũng hỏi bé chuyện này vậy? Bé chưa bao giờ và cũng không muốn lừa dối mẫu hậu nên thành thật gạt đầu.

-“Là vì con muốn mạnh mẽ để có thể đưa mẫu hậu rời khỏi đây ư?”

Bé lại gạt đầu.

Dạ Diễm Hương cười dịu dàng rồi ôm bé vào lòng nói:

-“Tiểu hài tử ngốc. Con cần rèn luyện để có khả năng làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa trong tương lai. Con cần rèn luyện để sau này không một ai có thể khống chế được con. Nhưng con không cần rèn luyện vì mẫu hậu vì bất cứ lý do gì. Vì sao ư? Vì mẫu hậu của con rất mạnh, rất mạnh đấy. Khi nào đó ta sẽ cho con thấy. Giờ con chỉ cần biết mẫu hậu của con rất mạnh. Chỉ cần ta muốn thì rời đi lúc nào cũng được nên con không cần cố hết sức như vậy nữa biết không. Con rèn luyện vừa đủ thôi là được. Rèn luyện vẫn phải đảm bảo sức khỏe. Con hứa với mẫu hậu điều đó được chứ? Hơn nữa con hết học văn lại đi luyện võ chẳng bớt chút thời gian nào bồi mẫu hậu, mẫu hậu nhớ con cũng sẽ buồn a”.

Mẫu hậu đang nói gì vậy chứ. Mẫu hậu mà mạnh gì chứ? Là mẫu hậu muốn nói đến các vị cữu cữu sao? Các vị cữu cữu đúng là rất mạnh. Ủ, nếu bé chưa đủ mạnh có thể nhờ các vị cữu cữu giúp đỡ. Giờ mẫu hậu đang lo cho bé nên bé sẽ hứa vừa rèn luyện thật tốt vừa giữ gìn sức khỏe lại có thể dành thời gian ở cùng mẫu hậu. Bé thích cùng mẫu hậu chơi đùa lắm. Bé đáp lời:

-“Con sẽ giữ gìn sức khỏe mà thường xuyên đến bồi mẫu hậu chơi đùa”.

-“Vậy mới ngoan. Yêu quá, thưởng cái thỏm nào”.

Nói xong Dạ Diễm Hương liền hôn lên má Hoàng Phủ Phong làm bé cười rạng rỡ.

Hôn Hoàng Phủ Phong xong Dạ Diễm Hương thấy quầng đen quanh mắt bé liền thấy xót xa. Bé là không nghỉ ngơi đủ đây mà. Nàng biết bé gần đây rất cố gắng nhưng nàng cho là Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã nói gì đó với bé, bé không muốn làm phụ hoàng thất vọng nên mới cố gắng vậy. Tâm lý muốn chứng tỏ mình trước mặt phụ thân nàng có thể hiểu nên nàng chỉ âm thầm tâm bồi cho bé. Thật không ngờ bé lại là vì nàng. Đưa tay vuốt nhẹ quầng mắt bé nàng nói:

-“Giờ Phong nhi bồi mẫu hậu ngủ một lát nhé. Mẫu hậu thấy hơi mệt nhưng lại muốn ở gần con, muốn ôm con ngủ”.

-“Vậy mẫu hậu mau ngủ đi. Phong nhi bồi người”.

.....Ta là phân cách tuyến cùng nhau ngủ.....

Hôm nay trời trong, nắng rất nhẹ nên Dạ Diễm Hương không cùng Hoàng Phủ Phong ngủ trong phòng mà cho người phủ rèm che trên đỉnh đầu để che bớt ánh sáng để hai người nằm trên thảm cỏ dưới gốc đào. Hương cỏ cùng hoa đào quyện vào nhau lượn lờ trong không khí làm người ta rất thoải mái. Cỏ này là cỏ nàng mang từ Dạ thôn tới đây có tác dụng làm thư giãn tinh thần, phục hồi năng lượng. Nàng muốn Phong nhi ngủ ở đây cũng là vì lý do.

Khi nàng và Hoàng Phủ Phong cùng chìm vào giấc ngủ. Vẫn như mọi khi quanh hai người sẽ không có ai bên cạnh. Tất cả người hầu ở Phụng cung vẫn luôn không hiểu nổi tại sao Hoàng hậu của họ lại luôn không thích có người khác bên cạnh như vậy. Họ là người hầu ngoài việc hầu hạ chủ nhân thì còn có một tác dụng khác chính là khi nguy cấp thì phải lấy thân hộ chủ. Nhưng vị Hoàng hậu này từ khi vào cung dù rất hay ngủ ngoài trời nhưng lại không cho bọn họ lại gần, ngay cả Tiểu Lan và Tiểu Trúc cũng chỉ đứng xa xa chứ không lại quá gần. Vậy thì họ muốn lấy thân chắn nguy hiểm cho nàng cũng không được à? Mà nàng gặp chuyện thì chắc chắn Hoàng thượng cũng sẽ trách phạt, họ không chết cũng bị lột da a. Đúng thật là lo nom nớp. Dù là lo như vậy nhưng Hoàng hậu kiên trì không cho họ lại gần thì họ cũng chỉ có thể ở xa mà nhìn lại thôi. Vì mọi người ở xa không thể nhìn rõ bên này và họ cũng có chút lơ đãng nên không hề thấy một bóng dáng nhỏ bé đang tiến lại gần nơi Dạ Diễm Hương và Hoàng Phủ Phong ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 50.2

Người đang tiến đến là một tiểu hài tử rất xinh đẹp, hết sức xinh đẹp. Bé đi đến sát bên Dạ Diễm Hương thì ngồi xổm xuống ngắm nhìn nàng. Bé gọi người này là mẫu hậu. Mẫu hậu không phải là người sinh ra bé. Ở nơi này, người sinh ra bé chỉ được bé gọi là mẫu phi. Mẫu hậu không xinh đẹp như mẫu phi, cũng không ở gần bé nhiều như mẫu phi nhưng thật lòng bé lại thích mẫu hậu hơn. Tại sao nhỉ? Có lẽ tại mẫu hậu giống với hình tượng mẫu thân mà bé vẫn tưởng nhớ lúc còn ở chùa Trần Quốc hơn là mẫu phi. Bé nghe kể lại rằng năm bé được một tuổi thì ốm nặng tưởng không qua khỏi. Bé may mắn được một cao tăng đắc đạo của chùa Trần Quốc cứu chữa. Sau đó đại sư nói bé tuổi nhỏ bạc phước, hoàng cung quá nặng nề không thích hợp với bé, sợ bé không cầm cự được lâu. Đại sư yêu cầu được đưa bé về chùa nhờ phước của Phật tổ che chở đến khi nào bé cứng cáp thì sẽ trở về. Phụ hoàng và mẫu phi đều đồng ý nên từ đó vẫn sống ở chùa cho đến hai tháng trước thì bé được trở về hoàng cung. Những năm tháng sống cùng trụ trì và các sư huynh bé được yêu thương rất nhiều nhưng như bao đứa trẻ khác bé vẫn luôn khao khát tình thương của phụ mẫu. Phụ hoàng thỉnh thoảng có đến thăm bé nhưng phụ hoàng rất uy nghiêm và lạnh lùng khiến bé nghĩ phụ hoàng không thích bé nên bé cũng không dám gần gũi với người. Đại sư nói đó là do phụ hoàng là hoàng đế nên mới như vậy. Bé không hiểu tại sao làm hoàng đế lại không gần gũi thân thiết với con trai mình? Vậy mẫu thân của bé thì sao? Từ khi đến chùa, Bé chưa được gặp mẫu thân lần nào. Đại sư nói mẫu thân là phi tử trong cung không thể đến thăm bé được. Bé không có ấn tượng gì về cả mẫu thân cả. Nhưng nhìn những phụ nhân đi cùng với những đứa con của mình đến chùa lễ Phật bé nghĩ mẫu thân của mình chắc cũng như những phụ nhân đó thật ôn nhu, thật săn sóc và yêu thương bé thật nhiều. Đại sư nói mẫu thân của bé đẹp hơn những phụ nhân đó rất nhiều. Dù mẫu thân không thể đến gặp bé nhưng bé nhận được rất nhiều thư và quà từ mẫu thân. Đúng là mẫu thân của bé cũng giống như mẫu thân của những đứa trẻ đó. Bé rất mong trở về hoàng cung để gặp mẫu thân. Nhưng khi trở về đây, mọi thứ lại chẳng như bé nghĩ. Đầu tiên bé không được gọi mẫu thân là mẫu thân mà phải gọi là mẫu phi. Bé được dạy dỗ rằng phải gọi Hoàng hậu là mẫu hậu, rằng phải xem mẫu hậu là như người đẻ ra mình, và rằng mọi việc phải nghe theo mẫu hậu chứ không phải mẫu phi. Sau đó khi bé gặp mẫu phi thì mọi việc lại càng khác. Mẫu phi đúng là rất đẹp nhưng dù mẫu phi khóc hay cười khi gặp bé cũng không làm bé thấy thân thiết. Rồi bé được ra mắt mẫu hậu. Mẫu hậu không đẹp như mẫu phi nhưng bé thích nụ cười của mẫu hậu. Nụ cười thật ôn nhu, thật giống với mẫu thân của những đứa trẻ đó. Mẫu hậu bày tỏ muốn được ôm bé. Khi bé tiến vào lòng mẫu hậu bé thật không muốn rời đi bởi vòng ôm đó thật ấm áp. Bé nghĩ bé thấy hương vị của mẫu thân trên người mẫu hậu. Bé thấy mẫu hậu thật tốt nhưng sao trước khi đến mẫu phi lại dặn bé phải đề phòng mẫu hậu. Bé thật không hiểu. Theo quy định bé phải do Hoàng hậu nuôi dưỡng nhưng Phụ hoàng nói Mẫu hậu xin cho bé được sống cùng với Mẫu phụ, Phụ hoàng đồng ý nên bé sống ở Mị cung cùng với Mẫu phi. Sống cùng với Mẫu phi bé cũng rất vui vì cũng hơn 5 năm bé không được gần gũi người nhưng Mẫu hậu không muốn ở cùng bé là vì ghét bé sao? Bé không biết nhưng hai tháng sống cùng Mẫu phi bé thật hoài nghi chuyện Mẫu phi yêu bé vô cùng như lời đại sư và các sư huynh ở chùa hay nói. Có lẽ Mẫu phi cũng yêu bé nhưng phân lượng bao nhiêu thì bé không dám chắc. Mẫu phi quan tâm bé ăn gì, học hành thế nào, có thua kém ai không nhưng lại không ôm bé, không hỏi bé ăn có ngon miệng không, có thích hay ghét cái gì? Bé đã từng thấy Mẫu hậu vừa ôm vừa cọ mặt mình vào mặt hoàng huynh làm huynh ấy cười nắc nẻ nhé. Bé cũng nghe cung nữ bàn tán về chuyện Mẫu hậu hay xuống bếp làm món ngon cho hoàng huynh nhé. Hoàng huynh còn thường xuyên ở trong lòng Mẫu hậu làm nũng này nọ. Hoàng huynh và mẫu hậu thật thân thiết nhưng mẫu hậu lại không thân thiết với bé như thế. Hơi buồn một chút nhưng bé hiểu đó là vì mẫu hậu không phải mẫu thân ruột của bé. Bé có mẫu thân ruột ở đây mà. Có lẽ do hai người xa cách quá lâu nên mẫu phi mới không quen biểu hiện sự thân thiết. Vậy bé biểu hiện là được. Nhưng bé lại phải thất vọng rồi. Khi bé vừa xà vào lòng mẫu phi còn chưa kịp làm nũng đã bị mẫu phi đẩy ra và giáo huấn về tư thế tác phong rồi lại nhắc nhở bé phải cố gắng không được có biểu hiện thua kém Hoàng huynh, đặc biệt là trước mặt phụ hoàng. Mẫu phi nói như thế mới tốt cho bé. Bé không thấy tốt chỉ thấy buồn. Bé tiu nghỉu trở về thư phòng học bài. Đêm đó bé phát sốt. Mẫu phi cho người thông báo đến phụ hoàng và mẫu hậu. Mẫu hậu đến thăm nhưng không đến gần bé. Mẫu hậu thật sự ghét bé rồi. Ngược lại Phụ hoàng lại đến bên giường sờ trán bé rồi động viên bé. Nói đến cũng lạ, từ khi bé về cung bé thấy phụ hoàng khác với lúc trước bé gặp rất nhiều. Người vẫn uy nghiêm và lạnh lùng như thế nhưng trong mắt người, trong hành động của người bé cảm nhận được sự quan tâm và yêu thương. Khi bé bắt đầu giảm sốt, mẫu hậu rời đi nhưng phụ hoàng nói sẽ ở lại. Mẫu phi rất vui mừng. Mẫu phi luôn nói Mẫu hậu là hồ ly tinh quyến rũ Phụ hoàng không cho phụ hoàng đến với Mẫu phi nhưng bé lại không hiểu nữa rồi. Đại sư huynh nói hồ ly tinh phải rất xinh đẹp vậy mẫu phi mới là hồ ly tinh chứ vì Mẫu phi đẹp hơn Mẫu hậu nhiều lắm. Người lớn thật phức tạp nên bé thật không muốn nghĩ nữa. Bé nhớ đêm đó Mẫu phi vui vẻ mời Phụ hoàng về phòng mình nghỉ để cho Thái y và cung nữ chăm sóc bé là được rồi nhưng Phụ hoàng lại đuổi Mẫu phi về phòng còn bản thân lại ngủ chung với bé. Đây thật sự là kinh hi a. Bé thấy trong mắt Mẫu phi có bao nhiêu không cam lòng a. Bé liên nghĩ sợ lây bệnh cho Phụ hoàng nên Phụ hoàng nên ngủ cùng Mẫu phi. Nghe vậy Mẫu phi liền vui mừng ra sức nói phải mà không thấy nỗi buồn của bé và sự biến sắc trong mắt Phụ hoàng. Bé hơi hiểu ra một chút. Cuối cùng vẫn là Mẫu phi rời đi. Phụ hoàng nằm xuống cạnh bé, kéo chăn cho bé nói bé mau ngủ, phụ hoàng không có yếu ớt đến nỗi có thể lây bệnh của bé. Đêm đó là đêm bé ngủ ngon nhất từ khi trở về cung.

Sáng hôm sau Mẫu phi đến phòng bé thật sớm nhưng lại chỉ chăm chú phục vụ Phụ hoàng mà hơi lơ đãng với bé. Bé lại buồn rồi. Rồi bé vô tình nghe bọn cung nữ thái giám bàn tán về chuyện Phụ hoàng ngủ cùng bé. Họ nói phụ hoàng đã thay đổi rất nhiều từ khi Mẫu hậu vào cung. Họ nói Mẫu hậu không phải là thân sinh của Hoàng huynh nhưng lại yêu Hoàng huynh như con ruột, chuyện ngủ cùng Hoàng huynh là rất bình thường nên có lẽ Phụ hoàng cũng muốn học theo Mẫu hậu thể hiện tình cảm với con mình. Mẫu hậu thế mà không phải là người sinh ra Hoàng huynh. Chuyện này với bé thật khó tin. Vậy là mẫu hậu chán ghét bé thật sao? Rất nhiều hành động của Mẫu phi từ hôm đó đều làm bé cảm thấy Mẫu phi là muốn dùng bé để lôi kéo phụ hoàng về Mị cung. Cung nữ nói thầm với nhau là Mẫu phi dùng bé để tranh sủng của Phụ hoàng. Đau lòng! Bé thật làm cho người ta chán ghét như vậy sao? Bé không muốn ở Hoàng cung nữa. Bé muốn về lại chùa Trần Quốc. Ở đó không có Phụ hoàng, mẫu phi cũng không có cao lương mỹ vị, không có người hầu kẻ hạ như ở đây nhưng bé thấy ở đó vui vẻ hơn ở đây rất nhiều.

Ba tuổi bé đã cùng các sư huynh luyện võ nên giờ bé cũng có chút công phu. Nhờ nó mà bé có thể ăn mình nghe được một số chuyện từ những lời bàn tán của đám cung nữ thái giám. Toàn là chuyện chẳng vui vẻ gì với bé. Bé biết được thật nhiều chuyện chẳng hay ho gì của Mẫu phi. Mẫu hình về mẫu thân của bé đã hoàn toàn sụp đổ. Bé không hi vọng gì nữa nhưng bé vẫn cố gắng đáp ứng kỳ vọng của Mẫu phi và hiếu kính người. Bé được đại sư dạy rằng công ơn sinh thành nặng như núi. Cũng nhờ vào chút cung phu mà bé tìm được một chỗ có thể lên vào Phụng cung. Bé thường lên vào Phụng cung nhìn Mẫu hậu cùng Hoàng huynh chơi đùa. Bé thật muốn ra đó cùng chơi với họ nhưng bé biết là không thể nào. Chưa nói đến chuyện Mẫu hậu ghét bé mà hình như Hoàng huynh cũng không thích bé lắm. Hoàng huynh sẽ cùng các công tử con quan đùa giỡn, tặng quà qua lại nhưng lại chưa từng làm thế với bé. Hoàng huynh dường như là giữ khoảng cách với bé vậy. Thật sự là buồn.

Hôm nay bé lại lên vào Phòng cung và thấy được Mẫu hậu ôm Hoàng huynh ngủ dưới gốc đào. Bé không nhìn được mà tiến đến gần. Bé cũng muốn được nằm xuống đám cỏ xanh thơm mát này mà ngủ một giấc cùng với họ. Nhưng đầu thể được. Bé cứ ngồi như vậy nhìn hai người họ một lúc lâu rồi mới nghĩ đến chuyện rời đi nhưng khi bé vừa mới đứng dậy thì chân bé tê rần, run lẩy bẩy và không còn sức. Bé thẳng tắp ngã xuống và mắt thấy sẽ ngã trên người mẫu hậu. “Sẽ bị phát hiện và ghét bỏ hơn nữa”. Bé hoảng hốt nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 51

Hoàng Phủ Mẫn ngã xuống cũng không dám hét lên mà chỉ nhắm mắt, run rẩy chờ tiếng hét chói tai và sau đó sẽ là tiếng quát mắng. Nhưng bé ngã xuống một thân thể mềm mại và thơm ngát hương hoa đào đã một lúc rồi mà xung quanh vẫn yên ắng, không có âm thanh náo nhậy, thậm chí còn có không có tiếng hét vì đột nhiên bị vật nặng là bé đẩy đè lên. Bé tò mò hé mắt ra nhìn về phía mẫu hậu. Nhìn một cái liền mất hồn. Mẫu hậu đã tỉnh giấc và đang nở nụ cười về phía bé. Nụ cười của mẫu hậu rất ôn nhu, rất ấm áp, rất cưng chiều. Bé còn chưa kịp có phản ứng gì thì Mẫu hậu đã đưa tay bế bé lên và nói thăm:

–“Hoàng huynh của con đang rất mệt mỏi. Chúng ta để huynh con ngủ thêm còn chúng ta đi dùng chút trà và điểm tâm nhé”.

Bé vô thức gật đầu rồi vô thức để Mẫu hậu bế đi đến dưới hiên đặt vào ghế ngồi. Bé vô thức nhận lấy ly trà nhỏ từ tay Mẫu hậu rồi lại vô thức uống một hớp trà. Trà hơi nóng và thơm ngát làm bé tỉnh hồn. A... Bé thế nhưng lại được Mẫu hậu mời uống trà. Vừa rồi bé còn được Mẫu hậu bế vào đây nữa. Mẫu hậu cũng không có trách mắng bé tự xưng xuất hiện và ngã xuống người Mẫu hậu. Phải chăng mẫu hậu cũng không ghét bé như bé nghĩ? Bé len lén liếc mắt nhìn Mẫu hậu thì thấy người vẫn đang nhìn mình mà cười từ ái. Bé đỏ mặt rồi. Bé liền cúi đầu xuống không dám nhìn mẫu hậu nữa. Mẫu hậu như thấy được sự ngượng ngùng của bé nên chủ động đưa cho bé một miếng điểm tâm và nói:

–“Đây là điểm tâm ta tự làm, con có muốn nếm thử không?”.

Bé đáp “vâng” rồi đặt tách trà xuống và cầm miếng điểm tâm màu xanh vô cùng đẹp mắt cho vào miệng. Bánh có vị ngọt vừa phải và hương táo thơm ngát ngập tràn khoang miệng làm bé không nhìn được thốt lên:

–“Ngon quá!”.

Bé lại đỏ mặt rồi. Bé vừa hét to như vậy thật là luống cuống. Bé lại càng không dám nhìn mẫu hậu nhưng dường như mẫu hậu cũng chẳng để ý hành động luống cuống vừa rồi của bé vì bé nghe thấy mẫu hậu nói:

–“Ngon phải không? Ngon thì ăn nhiều một chút!”.

Trong giọng nói của mẫu hậu bé nghe được thật nhiều vui vẻ và yêu thương. Bé vui mừng ngẩng đầu nhìn mẫu hậu rồi gật đầu đáp vâng. Bé lảng lảng để đặt dùng điểm tâm trong ánh mắt yêu thương của mẫu hậu.

..... Ta là phân cách tuyến một người ăn một người nhìn.

Dạ Diễm Hương yên lặng ngồi nhìn tiểu hải tử phi thường xinh đẹp đang dè dặt ăn điểm tâm ngồi đối diện mình. Nàng biết “xinh đẹp” không phải là từ để nói về bé trai nhưng nàng thật không nghĩ ra từ nào để nói về bé. Bé chỉ có hai phần giống Hoàng Phủ Ngạc Thiên còn tám phần còn lại thì giống mẫu thân của bé – Lan phi. Sự xinh đẹp kiều mị của Lan phi dường như truyền hết cho bé. Nếu không có hai phần anh khí được di truyền từ Hoàng Phủ Ngạc Thiên thì nàng tin dù bé có mặc trang phục bé trai thì người ta cũng khẳng định mười phần mười rằng bé là bé gái. Có lẽ lớn lên bé chắc chắn sẽ là một yêu nghiệt tai họa cho cả nữ nhân lẫn nam nhân như nhị ca của nàng – Dạ An. Chỉ là bé không có thứ khí tức ma mị mê hoặc như Dạ An mà bao quanh bé là thứ khí tức rất trong trẻo, thanh mà không lạnh (tức là trong lành, mát mẻ mà không lạnh lẽo) hết sức dễ chịu. Chắc là do bé lớn lên ở trong chùa nên mới có được thứ khí tức thanh tịnh này. Một tiểu hải tử như bé làm người khác không thể không yêu thương bé được. Chính vì thế mà trong lần đầu tiên gặp mặt nàng đã không thể nhìn được mà yêu cầu được ôm bé. Nàng yêu cầu Hoàng Phủ Ngạc Thiên cho bé sống với Lan phi vì nàng thương tiếc bé sống xa mẫu thân từ nhỏ. Nàng hi vọng những năm tháng tuổi thơ còn lại bé sẽ được sống trong tình yêu thương của cả phụ thân và mẫu thân. Đồng nghĩa với điều đó là nàng phải giữ khoảng cách với bé nếu không muốn phiền toái bởi sẽ có người bên Lan phi lợi dụng bé để làm hại nàng và Phong nhi. Nàng không sợ điều đó nhưng nàng lo lắng tiếc bé sẽ bị tổn thương về tình cảm hay thể xác thậm chí là mạng sống. Mọi thứ trong hoàng cung này đều có thể xảy ra. Nhưng dường như bé sống cùng Lan phi cũng không hạnh phúc như nàng nghĩ vì nàng thường xuyên phát hiện bé lên vào Phòng cung nhìn lên nàng và Phong nhi chơi đùa. Phong nhi cũng không ghét bé, thậm chí có phần yêu thích hoàng đệ này nhưng phải học theo nàng giữ chút khoảng cách với bé vì e sợ thế lực của Lan phi. Phong nhi đã từng nói với nàng rằng có vẻ Lan phi đặt áp lực rất lớn về học tập cho Hoàng Phủ Mẫn, cũng đã từng tỏ thái độ không muốn Hoàng Phủ Mẫn thân thiết với Phong nhi của nàng. Aiii... Lan phi là nữ nhân cổ đại sống trong cung đấu nên cách thể hiện tình cảm nội tâm lại mang nhiều tính toán, không giống như nàng là nữ nhân xuyên qua mạng tư tưởng của người hiện đại mấy ngàn năm sau luôn thể hiện tình cảm của mình một cách công khai. Cùng là tiểu hải tử nhưng xét về mặt được hưởng thụ tình cảm yêu thương thuần túy thì Hoàng Phủ Phong hơn hẳn Hoàng Phủ Mẫn rồi. Bé chắc rất hâm mộ Phong nhi nên mới luôn len lút quan sát nàng và Phong nhi, thậm chí hôm nay còn rời khỏi nơi ẩn nấp mà đến gần hai người. Sự hâm mộ này liệu có biến thành ghen tỵ sau đó có thể là nguyên nhân gây ra bi kịch huynh đệ tương tàn cầu huyết mà nàng vẫn

luôn muốn Hoàng Phủ Phong tránh được hay không? Kiếp trước nàng cũng xem một vài bộ phim truyền hình để giải trí. Trong đó không phải vẫn hay có tình tiết vì một người ghen tị với một người được yêu thương hơn, hạnh phúc hơn, được chú ý hơn mà làm ra không biết bao nhiêu hành động độc ác để cuối cùng người chết, mình chết, cả gia tộc suy tàn, cả đất nước diệt vong gì đó hay sao. Aiii... sao càng nghĩ càng nổi da gà. Không được! Dù thế nào nàng cũng phải để hai tiểu hài tử này tránh thâm kịch đó. Đầu tiên có lẽ nên bắt đầu từ việc bồi dưỡng tình cảm huynh đệ thắm thiết nhỉ? Còn những rắc rối từ phía Lan phi thì nàng không để vào mắt. Chút phiền phức này nàng giải quyết dễ như trở bàn tay chỉ là sẽ không được thanh thoi như trước nữa. Nhưng nghĩ đến tiểu hài tử trước mặt và Phong nhi bận rộn một chút cũng đáng. Tiểu hài tử dễ thương này đã bước ra khỏi nơi ẩn núp để đến gần nàng thì nàng không thể coi như không thấy được. Bé cũng như Phong nhi xứng đáng được yêu thương, được che chở và được hạnh phúc cùng huynh đệ, phụ mẫu.

Thấy Hoàng Phủ Mẫn đã ăn được vài khối điểm tâm, thời gian bữa trưa cũng tới gần, Dạ Diễm Hương liền muốn bắt tay vào việc tạo sự thân thiết giữa hai tiểu hài tử. Nàng nói:

-“Mẫn nhi, con có muốn cùng Mẫu hậu và Hoàng huynh ăn trưa không?”

Hoàng Phủ Mẫn ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Dạ Diễm Hương. Có phải bé nghe nhầm không nhỉ? Mẫu hậu vừa mới bảo bé ở lại ăn trưa phải không? Bé nghi hoặc hỏi lại:

-“Mẫu hậu vừa nói ăn trưa à?”.

Bé thấy mẫu hậu từ ái cười và khẳng định:

-“Ừ”.

Bé lại cứ cảm thấy thật khó tin mà hỏi lại:

-“Con ở lại được thật chứ à?”.

Mẫu hậu vẫn kiên nhẫn đáp lại:

-“Ừ. Con muốn ở lại dùng bữa chứ?”.

Bé hạnh phúc đáp một tiếng “vâng”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 52.1

Dạ Diễm Hương nhìn Hoàng Phủ Phong và Hoàng Phủ Mẫn đang cùng nhau chơi trò xếp hình ở trên bàn mà thấy rất vui vẻ. Trò xếp hình là một trong những trò chơi hiện đại được nàng mang ra để dỗ dành những đệ, muội ở Dạ gia khi họ còn nhỏ. Bộ xếp hình bằng ngọc mà hai tiểu tử này đang chơi chính là bảo vật của Dạ Tinh. Dạ Tinh hồi hận muốn xanh ruột khi trong một khoảnh khắc xúc động nhớ lại những ngày xưa bé mà hắn đã đem bộ xếp hình bằng ngọc mà chính hắn đã tự tay đeo gót ra để khoe khoang với hai đứa cháu đệ rồi dưới sự năn nỉ xin xỏ với cặp mắt ướt rượt và khuôn mặt đáng yêu của hai tiểu tử này cùng với nụ cười tủm tỉm như khó như không lại cho Dạ Tinh cảm nhận được ý tứ nếu hắn không đồng ý cho tụi nhỏ thì hắn sẽ bị chính thể thảm của tỷ tỷ mình mà hắn dù hắn không cam lòng vẫn phải hiến vật báu này cho hai tiểu tử tông. Nhớ lại bộ dạng hiền vật báu như đứt từng khúc ruột của Dạ Tinh và lời dăn dò của hắn rằng “Hai tiểu tử này nhớ phải chơi cẩn thận cho thục. Thục còn muốn giữ nó làm báu vật gia truyền đây!” càng khiến cho tâm trạng Dạ Diễm Hương vui vẻ. Trên giang hồ, không ai không biết danh tiếng của vị tiểu đệ này của nàng với biệt danh Quái y nhưng lại có rất ít người biết rằng vị Quái y tinh tình cô quái, khó tính thật ra cũng rất trẻ con. Chỉ những người thân mới biết tính tình thật sự của mình có lẽ cũng là một đặc điểm của người Dạ gia mất rồi. Dạ Diễm Hương cứ vừa suy nghĩ vừa xem hai đứa nhỏ say mê thảo luận nên chỗ này thì đặt miếng này, chỗ kia thì nên đặt miếng nào vừa không dứt nụ cười trên môi. Bỗng nhiên nàng thấy Hoàng Phủ Mẫn cau mặt thật chặt khi cổ rướn người qua phía bên kia bàn để với miếng ghép. Khi ngồi trở lại thì động tác của bé cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Ngay lập tức nụ cười của nàng vụt tắt. Lại nữa sao? Mà hình như lần này tình trạng của bé có vẻ nặng hơn. Thời gian trước bé trốn đến cung của nàng bị Lan phi phát hiện mà bị trừng phạt. Dù bị phạt bé vẫn không ngừng trốn đến đây. Có thể thấy bé có bao nhiêu thích được chơi cùng Phong nhi và nàng. Nàng không muốn thấy bé bị phạt và lại việc bé chơi cùng Hoàng huynh cũng đâu phải là chuyện cần phải lên lút nên nàng đã có ý định muốn sử dụng chút quyền hành của Hoàng hậu để ra lệnh cho Lan phi mang bé đến Phụng cung một cách công khai. Nhưng nàng còn chưa hành động thì Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã thay nàng ra lệnh đó. Hắn nói hắn muốn Hoàng Phủ Mẫn cũng giống như Hoàng Phủ Phong được nàng dạy dỗ. Nàng dĩ nhiên là rất vui nhưng lại không ngờ rằng Lan phi vì thế mà ra tay nặng hơn với Hoàng Phủ Mẫn. Tuy trên người Hoàng Phủ Mẫn không có vết thương lộ liễu nhưng sao có thể giấu được nàng. Dù y thuật của nàng không bằng Dạ Tinh nhưng vẫn được xếp vào hàng cao thủ. Chỉ cần một biểu hiện nhỏ của bé là nàng biết bé bị hành hạ bởi thủ đoạn cao minh chỉ làm đau xương thịt bên trong mà không hề lộ ra bên ngoài. Lan phi này luyện thủ đoạn cũng đã thành tinh trong chốn hậu cung này rồi nhưng sao nàng có thể hạ thủ trên con đẻ của mình như vậy chứ? Nàng hẳn là ghen tỵ vì Hoàng thượng đã đem con của nàng cho người nàng căm ghét dạy dỗ đi và cũng hẳn là không vừa ý chuyện con đẻ của nàng ngày ngày đến chỗ kẻ thù mà vui vẻ hơn khi ở với nàng. Dù bị Lan phi trừng phạt như thế nhưng Hoàng Phủ Mẫn lại không hề nói ra. Bé cứ âm thầm chịu đựng sự đau nhức và ngày ngày vẫn đến Phụng cung. Phải chăng bé đang cố gắng bảo vệ cho mẫu phi của mình? Là một đứa bé dũng cảm, bền gan và hiếu thảo. Không nên phụ tấm lòng của bé. Dạ Diễm Hương nghĩ thế nên cũng không hỏi han gì mà âm thầm cho bé uống chút thuốc chữa khỏi đau đớn cho bé. Nếu Lan phi không phải là người sinh ra bé thì nàng đã cho nàng ta ra đi giống như vị phi tử trước kia đã làm hại

Phong nhi. Nàng không bao giờ cho phép một ai làm tổn hại đến người nàng yêu thương. Bất đắc dĩ người đó lại là người thân sinh ra bé, bé lại hết lòng muốn bảo vệ người đó nên nàng cũng không thể làm gì hơn. Nhưng hôm nay bé đã uống thuốc mà vẫn bị đau. Nỗi tức giận dâng trào. Nàng nghĩ chút nữa nên nói với Hoàng Phủ Ngạo Thiên để hắn đưa bé đến ở Phụng cung luôn. Có thể Hoàng Phủ Mẫn vẫn sẽ muốn ở bên mẹ đẻ sau bao nhiêu năm xa cách nhưng nàng không thể để bé bị tổn thương thêm một chút nào nữa. Nàng phải tách bé và Lan phi ra. Bé sẽ đến ở với nàng. Chuyện này cũng chẳng có gì là khó vì chẳng phải Hoàng hậu vẫn luôn chăm sóc và dạy dỗ các hoàng tử sao. Đã đến lúc nàng lấy lại một chút quyền của mình rồi. Trước đó nàng phải kiểm tra thân thể Hoàng Phủ Mẫn một chút để xem tình trạng sức khỏe chính xác của bé. Chỉ là nàng còn chưa cất tiếng gọi bé thì một cái bóng đỏ rực như lửa phi đến và cất tiếng đầy tức giận:

-“Hoàng hậu, người xem đây là chuyện gì? Hôm nay người phải cho ta một cái công đạo.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 52.2

Không vui vì bị cắt ngang việc muốn làm Dạ Diễm Hương nhủ mày nhìn vị cô nương vừa la hét vừa lỗ mãng tiến vào nơi ở của nàng kia. Nếu như chỉ là một cô nương bình thường thì chỉ riêng việc tự tiện tiến vào cung của Hoàng hậu khi chưa được cho phép đã đủ để chặt cái đầu trên cổ nàng ta xuống nhưng cô nương này không chỉ ngang nhiên tiến vào mà còn chưa hành lễ đã chất vấn Hoàng hậu nhưng hành động của nàng cũng chỉ được gọi là lỗ mãng mà thôi. Ai bảo người ta là người duy nhất được cho phép vào thư phòng của Hoàng thượng đây. Phải biết rằng Hoàng Phủ Ngạo Thiên từ khi lên ngôi chưa từng cho phép một nữ nhân nào được bước vào thư phòng của hắn nữa bước nhưng cô nương này không những được tiến vào mà còn được ở lại một đêm. Vua cùng phi tử làm chuyện ái ân ở chốn thư phòng cũng không có chuyện gì lạ. Dù cô nương này còn chưa được nạp vào cung làm phi tử nhưng như thế mới đáng sợ. Chưa có danh phận mà đã được Hoàng thượng ban cho ân huệ đặc biệt như vậy thì chuyện phong phi cũng sớm thôi, thậm chí cô nương này có thể sẽ lật đổ được Hoàng hậu ấy chứ. Rất rõ ràng là so với Hoàng hậu xuất thân dân gian không có chỗ dựa lại không hề nắm chút quyền lực nào trong hậu cung thì cô nương này có gia tộc ba đời đều là tướng quân trấn giữ biên ải thật sự là có lợi thế hơn hẳn. Chính vì suy nghĩ này mà quân cấm vệ ở Phụng cung cũng chỉ ngăn cản nàng cho có lệ và đương nhiên là dẫn tới cảnh cô nương ta cứ đường hoàng mà tiến vào nơi này. (Hoàng Phủ Phong nếu biết suy nghĩ của lũ nô tài ngày đêm nịnh hót này sẽ nói các người là một lũ nông cạn. Mẫu hậu ta không phải không được tiến vào thư phòng và là nàng không thêm đến. Các người có thấy người rời khỏi Phụng cung đến nơi khác bao giờ chưa? Dĩ nhiên là chưa. Đã vậy thì đương nhiên Mẫu hậu không vào thư phòng của Phụ hoàng rồi. Vì mẫu hậu không đi chỗ Phụ hoàng nên Phụ hoàng mới phải thường xuyên đến chỗ Mẫu hậu. Các người đứng là không có mắt nhìn. Ta khinh bỉ các người!)

Dạ Diễm Hương nhìn vị cô nương Chu Thanh Thanh này từ lúc tiến vào đã không ngừng hò hét đòi công đạo mà mày nhủ càng ngày càng chặt. Càng nhìn nàng càng không hiểu sao Hoàng Phủ Ngạo Thiên lại yêu thích vị cô nương này đến mức sủng cô nương ta đi ngang ở chốn hậu cung. Nói về diện mạo cô nương ta chỉ có diện mạo bằng nàng tức là chỉ thanh tú. Nói một cách khác là về vẻ xinh đẹp thì Chu Thanh Thanh không thể so sánh với bất kỳ một vị phi tử nào. Thậm chí nhiều cung nữ còn đẹp hơn cô ta. Vậy phải chăng nét anh khí trên người nàng ta đã hấp dẫn hắn. Với làn da trắng mà theo nàng, nàng ta đã sống nhiều năm ở vùng biên ải nóng nực mà vẫn có được làn da trắng như thế kia thì cũng có thể xem là một đóa kỳ hoa, cùng với khuôn mặt thanh tú thì nàng ta có 5 phần thực nữ, còn 5 phần còn lại là khí chất hào sảng của con gái vùng biên quan năm suốt tháng đối mặt với chiến tranh. Thứ khí chất này khác xa so với những khí chất của những phi tử trong cung bởi họ xuất thân đều là tiểu thư con nhà quyền quý nên khí chất mà họ có tất nhiên là văn văn tinh tinh, mềm mại dịu dàng. Liệu có phải Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã quen với ôn nhu hương nay gặp được một nữ nhân có khí chất lạ lẫm mà bị mê hoặc? Bị mê hoặc đến nỗi dưỡng thành tính cách của Chu Thanh Thanh được gói gọn trong 4 chữ “được sủng mà kiêu”, vô cùng kiêu căng, hống hách. Bình thường nàng cũng chẳng để ý đến vị cô nương này làm gì bởi nàng còn bận dạy dỗ và chơi cùng hai hài tử. Nàng cũng còn rảnh rỗi việc không biết phải xử lý tình cảm của nàng với Hoàng Phủ Ngạo Thiên như thế nào nữa. Nàng thật không có thời gian để ý đến vị cô nương này. Nhưng hôm nay nàng ta lại tự mình tìm đến nàng mà là phiền. Thật ồn ào! Thứ âm thanh này thật không dễ chịu và muốn bỏ qua cũng không được. Nàng đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Phong và Hoàng Phủ Mẫn cũng đang nhủ chặt mày bên cạnh ra hiệu cho họ không cần để ý đến cô nương ta và thu dọn đồ chơi lại rồi lạnh lùng nói:

-“Chu tiểu thư đừng có hét ầm ĩ nữa. Hài tử không thích âm thanh chói tai như vậy đâu. Ta cũng cảm thấy rất khó chịu.”

Chu Thanh Thanh nghe lời này thì sững người lại không hò hét nữa như thể đang tiêu hóa những lời mình vừa nghe được. Nàng ta thể nhưng lời nói đầu tiên lại là nói nàng ầm ĩ, nói nàng làm nàng ta khó chịu. Từ khi vào cung đến nay ai cũng phải nhìn sắc mặt nàng, kể cả Lan phi đang nắm giữ quyền lực ở hậu cung cũng vậy. Nhưng giờ phút này nữ nhân mang danh Hoàng hậu nhưng không chỗ dựa, không thực quyền này lại có vẻ kênh kiệu không nể mặt nàng một chút nào. Nàng dựa vào sự sủng ái của Hoàng thượng và An Nam vương mà đi ngang ở trong cung nhưng nàng ta dựa vào đâu chứ. Thật tức chết nàng. Vì tức giận nàng vừa chỉ tay vào Dạ Diễm Hương vừa hét lên:

-“Người lại dám nói với ta như vậy. Ta...”

Chu Thanh Thanh còn chưa dứt thì một tiếng “bốp” vang dội vang lên. Chu Thanh Thanh ngã ra đất cả người ngơ ngẩn. Toàn bộ đại sảnh Phụng cung ngỡ ngàng khiếp sợ. Khiếp sợ vì trên má của vị cô nương đang được sủng nhất hoàng cung in rõ một bàn tay và khóe miệng cô thì vương tơ máu. Càng khiếp sợ hơn đó là đứng trước Chu cô nương là một nam nhân với cánh tay vẫn còn đang vươn ra không trung. Rất rõ ràng cái tát vừa rồi là do nam nhân này ra tay. “Là ai muốn tìm chết thế?” chính là suy nghĩ lúc này của đám nô tài có mặt ở đương trường.

Chương 57: Chương 53

Chu Thanh Thanh vội vã một mình xông vào Phụng cung thị uy nên nàng đã hò hét được một lúc thì đám người hầu cận của nàng đến nơi. Vào đến cửa thì đám người này cũng hết hồn. Họ thế mà lại thấy tiểu thư kiều kỳ nhà mình nằm vật dưới đất, trên má thì in một bàn tay đỏ hồng và khoe miệng thì vương tơ máu. Cái tát kia có bao nhiêu nặng a. Tiểu thư nhà họ có bao giờ phải chịu qua ủy khuất như vậy chứ. Mà kiệt tác này chắc chắn là do tên nam nhân thổi đứng trước mặt đây không sai. Ngay lập tức có hai cung nữ tiến lên đỡ Chu Thanh Thanh còn chưa thoát khỏi bàng hoàng vì vừa nhận một cái tát như trời giáng. Nhũ mẫu của nàng thì chạy đến đẩy nam nhân ra nhưng nam nhân cứ đứng đó như một ngọn núi sừng sững, mụ đã có đầy thể nào cũng không làm cho chân nam nhân xô dịch dù chỉ là một tấc. Nam nhân cũng không phản ứng lại với nhũ mẫu mà chỉ chăm chăm nhìn Chu Thanh Thanh với đôi mắt bốc đầy lửa giận giữ. Đôi tay nam nhân nắm chặt run run như đang cố kìm nén điều gì đó mà sắp sửa bộc phát ra. Nhũ mẫu của Chu Thanh Thanh thấy dùng hết sức mà không đẩy được nam nhân thì thở phì phò lùi lại mà quát mắng:

-“Ngươi là ai? Ngươi lại dám tát tiểu thư nhà ta. Ngươi có biết tiểu thư nhà ta là ai không hả?”

-“Tiểu thư nhà ngươi là rế hành, rế tôi nào chứ? Ta không cần biết. Hừ, dù Vương mẫu nương nương có muốn chỉ tay vào mặt tỳ tỳ ta cũng phải hỏi xem Dạ Tĩnh ta có đồng ý hay không đấy.”

Người của Phụng cung nghe nam nhân nói thì cũng có một suy nghĩ xuất hiện: Nam nhân này thế mà lại là vị quốc cữu được Hoàng thượng hết sức yêu quý ban cho ân điển được tự do ra vào Phụng cung nhưng họ chưa bao giờ thấy (Dạ Tĩnh bày tỏ: Hắn không cho ta ra vào thì ta vẫn ra vào tự do đấy thôi. Bản công tử cứ dùng khinh công mà vào đâu cần phải báo cáo với mấy người mà mấy người thấy được bản công tử). Thảo nào vị này lại dám ra tay. Nhưng thật không ngờ lần đầu tiên họ được diện kiến quốc cữu gia lại ấn tượng thế này. Thật sốc a!

Đám người của Chu Thanh Thanh nghe thấy thì lại tỏ ra khinh thường. Nam nhân này thật không biết sống chết. Gọi Hoàng hậu bằng tỳ tỳ, lại họ Dạ không phải hắn cũng chỉ là một tên thường dân thôi sao. Hắn ở đây mà kiêu ngạo buông lời đại nghịch bất đạo gì chứ? Tiểu thư nhà họ sẽ cho hắn biết thế nào là trời cao đất dày ngay thôi. Thấy chưa tiểu thư nhà họ đã tiến lên rồi kìa. Đúng vậy, Chu Thanh Thanh vừa hồi thần từ sau cái tát thì nghe thấy lời của Dạ Tĩnh. Cả đời nàng chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy. Nàng là bông hoa được nâng niu của phủ Tướng quân, được Hoàng thượng và An Nam vương nhất mực thương yêu, cung chiêu, chưa từng có ai nặng lời với nàng dù chỉ một câu vậy mà tên dân đen này lại dám tát nàng, lại còn là ở trước mặt tất cả mọi người. Hỏi nàng làm sao nuốt trôi được cục tức này. Nàng tiến đến gần Dạ Tĩnh thì gờ tay lên muốn tát nhưng Dạ Tĩnh lại bắt được tay nàng và không khách khí đẩy nàng ta ngã lăn ra. Trong suy nghĩ của Dạ Tĩnh hắn không có bốn từ “thương hương tiếc ngọc” mà nữ nhân trước mắt này trong mắt hắn còn không có được coi là “hương”, là “ngọc” đâu.

Thấy hành động của Dạ Tĩnh mọi người ở đương trường liền hút một ngụm khí lạnh. Nam nhân này không chỉ tát ngã Chu tiểu thư mà giờ lại còn đẩy nàng ta ngã lăn nữa. Đây là muốn mất bao nhiêu cái mạng a. Hắn tự tin sẽ được Hoàng thượng tha thứ ư? Hoàng thượng thật sẽ tha thứ cho hắn sao?

Chu Thanh Thanh bị đẩy ngã đầy uất nghẹn dựa vào tỳ nữ của mình mà đứng lên. Nàng dùng hết sức bình sinh hét lên:

-“Tên dân đen đáng chết. Ngươi dám đánh ta rồi lại đẩy ngã ta. Bản tiểu thư sẽ chu di cửu tộc nhà ngươi!”

-“Chu di cửu tộc nhà ta? Chuyện cười! Ngươi không có bản lĩnh đó đâu. Không. Ngươi còn không động được vào một sợi lông chân của ta thì lấy đâu ra bản lĩnh chu di cửu tộc nhà ta. Nhưng ta thì hoàn toàn có thể khiến cho cả ra tộc của ngươi chết không sót một ai đấy. Ngươi có tin không?”. Dạ Tĩnh lạnh lùng mà cao ngạo đáp. Khi hỏi “ngươi có tin không?” hắn còn nở một nụ cười cổ quái làm người ta lạnh sống lưng.

-“Ngươi... Ngươi cái tên đại nghịch bất đạo này. Ta...” Chu Thanh Thanh lại hét hết sức một lần nữa cho thấy nàng tức giận đến thế nào nhưng lần này lại bị một giọng trẻ con nhưng cũng có vài phần uy nghiêm cắt đứt:

-“Ai đại nghịch bất đạo, ai bị chu di cửu tộc còn chưa biết đâu Chu tiểu thư?”

Cùng với tiếng nói cất lên người ta thấy Hoàng Phủ Phong đi đến bên cạnh Dạ Tĩnh, đứng trước Chu Thanh Thanh mà tiếp tục nói:

-“Chu tiểu thư biết đây là nơi nào sao? Đây là Phụng cung – là hành cung của Hoàng hậu. Thế nhưng chưa được truyền gọi tiểu thư đã tự xông vào. Như vậy chính là đại nghịch bất đạo. Vào đến nơi, tiểu thư không quý xuống vãn an Hoàng hậu cùng ta và hoàng đệ mà đã hò hét. Đó là đại nghịch bất đạo. Tiểu thư dám chỉ tay vào mặt Hoàng hậu mà mắng chính là đại nghịch bất đạo. Tiểu thư nói muốn chu di cửu tộc Thập cửu cửu nhưng tiểu thư là ai mà có thể chu di cửu tộc người ta. Chu di cửu tộc không phải là lời có thể tùy tiện nói ra. Tiểu thư đây là muốn mưu phản sao hay là phủ tướng quân muốn mưu phản? Hừ?”

Chữ “hừ” bé nói cao giọng và kéo dài đầy uy quyền và đe dọa. Dù vẫn là một tiểu hài tử nhưng người ta vẫn thấy khí thế vương giả trời sinh hiển lộ ở Hoàng Phủ Phong. Từng lời từng lời đại nghịch bất đạo bé nói ra như từng nhát chùy đập vào lòng người ta làm người ta run rẩy. Đến hai chữ “mưu phản” được thốt ra thì thật làm người ta sợ hãi. Đây là tội gì a? Xông vào Phụng cung, không hành lễ với Hoàng hậu và Hoàng tử, chỉ tay vào mặt Hoàng hậu nếu được Hoàng thượng yêu thương thì cũng có thể được tha nhưng tội mưu phản thì dù có phải giết cửu tộc nhà tướng quân thật thì Hoàng thượng cũng không chớp mắt lấy một cái đầu.

Đường như bị những lời nói cũng khí thế của Hoàng Phủ Phong làm kinh sợ, khí thế hét ra lửa của Chu Thanh Thanh trong nháy mắt mất hết. Nàng lắp bắp:

–“Ta...Ta... Ta không có mưu phản. Ta là... là...” Vừa hoảng hốt nói nàng ta vừa đảo mắt vòng quanh. Bất chợt một bóng người rơi vào tầm mắt của nàng ta. Đúng rồi! Sao nàng lại quên nàng đến đây làm gì cơ chứ. Như bắt được cọng rom cứu mạng, nàng to tiếng nói:

–“Ta là vì có chuyện muốn nói với Hoàng hậu nên mới đến. Vì quá xúc động nên mới làm ra những hành động kia. Ta...”

–“Thôi được rồi!”

Lần này người ngắt lời Chu Thanh Thanh chính là Dạ Diễm Hương. Nàng mới lười phải nghe cô nương này bao biện về hành động của mình. Nàng còn muốn kiểm tra thân thể của Hoàng Phủ Mẫn đây. Từ lúc Hoàng Phủ Phong tiến lên phía trước thì Hoàng Phủ Mẫn cũng đi đến đứng trước mặt nàng như thể sợ Chu Thanh Thanh sẽ hóa điên mà làm ra hành động gì đó tổn hại đến nàng. Hai tiểu hầu tử này là đang bảo vệ nàng đây mà. Vẫn là nên kết thúc chuyện này sớm một chút nếu không Dạ Tĩnh sẽ tiện vị Chu cô nương này lên đường thì sẽ gây ra rất nhiều chuyện phiền toái sau này mà quan trọng là sẽ làm ảnh hưởng không tốt đến tụi nhỏ. Vì nếu lúc này Dạ Tĩnh ra tay Chu Thanh Thanh chắc chắn sẽ chết vô cùng đau đớn và xấu xí. Nhìn bàn tay đang nổi gân xanh vì kiềm chế của Dạ Tĩnh là nàng có thể khẳng định điều đó rồi. Nàng xoa đầu Hoàng Phủ Mẫn rồi đi đến vỗ vào vai Dạ Tĩnh:

–“Đệ đã đến thì tốt. Đệ dẫn hai vị hoàng tử vào nội đường giúp ta đi”.

Lời này nghe sao cũng thật kỳ lạ. Lúc này mà bảo hấn dẫn hai tiểu tử kia vào nội đường là sao? Lại còn là “giúp” nữa. Dạ Tĩnh nghi hoặc nhìn tỷ tỷ của mình rồi hấn giật mình. Ánh mắt này là tỷ ấy muốn hấn khám cho bọn nhỏ sao? Có chuyện xảy ra với chúng rồi sao? Dù hai tên tiểu tử này vừa cướp mất bộ đồ chơi gia truyền của hấn thì hấn cũng không mong chúng có gì bất trắc. Vì vậy Dạ Tĩnh không nói gì thêm mà nhanh chóng tóm lấy ngang eo Hoàng Phủ Phong và Hoàng Phủ Mẫn đưa hai đứa nhỏ còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra vào phía nội đường của Phụng cung.

Chu Thanh Thanh thấy Dạ Tĩnh cứ ngông nghênh mà đi như vậy thì muốn lên tiếng can lại. Nàng còn chưa tính xong nợ với hấn cơ mà. Nhưng lại thấy Dạ Diễm Hương tiến đến can tầm mắt của nàng. Được thôi, xử lý chuyện này trước rồi tính nợ với nam nhân kia sau. Có Hoàng thượng chống lưng cho nàng, nàng không sợ không thể cho nam nhân kia sống không bằng chết.

Dạ Diễm Hương thấy Chu Thanh Thanh nhìn Dạ Tĩnh bước đi với ánh mắt đầy căm phẫn thì nên tiếng kéo hờn của nàng ta trở lại:

–“Rút cục thì có chuyện gì mà Chu tiểu thư lại phải đến gặp ta?”

Vừa nói nàng vừa quay trở lại ghế ngồi. Nàng chậm rãi uống một ngụm trà rồi nhìn Chu Thanh Thanh đợi câu trả lời. Đúng là nàng ngồi rồi cứ im lặng mà nhìn Chu Thanh Thanh. Nàng không cho phép Chu Thanh Thanh ngồi. Chu Thanh Thanh hò hét này giờ cũng đã khát và mệt muốn tiến đến ngồi và uống trà nhưng bị nhũ mẫu can lại. Nàng ta nhìn nhũ mẫu thì nhũ mẫu ghé vào tai nàng nói:

–“Tiểu thư, Hoàng hậu chưa có ban ngồi.”

–“Sao ta phải đợi nàng ta ban ngồi?”

Nhũ mẫu nghe liền chỉ hấn rên rít không thành thép. Cũng đúng, tiểu thư nhà nàng tùy hứng quen rồi. Thậm chí đôi lúc Hoàng thượng còn cho phép nàng ấy không phải hành lễ cơ mà. Nhưng giờ không phải lúc tùy hứng như vậy. Nhũ mẫu bèn nói nhỏ nhắc nhở tiểu thư nhà mình:

–“Đại nghịch bất đạo!”

Nghe đến 4 chữ này lại nhớ đến từng lời của Hoàng Phủ Phong cùng khí thế của bé khi đó, Chu Thanh Thanh không nhịn được run lên. Bàn tiểu thư đợi được cho ngồi là được chứ gì. Nàng mới không tin Hoàng hậu lại dám không cho nàng ngồi. Phải biết Hoàng hậu chẳng có thực quyền gì trong tay. Chu Thanh Thanh nàng lại đang được Hoàng thượng và An Nam vương sủng lên đến trời. Hôm nay nàng lại nắm được điểm yếu của Hoàng hậu. Hoàng hậu có muốn không khách khí với nàng cũng không được. Mà rất nhanh thôi nàng sẽ kéo nàng ta khỏi ghế Hoàng hậu và tự mình ngồi vào đó. Chu Thanh Thanh cứ chìm đắm trong suy nghĩ mình sẽ được làm Hoàng hậu và sau đó nàng sẽ hành hạ Dạ Diễm Hương và Dạ Tĩnh ra sao? Sẽ dạy dỗ lại Hoàng Phủ Phong như thế nào vì hôm nay bé dám ra mặt làm nàng bề mặt. Chu Thanh Thanh hoàn toàn quên mất từ lúc nàng ta bước vào Phụng cung Dạ Diễm Hương đã không hề khách khí chút nào với nàng ta và dĩ nhiên là lúc này nàng cũng chẳng khách khí thêm chút nào với nàng ta. Nàng cứ chậm rãi uống từng ngụm trà mà chẳng mời Chu Thanh Thanh ngồi hay cho dâng trà. Đến chỗ nàng gây phiền toái mà không chịu chút giáo huấn nào thì thật không phải đạo.

Chu Thanh Thanh chờ được mời ngồi, được dâng trà nhưng hoàn toàn bị phớt lờ. Hoàng hậu chỉ hỏi một lần không thấy nàng phản ứng thì cũng chỉ ngồi đó mà ung dung uống trà. Không ngồi thì không ngồi. Không được uống trà thì không uống trà. Ủy khuất hôm nay nàng sẽ trả lại gấp trả gấp ngàn lần. Chu Thanh Thanh nhếch miệng cười nghĩ “chuyện đó rất nhanh sẽ xảy ra thôi”. Chỉ là động tác nhếch miệng này lại động đến vết thương ở khoe môi làm nàng đau nhói. Nỗi hận dâng lên nàng càng quyết tâm hạ cho được Hoàng hậu sau đó là chu di cửu tộc Dạ gia. Chu Thanh Thanh cất lời ra lệnh:

–“Nhũ mẫu, kéo nàng ta ra đây?”

Nhũ mẫu của Chu Thanh Thanh nghe lệnh thì đẩy một cung nữ bị trói ra giữa sảnh đường. Chu Thanh Thanh nhìn cung nữ mà cười lạnh rồi quay ra hỏi Dạ Diễm Hương:

–“Hoàng hậu, người xem đây có phải cung nữ của Phụng cung?”

Dạ Diễm Hương chỉ liếc cung nữ một cái rồi nhìn về phía Tiểu Lan và Tiểu Trúc. Nàng xưa nay chưa từng dùng người trong cung nên chỉ những người nào hay xuất hiện trước mắt nàng thì họa hoàn nàng mới nhớ mặt nhưng tên thì nhiều người nàng cũng không biết chữ nói gì đến nhớ. Cung nữ trước mắt này không cho nàng một chút ấn tượng nào nhưng nếu nàng ta là người của Phụng cung thì Tiểu Lan và Tiểu Trúc chắc chắn sẽ biết. Thấy cả hai đều gật đầu, Dạ Diễm Hương trả lời:

–“Phải. Có chuyện gì?”.

Chu Thanh Thanh đắc ý muốn cười to nhưng vừa mới hé miệng vết thương trên mép lại đau nên nàng đành hừ lạnh:

–“Hừ, Hoàng hậu lại còn dám hỏi có chuyện gì sao? Cung nữ này nói phụng mệnh của Hoàng hậu đem điểm tâm Hoàng hậu tự làm đến làm quà cho ta. Ta đã rất vui sướng nhận tấm lòng thơm thảo của Hoàng hậu nhưng nào ngờ Hoàng hậu lại muốn ám hại ta. Nhũ mầu của ta chẳng may làm rơi hộp điểm tâm của Hoàng hậu ban thưởng rồi chó cung của ta ăn mất một miếng rồi chết ngay lập tức. Nếu không phải tô tiên ta trung hiếu nhiều đời bảo vệ giang sơn nên được trời cao thương xót thì ta đã không thể đứng đây nữa rồi. Hoàng hậu, sao người lại muốn ám hại ta? Ta có làm gì nên tội mà người lại đối với ta như vậy? Ta...” Chu Thanh Thanh càng nói càng nghẹn ngào, đến cuối cùng còn nức nở không thành tiếng. Người ta nói nữ nhân khóc “hoa lệ đầm mưa” (hoa lệ trong mưa) nhưng vị cô nương này đứng ở chốn này không thể xếp vào hàng nữ nhân được lại thêm bàn tay in trên má chưa hề mờ đi và vết thương nơi miệng thì càng cách xa với “hoa lệ đầm mưa”. Thật là khó coi muốn chết nhưng cũng không ai dám ngăn cản cô nương ta diễn kịch mà Dạ Diễm Hương thì muốn xem nàng ta có thể diễn đến mức nào. Đúng lúc này thì có biến.

Cung nữ đang im lặng quỳ dưới đất bỗng nhiên đứng dậy nói:

–“Bẩm Hoàng hậu, nô tỳ vốn không muốn khai là người đã sai thần đi tặng điểm tâm nhưng Chu tiểu thư nói có thể giúp nô tỳ cứu người nhà nô tỳ từ trong tay Hoàng Hậu ra nên nô tỳ đã khai nhận. Nô tỳ biết đã đắc tội với Người thì cũng chẳng sống được nên sẽ lấy cái chết để tạ tội. Chỉ mong người tha chết cho người nhà nô tỳ”.

Lời vừa dứt thì nàng ta liền cắn lưỡi tự tử. Đại sảnh Phụng cung lặn nửa roi vào im lặng trong khoảnh khắc. Nhưng Chu Thanh Thanh nhanh chóng phá vỡ sự im lặng bằng tiếng khóc nức nở của mình:

–“Trời ơi, ta đâu có muốn cô nương ta chết. Đây đâu phải lỗi của nàng ta. Hoàng hậu, sao Người lại ghét ta đến mức bắt cả gia đình nàng ta lại để bức nàng ta đi đầu độc ta. Hoàng hậu, người đã bức tử nàng ta rồi. Hoàng hậu là ghen tỵ với việc ta được Hoàng thượng sủng ái đi...” Chu Thanh Thanh còn muốn khóc lóc kể lể thì một tiếng “Rầm!” vang lên. Nàng ta giật mình nín khóc nhìn về phía phát ra tiếng động. Nàng ta thấy Dạ Diễm Hương đã đứng dậy với một bàn tay còn đặt trên bàn chứng tỏ tiếng động vừa rồi là tiếng đập bàn do nàng gây ra. Dạ Diễm Hương cất giọng lạnh lùng nói:

–“Cô dừng lại được rồi. Ta không muốn xem cô diễn kịch nữa. Ta ghen tỵ với cô? Ta tự nghĩ bản thân mình không có gì phải ghen tỵ với cô cả. Cô là gì còn ta là gì? Là Hoàng hậu một nước mà phải ghen tỵ với một tiểu thư con một tướng quân có phải nực cười quá không? Xét về diện mạo, về tính tình ai dám trái lòng mà nói ta ghen tỵ với cô nào? Cô nói vì Hoàng thượng sủng ái cô hơn ta ư? Có phải cô tự kỷ quá rồi không? Tình cảm Hoàng thượng cho ta không ít hơn cô đâu, thậm chí là nhiều hơn đi. Có lẽ cô biết điều đó nên mới làm chuyện ngu ngốc thế này. Cũng uổng công cô sinh ra trong phủ tướng quân mà lại chỉ nghĩ ra cái kế hoạch đồ oan hạng bết thế này. Ta cũng không phải đầu óc chỉ có bã đậu mà phái người của Phụng cung đi đưa điểm tâm cho cô lại còn là điểm tâm tự tay làm. Điểm tâm do ta làm chỉ được đưa đến cho hai vị hoàng tử chưa từng đưa đi chỗ khác. Ngay cả Hoàng thượng muốn ăn còn phải tự mình đến ăn. Cô dựa vào đâu mà nói là ta tặng nó làm quà cho cô? Tặng quà? Cô còn chưa xứng để nhận quà của ta. Hừ, ta nói cô biết nếu ta muốn cô biến mất trên cõi đời này thì cô có thể như làn gió biến mất mà không để lại một chút vết tích nào cho người ta tra được đâu. Từ sau khi ta vào cung cũng không phải không có người chết một cách khó hiểu đâu. Cô hiểu chứ?”. Nói đến đây Dạ Diễm Hương dừng lại, cầm lấy một miếng điểm tâm ra khỏi hộp điểm tâm được nhũ mầu của Chu Thanh Thanh để đó để làm vật chứng lên. Nàng nhìn Chu Thanh Thanh bằng ánh mắt lạnh lùng, cao ngạo như người không lơ nhìn một con kiể mà nói tiếp:

–“Bản cung muốn giết cô thì chỉ cần giờ một ngón tay cô sẽ như miếng điểm tâm này ngay lập tức nên đừng có động đến bản cung. Đuổi cô ta ra khỏi đây cho bản cung!”

Dạ Diễm Hương nói một hơi xong liền quay lưng đi thẳng vào nội đường. Tiểu Lan và Tiểu Trúc đi ngay sau nàng. Nhìn bóng lưng ba người rời đi và đám bụi điểm tâm đang bay trong không khí do Dạ Diễm Hương bóp nát mà cả đại sảnh Phụng cung lặng ngắt như tờ. Đám nô tài ở Phụng cung là khiếp sợ không thôi. Hôm nay là ngày gì a? Từ lúc Chu tiểu thư tiến vào không ngừng xảy ra chuyện khiến người ta bàng hoàng nhưng cũng không có bàng hoàng bằng chuyện vừa rồi. Chuyện vừa rồi là chuyện gì? Chuyện là Hoàng hậu luôn dịu dàng hòa ái của bọn họ thế nhưng vừa nổi giận! Hoàng hậu luôn lạnh nhạt như tiên nữ chẳng dính bụi trần của bọn họ vừa mới đập bàn một cái “rầm”! Hoàng hậu bao dung của bọn họ chưa từng nặng lời với một ai dù cho có phạm lỗi đi chăng nữa lại vừa dùng những lời lẽ châm chọc mắng một cô nương! Hoàng hậu của bọn họ chưa từng dùng đến hai chữ “bản cung” dù là với nô tài hay các cung phi nhưng vừa rồi xưng “bản cung” đầy uy nghiêm! Có phải chút nữa mặt trời sẽ lặn xuống phía Đông hay trời sẽ giáng tuyết đỏ, mưa đen không vậy. Thật muốn ra ngoài nhìn trời một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 54.1

Nhìn bầu trời đêm nay dù có trăng nhưng không được sáng lắm bởi mặt trăng đã bị mây che bớt, Hoàng Phủ Thần đang lang thang vô định ở trong hoàng cung sau khi từ biệt Hoàng Phủ Ngạo Thiên tại thư phòng thì bỗng xuất hiện suy nghĩ: “Hôm nay liệu người đó có lên nóc nhà uống rượu ngắm trăng

không?”. Hắn không dám khẳng định bởi nếu là bình thường thì rất có thể nàng vẫn sẽ làm như vậy nhưng buổi chiều nay đã xảy ra chuyện như vậy thì liệu nàng có còn nhã hứng để uống rượu thưởng trăng không? Hắn nhận thấy dù chỉ là một mình nàng ngồi trên nóc Phụng cung cao vời vợi nhưng tâm trạng nàng luôn rất tốt. Hôm nay tâm trạng nàng không thể tốt được đi? Vậy nàng có hay không vẫn sẽ như những ngày có trăng bình thường mà nâng ly thưởng nguyệt? Hôm nay hắn đặc biệt muốn gặp nàng bởi hắn phát hiện một chuyện rất lạ. Chuyện này làm lòng hắn rất hoang mang. Hắn nghĩ nàng sẽ giải đáp được cho hắn. Cũng không biết từ bao giờ hắn lại tin tưởng nàng như thế. Có lẽ lòng tin của hắn dành cho nàng chỉ đứng sau Hoàng huynh thôi. Chuyện không thể nói với Hoàng huynh thì hắn có thể nói với nàng. Giờ là lúc hắn gặp chuyện như thế. Hắn hạ quyết tâm bước về phía Phụng cung. Mong rằng hôm nay nàng vẫn sẽ ở trên nóc Phụng cung ngắm trăng để hắn có thể nói chuyện cùng nàng. Dù sao nàng cũng là hoàng tẩu của hắn nên hắn không thể vào lúc đêm tối thế này mà bước vào nội cung của nàng được. Dù Hoàng huynh sẽ tin tưởng hắn và nàng nhưng đám quan ngự sử sẽ không như vậy, người trong cung rồi người đời sẽ không như vậy. Chị dâu em chồng, nam đơn gái chiếc ở trong một phòng mà truyền ra ngoài thì mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ dìm chết hắn và nàng. Thật ra hắn ngông nghênh quen rồi cũng chẳng sợ chuyện đó nhưng hắn không muốn làm ô uế thanh danh của nàng. Nếu hai người gặp nhau ở nóc Phụng cung sẽ khác vì dù là đêm tối nhưng Phụng cung cũng là một trọng địa, thị vệ nhiều như mây. Đó là chưa kể đến đám ám vệ Hoàng huynh bố trí ở đó để bảo vệ Hoàng hậu yêu dấu của mình. Thế nên hai người có gặp nhau ở đó trong buổi tối thế này thì cũng là gặp nhau dưới con mắt mọi người và dĩ nhiên là được coi là quang minh chính đại. Hơn nữa hắn đến gặp nàng trên nóc Phụng cung cũng không phải là lần đầu tiên nhưng Hoàng huynh cũng chưa từng nên tiếng trách mắng hay ngăn cản. Vậy là huynh ấy cũng cho phép chuyện này. Bản thân hắn cũng không có suy nghĩ gì khuất tất nên cũng chẳng sợ hãi. Nàng thì luôn bình thản ở đó vừa uống rượu nhìn trăng, nhìn sao, nhìn mây trên trời vừa nghe hắn nói và khi cần thì cho hắn đáp án hắn cần. Trăm lần như một. Sự tin tưởng của hắn với nàng có lẽ chính vì vậy mà chậm rãi nhưng vững chắc hình thành.

Sự thật chứng minh Hoàng Phủ Thần là một kẻ có vận may không tồi, Dạ Diễm Hương quả thật đang ngồi trên nóc Phụng cung. Hoàng Phủ Thần liền tung mình bay lên đó. Lúc chân hắn vừa chạm nóc điện cũng là lúc hắn nhìn thấy nàng nâng ly uống một hơi cạn sạch ly rượu rồi lại rót đầy ly rồi lại cạn sạch. Cứ như thế ba lần. Hắn nhận thấy nàng hôm nay rất khác. Mọi khi nàng uống rượu rất tao nhã từ tốn chứ nào có bộ dạng của một tên sâu rượu thế này. Khuôn mặt nàng cũng không có nụ cười nữa mà có phần âm u. Người có mặt đều thấy tâm trạng nàng không tốt. Nàng cũng đã nhận ra sự có mặt của hắn nhưng dường như hắn không được chào đón vì nàng cho hắn một ánh mắt sắc lẹm lạnh lùng rồi lại quay lại uống rượu của nàng. Ý của nàng rất rõ ràng là: Ta đang không vui, không muốn nói chuyện với ngươi, ngươi mau đi đi. Nếu là một người hiểu chuyện thì liền rời đi nhưng Hoàng Phủ Thần là ai chứ? Hắn là người chỉ hiểu chuyện lúc muốn hiểu chuyện thôi mà hôm nay hắn lại đặc biệt không muốn hiểu chuyện. Hơn nữa trước khi tới đây hắn đã biết là tâm trạng nàng không tốt rồi nhưng hắn vẫn muốn tới để nói chuyện với nàng thì sao có thể cứ như vậy mà rời đi được. Vì vậy hắn liền phớt lờ ánh mắt đũa người của nàng mà vén vạt áo ngồi xuống cạnh nàng. Hắn phát hiện hôm nay không hề có hai ly rượu như mọi khi mà chỉ có duy nhất một chiếc chén đã nằm trong tay nàng. Rất rõ ràng hôm nay nàng chỉ muốn uống một mình. Như vậy hắn liền không khách khí mở nắp bình rượu cầm cả bình mà tu. Rượu ngon! Rượu ở chỗ nàng luôn ngon như vậy. Thấy hành động của hắn nàng cũng không nói gì mà chỉ đưa tay ra phía sau lưng lấy ra một bình rượu khác tiếp tục uống. Hắn hơi nghiêng người nhìn ra sau lưng nàng thì hơi giật mình rồi lại nhếch miệng cười khê. Nàng hôm nay không chỉ muốn uống một mình mà là muốn một mình uống thật nhiều rượu. Sau lưng nàng có rất nhiều bình rượu, hắn nhìn qua cũng không biết có bao nhiêu bình nữa. Chuyện buổi chiều nay làm nàng không vui đến vậy sao? Nhưng không phải Thanh Thanh mới là người không được nửa điểm lợi ích nào sao? Muội ấy không chỉ bị tát, bị đẩy ngã, bị châm chọc lại còn bị cấm vệ quân đuổi khỏi Phụng cung. Muội ấy chưa bao giờ phải chịu uất ức như thế đâu. Đi cáo trạng với hoàng huynh thì không có tác dụng còn phải bưng mặt khóc mà chạy đi. Còn nàng thì nghe nói đã rất uy phong vậy mà giờ đây lại có bộ dạng này là sao chứ? Có thể tâm trạng nàng có chút không tốt vì bị Chu Thanh Thanh kiểm chuyện thị uy nhưng thái độ của Hoàng huynh không hề trách phạt Dạ Tĩnh (Dạ Tĩnh nói: nhắc lại chuyện đó với ta hắn còn không dám nói lại còn dám trách phạt ta. Hừ, tuy võ công của hắn giờ đã cao hơn ta nhưng hắn dám nói dù là nửa câu nặng lời ta sẽ cho hắn không “cứng” được. Hừ!), cũng không hề hỏi lại nàng chuyện gì xảy ra cũng cho thấy sự sủng ái của huynh ấy với nàng cũng vượt qua Chu Thanh Thanh rồi. Nàng vốn dĩ không cần như bây giờ mới đúng. Haiiii... Nữ nhân đúng là khó hiểu. Có lẽ trước hết hắn cứ bởi nàng uống rượu một chút rồi mới hỏi nàng về chuyện của hắn thì mới phải phép nhỉ. Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Thần dùng nội công hút lấy một bình rượu từ sau lưng Dạ Diễm Hương rồi im lặng mà từ tốn uống.

Sau khi uống cạn bình rượu, Dạ Diễm Hương thấy hắn vẫn không nói gì mà ngồi uống rượu cùng nàng. Về mặt đường như có chút không giống hắn thường ngày liền hỏi:

-“Không phải ngươi đến hỏi tội chuyện ta cùng đệ đệ đã làm với người yêu dấu trong lòng người chiều nay sao? Sao lại không lên tiếng?”.

-“Hoàng tẩu!”. Đáp lại câu hỏi của Dạ Diễm Hương là câu nói này của Hoàng Phủ Thần. Dạ Diễm Hương nghe được liền giật mình một cái. Tên này từ khi biết nàng là người viết ra cuốn binh thư liền rất thích đến chỗ của nàng. Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng cho phép chuyện đó thì phải. Bằng chứng là tên này không chỉ một lần đến lại nhai với nàng lúc nàng uống rượu ngắm trăng. Nàng xem hắn như những đệ đệ đay tò mò hiếu kỳ về thứ mình yêu thích của nàng mà kiên nhẫn giải thích cho hắn về cuốn sách đó. Nhưng chẳng biết từ bao giờ những câu hỏi về cuốn binh thư đó lại chuyển thành những câu hỏi về rất nhiều chuyện khác và trong đó lại có cả chuyện tình cảm của hắn nữa như chuyện cung nữ muốn bỏ lên giường hắn, như chuyện hoàng huynh hắn tính kế để hắn có thể mau cưới vợ, hoặc chỉ ít là có con trước cũng được nhưng không thành công, vv... Nàng cũng vẫn dùng sự kiên nhẫn của một tỷ tỷ mà nghe hắn nói. Đôi lúc nàng cũng sẽ cho hắn một vài ý kiến. Nàng cũng xem hắn như một người đệ đệ của mình. Nhưng hắn chưa bao giờ gọi nàng một tiếng “Hoàng tẩu” như hôm nay. Sau chuyện chiều nay hắn lại gọi nàng như vậy cùng với bộ mặt trầm mặc nghiêm túc không có nụ cười giả trang thường thấy của hắn nữa. Chuyện này làm nàng bất ngờ cũng có chút cảnh giác. Tên này muốn làm gì đây?

Hoàng Phủ Thần thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ của Dạ Diễm Hương thì bật cười, nói:

-“Bộ mặt đó của tẩu là sao? Tẩu vốn dĩ là Hoàng tẩu của ta mà. Cũng chỉ có tẩu mới là Hoàng hậu của ta. Không phải chỉ bởi là tẩu là Hoàng hậu. Tẩu có hiểu không?”

-“Coi như hiểu.”

Hoàng Phủ Thần thấy Dạ Diễm Hương thu lại biểu tình rồi buông một câu như vậy rồi lại im lặng tiếp tục uống rượu. Đây là không muốn để ý hắn sao? Nàng rút cục có hiểu ý hắn là hắn đã coi nàng như một người thân không à? Và là một người thân thì nàng nên nghe hắn tâm sự và giúp hắn giải quyết vấn đề là chuyện bình thường. Hay nàng hiểu thế nên mới muốn phớt lờ hắn. Không được! Hôm nay hắn nhất định phải nói chuyện này với nàng. Không nói ra hắn không thể yên lòng được.

Chương 59: Chương 54.2

- “Hoàng tẩu, đệ thấy tẩu rất buồn bực vì chuyện với Thanh Thanh sao?”. Hoàng Phủ Thần vừa hỏi vừa quan sát Dạ Diễm Hương thì chỉ thấy nàng hừ nhẹ một tiếng mà không cất tiếng nào. Đây xem như là thừa nhận sao? Nghĩ vậy Hoàng Phủ Thần cười khẽ rồi lại nói tiếp:

- “Tẩu ở đây buồn bực gì chứ? Người buồn bực phải là Thanh Thanh chứ. Muội ấy lớn như bây giờ còn chưa có chịu qua uất ức nào lớn như hôm nay đâu. Muội ấy ở chỗ tẩu không chiếm được chút tiện nghi nên đem hết kỳ vọng vào Hoàng huynh, hi vọng huynh ấy sẽ giúp muội ấy trừng trị tẩu. Nào ngờ chẳng được như ý. Lúc muội ấy trở ra từ thư phòng của Hoàng huynh còn khóc lụy hại hơn lúc bước vào để cáo trạng nữa”.

Nói đến đây Hoàng Phủ Thần dừng lại. Hắn ngược nhìn lên bầu trời. Vầng trăng trên cao đang bị một vài đám mây đen che lấp một số phần đi tạo cho người ta cảm giác mờ mịt, mờ ảo như chính tâm trạng của hắn bây giờ vậy. Vì vậy hôm nay hắn mới muốn tìm Dạ Diễm Hương để nàng giúp hắn vén đám mây mờ kia đi. Nhưng cái người bên cạnh này dường như chẳng muốn hợp tác với hắn chút nào. Chắc chắn lưỡi hắn đành phải tiếp tục câu chuyện:

- “Này! Tẩu không tò mò Hoàng huynh đã nói gì hay làm gì mà để Thanh Thanh phải khóc sao?”

Lần này thì nàng trả lời hắn nhưng câu trả lời của nàng là:

- “Đệ ngốc sao? Còn không phải là nói không đi đòi công đạo cho nàng ta sao?”

Thật học máu là. Đáp án như vậy cũng đúng nhưng đó là đáp án ai cũng có thể nói ra. Ý hắn hỏi ở đây là lời nói và hành động cụ thể của Hoàng huynh mà. Nữ nhân không phải rất bát quái, rất tò mò, rất thích biết chuyện thật tướng tận ư? Sao Hoàng tẩu của hắn lại khác nữ nhân bình thường vậy làm kế hoạch của hắn cứ bề từng mảng lớn. Hắn đành hỏi thẳng:

- “Hoàng tẩu nghĩ Hoàng huynh có thích, thậm chí là yêu Thanh Thanh không?”

Hắn thấy Dạ Diễm Hương khi nghe câu này thì tay cầm bầu rượu chuẩn bị rót hơi khựng lại một chút rồi mới tiếp tục rót rượu. Nàng uống một hơi cạn chén rồi mới trả lời:

- “Hắn không yêu nàng ta. Bây giờ không, sau này cũng sẽ không.”

- “Tại sao?” Hoàng Phủ Thần cảm thấy có chút ngạc nhiên vì câu trả lời chắc chắn của Dạ Diễm Hương.

- “Vì chính đệ”. Lúc nói câu này nàng nhìn thẳng vào hắn. Đúng vậy Hoàng huynh là vì hắn. Hắn luôn biết vậy. Từ khi hắn nhận thức được đến nay, chỉ cần là thứ hắn muốn Hoàng huynh dù phải hủy diệt thiên địa cũng sẽ giành cho hắn. Hoàng huynh giành lấy ngôi vua không phải là vì cho hắn vùng trời để vẫy vùng theo ý thích sao? Hắn muốn đánh trận liền đánh trận, muốn ở biên cương liền ở biên cương, muốn về kinh liền về kinh. Hoàng huynh chưa bao giờ ép buộc hắn bất cứ điều gì. Những gì hắn thích, nếu Hoàng huynh cũng thích thì sẽ nhường hắn mà không tiếc nuối, còn nếu Hoàng huynh chưa có tình cảm gì thứ đó sẽ là của hắn như một lẽ đương nhiên. Điều này như thể một thói quen ăn vào máu của Hoàng huynh. Chính vì thế Hoàng huynh sẽ không yêu Thanh Thanh. Không. Thậm chí huynh ấy còn không thích Thanh Thanh nữa cơ. Lúc Thanh Thanh trang phục xộc xệch, mặt mũi lem luốc, sung đỏ khóc sụt sùi chạy vào thư phòng để cáo trạng hắn đã ở đó và chứng kiến tất cả. Thanh Thanh còn chưa nói câu nào thì Hoàng huynh đã nói:

- “Trẫm nghĩ muội là người thông minh nên biết trẫm vì ai, vì cái gì mà sủng ái muội. Nhưng xem ra trẫm đã nhầm. Rõ ràng có nghịch lân. Mà hôm nay muội đã chạm vào vẩy ngược của trẫm. Lần này trẫm sẽ không truy cứu nhưng lần sau muội sẽ chết chắc”.

Lúc nói câu này giọng nói của Hoàng huynh vô cùng rét lạnh. Hắn cảm thấy Hoàng huynh là đang kìm nén tung một chương giết chết Chu Thanh Thanh ngay lập tức. Vì sao huynh ấy phải kìm nén? Vì Chu Thanh Thanh là người mà Hoàng Phủ Thần hắn yêu. Hoàng huynh sủng ái Thanh Thanh cũng là vì yêu ai yêu cả đường đi mà thôi. Nhưng hắn yêu Thanh Thanh thật sao? Trước hôm nay nếu ai hỏi hắn câu đó hắn sẽ không do dự mà trả lời ngay là “Có” nhưng giờ thì hắn băn khoăn, hắn do dự thậm chí muốn trả lời là không. Nhưng điều này thật phi lý. Vào lúc này hắn thật sự rất cần lời khuyên của Hoàng tẩu. Hắn tiếp tục cất tiếng hỏi:

- “Hoàng huynh không bênh vực Thanh Thanh cũng không yêu muội ấy. Tại sao tẩu lại buồn bực ở đây mà uống rượu thế này?”

- “Chuyện tình cảm phức tạp và kỳ lạ thế đấy!”

- “Hà?”

Dạ Diễm Hương buông một câu rồi mặc kệ Hoàng Phủ Thần chờ mong nghe nàng nói tiếp mà không nói thêm câu nào nữa. Nàng nhìn vầng trăng đang bị mây che khuất gần hết như lòng kiên định không vương vào thị phi của nàng cũng đang dần bị che đi, bị bào mòn. Nàng biết rõ Hoàng Phủ Ngạo Thiên không yêu Chu Thanh Thanh nhưng sự sủng ái dành cho Chu Thanh Thanh lại không phải giả. Sự sủng ái vô pháp vô thiên đó thật sự chỉ vì nàng ta là người mà đệ yêu quý của mình yêu sao? Hay chính vì bản thân Hoàng Phủ Ngạo Thiên cũng rất thích nàng nhưng vì đệ đệ mà không thể để tình cảm phát triển hơn? Người ta nói ghen tị che mờ lý trí con người. Có lẽ điều này là đúng vì lý trí nói cho nàng biết Hoàng Phủ Ngạo Thiên là vì Hoàng Phủ

Thần mới đối tốt với Chu Thanh Thanh nhưng nàng lại cứ không nhìn được mà khó chịu. Nàng vốn cũng đang kiểm chế tâm trạng của mình vì những nữ nhân trong hậu cung của Hoàng Phủ Ngao Thiên nhưng sự xuất hiện của Chu Thanh Thanh làm cho sự tự chủ của nàng càng ngày càng kém. Nàng càng ngày càng không thể khống chế tâm trạng của mình. Điều này với nàng thật sự rất tệ. Nàng sợ nàng không nhìn được mà đại khai sát giới, giết sạch những nữ nhân bên cạnh Hoàng Phủ Ngao Thiên. Có một cao tăng đã nói sức mạnh của nàng quá lớn nên nếu nàng lạm sát người vô tội thì người thân của nàng tồn thọ. Lúc đầu nàng cũng không quan tâm đến lời đại sư mà dùng kiến thức của hiện đại giúp Dạ gia xây dựng thực lực, trong lúc đó quả thật giết không ít người cản đường. Sau đó không biết là ứng nghiệm lời cao tăng nói hay chỉ là trùng hợp mà có một đệ đệ chết yếu, hai vị thẩm thẩm sinh non, đại bá cùng lục thúc suýt chút mất mạng trong lúc đi lại giang hồ thì nàng mới thu tay. Thà nàng tin vào lời đại sư còn hơn để cho người thân của nàng bị nguy hiểm. Dù họ chỉ bị xước da nàng cũng không muốn. Kể từ đó nàng tránh được giết người sẽ tránh, bao dung được chuyện gì sẽ bao dung. Từ lúc đó đến giờ nàng vẫn làm rất tốt nhưng thời gian gần đây nàng cảm thấy tính tình bá đạo của nàng dường như muốn trở dậy. Nàng biết là do tình cảm của nàng với Hoàng Phủ Ngao Thiên, là do nàng muốn độc chiếm hắn. Nàng có thể độc chiếm hắn sao? Bằng cách giết hết nữ nhân của hắn? Dù nàng đã cho người đi cứu người thân của cung nữ đó nhưng điều đó cũng không thay đổi được sự thật đã có người vô tội vì nàng mà chết. Nay nàng lại muốn giết thêm người chẳng phải người thân của nàng sẽ chịu tội sao? Và lại tình cảm con người đâu có thể nói có là có. Hôm nay nàng giết hết những nữ nhân kia thì lại có những nữ nhân khác vào thay. Mà nàng vì giết người sẽ thành quái vật trong mắt Hoàng Phủ Ngao Thiên thôi. Mà không, khi hắn biết rõ về nàng có lẽ cũng sẽ coi nàng là quái vật. Lúc đó liệu hắn có còn dành tình cảm cho nàng như bây giờ không? Đoạn tình cảm này của nàng thật sự khó đi. Mọi khi nàng chỉ cần ngồi ở chỗ cao uống rượu, ngắm trăng và nhớ lại những kỷ niệm cùng phụ thân thì mọi buồn bực sẽ tan biến. Nhưng giờ phút này sự buồn bực vốn chưa vơi lại dâng lên, nàng tiếp tục uống cạn vài ly rượu. Tầm lượng cao trong những lúc như thế này cũng không phải là chuyện tốt gì. Nàng nhìn mặt trăng đang cổ lộ ra khỏi đám mây và người bên cạnh đang nhìn mình chăm chăm mà thờ dài ngẫm: “Nếu người ngồi cạnh là phụ thân thì tốt rồi. Nhưng hắn không phải. Hôm nay hắn là có chuyện mới tới. Vẫn nên giải quyết chuyện này để cho hắn về thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 54.3

-“Tình cảm phức tạp và kỳ lạ ư? Nếu là trước đây nghe thấy tẩu nói câu này đệ sẽ cười to mà nói với tẩu rằng tình cảm thì có gì mà phức tạp và kỳ lạ chứ? Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu. Yêu một người thì dù người đó có xấu đẹp hay như thế nào vẫn cung chiêu, bảo vệ người đó bằng mọi giá dù cái giá đó là mạng sống của chính mình. Không yêu thì người đó có là tiên nữ cũng chẳng lọt vào mắt người, người cũng chẳng cần vì người đó mà phí tâm tư làm gì. Từ trước đến giờ đệ vẫn suy nghĩ như thế và cho rằng bản thân đã sống đúng như mình suy nghĩ. Nhưng hôm nay đã xảy ra một chuyện cùng với chuyện của tẩu lại làm cho đệ cảm thấy thật kỳ lạ. Đệ cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm đang xảy ra nhưng đệ lại không giải thích được. Đệ cảm thấy thật sự rối bời. Đệ chán ghét cảm giác không rõ ràng này. Nó làm đệ bất an.” Hoàng Phủ Thần thật sự không đợi được đến lúc Dạ Diễm Hương hỏi chuyện. Hắn không nhìn được mà nói một tràng dài. Càng nói giọng của hắn càng trầm xuống chứng tỏ tinh thần của hắn thật sự không tốt, hắn thật sự không đang hoang mang. Dĩ nhiên là Dạ Diễm Hương cảm nhận rất rõ ràng cảm xúc lúc này của hắn. Hắn cũng được coi là một chiến thần giống như Hoàng Phủ Ngao Thiên vậy. Hắn vốn như một con thiên lý mã trên thảo nguyên - dũng mãnh, vững chãi, ngạo mạn nhưng giờ lại ỉu xìu, mờ mịt. Hắn thật sự đã gặp chuyện khó rồi và hắn nghĩ chuyện này nàng có thể giúp hắn giải quyết nên mới đến đây tới nay. Nghĩ vậy nên cũng không thờ ơ nữa. Nàng nói:

-“Đệ nói rõ đi. Đã xảy ra chuyện gì? Nếu giúp được ta sẽ làm hết sức để giúp đệ”.

Thấy Dạ Diễm Hương đã đáp lại mình, Hoàng Phủ Thần liền mỉm cười nói: “Cảm ơn Hoàng tẩu trước”. Và hắn bắt đầu trải lòng: “Đệ nghĩ đệ yêu Thanh Thanh. Đệ không biết bắt đầu từ lúc nào nhưng đệ vẫn nghĩ đệ yêu Thanh Thanh là một điều đương nhiên. Muội ấy đã ở bên đệ từ khi còn nhỏ nên đệ nghĩ đệ yêu Thanh Thanh cũng chẳng phải là chuyện lạ gì. Đệ cung chiêu, bảo vệ muội ấy từng chút một từng chút một. Đệ chưa từng để tâm đến một cô nương nào khác. Đệ cho điều đó là đương nhiên vì đệ đã có Thanh Thanh thì đệ để ý đến các cô nương khác làm gì. Đệ không muốn làm cho muội ấy đau lòng. Hoàng huynh cũng có một thời gian ở cùng đệ và muội ấy ở biên giới phía Nam. Lúc ấy huynh ấy đối xử với Thanh Thanh cũng không có gì đặc biệt. Sau này hoàng huynh đăng cơ thì sống ở kinh thành chỉ còn đệ và muội ấy vẫn cùng nhau ở phía Nam. Biết Sơn quốc rục rịch muốn tấn công chúng ta nên đệ chủ động xin về kinh giúp Hoàng huynh. Trước hôm lên đường Thanh Thanh đến tìm đệ then thùng nói muội ấy yêu Hoàng huynh nên muốn đệ giúp muội ấy khi trở về kinh. Đệ nhớ lúc ấy đệ rất ngạc nhiên nhưng cũng không có bao nhiêu khó chịu. Đệ đã nghĩ “Muội ấy thích Hoàng huynh sao? Hoàng huynh rất tốt”. Đệ đồng ý giúp muội ấy. Nhưng mỗi khi nhìn thấy Hoàng huynh đối xử tốt với muội ấy, cũng cung chiêu muội ấy thì đệ lại nổi lên sát ý với Hoàng huynh. Đệ nghĩ này cũng là chuyện thường tình. Chắc đệ yêu Thanh Thanh sâu hơn đệ nghĩ. Đệ không chấp nhận được Thanh Thanh ở cùng người khác dù có là Hoàng huynh. Nói đến chuyện này, Hoàng tẩu, sao tẩu có thể nhận ra sát ý của đệ với Hoàng huynh? Tẩu đừng nói là nó rõ ràng vì đệ là chiến tướng lão luyện luôn biết cách giấu sát ý. Đệ tuyệt đối tin tưởng vào mình ở điểm này. Đệ tin trừ tẩu thì tất cả mọi người bao gồm cả Hoàng huynh đều không biết đệ vẫn luôn có thứ sát ý đó. Đệ thật sự nghĩ mãi vẫn không hiểu được tại sao tẩu lại biết?”.

-“Đệ cứ xem như một khả năng đặc biệt của ta đi. Đừng quan tâm đến nó. Hãy nói tiếp chuyện của đệ đi”. Hừ, người che giấu tốt thì sao chứ? Nàng đã sống hai đời, đã nhìn thấy bao nhiêu lọc lừa chút sát ý đó sao có thể lọt qua mắt nàng. Nhưng có nói Hoàng Phủ Thần cũng không hiểu nên nàng chọn cách giải thích qua loa.

Thấy Dạ Diễm Hương trả lời qua loa như vậy, Hoàng Phủ Thần cũng biết ý mà không hỏi sâu thêm. Hắn tiếp tục câu chuyện của mình.

-“Sát ý nổi lên rất mãnh liệt. Lần nào đệ dường như cũng đã xuất thủ nhưng chút lý trí sót lại nói cho đệ biết đệ không thể làm vậy. Đó là Hoàng huynh, là người thân duy nhất còn lại trên đời. Huynh ấy là người rất quan trọng, quan trọng hơn bất cứ ai trên đời kể cả chính bản thân đệ. Đệ được phép giết huynh ấy. Không. Ngay cả ý nghĩ giết huynh ấy đã không thể tha thứ được rồi. Đệ đổ lỗi cho tình yêu làm đệ mù quáng. Vì vậy gần đây đệ luôn tránh

mặt lúc có cả Hoàng huynh và Thanh Thanh. Đệ vốn cho rằng đó là cách làm có hiệu quả vì rõ ràng đệ cảm thấy mình đã hoàn toàn bình thường trở lại. Nhưng hôm nay xảy ra chuyện của tẩu lại làm cho đệ thấy tất cả những suy nghĩ của đệ trước đây như không phải của đệ vậy. Nhưng rõ ràng là đệ đã suy nghĩ như vậy mà. Đệ không hiểu gì hết. Như thế trong đệ còn con người khác vậy. Ôi, đệ đang nói gì vậy? Đệ thật không biết làm sao. Đệ...”

-“Dừng lại. Đệ tiếp tục nói như vậy thì ta cũng không hiểu gì hết và cũng không biết làm sao. Đệ hít sâu vào rồi thở ra, hít vào, thở ra... Được rồi. Giờ đệ nói rõ xem chuyện xảy ra giữa ta với Chu Thanh Thanh đã khiến đệ phát hiện ra điều gì?”

Hoàng Phủ Thần hít một hơi thật sâu dần lại sự kích động trong lòng rồi mới nói tiếp: “Hôm nay, Thanh Thanh đến chỗ tẩu không chiếm được chút tiện nghi nào mà còn phải chịu ả ỉm ỉm ra về. Theo tính bao che của đệ, đệ phải thấy tức giận với tẩu, phải tìm tẩu gây sự đòi lại thể diện cho Thanh Thanh. Nhưng khi đệ nghe tin chỉ nghĩ rút cục cũng đã có người cho muội ấy chút giáo huấn và không thêm gì khác. Khi Thanh Thanh đến tìm Hoàng huynh, đệ sợ sẽ làm ra hành động ngu ngốc nên muốn rời khỏi thư phòng của Hoàng huynh. Nhưng đệ chưa kịp đi thì đã thấy Hoàng huynh nặng lời đuổi Thanh Thanh đi. Thấy muội ấy bụng mặt khóc chạy đi, đệ cũng không muốn chạy theo an ủi vì đệ nghĩ những lời Hoàng huynh nói hoàn toàn đúng. Đệ không hề thấy Hoàng huynh có gì quá đáng. Nhưng những điều đó không đúng. Với bản tính thường ngày của đệ, sao đệ có thể để nữ nhân mình yêu bị người ta mắng mỏ trước mặt mình như vậy? Bình thường thấy Hoàng huynh thân thiết với muội ấy đệ đều nổi sát ý vậy mà lúc đó đệ lại thấy rất bình thường. Đó chính là suy nghĩ của đệ nhưng nó lại không hợp lý. Tỷ có hiểu không? Ý đệ là trước khi về kinh đệ luôn đặt Hoàng huynh lên đầu. Sau khi về kinh đệ dường như đặt Thanh Thanh lên trước cả Hoàng huynh. Cũng không đúng. Nói chính xác là khi thấy Hoàng huynh và Thanh Thanh ở cùng một chỗ thì đệ sẽ nổi sát ý nhưng nếu chỉ nghe nói thì đệ lại thấy rất bình thường. Lúc nhìn thấy Hoàng huynh trách mắng Thanh Thanh đệ hoàn toàn hiểu rõ và trong lòng không vướng bận gì cả. Chính vì thế nó thật phi lý. Đệ rõ ràng luôn đặt Thanh Thanh lên hàng đầu thì làm sao lại có phản ứng như vậy? Nhận ra điều này đệ thấy rất hoảng hốt. Đệ sao có thể mâu thuẫn với chính mình như vậy chứ? Hoàng tẩu, đệ nói như vậy tẩu có hiểu không?”

-“Ta hiểu. Đệ có nói có một chuyện cũng xảy ra trong hôm nay mới làm đệ rối loạn như bây giờ. Đó là chuyện gì?”

Khi dứt lời, Dạ Diễm Hương thấy Hoàng Phủ Thần dường như đang nhớ lại chuyện xảy ra. Nàng thấy hấn nở nụ cười. Đó là nụ cười rất dịu dàng – nụ cười của người đang yêu. Nàng nghe hấn nói:

-“Sáng nay đệ có ra thành đạo lúc sáng sớm. Đệ đã gặp một tiểu cô nương. Tiểu cô nương đó rất xinh đẹp. Cô nương ấy đẹp như ánh mặt trời buổi sáng – không gay gắt, rất trong trẻo, rất quyến rũ. Đệ vừa gặp đã không thể rời mắt khỏi cô nương ấy. Tim đệ đập thình thịch. Từ lúc gặp cô nương ấy trong đầu đệ luôn có hình bóng của cô nương ấy. Đệ nghĩ đệ đã thay lòng. Và chuyện xảy ra tiếp theo thật sự làm đệ hoảng hốt. Khi vào cung đệ nhìn thấy Hoàng huynh và Thanh Thanh cùng tản bộ trong vườn hoa. Thanh Thanh bị ngã được Hoàng huynh đỡ lấy. Sát ý của đệ lại nổi lên mãnh liệt nhưng trong đầu đệ lúc đó không nghĩ đến Thanh Thanh mà là tiểu cô nương đó. Đệ rất rõ ràng mình đang quyến luyến tiểu cô nương, không hề có ý nghĩ nào về Thanh Thanh nhưng sát ý lại cứ nổi lên cuộn cuộn. Đệ phải dùng hết sức mạnh của lý trí mới không ra tay. Lúc đó đệ một suy nghĩ nảy ra trong đầu: Trong thân thể đệ có hai con người. Nhưng điều đó là có thế sao? Đệ biết là không thể nào nhưng suy nghĩ đó cứ bám riết lấy đệ. Nó làm đệ sợ hãi. Đệ chạy khỏi vườn hoa cho đến khi bình tĩnh lại mới trở về Hoàng cung bàn chuyện cùng Hoàng huynh. Rồi chuyện với tẩu xảy ra. Đệ càng cảm thấy suy nghĩ của đệ là đúng. Nhưng làm sao lại có thể có một con người khác trong đệ được? Nhưng nếu không phải như thế thì đã có chuyện gì xảy ra với đệ?”. Hoàng Phủ Thần nói đến đây thì gục mặt vào lòng hai bàn tay che đi đôi mắt thường ngày vẫn luôn tràn đầy ý cười mà sắc bén nhưng giờ đây lại mông lung và hoàn toàn không còn tiêu ý nữa.

Nhìn Hoàng Phủ Thần tỏ vẻ yếu đuối như vậy trước mặt mình, Dạ Diễm Hương biết hấn đã rất tin tưởng nàng. Nàng nghĩ hấn thật sự coi nàng là người thân. Vậy thì nàng cũng nên đáp lại tình cảm của hấn. Vì vậy, nàng cất tiếng:

-“Hoàng Phủ Thần!”

Nghe tiếng gọi Hoàng Phủ Thần ngẩng đầu lên nhìn Dạ Diễm Hương sau đó hấn thấy nàng cứ nhìn chằm chằm vào mình. Nàng cứ thế nhìn hấn không chớp mắt nhưng lại không nói gì. Hấn cũng không tránh ánh mắt của nàng, đợi nàng lên tiếng nhưng được một lúc lâu nàng vẫn giữ im lặng mà nhìn hấn như vậy. Hấn thấy không khí thật kỳ cục nên đành lên tiếng trước:

-“Khụ... Hoàng tẩu à...”

Thấy Hoàng Phủ Thần lên tiếng, Dạ Diễm Hương cũng không nhìn hấn nữa mà hỏi:

-“Đệ biết đến Khổng tâm thuật chứ?”

-“Khổng tâm thuật? Tẩu là muốn nói đến thuật khống chế tâm trí sao?”

-“Đúng”.

-“Tẩu đang muốn nói là đệ bị người ta khống chế tâm trí ư?” Hoàng Phủ Thần nghi ngờ hỏi.

Dạ Diễm Hương cảm thán trong lòng: quả là nói chuyện với người thông minh có khác. Nói một cái là vào trọng điểm luôn. Nhưng nàng lại nghe hấn nói:

-“Không thể nào! Đệ làm sao có thể bị người ta khống chế tâm trí được chứ. Đó là chuyện không thể nào xảy ra được. Tẩu nhầm rồi.”

“Người thông minh cũng luôn tự tin một cách thái quá”. Dạ Diễm Hương vừa nghĩ vừa trả lời: “Người khống chế đệ cũng không quá giỏi nên chỉ có thể khống chế đệ trong một ý nghĩ. Hấn đã ra ám thị cho đệ rằng khi đệ thấy Hoàng thượng thân thiết với Thanh Thanh thì sẽ giết Hoàng thượng. Nhưng hấn không ngờ được rằng ý chí của đệ lại hoàn toàn có thể áp chế được sát ý đó. Có thể thấy đệ có ý chí rất mạnh mẽ. Lâu dần sự áp chế của người khống chế đệ yếu dần đi làm đệ tỉnh táo hơn kết hợp với những sự việc xảy ra xung quanh đã khiến đệ cảm nhận được sự mâu thuẫn giữa lối suy nghĩ và hành động của mình. Cũng một đệ nghĩ ra là trong mình có hai con người rồi lại bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ”.

Nghe Dạ Diễm Hương nói xong, Hoàng Phủ Thần liền đỡ đỡ. Nàng nói hoàn toàn có lý. Nếu hắn bị khống chế như nàng nói thật thì đã có thể giải thích mọi chuyện. Nhưng...

-“Sao tẩu biết rõ những chuyện đó như vậy? Lẽ nào tẩu cũng biết Không tâm thuật?”

-“Ta không biết. Thuật đó rất tốn sức lại tốn thọ. Ta cũng không có dư thừa tinh lực để đi khống chế tâm trí người khác. Nhưng ta lại biết sơ qua một thứ thuật khác mà ta tạm gọi là thôi miên. Nếu là một người bình thường thì khi ta tiến hành thôi miên, người nhìn vào mắt ta sẽ thấy buồn ngủ và ngủ ngay sau đó. Nhưng đệ vừa rồi lại hoàn toàn tỉnh táo nhìn lại ta. Người bị khống chế tâm trí có đặc điểm là ngoài người khống chế mình ra sẽ không chịu thêm sự khống chế của người nào khác nữa”.

-“Tẩu sẽ không bao giờ có ý nghĩ giết Hoàng huynh đâu phải không?”

Nghe giọng hỏi đầy lo lắng của Hoàng Phủ Thần, Dạ Diễm Hương bật cười:

-“Ha...Ha... Ý nghĩ đầu tiên sau khi nghe ta nói lại là lo cho sự an nguy của Hoàng thượng. Xem ra đệ chưa ra tay với Hoàng thượng ngoại trừ là vì ý chí kinh người của đệ thì tình cảm của đệ với Hoàng thượng cũng là một nguyên nhân quan trọng ngăn cản đệ hành động rồi. Đệ yên tâm. Từ trước đến giờ ta không hề có ý nghĩ hại Hoàng thượng. Sau này cũng sẽ không. Ta có thể thề với đệ điều đó. Thề trên linh hồn của phụ thân ta. Nhưng nếu Hoàng thượng làm hại người thân của ta thì lại là chuyện khác. Đệ hiểu chứ?”.

Nghe nàng nói Hoàng Phủ Thần thở một hơi nhẹ nhõm. Nàng thề mà lại biết thuật thôi miên gì đó làm người nhìn vào mắt nàng ngủ mê mết. Ngủ rồi không phải sẽ mặc cho người ta giết sao? Nàng muốn Hoàng huynh nhìn vào mắt nàng không phải là quá dễ dàng sao? Nàng nói nàng không muốn giết Hoàng huynh, hẳn tin nàng. Hẳn cũng không biết tại sao hẳn tin nàng nhưng hẳn biết hẳn tin. Hẳn tin nàng như tin Hoàng huynh. Nàng là Hoàng tẩu của hắn, là người thân thứ hai. Hơn nữa nàng còn thề linh hồn của phụ thân nàng nữa. Những ai biết nàng đều biết cha nàng là điều thiêng liêng nhất với nàng. Còn về chuyện Hoàng huynh làm hại người thân của nàng thì hẳn là không thể nào. Hẳn biết Hoàng huynh yêu nàng nên chuyện làm nàng đau lòng huynh ấy tuyệt đối sẽ không làm. Buông xuống chuyện của Hoàng huynh thì chuyện của chính mình lại là một nỗi lo khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 54.4

-“Hoàng tẩu, tẩu biết cách giải được không tâm thuật này phải không?”. Hoàng Phủ Thần lo lắng hỏi.

-“Biết. Nhưng ta không giải được”.

-“Là sao?”

-“Ta biết những bước cần làm để giải nó nhưng ta không thực hiện được những bước đó. Chính xác là chỉ có người nào luyện qua không tâm thuật mới giải được không tâm thuật. Mà ta chỉ biết về lý thuyết của nó chứ chưa bao giờ luyện qua và cũng không có ý định sẽ luyện. Quá tốn sức, tốn thọ, tốn đức lại quá phiền phức”.

Hoàng Phủ Thần nghe vậy thì sốt ruột. Hẳn không thể ngồi được nữa mà đi đi lại lại. Hắn vừa đi vừa nói:

-“Người tốn sức, tốn thọ hay phiền phức gì đó lúc này không phải là đệ sao? Lúc này đệ còn khống chế được mình nhưng ngày mai đệ lại không nhịn được mà ra tay với Hoàng huynh thì làm sao bây giờ? Mà không. Chỉ cần không nhìn thấy Thanh Thanh ở cùng Hoàng huynh thì sẽ không có chuyện gì hết. Vậy thì cho người đưa Thanh Thanh trở về với Chu tướng là được. Đúng, cứ làm vậy đi. Hoàng tẩu, đệ phải đi sắp xếp ngay bây giờ”. Nói rồi hắn định quay lưng rồi đi thì lại nghe Dạ Diễm Hương nói:

-“Mang Chu Thanh Thanh rồi đi sẽ chỉ làm cho cô nương ấy gặp nguy hiểm hơn thôi”.

Không quay người lại, Hoàng Phủ Thần nói:

-“Tẩu nói gì vậy chứ? Sao Thanh Thanh lại gặp nguy hiểm chứ?”

Dạ Diễm Hương liếc mắt nhìn bóng lưng rõ ràng là chột dạ của Hoàng Phủ Thần một cái rồi không ngại ngần mà vạch trần hắn:

-“Đệ tưởng mình đã rất hợp tình hợp lý khi nói muốn đưa Chu Thanh Thanh rồi đi sao? Đệ biết mình trúng không tâm thuật nhưng lại không hỏi xem bằng cách nào mà người khác có thể làm thế với đệ đã đoán ra, thậm chí là khẳng định người đã ra tay với mình. Trong trường hợp này thì đệ cho đó là Chu Thanh Thanh nên mới muốn đưa nàng ấy về với Chu tướng quân vì đệ sợ đến khi Hoàng thượng biết sẽ xử tội nàng ấy. Nhưng đệ nên biết rằng nếu nàng ấy ở lại có thể chỉ bị Hoàng thượng hỏi vài câu để tìm ra vai trò của nàng ấy và tìm ra kẻ thi thuật thôi. Ta thấy nàng ấy rõ ràng là rất yêu Hoàng thượng nên không thể là kẻ thi thuật được. Nàng ta có thể chỉ là một con cò không biết bị người ta lợi dụng thôi. Nhưng nếu bây giờ nàng ấy rời đi, người thì

thuật chắc chắn sẽ giết nàng để thay một ám thị khác cho đệ. Mà lần này thì không có gì đảm bảo là đệ sẽ không đắc thủ ngay lần đầu tiên vì chỉ đòi ám thị thôi thì rất đơn giản. Nó không cần nhiều thời gian và quá trình phức tạp như khi thi thuật lần đầu tiên. Lần này đệ có thể sẽ bị khống chế hoàn toàn rồi không ngần ngại mà giết Hoàng thượng”.

–“Vậy thời gian này đệ không nên gặp Hoàng huynh, cũng phải dặn huynh ấy đề phòng đệ”,

Dạ Diễm Hương thờ dài nói:

–“Đệ nên ngồi xuống đi. Điều đệ vừa nói khá thi sao?”

Hoàng Phủ Thần nghe Dạ Diễm Hương nói thì khựng người lại. Hắn ngồi lại, tự rót cho mình một ly rượu rồi uống cạn nó. Thời gian này sự vụ Hoàng huynh cần hắn giúp đỡ rất nhiều nên chuyện hắn không gặp Hoàng huynh là không thể nào. Nói Hoàng huynh phải đề phòng hắn? Có thể đề phòng được sao? Đề phòng hắn thì sao có thể cùng hắn bàn bạc giải quyết công vụ. Lúc này có rất nhiều việc Hoàng huynh chỉ có thể tin ở hắn. Nhưng không thể không gặp Hoàng huynh, cũng không thể để huynh ấy đề phòng hắn thì chỉ có thể...

Dạ Diễm Hương thấy hắn thất thần suy nghĩ hồi lâu liền lắc đầu cười trừ. Con người dù là ai cũng có một góc yếu đuối trong tim. Nhìn Hoàng Phủ Thần là biết. Hắn là người Hoàng thất lớn lên trong mưu toan hãm hại, chuyện giết người là chuyện thường ngày vẫn thấy, trái tim tưởng như đã cứng rắn nhưng nếu người phải giết là ai đó người đã yêu thương thật lâu thì trái tim của Chiến thần cũng yếu đuối như ai.

–“Ta không giải được không tâm thuật cho đệ nhưng có thể nhờ người giải nó cho đệ. Còn về Chu Thanh Thanh thì chỉ cần tìm ra kẻ thi thuật thì nàng ta sẽ an toàn. Hoàng thượng cũng rất yêu thương nàng ấy dù có phạt chắc cũng sẽ không quá nặng... Đây, đệ nhìn ta như vậy là có ý gì?”

–“Có phải là tâu biết thuật đọc suy nghĩ của người khác không? Dường như tâu biết hết suy nghĩ trong lòng đệ vậy”. Hoàng Phủ Thần nhìn Dạ Diễm Hương đầy nghi hoặc cũng không thể tin mà hỏi.

“Ha...ha...ha... Ta ước gì mình có khả năng đó đấy. Đệ có thể là một người thâm trầm nhưng trong một số vấn đề, nhất là vấn đề tính cảm, thì đối với ta để đoán được tâm tư đệ cũng không quá khó khăn đâu”.

–“Là khả năng đặc biệt của tâu?”

–“Có thể nói như vậy”. Dạ Diễm Hương lại đáp qua loa bởi nàng không thể nói nàng đã nghiên cứu rất sâu về tâm lý học con người. Nàng dám nói là nhìn qua là biết người ta nghĩ gì nhưng vẫn có thể suy đoán tâm tư người khác chính xác đến 7, 8 phần.

Hoàng Phủ Thần cũng không hỏi sâu thêm về vấn đề này. Hắn rót thêm một ly rượu ra nhưng không uống. Hắn nhìn bóng trăng in trong ly rượu như nhìn vào quá khứ xa xưa. Những ngày quá khứ đó rất khắc nghiệt nhưng cũng có những khoảng thời gian rất quý giá. Rồi khỏi hồi ức, trở về với hiện tại, Hoàng Phủ Thần buồn bã nói:

–“Đệ cùng Hoàng huynh, một người là cửu ngũ chí tôn, một người là vương gia được vạn người tung hô, vinh quang vô hạn nhưng có mấy ai biết được chúng đệ đã trải khổ ải như thế nào. Dù chỉ là những đứa trẻ nhưng có hoàng tử nào lúc đó lại không biết lừa gạt, mưu mô, không ngày ngày nghĩ cách hại chết hoàng tử khác để có được hoàng vị chứ? Nhân tình bạc bẽo nhất chính người Hoàng thất quả không có sai mà. Đệ may mắn được Hoàng huynh hết lòng yêu thương và bảo hộ nhưng lúc đó Hoàng huynh cũng chỉ là một đứa trẻ, có rất nhiều thứ chưa làm được. Chu tướng quân đã hết lòng che chở và ủng hộ cho hai người chúng đệ cho đến ngày Hoàng huynh vững vàng trên ngai vị. Trong những ngày tháng cực khổ nhất ấy đệ và Hoàng huynh đã gặp phu nhân của Chu tướng quân. Nàng là một phụ nữ hiền hậu và ấm áp. Nàng ấy thật lòng quan tâm đến bọn đệ. Ở cùng nàng ấy bọn đệ cảm thấy như thể vẫn được cùng ở cùng với mẫu hậu vậy. Rồi nàng ấy sinh ra Thanh Thanh. Thanh Thanh rất ngọt ngào, đáng yêu, trong sáng. Muội ấy đối đãi với hai huynh đệ rất vô tư, rất thật tâm. Trong khoảng thời gian ấy muội ấy như tia sáng trong màn đêm vậy. Chu tướng quân giúp Hoàng huynh lên ngôi rồi lại tự nguyện đi trấn giữ biên giới phía Nam đủ để thấy tấm lòng trung quân của ông ấy. Cả gia đình đó tốt với hai huynh đệ, đệ cùng Hoàng huynh đều nhớ rất rõ vì thế mà hết lòng yêu thương và chiều chuộng Thanh Thanh. Có thể nói tính cách điều ngoa hiện giờ của muội ấy cũng do đệ và Hoàng huynh dưỡng ra. Nhưng dù có điều ngoa bao nhiêu thì muội ấy vẫn luôn lo lắng, quan tâm đến đệ cùng Hoàng huynh. Muội ấy thích Hoàng huynh còn đệ thì chắc muội ấy coi như ca. Dù là lý do gì thì muội ấy cũng là thật tâm. Đệ chưa bao giờ nghi ngờ điều ấy. Trước đây ngoại trừ Hoàng huynh thì đệ chỉ tin muội ấy thôi. Đệ nghĩ rằng đệ yêu muội ấy. Nhưng giờ xem ra đệ phải xem xét lại thật kỹ tình cảm đó liệu có thật sự là tình cảm của bản thân đệ hay là do người khác điều khiển”. Nói đến đây, Hoàng Phủ Thần uống cạn ly rượu. Rượu này vốn có vị ngọt ngọt thanh mát vì là rượu chủ yếu dành cho nữ nhân nhưng Hoàng Phủ Thần lại thấy nó đắng ngắt đi vào lòng lại chua xót. Là rượu đắng hay lòng đắng?

–“Lúc ở biên quan, đệ cho rằng đệ yêu muội ấy nên luôn thuận theo muội ấy, cho phép muội ấy tự do đi lại ở nơi đệ ở bao gồm cả phòng ngủ của đệ. Đệ đã từng đọc một chút về khống tâm thuật nên biết rằng cách ra ám thị cho một người hiệu quả nhất là lúc người đó đang ngủ. Trước kia đệ được bảo lại là lúc đệ ngủ Thanh Thanh có vào phòng thăm đệ nhiều lần. Lúc đó đệ cũng thắc mắc tại sao muội ấy vào mà đệ lại không biết nhưng sau đó lại nghĩ rằng chắc do đệ mệt mỏi và muội ấy là người mà đệ yêu nên tâm trí mới buông lỏng mà không phát giác ra muội ấy đến gần thôi. Giờ nghĩ lại thì lúc đó chắc muội ấy đã động tay động chân làm cho đệ ngủ mê một rồi tiến hành ám thị với đệ. Nhưng tại sao muội ấy lại làm thế? Như tâu nói muội ấy rất yêu Hoàng huynh thì tại sao còn muốn đệ giết huynh ấy? Muội ấy thật sự là Thanh Thanh cùng đệ lớn lên sao? Là muội ấy của ngày trước sẽ tuyệt đối không làm tổn hại đến Hoàng huynh hay là đệ. Nhưng giờ muội ấy đã làm gì chứ? Dù vậy, cứ nghĩ đến Chu phu nhân, Chu tướng quân và tiểu muội muội trong sáng ngày xưa, đệ thật sự không đành lòng nhìn muội ấy bị tổn thương. Nhất là tổn thương do Hoàng huynh gây ra. Hoàng huynh có thể rất yêu quý Thanh Thanh nhưng trái tim của huynh ấy sắt đá bao nhiêu thì đệ biết rất rõ. Hơn nữa phần nhiều sự yêu quý của huynh ấy là do yêu ai yêu cả đường đi. Huynh ấy nghĩ muội ấy là người đệ yêu nên mới cho phép muội ấy can quấy nhưng mọi chuyện luôn có giới hạn. Rõ ràng có nghịch lân, động vào ắt chết. Đệ là chiếc vảy ngược đầu tiên của huynh ấy, giờ thêm tâu là chiếc vảy ngược thứ hai. Thanh Thanh đã động chạm đến tâu giờ lại thêm chuyện của đệ. Khi Hoàng huynh biết sẽ nhất định không ngại ngần mà một kiếm chém chết Thanh Thanh. Đệ vốn muốn đưa Thanh Thanh tránh đi trước khi điều đó xảy ra nhưng theo như tâu nói thì không thể làm vậy được rồi. Lần này, Thanh Thanh, muội ấy có thể sẽ không tránh khỏi cái chết”.

Chương 62: Chương 55.1

Chu Thanh Thanh thật sự không thoát khỏi cái chết. Nàng ấy chết dưới kiếm của Hoàng Phủ Ngao Thiên. Khi biết được tin này Dạ Diễm Hương cảm thấy có chút không ngờ tới. Chu Thanh Thanh chết hay không chết, chết bởi tay ai vốn không có ý nghĩa với nàng nhưng thời gian nàng ấy chết lại làm nàng rất ngạc nhiên. Nàng ấy bị giết ngay sau khi Hoàng Phủ Thần được giải không tâm thuật. Không nhanh, không chậm mà vào đúng lúc đó. Cứ như Hoàng Phủ Ngao Thiên chỉ đợi lúc đó để giết Chu Thanh Thanh vậy. Vấn đề là tại sao Hoàng Phủ Ngao Thiên lại có thể biết Hoàng Phủ Thần bị trúng không tâm thuật? Vì Hoàng Phủ Thần thật sự thương xót Chu Thanh Thanh nên nàng đã đồng ý với hắn là tạm thời giấu Hoàng Phủ Ngao Thiên chuyện này. Dù sao muốn giải không tâm thuật cũng không thể thiếu Chu Thanh Thanh. Coi như lấy cớ là nàng ta đóaai công chuộc tội mà cầu tình cho nàng ta. Nhưng xem ra kế hoạch của Hoàng Phủ Thần đã chết từ trong trứng nước. Người nàng nhờ đến giải không tâm thuật cho Hoàng Phủ Thần vừa để Chu Thanh Thanh rời đi một khắc chung thì Tiểu Lan đã báo lại cho nàng là Hoàng Phủ Ngao Thiên đã giết Chu Thanh Thanh với tội danh mưu hại hoàng tộc. Rất rõ ràng là Hoàng Phủ Ngao Thiên đã biết rõ tình trạng của Hoàng Phủ Thần, biết luôn cả việc hôm nay sẽ có người đến giúp hóa giải và Chu Thanh Thanh sẽ không còn cần thiết nữa. Kỳ quái nhất là tên nhóc đó vốn không có nói sẽ đến giúp Hoàng Phủ Thần vào thời gian nào mà chỉ nói cứ đợi hắn vào đêm nay. Nhưng tại sao Hoàng Phủ Thần lại biết được ngay khi tên đó hóa giải xong tà thuật đó? Với võ công biến thái của tên đó thì lúc vào cung tuyệt đối không thể bị phát hiện. Suy nghĩ xoay chuyển, một vài ý niệm lóe lên, lướt qua và Dạ Diễm Hương kết luận: Trong cung quả nhiên không thiếu kỳ tài. Thông tin không được tiết lộ ở chỗ Hoàng Phủ Thần thì chỉ có ở chỗ nàng. Nếu có người ở phạm vi có thể nghe thấy câu chuyện thì nàng chắc chắn có thể phát hiện ra nhưng nàng lại không biết gì cả. Vấn đề người đó có võ công cao đến mức nàng không thể nhận ra sự tồn tại của người đó quanh nàng là không thể xảy ra vì nàng không chỉ dựa vào võ công để nhận biết. Vậy chỉ có thể là ai đó đứng rất xa nhưng lại có thể nghe được rõ ràng. Người này có biệt tài về nghe. Nàng nghĩ nàng biết người đó là ai. Đó là một ảnh vệ đã có mặt trong Phụng cung của nàng từ những ngày đầu. Người này có võ công cao nhất trong những ảnh vệ từng xuất hiện quanh nàng. Hành động rất cẩn trọng, luôn ẩn nấp trong phạm vi Tiểu Lan và Tiểu Trúc không phát hiện ra. Với ảnh vệ bình thường thì khoảng cách đó chỉ có thể nhìn thấy nhưng không thể nghe thấy nên trước giờ nàng cùng Tiểu Lan, Tiểu Trúc nói chuyện cũng không kiêng kỵ. Xem ra các nàng đã sai lầm lớn rồi. Hắn cùng với chủ tử của hắn biết hết những gì các nàng nói. Nghĩ đến đây, nàng quay qua nói với Tiểu Lan và Tiểu Trúc:

-“Lúc hai muội nói chuyện trong phòng cũng nên giữ ý đi. Người ta nghe thấy đó. Mất giá lắm có biết không?”

Tiểu Lan và Tiểu Trúc vốn đang đùa giỡn vui vẻ nghe vậy liền sững sờ nhìn tiểu thư nhà mình. Tiểu thư vừa nói cái gì a? Hình như là có người nghe thấy các nàng nói chuyện. Vấn đề này cũng chẳng có gì to tát. Từ ngày vào cung các nàng chẳng nói chuyện gì quan trọng sợ bị người ta nghe thấy nhưng nếu bị nghe thấy mà mất giá thì... Tiểu Trúc quay sang nhìn Tiểu Lan thì thấy Tiểu Lan cũng quay sang nhìn nàng. Hai người nhìn nhau và bất giác cùng một ý nghĩ trong mắt nhau. Thoát một cái mặt Tiểu Lan đỏ như trái cà chua chín. Nàng ôm mặt mình rồi vừa la vừa chạy về phòng: “Aaa...Ngượng chết mất! Xấu hổ chết mất! Aaa... Muội còn mặt mũi nào mà gặp người khác đây?”. Dạ Diễm Hương cùng Tiểu Trúc nghe tiếng kêu than dù đi xa vẫn còn vọng lại của Tiểu Lan mà không nhịn được cười lớn.

Chương 63: Chương 55.2

Cười xong, Tiểu Lan quay lại hỏi:

-“Tiểu thư, vậy...”

Tiểu Trúc chỉ nói vậy nhưng Dạ Diễm Hương vẫn có thể hiểu ý nàng ấy muốn nói. Đó là sự ăm ý của họ sau rất nhiều năm bên nhau như tỷ muội. Vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt trên môi, nàng nói:

-“Muội đừng để ý chuyện đó. Nó chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta cả, không phải sao?”.

Tiểu Trúc nghe nàng nói thế cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Nàng đáp “vâng” một tiếng rồi tiếp tục làm tiếp công việc còn dang dở. Vốn là nàng và Tiểu Lan cùng làm nhưng giờ nàng ấy còn đang làm con rùa rút cổ, chắc cũng không có tâm tình để làm việc nữa. Nghĩ đến Tiểu Lan, Tiểu Trúc lại cảm thấy mình không nhịn được cười. Lần này thì hay rồi, để xem nàng ấy giải quyết chuyện này thế nào?

***** Ta là đường phân cách tuyền tặc người khác *****

Những lời Dạ Diễm Hương nói cùng Tiểu Lan và Tiểu Trúc dĩ nhiên là đến tai Hoàng Phủ Ngao Thiên. Hắn biết nàng rất thông minh nhưng sự thông

minh của nàng vẫn luôn làm hấn ngạc nhiên. Nàng thế nhưng lại biết được hấn cái người có khả năng nghe ở bên cạnh nàng. Nhưng sao nàng có thể biết được? Thật sự là nàng chỉ dựa vào trí thông minh để suy đoán ra thôi sao? Mà không, nàng không hề suy đoán mà là khẳng định. Làm sao nàng có thể khẳng định chắc chắn như vậy chứ? Hấn nghĩ rằng nàng hẳn phải có bí mật gì đó giúp nàng biết được những chuyện này. Giống như nàng có cách gì đó làm hấn ngủ thiếp đi khi muốn thân thiết với nàng vậy. Đã lâu như vậy rồi hấn vẫn không phát hiện ra cách nàng có thể làm như vậy với hấn. Nói đến vấn đề này, hấn lại cảm thấy phiền lòng. Thời gian gần đây hấn cảm thấy nàng rõ ràng là có tình cảm với hấn nhưng không hiểu vì lý do gì nàng vẫn chưa chịu mở lòng hoàn toàn với hấn. Nàng đối xử với hấn rất tốt, cũng rất quan tâm nhưng hấn biết nàng vẫn giữ khoảng cách với hấn. Mà hấn nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết là vấn đề nằm ở đâu. Hấn nghe nói lòng dạ nữ nhân khó dò nhưng nhìn đám nữ nhân ở hậu cung nào có ai như thế đâu, chỉ có mỗi mình nàng. Hấn có nên vứt bỏ mặt mũi mà hỏi thẳng nàng xem nàng suy nghĩ gì và muốn cái gì không?

-“Hoàng huynh!”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên bị tiếng gọi của Hoàng Phủ Thần làm giật mình. Hấn nhận ra mình thế mà suy nghĩ miên man để Hoàng Phủ Thần nói một mình một hồi lâu. Thấy hoàng đệ nhìn mình một hồi lâu mà không nói tiếp nữa, hấn háng giọng:

-“Khụ... Đệ cứ nói tiếp đi. Huynh đang nghe”.

Hoàng Phủ Thần nhìn Hoàng Phủ Ngạo Thiên đầy nghi ngờ rồi nói:

-“Đệ còn không biết rõ huynh sao? Nếu huynh đã không tập trung thì quên đi. Đệ có thể tự giải quyết chuyện này. Vốn cũng chỉ muốn thông báo cho huynh một tiếng thôi”.

-“Ừ. Đệ cứ sắp xếp đi”.

-“VẬY ĐỆ ĐI ĐÂY”.

Hoàng Phủ Thần nói xong liền quay lưng bước đi nhưng lại dừng lại ngay lập tức vì hấn nghe Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói:

-“Đệ còn trách huynh không?”

Hoàng Phủ Thần quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Ngạo Thiên mà nói:

-“Huynh nói đến chuyện Thanh Thanh?”

-“Ừ”.

-“Huynh giết muội ấy đệ rất buồn. Nhưng đệ chưa bao giờ trách huynh. Đệ biết rõ vì sao huynh giết muội ấy thì sao đệ có thể trách huynh. Nếu trách chỉ có thể trách muội ấy sao lại lựa chọn việc làm tổn thương đệ, tổn thương huynh và tổn thương người huynh yêu”.

-“Đệ hiểu là tốt rồi. Hào đệ đệ.”

Lúc nói câu này Hoàng Phủ Ngạo Thiên đã đứng dậy và tiến lên vỗ vai Hoàng Phủ Thần. Hoàng Phủ Thần khẽ cười. Ai cũng nói ánh mắt của Hoàng huynh lạnh hơn băng đá ngàn năm nhưng hấn chưa bao giờ biết đến điều đó vì từ nhỏ đến lớn Hoàng huynh luôn nhìn hấn với ánh mắt hết mực yêu thương. Vì phần yêu thương này hấn nguyện trung thành với Hoàng huynh đến chết. Dù Hoàng huynh có làm gì hấn cũng tuyệt đối không có ý kiến, hơn nữa chuyện của Thanh Thanh cũng là vì hấn, hấn làm sao có thể trách huynh ấy. Nhắc đến chuyện này thì hấn lại nhớ ra một chuyện khác:

-“Hoàng huynh, huynh nói thật cho đệ biết đi. Huynh làm sao có thể giết Thanh Thanh đúng lúc như vậy? Làm cho đệ vốn còn muốn cầu tình cho muội ấy lại trở tay không kịp. Đệ tin Hoàng tâu sẽ không nói cho huynh nghe vì tâu ấy đã đồng ý giấu giúp đệ rồi”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên rút tay lại quay lại chỗ ngồi rồi cất giọng nói mang theo chút chua:

-“Đệ tin nàng ấy như vậy. Hai người cũng thật thân thiết”.

-“Ha...ha...ha... Huynh không phải đang ghen vì tâu ấy thân thiết với đệ đấy chứ? Nào có người nhỏ nhen như vậy?”

-“Hừ... Huynh không ghen. Đệ sao có thể thân thiết với nàng ấy hơn ta”.

-Ha...Ha...Đúng. Huynh nói đúng... Ha...Ha...”

-“Đệ còn dám cười. Đệ im lặng cho ta”.

-“Được. Đệ không cười nữa. Huynh cũng mau trả lời đệ đi”.

-“Ảnh Nhất nói cho huynh biết”.

-“Ảnh Nhất? Ảnh vệ ư?”

-“Ừ”.

-“Nhưng sao hần có thể biết?”

-“Hần có khả năng nghe từ rất xa. Hần vẫn luôn được huynh đệ ở Phụng cung. Lúc đầu là để giám sát Hoàng hậu, sau là để bảo vệ”.

-“Vậy là huynh biết chuyện ngay từ đầu rồi”.

-“Ừ”

-“Hoàng huynh, cảm ơn huynh. Cảm ơn huynh đã không trách đệ. Dù cho đệ là bị không chế thì việc đệ muốn giết...”.

-“Đệ nói gì vậy. Huynh tin không một ai có thể bắt đệ làm cho huynh bị thương được. Đệ không được suy nghĩ về chuyện đó nữa”.

-“Được. Đệ nghe huynh. Huynh đệ ta cũng không cần phải khách sáo nữa. Nhưng Hoàng huynh, chuyện huynh đề Ảnh Nhất ở chỗ Hoàng tẩu có được không? Trước đây huynh không tin tưởng tẩu ấy thì không có vấn đề gì nhưng giờ nếu đề tẩu ấy phát hiện ra thì không hay đâu”.

-“Nàng ấy phát hiện ra rồi”.

-“Bằng cách nào?”

-“Huynh không biết”.

-“Tẩu ấy thật sự làm người ta ngạc nhiên không ngờ. Vậy huynh sẽ rút Ảnh Nhất về sao? Vậy thì cho đệ mượn hần mấy hôm”.

-“Không được. Ảnh Nhất nhất định phải ở lại đó”.

-“Tại sao?”

-“Huynh sợ Hoàng tẩu của đệ bị bắt đi lúc nào mà không biết. Có Ảnh Nhất ở đó, ít nhất huynh có thể biết mà đi tìm sớm nhất có thể. Lúc đó còn có cơ hội tìm ra nàng”

-“Huynh là đang nói chuyện gì a?”. Hoàng Phủ Thần kinh ngạc la lên.

Hoàng Phủ Ngao Thiên đưa tay chống trán, thờ dài bất đắc dĩ nói:

-“Huynh không biết lý do cụ thể là vì sao nhưng huynh biết nàng ấy vẫn chưa hoàn toàn muốn ở lại bên huynh. Huynh cảm thấy bất cứ lúc nào nàng ấy cũng có thể rời khỏi huynh. Tệ nhất là nếu nàng ấy rời đi lúc huynh không ở gần bên thì không thể ngăn cản. Nên cách tốt nhất là huynh phải biết sớm đề đuổi theo bắt nàng ấy lại. Dù biết nàng ấy không muốn nhưng huynh thật sự không muốn nàng rời đi, không muốn nàng ấy rời xa tầm mắt của huynh”.

-“Huynh càng nói đệ càng không hiểu. Tẩu ấy không biết võ công sao có thể ra khỏi Hoàng cung. Dù Tiểu Lan và Tiểu Trúc võ công không tệ nhưng đề mạng tẩu ấy vượt qua Ảnh vệ và Cẩm vệ quân là không thể nào. Thậm chí họ có thể qua nhưng cũng phải mất nhiều thời gian đủ để huynh đến nơi giữ tẩu ấy lại cơ mà”.

-“Đó là đệ chưa gặp bất kỳ ai trong Dạ gia. Mấy người Dạ gia đó không ai không có võ nghệ siêu quần. Chỉ cần vài người đứng đầu Dạ gia lên vào cung đưa nàng ấy ra tuyệt đối không thành vấn đề. Ảnh vệ hay Cẩm vệ quân chỉ là trò con nít đối với họ thôi”.

-“Huynh có nói quá không vậy?”

-“Đệ nghĩ võ công hiện tại của huynh và thực lực tăng rõ rệt của đội Ảnh vệ là từ đâu mà có?”

-“Huynh nói vậy là từ Dạ gia ư?”

-“Đúng vậy? Huynh cùng đội Ảnh vệ đã được Dạ gia giúp đỡ mới được như hôm nay”.

-“Dạ gia có thực lực như vậy không phải là mối đe dọa của chúng ta sao? Vậy chúng ta phải...”

-“Đệ nghĩ cũng đừng nghĩ. Thứ nhất là huynh không muốn. Hoàng tẩu của đệ là người Dạ gia đấy. Thứ hai là muốn cũng không làm được. Đệ nghĩ xem Hoàng tẩu của đệ tuy là nữ nhân, lại không có võ công nhưng đầu óc lại thông minh như vậy. Đệ không phải vẫn ngưỡng mộ nàng ấy viết ra quyền binh pháp hay đến thế sao. Có nàng ấy ở đó, đệ có thể đánh hạ Dạ gia dễ dàng sao? Trên thực tế lại không chỉ có mình nàng ấy. Dù là đường ca hay đường đệ của nàng ấy đều là anh hùng xuất thiếu niên. Họ giỏi võ công, tinh thông kỹ môn độn giáp lại có tài phú. Mấy vị trưởng bối dù đã lui ẩn hoàn toàn nhưng khẳng định là không kém. Hạ Dạ gia không phải là việc khó mà là việc không thể làm được”.

-“Một gia tộc như thế tại sao lại chưa bao giờ được nhắc tới. Là gia tộc lãnh đời sao? Nhưng đệ đã tìm hiểu rất kỹ về các gia tộc lãnh đời của cả 4 nước mà chưa từng nghe nói đến Dạ gia ở bất kỳ nước nào”.

-“Dạ gia không phải gia tộc lãnh đời. Nếu không phải do duyên phận kỳ ngộ của Phụ hoàng và mẫu hậu để cho Dạ Diễm Hương vào cung làm Hoàng hậu của ta thì chỉ sợ chúng ta cũng không biết đến Dạ gia này đâu. Võ công người Dạ gia xuất quỷ nhập thần nhưng chưa phải là điều đáng sợ. Điều đáng sợ là tài phú của Dạ gia trải rộng cả 4 nước. Một cái giậm chân của họ thì kinh tế của cả 4 nước đều bị ảnh hưởng không nhỏ đâu. Mà điều đáng sợ nhất là Dạ gia mạnh như vậy nhưng lại chẳng ai biết đến họ. Họ ẩn thân cực sâu lại cực khéo. Người Dạ gia ra ngoài hành tẩu không dùng tên cũng như diện

mạo thật. Muốn tìm ra họ thật như mò kim đáy bể. Những điều mà ta biết đây đều là do Diễm Hương nói chuyện cùng Phong nhi bị Ảnh Nhất nghe thấy”.

-“Điều huynh nói là thật ư? Có một gia tộc như thế tồn tại sao? Các gia tộc có chút thực lực nếu không muốn danh lợi thì muốn quyền lực. Ngay cả các gia tộc lánh đời tuy mang danh lánh đời nhưng vẫn luôn cố gắng duy trì ảnh hưởng của mình đến các vấn đề quan trọng của võ lâm, thậm chí có gia tộc còn vọng tưởng ảnh hưởng đến triều đình. Dạ gia này vừa có nhân lực vừa có tài lực nhưng lại ẩn mình kỹ như vậy là muốn cái gì? Là muốn một khi xuất hiện liền thay đổi triều đại ư?”

-“Nếu không phải huynh đã sống cùng những người Dạ gia một thời gian thì huynh cũng nghĩ như đệ vậy. Nhưng huynh đã sống cùng họ nên huynh biết những người đó không hề quan tâm đến quyền lực hay tiền bạc. Họ sống rất ở nơi đó rất an nhàn, hưởng thụ. Họ thật sự ghét chuyện phiến toái. Đường như họ luyện võ và kiếm tiền là để bảo vệ mình nhiều hơn là để gây dựng danh tiếng hay tranh giành quyền lực. Thực ra trong lúc vô tình huynh nghe được mấy tiểu tử Dạ gia nói với nhau phải chăm chỉ luyện võ cho giỏi rồi kiếm thật nhiều tiền như các vị huynh trưởng để cho Thất tỷ của chúng cũng chính là Hoàng tẩu của đệ tránh khỏi tai họa. Khi nghe chúng nói trong đầu huynh nảy ra ý nghĩ, những người Dạ gia này phải chăng luyện võ, kiếm tiền là vì Dạ Diễm Hương, là vì muốn bảo vệ nàng khỏi sự ức hiếp, muốn cho nàng một cuộc sống sung túc, vô lo vô nghĩ. Dù ý nghĩ cả gia tộc cố gắng như thế vì một người đã là vô lý, vì một nữ tử lại càng vô lý hơn nhưng trực giác của huynh cho huynh biết điều này hoàn toàn có thể xảy ra”.

-“Huynh nghĩ nhiều quá rồi. Tình cảm của huynh đã ảnh hưởng đến trực giác của huynh mất rồi. Dạ gia mạnh như vậy. Nếu quả thật không thể diệt được Dạ gia thì huynh nhất định phải làm cho họ ở phe mình. Đệ cảm thấy dù không đến mức như huynh nói nhưng họ chắc cũng quan tâm đến Hoàng tẩu. Vậy huynh cứ giữ chặt lấy Hoàng tẩu là được rồi”.

-“Huynh sẽ giữ chặt nàng ấy bên mình. Nhưng không phải vì Dạ gia. Hoàng Phủ Ngạo Thiên muốn Dạ Diễm Hương chỉ vì nàng ấy là Dạ Diễm Hương mà không phải nàng ấy là người của Dạ gia”. Dạ An đang ẩn mình trong điện nghe Hoàng Phủ Ngạo Thiên nói câu này đầy tự tin và kiên định thì khóe miệng khẽ nhếch lên. Hoàng Phủ Ngạo Thiên không hề biết rằng vì câu nói vừa rồi của mình mà trong thời gian không xa Dạ gia đã xuất toàn bộ nhân lực và tài lực giúp Hoàng Phủ Ngạo Thiên có một chiến thắng oanh liệt trước Sơn quốc với thời gian ngắn nhất và thương vong ít nhất trong lịch sử. Lúc này, Hoàng Phủ Ngạo Thiên không biết, Hoàng Phủ Thần càng không biết. Hắn nghe Hoàng huynh của mình nói vậy thì nhủ mi nói:

-“Huynh đây là thật sự rơi vào lưới tình. Aizz... Thật ra đệ cũng có chút hiểu huynh”. Cố gắng gạt bỏ bóng đang tiểu cô nương rực rỡ như ánh mặt trời ra khỏi đầu, hắn nói tiếp:

-“Chuyện của Dạ gia thực sự phức tạp. Giờ họ ẩn mình kỹ lưỡng như vậy lại không có hành động gì thì chúng ta cũng án binh bất động vậy. Nếu có biến thì ứng phó. Dạ gia mạnh nhưng huynh đệ chúng ta cũng không kém. Thật ra, đệ mong người Dạ gia dù có mục đích là gì thì cũng không phải là tạo phản. Đệ cũng không muốn trở mặt cùng Hoàng tẩu. Lại nói huynh để Ảnh Nhất bên cạnh Hoàng tẩu lâu như vậy mà biết được có chút ít thông tin về Dạ gia như vậy thôi sao?”.

-“Ngoại trừ một lần nói về những người trong Dạ gia và về tình hình hiện tại của Dạ gia với Phong nhi để tiểu tử đó nhận thân thì nàng chưa từng nhắc đến bất cứ chuyện gì hay người nào liên quan đến Dạ gia. Ngoại trừ Dạ Thành vào cung một lần và thỉnh thoảng Dạ Tĩnh có đến đưa rượu rồi rồi đi ngay thì chưa có người Dạ gia nào xuất hiện ở Hoàng cung. Lúc nàng cùng hai nữ tì nói chuyện cũng không nhắc một lời nào đến chuyện ở Dạ gia. Từ lúc nàng mới tiến cung đã như vậy rồi. Trước đây nàng không biết khả năng của Ảnh Nhất huynh đã không biết được gì về gia tộc của nàng từ chỗ nàng thì nay lại càng không thể. Huynh cũng đã chết tâm với việc tìm hiểu về gia tộc này rồi. Có thể đến một lúc nào đó nàng sẽ tình nguyện nói cho huynh biết chăng?”.

Hoàng Phủ Thần nghe vậy thì liền nhớ đến thái độ chẳng biết nóng lạnh ra sao của vị Hoàng tẩu kia, nhớ đến rồi thì hắn liền cảm thấy có chút cảm thương cho huynh trưởng nhà mình. Càng nghĩ hắn càng cảm thán trong lòng, rồi lại không nhịn được mà thốt ra lời:

-“Việc chưa thành, huynh vẫn phải cố gắng nhiều hơn a”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 56.1

Dù còn rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi Dạ Diễm Hương cho rõ nhưng gần đây Hoàng Phủ Ngạo Thiên thật sự quá bận rộn. Mặc dù Hoàng Phủ Thần đã trợ giúp hã rất nhiều nhưng hắn vẫn không có thời gian để gặp mặt nàng chứ đừng nói đến việc trò chuyện cùng nàng. Hắn không lên triều thì phải ở thư phòng phê duyệt tấu sớ, đôi lúc hắn còn phải bí mật ra khỏi cung để giải quyết vài chuyện nên dường như hã ăn, ngủ tại thư phòng. Nàng lại không như mấy phi tần kia, cứ thỉnh thoảng lại lấy cớ này nọ để đến thư phòng gặp hã nên cũng khá lâu hai người không có chạm mặt nhau. Cho đến tận hôm nay – ngày lễ đi săn chuẩn bị cho sinh thần của hã – hã mới nhìn thấy nữ nhân mà dù bận rộn đến quay cuồng nhưng chỉ cần hã có chút thời gian nghỉ ngơi là hình bóng nàng lại tràn ngập tâm trí hã. Lúc này đây, khi nhìn thấy nàng ở gần bên mình, cảm giác thỏa mãn dâng lên trong lòng thì hã mới biết mình đã nhớ nàng như thế nào. Dắt tay Dạ Diễm Hương, cùng nàng sóng bước tiến lên đài nhận hương làm lễ, hã bỗng cảm thấy có chút vui vẻ, dường như cảm giác mệt mỏi bao ngày qua đã biến mất. Hã tự chủ mà cong khóe môi lên một chút. Tâm tình của hã thật sự rất tốt.

Nhiều vùng trong nước gặp thiên tai, lại thêm việc Hiến Viên Lãnh đã có vài hành động rõ rệt ở vùng biên giới khiến cho Phong quốc đang đứng trước “thiên tai địch họa”. Vì vậy, lễ săn bắn chuẩn bị cho sinh thần của Hoàng Phủ Ngạo Thiên rất quan trọng. Nó không chỉ mang ý nghĩa cầu phúc cho Hoàng đế mà quan trọng hơn là cầu phúc cho dân, cầu cho thiên tai sớm qua, cầu cho chiến thắng sắp tới trước kẻ thù. Cũng chính vì thế mà lễ săn bắn năm nay Hoàng Phủ Ngạo Thiên phải cùng Hoàng hậu và các Hoàng tử tự tay săn những con thú để cúng tế. Theo lễ thường thì Hoàng đế phải tự lực

săn thú còn Hoàng hậu và các Hoàng tử sẽ chờ ở bìa rừng, đợi Cẩm vệ quân mang những con thú chỉ còn hơi thở thoi thóp về rồi bắn tên giết chết chúng là được. Nhưng Hoàng Phủ Ngao Thiên quyết định để Dạ Diễm Hương ngồi chung ngựa với hắn, cùng hắn săn thú. Còn Phong Nhi và Mẫn Nhi thì được Cẩm vệ mang theo sát phía sau. Hắn mang Dạ Diễm Hương đi cùng là muốn có thêm thời gian bên nàng mà mang hai nhi tử đi là muốn bồi dưỡng. Hoàng Hậu và Hoàng tử của hắn không có yếu đuối đến mức phải giết mấy con thú chỉ còn hơi tàn.

Từ khi Hoàng Phủ Ngao Thiên lên ngôi, mọi người đều tiến thật sâu vào rừng để săn những con thú lớn. Hoàng Phủ Ngao Thiên luôn không thích lúc đi săn đi cùng đám người cứ tìm cơ hội để nhệch nên luôn chỉ mang vài Cẩm vệ quân tinh nhuệ bên mình, còn đâu là để họ đi cùng bá quan văn võ. Năm nay, dù Hoàng thượng có mang Hoàng Hậu và các Hoàng tử vào rừng nhưng vì quá quen với sự bá đạo của hắn lại hết mực tin tưởng vào khả năng của Hoàng đế, lại thêm năm nay vùng săn bắn có Chu tướng quân vừa từ biên ải trở về đã nhận nhiệm vụ đích thân mang quân bảo vệ nên sau khi tiến vào rừng bá quan nhanh chóng mang theo Cẩm vệ quân đã được phân mà tản ra. Hoàng Phủ Ngao Thiên một tay ôm eo Dạ Diễm Hương, một tay điều khiển ngựa ung dung tiến vào rừng. Hắn cũng không có vội vàng đi săn mà hỏi nàng vài câu về tình hình gần đây của nàng và nghe nàng trả lời những câu hỏi vô vị của hai tiểu tử đang hết sức hưng phấn ở đằng sau. Từ khi lên ngựa tiến vào rừng, hai tiểu tử này thường ngày khá trầm ổn nay lại cứ lúi rúi không ngừng. Ôn ào như vậy mà muốn săn thú sao? Nhưng hắn không vội. Thời gian còn nhiều. Giờ cứ để nữ nhân cùng hai tử của hắn vui vẻ một chút. Ôm chặt eo nàng thêm một chút, cảm đặt lên đỉnh đầu nàng, cảm nhận hương thơm từ tóc nàng, nghe giọng nói dịu dàng của nàng cùng tiếng cười giòn giã của hai tử Hoàng Phủ Ngao Thiên thật sự cảm thấy thư thái. Bỗng người trong lòng hắn dừng tiếng, dù chỉ là phản ứng thoáng qua của nàng nhưng hắn vẫn phát hiện thân thể nàng cứng lại. Mi tâm hắn bỗng giật một cái, nổi bất an cứ thế nổi lên, hắn dừng ngựa cảnh giác. Cẩm vệ quân thấy hắn dừng ngựa cũng dừng lại đợi lệnh. Hắn chú tâm lắng nghe. Lẫn trong âm thanh của gió cùng cây rừng còn có âm thanh di chuyển của con người, rất đông hơn nữa còn vô cùng cực cao. Chúng mang theo sát khí và đang tiến về phía này. Hoàng Phủ Ngao Thiên nhếch môi cười khế nói: “Hôm nay lại có không ít sát thủ lọt được vào đây. Thật thú vị!”. Hắn vừa dứt lời thì một tốp người áo đen mặt đã tiến đến bao vây hắn cùng Cẩm vệ quân ở giữa. Mười Ảnh vệ của Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng xuất hiện ngay lập tức. Nhưng Ảnh vệ cũng nhanh chóng bị một vòng sát thủ khác bao vây bên ngoài. Với trận thế này, Hoàng Phủ Ngao Thiên biết người muốn mạng hắn hôm nay sợ là đã xuất toàn lực, hơn nữa còn nhất định muốn hắn không thể toàn thân mà ra khỏi đây. Nhưng Hoàng Phủ Ngao Thiên hắn có thể để kẻ đó được như ý sao? Chỉ buông một câu: “Cẩm vệ quân bảo vệ Hoàng Hậu và các Hoàng tử”, Hoàng Phủ Ngao Thiên liền bay người khỏi ngựa xông vào đám sát thủ và trận chiến bắt đầu. Dạ Diễm Hương xuống khỏi ngựa đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Phong và Hoàng Phủ Mẫn, kéo hai bé ra phía sau để che chở. Cẩm vệ quân che chở cho các nàng. Đám người này rõ ràng là chỉ muốn giết Hoàng Phủ Ngao Thiên nên chỉ đánh phía hắn còn các nàng và Cẩm vệ quân dường như bị họ lãng quên. Dù vậy, nàng để ý khắp bốn phương tám hướng để đề phòng bất cứ điều gì có thể làm tổn thương hai hài tử. Nàng cũng không quên quan sát bên phía đám người Hoàng Phủ Ngao Thiên. Nàng nhận thấy đám Ảnh vệ cùng Tiểu Lan, Tiểu Trúc càng đánh càng bị tách ra xa Hoàng Phủ Ngao Thiên. Sau đó một trận đồ bát quái tinh diệu được dựng lên vây hãm họ. “Tư Đồ gia – gia tộc lãnh đạo của Sơn quốc. Mời được họ ra mặt trong trận chiến này xem ra Hiên Viên Lãnh cũng có chút bản lãnh”- Dạ Diễm Hương nghĩ nhưng nàng không hề lo lắng cho hai nha đầu nhà mình cùng đám Ảnh vệ. Nàng có lòng tin các nàng cũng như những Ảnh vệ đã được huấn luyện tại Dạ gia. Mà đúng lúc này nàng cảm thấy Hoàng Phủ Ngao Thiên có điều bất ổn. Với võ công của hắn bây giờ thì trận chiến đáng lẽ phải đến lúc kết thúc nhưng đám sát thủ lại chỉ bị diệt có phần nửa. Á, hắn thế nhưng lại bị chém trúng. Dù chỉ bị rách áo nhưng rõ ràng là hắn đã trúng chiêu. Nhưng rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với hắn? Dạ Diễm Hương còn chưa dứt suy nghĩ thì đã thấy Hoàng Phủ Ngao Thiên bay người vượt qua cả đám người đến bên ba người các nàng. Nàng thấy hơi thở của hắn nặng nề, đứt quãng và nóng hôi. Nàng nghe hắn nói: “Ta mờ đường máu, nàng dẫn hai tử chạy đi”. Hắn dứt lời cũng là lúc toàn bộ Cẩm vệ quân hắn mang theo ngã xuống. Hắn giang tay che chở cho các nàng. Đám sát thủ còn lại tiến đến vây quanh bốn người nhưng không hiểu vì lý do gì mà chậm chạp chưa ra tay. Hoàng Phủ Ngao Thiên cũng không quan tâm nhiều, lúc này hắn phải hành động ngay nếu không sẽ muộn mất. Nhưng hắn vừa muốn động thủ thì lại bị kéo lại. Hắn nhìn lại thì thấy Dạ Diễm Hương đang kéo tay hắn mà nói:

-“Chân khí của chàng đang rối loạn, không thể dùng võ nữa. Thật không nghĩ chàng lại cùng Long ngọc hợp nhất vào lúc này. Chàng nghỉ ngơi đi, đợi một chút ta sẽ giúp chàng.”

Hoàng Phủ Ngao Thiên đầu tiên là sửng sốt, sao nàng lại biết chân khí của hắn đang rối loạn? Lại còn biết rõ nguyên nhân là do Long ngọc? Mà thái độ bình tĩnh như không trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh này là sao? Nàng lại còn nói hắn nghỉ ngơi? Lúc này hắn có thể nghỉ ngơi sao? Hắn còn chưa kịp đáp lời nàng thì một tràng cười đầy nội lực vang lên:

-“Ha...ha...ha...”

Người đến theo tiếng cười là một nam nhân khoảng 40 tuổi. Hắn cũng không đáp xuống đất mà đứng trên vách núi cao mà ngao mạn nhìn xuống dưới nói:

-“Hoàng Phủ Ngao Thiên, người mau khoanh tay chịu chết đi. Cô nương kia muốn sống thì mau tránh ra. Đám sát thủ kia chưa ra tay là vì được yêu cầu mang cô về lỏng tóc vô thương nhưng ta thì không như vậy đâu. Cô còn ở đó thì cô ta cũng giết”.

“Hiên Viên Lãnh muốn cướp nàng đi”, Hoàng Phủ Ngao Thiên bị nội lực của người này làm chấn động nôn ra một ngụm máu vẫn nghĩ dù hắn có chết cũng không muốn nàng thuộc về ai khác. Nhưng hắn thật sự cảm thấy không ổn. Hắn muốn nói nàng phải mang hai tử chạy đi trước khi hắn không thể làm gì nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng lại nghe nàng nói:

-“Người đã đến đây thì bớt rất nhiều phiền toái cho ta. Mang ta đi? Giết ta? Nực cười. Người còn chưa có bản lãnh đó đâu”.

Dứt lời nàng liền phi thân lên cao. Toàn bộ người có mặt nơi đây ngoài trọn mắt há mồm thì không có phản ứng nào khác. Thật sự là muốn rút cảm rồi. Sống đến từng tuổi này họ chưa được nhìn thấy ai có được khinh công tuyệt đỉnh như nàng. Họ chỉ nhìn thấy nàng nhún nhẹ một cái nhưng lại bay cao đến mấy chục trượng, đến thẳng vách núi nơi người kia đang đứng. Cũng không cần chạm vách núi, nàng liền ở trên không xoay người giơ chân đá người trên đỉnh vách núi bay lên. Nam nhân đứng trên vách núi vừa nghe dứt lời nàng còn muốn khinh bỉ nàng một câu nhưng suy nghĩ còn chưa dứt thì y đã thấy thân thể mình bị đá bay lên. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì hắn lại thấy ngực như bị núi đè. Nặng nề và đau đớn. Rồi hắn thấy mình nằm sâu trong đất nhìn lên bầu trời.

“Nữ nhân này không phải người”. Đây là suy nghĩ của đám sát thủ sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa xảy ra. Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai nói bọn hắn cũng không tin. Nhị trưởng lão của bọn hắn thế nhưng không kịp phản ứng đã bị nữ nhân kia dùng một cước đạp bay. Trong lúc trưởng lão rơi xuống lại bị đặt chân lên người. Lúc hai người chạm đất, nữ nhân kia nhấc chân ra mà thân thể trưởng lão bọn hắn lại cứ thế mà chìm sâu xuống đất

đến cả trượng. Nội lực kia là thế nào a? Còn chưa thoát khỏi khiếp sợ, bọn hắn lại nghe nàng nói:

–“Mang hắn trở về. Nói với Đại trưởng lão các người rằng Thất tiểu thư của Dạ gia sẽ đến thăm tệ xá một ngày gần đây”.

Nữ nhân vừa dứt lời thì bọn hắn cảm thấy một áp lực cực lớn áp xuống. Không khí xung quanh dường như bị hút sạch. Bọn hắn không thở được. Cái chết gần trong gang tấc. Vậy mà chớp mắt một cái, không khí lại tràn đầy bùng phổi. Sự sống quay về trong tích tắc. Bất chợt chúng nhận ra vừa bị nữ nhân kia dùng nội lực áp chế. Họ không phải là đối thủ của nữ nhân này. Tuyệt đối không.

–“Đi hay muốn chết?”

Âm thanh lạnh băng của nữ nhân vang lên khiến đám sát thủ hoàn hồn. Hai người trong số bọn họ nhảy xuống họ mang trưởng lão lên rồi cùng nhau rời đi. Lúc nhìn thấy trưởng lão, bọn họ lại cùng nhau có một ý nghĩ: Không đối đầu với nữ nhân này là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời họ. Vì sao ư? Bọn họ vốn nghĩ sẽ phải mang xác nhị trưởng lão về nhưng nhị trưởng lão vẫn sống. Sống nhưng võ công hoàn toàn bị phế. Người mà chỉ một đạp có thể khiến cho người có võ công nhất nhì Tư Đồ gia lún sâu cả trượng nhưng lại chỉ có thể bị phế võ công là người mà bọn hắn có thể đối phó sao? Đương nhiên là không. Phải biết trong trường hợp đó làm người chết còn dễ hơn trăm lần so với để người sống. Thế mà nữ nhân đó làm được. Bọn hắn vẫn là nên ngoan ngoãn trở về chuyển lời với Đại trưởng lão.

Thấy đám sát thủ trong tích tắc biến mất, Dạ Diễm Hương mới thu hồi tầm mắt và nhanh chóng tiến lại gần Hoàng Phủ Ngạo Thiên. Hoàng Phủ Ngạo Thiên lúc này vẫn nhìn nàng không chớp mắt. Hắn không chớp mắt tiến lại gần mình. Hắn không chớp mắt nhìn nàng ôm lấy hông hắn, diu hắn ngồi xuống. Hắn không chớp mắt nhìn nàng nắm lấy tay hắn. Hắn thấy con nóng rất thiếu sót từ giữa trận chiến đến giờ từ từ dịu đi. Luồng chân khí vốn tán loạn lại đang tụ về. Nàng đang truyền chân khí cho hắn. Hắn có thể cảm nhận nội lực của nàng rất dồi dào. Nàng truyền nội lực cho hắn nhưng nội lực của nàng dường như chẳng hao tổn. Đúng hơn là nội lực của nàng mất đi bao nhiêu lại tự động hồi phục bấy nhiêu. Sao nàng làm được như thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 56.2

Lúc Hoàng Phủ Ngạo Thiên tỉnh lại, đập vào mắt hắn là đỉnh màn xa lạ. Hắn

nghe đầu nhìn ra bên ngoài thì thấy đây quả thật không phải là hoàng cung. Nơi này là một căn phòng không quá rộng, trang trí không quá xa hoa nhưng lại tinh tế. Đặc biệt nó đem lại cho người ta cảm giác ấm áp, rất khoan khoái, dễ chịu. Nhưng đây là đâu và tại sao hắn lại ở đây? A...hắn nhớ hắn cùng Hương Nhi đi săn rồi bị mai phục. Có thể hắn lại chọn lúc này mà có biến. Hắn đã nghĩ hôm nay không chỉ hắn mất mạng mà hắn còn bắt lực không bảo vệ nổi thể nhi. Hắn đã tuyệt vọng biết bao. Hắn chưa từng tin trên đời có kỳ tích, nếu tin vào kỳ tích thì tin vào chính mình còn hơn. Thế nhưng vào thời khắc đó hắn đã thật sự mong có kỳ tích xuất hiện. Kỳ tích đã xuất hiện mà kỳ tích này làm hắn thật kinh hãi. Hoàng hậu của hắn vậy mà lại là một cao thủ. Mà không, từ cao thủ không đủ để diễn tả về nàng. Hắn nhớ rõ nàng đã truyền nội lực cho hắn. Nguồn nội lực sung mãn nhưng lạnh băng, Nội lực của nàng xoa dịu sự bỏng rát trong người hắn rồi hắn không biết gì nữa. Lúc tỉnh lại thì hắn đã ở đây rồi. Có lẽ hắn đã ngất đi. Nhưng tại sao hắn lại ở nơi này? Sau khi hắn ngất đi đã có chuyện gì xảy ra nữa sao? Vậy nàng và hài tử đâu? Chuyện gì đã xảy ra với họ? Hoàng Phủ Ngạo Thiên vùng dậy định bước xuống giường thì một mùi hương hoa đào nhẹ nhàng quen thuộc ùa vào hốc mũi hắn. Theo ngay sau mùi thơm là vóc dáng xinh đẹp thân thương vừa mở cửa phòng bước vào. Nàng thấy hắn định xuống giường liền nhanh chân đến gần đỡ hắn mà nói:

–“Chàng đã tỉnh rồi sao? Chàng đừng vội xuống giường. Chân khí trong người chàng còn chưa ổn định đâu”.

Nàng đỡ hắn nằm lại trên giường rồi nắm lấy tay hắn mà truyền nội công qua. Trong suốt quá trình nhận nội công, hắn nhìn nàng không chớp mắt. Cứ mỗi lần hắn tưởng như có thể hiểu được nàng thì lại phát hiện ra nàng không phải như hắn biết. Nàng rút cục là người như thế nào? Nàng có những bí mật gì mà hắn chưa biết. Sự không rõ ràng luôn làm hắn khó chịu nhưng sự không rõ ràng về nàng làm hắn lo lắng, thậm chí là sợ hãi. Khi thấy nàng kết thúc điều khí và muốn thu tay lại, Hoàng Phủ Ngạo Thiên liền nắm tay nàng, để ở huyết mệnh môn của nàng, sau đó hắn phải ngạc nhiên thốt lên:

–“Nàng thật sự biết võ công sao?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng cũng là lúc hắn muốn cắn nát đầu lưỡi mình. Hắn vừa hỏi câu ngu ngốc gì thế? Hắn đã chứng kiến nàng ra tay với đám sát thủ, còn vừa được nàng truyền nội công cho mà. Nhưng người luyện võ sao lại có mệnh môn như người thường như thế được. Hơn nữa sao khi bị người khác khống chế mệnh môn nàng đến mí mắt cũng không nháy một cái thế kia. Cứ coi như giờ đây nàng tin hắn có tình cảm với nàng thì sẽ không làm hại nàng nhưng hắn nhớ trước đây hắn cũng đã từng thăm dò mệnh môn của nàng nhưng thái độ của nàng vẫn y như bây giờ vậy. Là kiên thức của hắn hạn hẹp hay là mệnh môn của nàng có điều kỳ lạ?

–“Chàng đừng tấn công mệnh môn của ta, nếu không chàng sẽ bị thương đấy.”

–“Tại sao?”

–“Võ công ta luyện được là do duyên kỳ ngộ mà luyện thành. Vì thế nên võ công của ta có rất nhiều điểm khác với mọi người. Mệnh môn là một trong số đó. Ta không có mệnh môn ở cơ tay như mọi người. Nếu ai đó có tình tấn công mệnh môn của ta thì sẽ bị nội công của ta phản lại gấp đôi. Đó là lý do ta chưa từng sợ khi có người muốn thăm dò mệnh môn của ta”.

-“Tại sao nàng lại giấu ta việc nàng có võ công?”

-“Ta đâu có giấu chàng. Là chàng chưa bao giờ hỏi ta. Từ khi vào cung lại không có việc gì dùng đến võ công. Không lẽ ta lại tự bảo chàng là ta có võ công đấy. Như thế thật kỳ quái”.

Hoàng Phủ Ngạo Thiên cảm thấy nàng nói cũng có lý. Là hắn tự tin vào bản thân khi kiểm tra mệnh môn của nàng. Lại thấy Tiểu Lan và Tiểu Trúc luôn bảo vệ nàng chặt chẽ nên càng khẳng định nàng không có võ công. Khi gặp hai người đó hắn nhất định phải hỏi một chút lý do mà hai người luôn liều mạng bảo vệ cái người có võ công còn hơn cả cả hai người cộng lại này. Chuyện võ công của nàng có thể cứ thế cho qua cũng được nhưng hôm nay hắn muốn biết tất cả về nàng một lần cho thật rõ ràng. Hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, để mắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn rồi nói:

-“Nàng nói vì ta không hỏi nên nàng không tự nói. Vậy bây giờ, không phải với tư cách một vị vua mà với tư cách là một phu quân của nàng, ta hỏi nàng nàng còn có bí mật gì mà ta không biết không? Nàng sẽ nói cho ta biết tất cả chứ? Nàng sẽ nói cho ta sự thật chứ?”

Hắn thấy đôi mắt nàng tối lại và sâu thẳm. Hắn biết nàng đang suy nghĩ và nàng đã quyết định. Nàng đưa tay kéo tay hắn xuống rồi bước ra xa giường. Nàng bước lại mở cửa sổ ra rồi quay người lại nói với hắn:

-“Chàng đã nghe nói đến Vu thuật sư chưa?”

-“Nàng nói đến những người có khả năng điều khiển tự nhiên sao?”

-“Nói điều khiển tự nhiên thì hơi quá. Chỉ là họ có thể điều khiển một yếu tố nào đó như gió, nước, ... thôi”.

-“Dù vậy thì họ cũng là những con người thật kỳ diệu. Họ mang sức mạnh rất lớn nên rất được trọng vọng nếu chịu ra giúp sức cho triều đình. Nhưng họ rất bí ẩn, sống ẩn dật và ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Có thông tin cho rằng mỗi một gia tộc lãnh đời đều có một Vu thuật sư làm chỗ dựa cho họ. Sao nàng lại nhắc đến họ?”

-“Chàng biết đến Vu thuật sư, vậy chàng có biết mỗi một Vu thuật sư chỉ có sức mạnh để điều khiển một nguyên tố của tự nhiên?.

-“Chưa có sử sách hay ai nói đến việc có Vu thuật sư nào có thể điều khiển nhiều hơn một nguyên tố?”

-“Đó là khi ta chưa ra đời”.

-“Nàng nói...”

Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn muốn nói thêm nhưng ngay lập tức hắn liên quên mất hắn định nói gì vì hắn thấy nàng đứng đó nhẹ nhàng nâng tay phải lên. Khi tay của nàng nâng qua eo thì bụi đất theo tay nàng lên theo, sau đó chúng tạo thành một vệt dài rồi uốn cong tạo thành hình tròn mà chuyển động trên tay nàng. Tiếp đó nước trà ở trong bình tự đầy nắp và bay đến trên tay nàng. Nước tạo thành vòng tròn thứ hai xoay quanh vòng trong đất. Vòng tròn thứ ba mà nàng tạo ra chính là gió vì hắn nghe thấy tiếng gió rít khi vòng tròn thứ ba được tạo ra bên ngoài vòng tròn nước. Cuối cùng, khi tay trái nàng đưa bụi ngùi lửa ra thì vòng trong lửa được hình thành. Vòng tròn lửa, vòng tròn gió, vòng tròn nước, vòng tròn đất, bốn vòng tròn không ngừng xoay tròn trên tay nàng kỳ lạ, đẹp đẽ, rực rỡ, đáng kinh ngạc và đáng sợ.

Lúc Hoàng Phủ Ngạo Thiên còn chưa thoát khỏi khiếp sợ thì nàng đã thu tay. Đất, nước rơi xuống, gió, lửa tan đi. Bốn vòng tròn biến mất. Nàng quay lưng lại với hắn, nhìn ra phía cửa sổ mà nói:

-“Nội công vô hạn, chiêu thức tuyệt đỉnh cùng với khả năng điều khiển bốn nguyên tố đất, nước, lửa và gió chính là tài năng mà ta có. Hoàng thượng có Long Ngọc chính là cao thủ khó có người vượt qua nhưng nếu so với ta thì vẫn chưa được. Nếu người là cường giả thì ta chính là cường giả trong cường giả”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ngoại Truyện 1.1

Cùng uống rượu giao bôi với tân nương xinh đẹp bên ánh nến đỏ bập bùng, Dạ Nhất cảm thấy như mình đang mơ. Nếu đây là giấc mơ, thì dù thật có lỗi với chủ nhân hắn cũng không muốn tỉnh lại. Nhưng thật hạnh phúc là đây không phải giấc mơ. Đây là sự thật. Hắn biết chắc điều đó và hắn cảm thấy thật sự tuyệt vời. Trọn đời hắn sẽ không bao giờ quên ngày đó. Ngày hắn dừng cảm nhất từ khi sinh ra và cũng là ngày hắn tuyệt đối không bao giờ hối hận vì bắt đầu từ ngày đó hắn mới có niềm vui lớn ngày hôm nay. Ngày hôm đó – một ngày đặc biệt – ngày sinh thần của Hoàng thượng cũng là ngày cũng là ngày Chu tướng quân lộ rõ bộ mặt phản bội dẫn đến Hoàng thượng của Hoàng hậu và các Hoàng tử bị ám sát trong khu sân bắn.

Ngày hôm đó, khi nhận ra có sát thủ tiến gần Hoàng thượng, hắn cùng với 9 ảnh vệ còn lại ngay lập tức hiện thân. Là ảnh vệ trung thành của Hoàng thượng, bọn hắn lúc nào cũng sẵn sàng chịu chết thay Người, nhưng rất rõ ràng là ông trời không cho bọn họ cơ hội này. Hắn cùng những ảnh vệ bị một toán sát thủ vây lại, Trận chiến bắt đầu chưa lâu thì bọn hắn còn có cả Tiểu Lan cô nương và Tiểu Trúc cô nương bị tách khỏi chủ nhân của mình. Bọn

họ bị vây trong trận pháp. Trận pháp nhanh chóng tách riêng bọn họ ra. Hần nghĩ nhất định phải cầm cự đến khi hai vị cô nương kia khai giải được trận pháp. Hần tin tưởng trận pháp này có thể khó khăn đối với đám ảnh vệ chỉ biết chút da lông của trận pháp như bọn họ nhưng tuyệt đối không thể làm khó hai vị cô nương xuất thân từ Dạ gia đó. Thời gian ở Dạ gia huấn luyện, hắn đã được thấy trận pháp linh diệu hơn nhiều. Dạ Nhất vừa đánh vừa nghĩ thầm trong lòng: “Hi vọng những người còn lại cũng có thể cầm cự được còn hai vị cô nương kia có thể phá trận pháp thật nhanh”. Hần đang lo cho những chủ tử ngoài kia. Đám sát thủ này thật sự không tầm thường. Nếu chỉ có Hoàng thượng thì hắn cũng không lo lắng nhưng còn có Hoàng hậu và hai Hoàng tử ở đó. Nữ nhân chân yếu tay mềm cùng hai hài tử thật sự là đáng lo lắng. Sau này hắn mới biết suy nghĩ của hắn sai lầm đến mức nào khi gần những chữ “Chân yếu tay mềm” với Hoàng hậu nhưng đó là chuyện của sau này. Lúc này hắn thật sự lo lắng. Hoàng thượng đã nhận được tin là Hiên Viên Lãm muốn ám sát Hoàng thượng trước khi chiến tranh nổ ra nên cũng luôn cảnh giác và đã chuẩn bị rất kỹ để đối phó nhưng chuyện này lại xảy ra vào ngày hôm nay chỉ có thể chứng tỏ quân ta có nội gián. Xét tình hình hiện tại chỉ sợ Chu tướng quân không thể thoát khỏi liên quan.

Lúc Dạ Nhất hạ kiếm tiêu diệt tên sát thủ cuối cùng cũng là lúc trận pháp biết đổi và Tiểu Lan cùng Tiểu Trúc tiến tới. Hai vị cô nương này quả không phụ sự kỳ vọng của hắn. Hần còn chưa kịp mở lời đã thấy Tiểu Lan cô nương bắt lấy cánh tay hắn mà hỏi:

–“Huynh không có bị thương ở đâu chứ?”

Giọng nàng vẫn êm dịu như từ trước giờ hắn vẫn nghe nhưng lúc này lại tràn đầy lo lắng. Nàng là lo lắng cho hắn sao? Vì hành động bất ngờ của nàng làm cho ngơ ngẩn, hắn đáp theo bản năng:

–“Ta không có sao. Cô nương...”

Hắn còn chưa có nói hết câu thì cô nương ấy đã hét lên “A...” một tiếng thật to rồi quay người chạy đi. Và lần đầu tiên hắn nghi ngờ đôi mắt tinh tường của mình đã nhìn nhầm vì hắn nhìn thấy Tiểu Lan cô nương đã đỏ mặt. Hắn ngây ngốc không hiểu nhìn theo hướng nàng chạy và chỉ giật mình quay đầu lại khi nghe tiếng “Khụ...” của Tiểu Trúc cô nương. Cô nương này cười cười nhìn hắn. Mà nụ cười này trong mắt hắn thì có chút treu trọc lại có chút gian tà. Không hiểu sao hắn có cảm giác mặt mình nóng lên. Ý nghĩ hiện lên trong đầu hắn là thật may hắn còn đang bị mặt. Hắn nghe Tiểu Trúc nói:

–“Tiếng A của nàng ấy có nghĩa người không sao là tốt rồi. Giờ chúng ta cần đến giúp những người còn lại và nhanh chóng đến chỗ của Hoàng hậu và Hoàng thượng”.

Đúng. Giờ đó mới là việc cần làm. Hần không thể phân tâm vào những suy nghĩ không đâu. Nhưng hắn có thể không suy nghĩ sao? Khi Tiểu Trúc cô nương đánh với đám sát thủ vẫn cứ luôn để ý đến hắn. Chỉ cần hắn có một chút nguy cơ là đã thấy cô nương ấy ở ngay bên cạnh để giúp hắn hóa giải nhưng ngay sau đó lại nàng lại xông về phía khác. Khi vô tình chạm ảnh mặt với hắn thì lần này hắn không thể nhìn lầm được là nàng đỏ mặt mà quay ra hướng khác. Đây là chuyện gì a? Một ý nghĩ lóe lên làm tim hắn gia tốc nhưng kiềm lại chậm một chút. Chỉ một chút chậm đó đối thủ của hắn đã chớp cơ hội. Hần nghĩ kiếm này hắn là hắn phải chịu rồi nhưng không. Tiểu Trúc lại phá kiếm giúp hắn. Giúp hắn rồi nàng lại không nói lời nào mà xông về hướng khác giết địch. Có thật là như ý nghĩ vừa nảy của hắn là nàng thích hắn không? Hắn có đôi tai đặc biệt thính nên được Hoàng Thượng cử đến chỗ Hoàng hậu. Lúc đầu là để giám sát Hoàng hậu, sau là để bảo vệ Người. Vì nhiệm vụ nên hắn không được bỏ sót cuộc nói chuyện nào diễn ra trong cung Hoàng hậu nên những cuộc nói chuyện của tỷ nữ trong cung cũng không bị hắn bỏ qua. Bình thường nghe được chuyện gì đó hắn sẽ lọc thông tin cần thiết rồi quên đi nhưng có một chuyện hắn nghe được mà không thể nào quên. Chuyện đó như thanh rằm cắm vào tim hắn làm tim hắn đau mà hắn lại không thể nhổ ra được. Rất khó chịu. Một hôm hắn nghe thấy Tiểu Lan cô nương nói chuyện cùng Tiểu Trúc cô nương rằng nàng đã thích một người trong cung, là người của Hoàng thượng. Khi nghe điều đó tim hắn nhói đau. Hần nghĩ mình bị trúng độc rồi chẳng. Nhưng hắn vẫn thờ, vẫn đứng tại chỗ, vẫn nghe, vẫn nhìn được mọi thứ một cách bình thường. Hắn thấy Tiểu Trúc kéo Tiểu Lan đến phòng Hoàng hậu rồi thông báo chuyện đó với Hoàng hậu. Từ hôm đó thỉnh thoảng các nàng lại nói một chút về nam nhân được để ý đó. Mỗi lần nghe thấy giọng nói vui sướng của Tiểu Lan cô nương khi nói về người đó là tim hắn lại nhói lên, tâm trạng của hắn lại có chút sa sút và đáng sợ hơn là hắn lại có ý muốn giết tên nam nhân hắn không biết là ai đó. Đúng là hắn không biết tên nam nhân trong lòng nàng là ai vì nàng chưa hề nói đến tên người đó một lần. Nàng luôn nói những điều như nhìn tư thế của người đó nàng cảm thấy rất buồn cười, rất vui vẻ, người đó làm việc rất chăm chỉ, người đó hôm nay đi gặp Hoàng thượng đã được khen ngợi, người đó thật sự là một người giỏi giang và tốt bụng... Với những lời đó hắn không thể biết tên nam nhân đó là ai. Mà hắn cũng tự hỏi tại sao hắn lại muốn biết tên nam nhân đó? Tại sao hắn lại muốn giết người đó? Hắn tự trả lời được nên hắn đi hỏi. Hắn nhân cơ hội làm nhiệm vụ mà hỏi một tên hoa hoa công tử và được đáp án là hắn để ý Tiểu Trúc cô nương. Hần yêu rồi và hắn ghen với nam nhân trong lòng nàng. Hần bằng hoàng nhưng nhanh chóng thừa nhận lòng mình. Ra là hắn yêu rồi. Nhưng hắn không được phép yêu. Hắn là ảnh vệ tức là cả đời phải sống trong bóng tối. Hắn không thể có gia đình bởi gia đình sẽ là điểm yếu của hắn, sẽ gây nguy hại cho chủ nhân. Hơn nữa hắn cũng không xứng với Tiểu Lan cô nương ấy. Tuy nói là cô nương ấy chỉ là tỷ nữ nhưng Hoàng hậu đối với nàng như tỷ muội chắc chắn sẽ gả nàng cho người có gia cảnh tốt. Tuy không thể gả nàng cho người Hoàng gia nhưng quan lại, tướng quân gì đó thì hoàn toàn có thể. Hắn có thể so với những người như thế sao? Đương nhiên là không. Mà nàng còn chưa từng biết đến sự tồn tại của hắn thì so cái gì. Hắn chỉ có thể yên lặng ở trong bóng tối mà bảo vệ và cầu chúc cho hạnh phúc của nàng. Nàng xinh đẹp, dịu dàng, tài giỏi... Nàng xứng đáng được những gì tốt nhất, hạnh phúc nhất.

Dạ Nhất nhìn bóng lưng xinh đẹp đang giết địch nhưng vẫn không quên thỉnh thoảng lại đưa mắt về phía hắn. Hắn cũng giả bộ không biết nhưng trái tim lại không ngừng tăng tốc. Nàng biết hắn tồn tại. Không những thế nàng còn thích hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Là Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).